

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

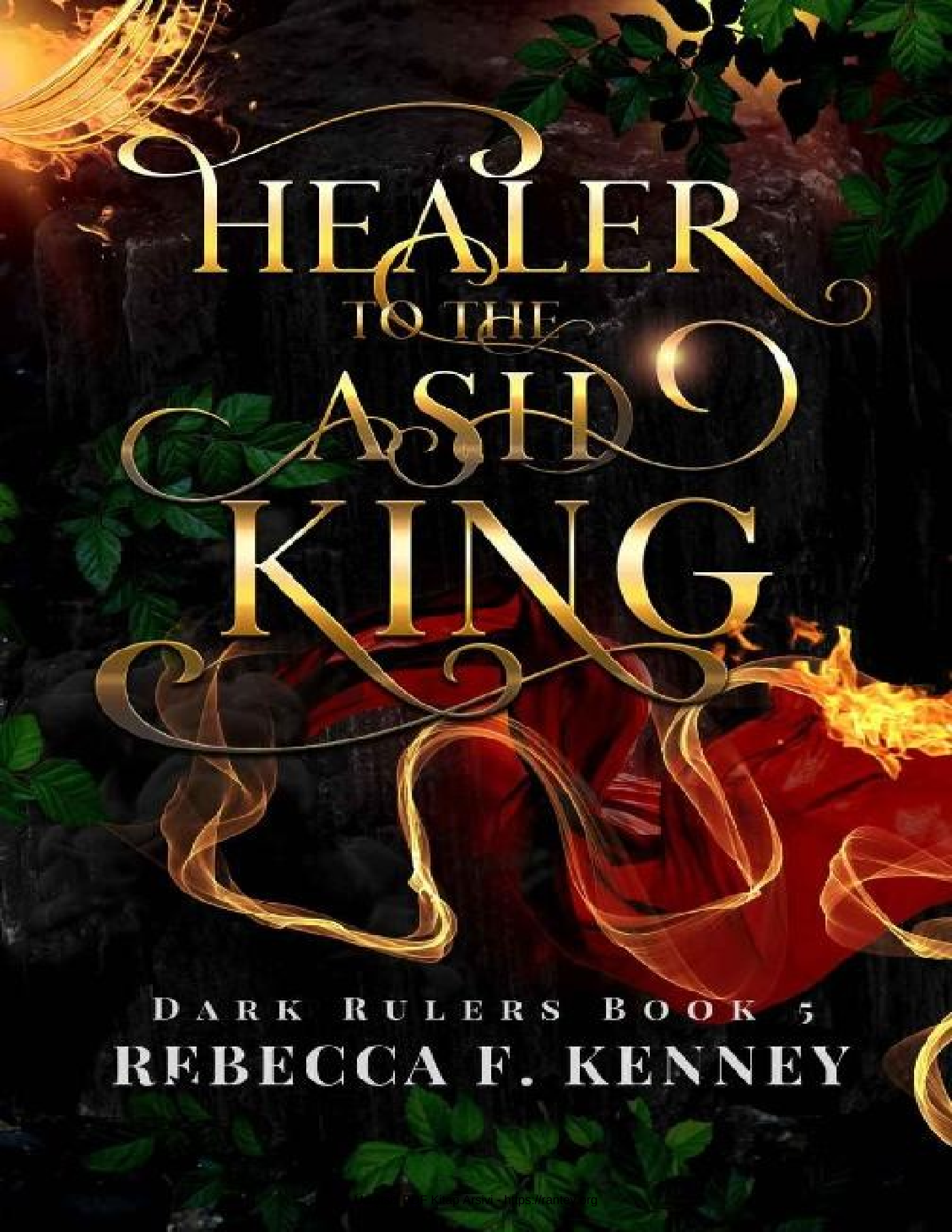
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEALER TO THE ASH KING

DARK RULERS BOOK 5
REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, yaşayan ya da ölü, tesadüfî.

Telif Hakkı© 2022 Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz (inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com .adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Haziran 2022

Kenney, Rebecca F.

Kül Kralı'nın Şifacısı / yazar Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

PLAYLIST

"Kral" Lauren Aquilina
"Take What You Want" Emma Blackery
"Eyes on Fire" Blue Foundation
"Ateşböcekleri"
Binky "Benim Tipim"
Saint Motel
"Forest Fires" Lauren Aquilina
"In Flames" Digital Daggers
"Running Up That Hill" Placebo
"Things We Lost in the Fire" Bastille
"King" Yabancı Figürler
"Slow Poison" The Bravery
"Human" Gabrielle Aplin "Fire
Breather" LAUREL
"Ateş" Saint Mesa
"Up In Flames" She Wants Revenge
"Glory" Friday Pilots Club
"Gravity" Sara Bareilles
"The Antihero" Nathan Wagner
"Heavy Is The Crown" Daughtry
"Dance in the Fire" Nemesea
"Empire" Shakira
"Güvenlik Duvarı" Les Friction

"Ateş Dokundum" Casey Breves "Chic"
Leadley
"Need You to Stay" Thomas McNeice, Janine Shilstone "Burn"
Nathan Wagner
"Soğuk Soğuk Adam" Saint Motel
"Call You Mine" The Chainsmokers, Bebe Rexha "Play
with Fire" Sam Tinnesz, Yacht Money
"Viva La Vida" Katie Herzig
"Scared Together" Maisey Kay
"MSK" Yellowcard
"Poison & Wine" The Civil Wars
"Casualty" Hidden Citizens, Tash "Alive"
Gabrielle Aplin
"It Is What It Is" Lifehouse
"Wildfire" Marianas Trench
"Burning Heart" SVRCINA
"Me and Mine" The Brother Bright
"Forever & Always" Wolves, Becks tarafından
yazıldı
"In My Veins" Andrew Belle
"Soul on Fire" Katrina Stone

[SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ](#)

Şiddet, acımasız yarışmalar ve savaşlar, ateşle ölüm, işkence, tecavüz tehdidi, canavarlar, bir yan karakterin hamileliği

Zamanın fosilleştirdiği ve kristalleştirdiği anılarla dolu bir ülkede yaşıyorum.

Bolcan Krallığımız bir milyon yıl önce sınırlarımızı çevreleyen volkanların ateşli kusmuğuyla gömüldü. Volkanların çoğu şimdi uyuyor, ancak birkaçı hala fısıldıyor, duman ise zirvelerinden uğursuz bir şekilde kıvrılıyor.

ukurlarda ve kömür damarları boyunca, ömürler önce büyümüş ağaç parçaları buluyoruz. Parçaları nazikçe ortaya çıkartıyor, parlatıyor, taşlaşmış ahşabın alacalı renklerine hayran kalıyoruz - kırmızı, yumuşak sarı, soluk mavi, inci beyazı. Bazıları opalize, altın rengi ve mineral bakımından zengin. Bazı parçalar, küçük yaratıkların delmesiyle oluşan benekli veya lekeli bir desene sahiptir. Zanaatkrlarımız en büyük parçaları yontarak Başkent'in zengin soyluları için masa veya koltuk haline getirirken, daha küçük parçalar saat yüzleri, mücevherler ve heykeller için parlatılır. En yetenekli taş işçimiz Ceardai, krallığımızda şimdiye kadar bulunan en büyük taşlaşmış ahşap parçasını alarak Kl Kralı'nın tahtını yarattı.

Ayrıca zengin volkanik toprağı işleyerek tüm kıtadaki en bereketli mahsulleri üretiyoruz. Volkanik kül değerli besinler içerir ve gözeneklidir, toprağın nemi tutmasına yardımcı olmak için mükemmel yoğunluktadır.

Volkanları seviyorum. Uğursuzca homurdanmalarını ama bize ihtiyaımız olan verimli toprağı vermelerini seviyorum. şık yeşil yamaçları, beyaz buhar bulutlarını takip eden mavi zirveleri ve geniş araziye yayılmış tüylü yapraklarıyla uzun palmiyeleri seviyorum.

Köyümüz küçük olmasına rağmen, burada kendimi hiç hapsedilmiş hissetmedim. Bu yerde Başkent'in ve baskıcı hükümdarımız Kl Kralı'nın ezici etkisinden uzaktayız. Krallığımızın bir parçası olan Kl Toprakları'ndan da uzaktayız.

Beş yıl önce, yirmi yaşındayken, tacı almadan hemen önce ateşle yerle bir etti.

Kül Kralı'nı hiç görmedim ve görmek de istemiyorum. Tek istediğim burada, bu bölgedeki en yüksek zirve olan "Ateş Soluyan" Analoir Doiteain'in yamaçlarındaki bu güzel köyde yaşamak.

Ben *beireoir uisce*, su getiriciyim. Benim sihrim, vadideki büyük nehirden yamaçlardaki tarlalara kadar suyu yönlendirir. İşte bugün burada, çıplak dizlerimi serin ve nemli toprağa bastırmış, çömlek yataklarının arasından akan dereden bir damla su çekiyorum, hastalıklı bir bitkinin etrafında kıvrılması için onu ikna ediyorum, böylece hastalığını iyileştirebilir ve büyümesini kolaylaştırabilirim.

"Cailin!"

Biri beni çağırıyor. Dikkatimin dağılması kaşlarımı çatmama neden oluyor; ister bir bitkiyi ister bir insanı tedavi ediyor olayım, bir şifa seansı sırasında rahatsız edilmekten hoşlanmıyorum.

"Cailin!" Ses genç, tiz ve ısrarcı. Bu Peach, köydeki çocuklardan biri. Benimkinin yanındaki evde yaşıyor. Geçen kış hummaya yakalandığında onu iyileştirmiştım.

"Bekleyebilir mi?" Ben ararım.

"Hayır!" Yaklaşıyor; nefes alışını duyabiliyorum. "Cailin, bu Kül Kralı."

"Öldü mü?" Parlak bir şekilde sordum. Ne güzel bir gün olurdu. Krallığımızın büyük bir bölümünü tekrar yakıp yıkmasından korkmak yok artık. Belki bir sonraki hükümdar ürünlerimiz üzerindeki vergileri hafifletir, daha fazla öğretmen ve kütüphane için fon sağlar, büyü öğrenimindeki ilerlemeleri teşvik eder.

Kül Kralı sihirli yeteneklerin incelenmesine veya geliştirilmesine inanmaz. Büyü kontrol memurları olan Richter'ları, krallıkta seyahat etmeyi ve yeteneklerini ölçmek için her vatandaşın zorunlu rezonans okumasını yapmayı içeren görevlerini yerine getirirken sert ve acımasızdır. Tehlikeli bir yeteneğe sahip olduğu düşünülen herkes, güçlerinin kullanımını sınırlayan bir dövme ile işaretlenerek Susturulur.

Susturma dövmesine ihtiyacı olan biri varsa, o da Kral'ın kendisidir.

Tabii ölmezse, o zaman yeni bir hükümet için bir şansımız olabilir - arkadaşlarım Brayda ve Rince'in istediği türden.

"O ölmedi." Peach eğilip avuçlarını kalçalarına dayıyor. "O burada, köyde."

Şok beni soğuk su gibi ıslatıyor. "Burada mı? Neden *burada* olsun ki?"

"Ben nereden bileyim? Ama hemen gelmeniz gerekiyordu."

"Ben mi?" Ellerim çıplak kalçalarımın düşüyor. "Şimdi mi? Ama ben bir kralla tanışmak için giyinmedim."

Çalışırken göğüslerimin etrafına mavi kumaştan basit bir bant takıyorum. Pantolonlarım eskiden uzundu ama onları uyluğumun ortasına kadar indirdim çünkü tenim ne kadar çok yere temas ederse nemi o kadar net hissedebiliyor ve onunla ne yapılması gerektiğini anlayabiliyorum. Doğal olarak açık kahverengi olan tenim, her gün güneşe maruz kaldığım için daha koyu bir renk aldı. Koyu kahverengi saçlarım kıvrıkcık bir düğüm halinde toplanmış, dağınık parçaları terden ıslanmış boynuma dökülüyor. Alt bacaklarım ve ellerim toprakla kaplanmış.

Bir kralla bu şekilde tanışamam.

"Peach, Kül Kralı'nın *beni* istediğinden emin misin?" Umutsuzca söylüyorum.

Çocuk başını sallar. "Kral'ın habercisi 'Şifacı Cailin' dedi. Bu sensin."

"Çürüyen kül," diye yemin ediyorum, ayağa kalkıyorum. Bacaklarımı ve kollarımı yıkamak için elimdeki sudan biraz kullanıyorum. Hâlâ biraz kirliler ama idare etmeleri gerekecek.

"Acele et," diye ısrar ediyor Peach. "Bekletilmekten hoşlandığını sanmıyorum."

Yakındaki sulama deresine bir göz attım. Büyüm onunla birlikte kalacak ve nehre geri dönmek yerine benim yönlendirdiğim şekilde yukarı doğru akmasını sağlayacak. Etkisi birkaç gün sürecek ve umarım bu tuhaf buluşma en fazla bir saatten fazla sürmez.

Ben de kendime bunu söylüyorum. Ama midem mide bulandırıcı bir düğüm haline geldi ve Peach ile tarlalarda yalınayak koşarken, durup öğürme dürtüsüyle savaşıyorum.

Başka bir tarladan geçip köyümüzü oluşturan ev kümelerine doğru bir yamaçtan aşağı iniyoruz. Hafif bir ter tabakasıyla kaplıyım. Giydiğim bandananın açıkta bıraktığı göğüslerimin üst kıvrımları terden kayganlaşmış. Yakındaki bir yağmur varilinden biraz su çekiyorum, ince bir sis oluşturuyorum ve serinlemek için içinden geçiyorum. Şimdi daha da ıslığım. Harika.

"Meydanda." Peach bir evin köşesinden bakıyor. "İşte orada."

Bakmak için ona doğru eğildim. Peach benden on, on dört yaş küçük ve çok daha kısa. Kardeşim olmadığı için bu rolü benim yerime köyün küçük çocukları üstleniyor. Bana minnettar ve sevgi dolu bir huşu ile bakıyorlar,

Çünkü mide bulantılarını yatıştırarak, ateşlerini düşürecek, öksürüklerini dindirecek ve bazen bölgemizde gezinen daha tehlikeli vebaları ortadan kaldıracak kişi benim.

Peach'in dağınık kahverengi saçlarının üzerinden Kral'ı ilk kez görüyorum. Volkanik kül renginde bir atın üzerinde oturuyor ve uzun beyaz saçları rüzgârda serbestçe dalgalanıyor. Alnında siyah demir yapraklardan bir taç var. Genç, solgun ve yakışıklı, metal ve deriden sivri apoletleri olan brokar ve kadifeden siyah bir ceket giymiş. Yanında siyah bir kılıf asılıdır ve içinden meşhur kılıcı Witherbrand'ın özenle yaldızlanmış kabzası yükselir. Çok güzel bir silah için karanlık bir isim.

Kötü ve uçucu olabilir, ama tamamen giyinik ve temiz, ki bu benim kendim için söyleyebileceğimden daha fazla.

Evin gölgesine çekilip sırtımı duvara dayıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. "Oraya gidemem," diye inliyorum.

"Yapmak zorundasın." Peach bileğimi kavradı. "Belki de bu kadar harika bir şifacı olduğun için sana bir ödül verecektir. Annem senin bu topraklardaki en iyi şifacı olduğunu söylüyor. Putrepox ya da hiberna ateşi iyileştirebilen başka birini hiç duymadığını söylüyor."

"Ben en iyisi değilim," diye fısıldıyorum. "Kül Kralı'yla tanışmak istemiyorum Peach. Ya Sessizleştirilmem gerektiğine karar verirse?"

Peach alay ediyor. "Neden böyle düşünsün ki? Hadi ama."

Peach güçlerimin gerçek boyutunu, yani yapabildiklerimin diğer tarafını bilmiyor. Parçalanmış eti bir araya getirmenin veya çürümesini tersine çevirmenin yanı sıra, eti çözebilir ve aşınmasını hızlandırabilirim. İyileştirebildiğim, yenileyebildiğim ya da gençleştirebildiğim kadar kolay bir şekilde çürütebilir, köreltebilir ve parçalayabilirim.

Gençken, karanlık güçlerimi bitkiler ve hayvanlar üzerinde sadece iki kez denedim ve neden olduğum hasarı hemen tersine çevirdim ve sihrimin bu yönünü bir daha asla denememeye yemin ettim. Bunun yerine, yapabileceğim tüm iyilikleri yapmaya odaklanıyorum. Zamanın bir insan üzerindeki etkilerini tamamen durduramasam da, doğal olarak olduğundan daha uzun süre genç ve sağlıklı kalmalarına yardımcı olabilirim. Köyümün iyi kalpli kadınları uzun ömürlü güzelliklerini volkanik kül maskelerine ve çamur banyolarına bağlıyorlar ama köyümdeki insanların bu kadar güzel ve sağlıklı görünmelerinin nedeni bu değil. Benim yüzümden.

Beni test eden Richter'ların hiçbirisi güçlerimin öteki yüzü hakkında yorum yapmadı. Hiçbirinin insanları iyileştirmekten ve suyu manipüle etmekten daha fazlasını yapabildiğimi fark ettiğinden emin değilim. Benim gücümden bahsettiler

Rezonans ve standart üç tanıktan yeteneklerimin doğası hakkında ifade vermelerini talep ettim, ancak başka bir yorum gelmedi. Nedenini hiçbir zaman bilemedim ve sormaya da cesaret edemedim.

Elbette zarar verebilen tek şifacı ben değilim. Belki de öyleyimdir. Krallığımızda büyü kullananlar nadirdir ve çok azı benimki gibi çift güce sahiptir: element kontrolü ve iyileştirme yeteneği.

Ya köyümüzden geçen başka biri güçlerim hakkındaki gerçeği fark edip Kül Kralı'na anlatırsa? Ama Ricters'ı beni susturması için göndermez miydi? Neden buraya kendisi gelsin ki?

Peach beni saklandığım yerden çıkarıyor ve ben de ona izin veriyorum çünkü krala itaat etmeyenlere ne olduğunu duydum. Zindanlarda kayboluyorlar ve ailelerinin mallarına el konuluyor. Bazen dövülür, sakat bırakılır ya da idam edilirler.

Kral hiçbir şekilde isyana izin vermez. Onu kızdırmak istemediğim için Peach'i ara sokaktan köy meydanına kadar takip ediyorum. Tarlada olmayan herkes burada, meraklı kümeler halinde bekliyor. Kül Kralı, yarım düzine muhafız ve bir haberciden oluşan maiyetiyle çevrili atının üzerinde sessizce oturuyor. Muhafızlara ihtiyacı olduğundan değil - köyümüzü ve tüm tarlalarımızı tek bir öfke patlamasıyla yerle bir edebilir.

Ona direnmemem ya da kaçmaya çalışmamam için bir başka neden daha, her içgüdüm kaçmam için çılglık atıyor olsa da.

Çıplak ayaklarım kasaba meydanındaki kaldırım taşlarını sürtüyor. Dağınık, nemli, toprak lekeli ve zar zor giyinmişim.

Dizlerim titriyor, yüzden Kül Kralı'nın önünde diz çökmek kolay. Nasıl ayağa kalkacağımdan emin değilim. Başım eğik, ona hitap ediyorum.
"Majesteleri," dedim. "Beni mi istediniz?"

Güneş başıma ılık ılık vururken ve taze esinti ısınmış tenimin üzerinde fısıldarken dizlerimin üzerinde bekliyorum. Atın misk kokusu, demircimizin aşağılanmamı izleyebilmesi için terk edilmiş olan yakındaki demir ocağından çıkan dumanın acı tınısıyla karışıyor.

Yine de halkım bununla övünmeyecektir. Duyguları algılamak benim yeteneklerimden biri değil ama onların sempati ve endişelerinin etrafımı sardığını ve beni desteklediğini hissedebiliyorum. Bu insanlar beni seviyor, ben de onları seviyorum. Kül Kralı'nın yapabileceği hiçbir şey bu gerçeği söylemez.

"Bu bir şaka mı?" diyor üstümde bir yerden bir ses - buzlu suya daldırılmış kızgın demir gibi, alttan alta tıslayan bir öfke akıntısına sahip soğuk bir ses.

Daha yüksek bir sesle konuşur. "Şifacınız bu mu? Bana bahsedilen Cailin mi?"

Bir boğaz temizlenir ve köy liderimiz Ceannaire konuşur. "Evet, Majesteleri," diyor. "Bu Cailin, şifacımız. Köyümüz ve çevremizdekiler için bir nimettir. Onun yetenekleri tarlaları suluyor, yaşlılarımızı yatıştırıyor, bizi güçlendiriyor."

"Biyografisini ben istemedim," diye araya giriyor soğuk-sıcak ses. "Onun güçlerinin farkındayım. Dilenci bir yetim olduğunun farkında değildim."

Durduramadan başımı kaldırıyorum ve gözlerim Kül Kralı'nın karanlık gözlerine kilitleniyor. Üst dudağı alaycı bir ifadeye bürünmüştü.

"Ben ne bir dilenciyim ne de bir yetim," diyorum.

Sert metal bir cisim yüzümün yan tarafına çarpıyor ve elmacık kemiğimde yanan acıyla tozlu kaldırım taşlarının üzerine yığılıyorum.

Bana vuran muhafız, "Doğrudan hitap edilmedikçe kralla konuşmayacaksın," dedi. "Majestelerine karşı bu ses tonunu kullanmayacaksın."

Titreyerek kendimi diz çökme pozisyonuma geri sürüklüyorum. Krala tekrar bakmaya cesaret edemiyorum.

"Şifacı Cailin," diye seslendi kralın habercisi. "Bu vesileyle 'Kayırılanların Çağrısı' süresince ya da Majesteleri sizi istihdam etmeyi uygun gördüğü sürece Majestelerinin hizmetine alındınız. Tam işbirliğiniz karşılığında size kalacak yer, yiyecek, giyecek yardımı ve aylık maaş sağlanacaktır. Eşyalarınızı derhal toplayın. Eğer itaat etmeyi reddederseniz, köyünüz yerle bir edilecek ve tarlalarınız yakılacaktır."

Köylü kalabalığından bir soluk yükselir ve bir çocuk ağlamaya başlar.

Tekrar yukarı bakıyorum, çaresiz. "Bunu yapamazsın," diyorum. "Bu insanların bana ihtiyacı var, bu sektördeki tek şifacı benim. Ve tarlaları suluyorum-"

Slam! Bir darbe daha, bu sefer başımın arkasına, ve öne doğru savruldu, yüzüstü yere düştüm.

Aynı muhafız sıkılmış bir ses tonuyla, "Doğrudan hitap edilmedikçe kralla konuşmayın," dedi. "Direnmeyecek ya da isyan etmeyeceksiniz-"

"Yeter." Soğuk demir sesi şimdi daha sıcak. "Şifacıya bir daha vurma, aptal."

"Affedersiniz, Majesteleri." Muhafızın sesi korkuyla çatlıyor ve değişim o kadar dramatik ki gülmek istiyorum. Kendimi tekrar dizlerimin üzerine çekiyorum, burnumdan akan kanın arasından gülümsüyorum.

Ama yukarı bakma riskini göze aldığım da gülümsemem kayboluyor.

Kül Kralı'nın yüzük yüklü parmaklarının ucunda küçük alevler dans ediyor. Alevler avucuna doğru süzülür ve yumruğunu kapatarak söndürdüğü bir ateş topuna dönüşür.

"Eşyalarını topla şifacı," diyor.

Ceannaire yanıma gelip ayağa kalkmama yardım ediyor. Bana vuran muhafıza kin dolu bir bakış fırlattı. Onun desteğiyle sokak boyunca sendeleyerek ailemin kulübesine gidiyorum. İkisi de yetenekli taş ustaları ve iki gün önce taşlaşmış odunlarıyla ünlü bir vadiye keşif gezisine çıktılar.

Keşke burada olsalardı da veda edebilseydim.

Ama belki de burada olmamaları iyi bir şeydir. Müdahale etmeye çalışabilirler ve bu felaket olur.

"Sulama büyüm birkaç gün dayanır," diyorum Ceannaire'e. Sesim kalın ve boğuk, tanınmaz halde. Eşyaları bez bir torbaya dolduruyorum - iç çamaşırları, sabun, birkaç giysi, bir şiir kitabı, bir saç tarağı.

"Ben dönene kadar sulama işine yardım etmesi için Kuisp'ten Evan'ı çağırabilirsin. İyileştiremez ama suyun yerini değiştirmekte ustadır. Elisse'in bebeğini doğurtması için de Ranis'ten bir ebe getirmeniz gerekecek."

Bu insanlar için yapamayacağım her şeyi düşündükçe gözlerim doluyor; sıyrık dizleri onarmaktan daha ciddi rahatsızlıkları iyileştirmeye kadar. "Ceannaire, gidemem. Bunu yapamam."

Ceannaire beni kucaklıyor, sıcak göğsüne doğru çekiyor. İri bir kadın, güçlü ve nazik. Tanıdığım en iyi insanlardan biri ve ev gibi kokuyor, çömlek kökü ve sae çiçekleri gibi, toprak ve pişmiş ekmek gibi.

"Sen bizim mucizemizsin Cailin, Kalp Ateşi tarafından gönderildin," diyor. "Ve Ateş'in sana Başkent'te rehberlik edeceğini ve seni sağ salim bize geri getireceğini biliyorum."

"Bunu bilemezsin," diye mırıldanıyorum burnumu çekerek.

"Umduğum şey bu. Bazen bir şeyi gerçek kılmak için ihtiyacımız olan tek şey inançtır. Bizim seni kalbimizde tuttuğumuz gibi sen de bizi kalbinde tut, güvende olacaksın." Beni geri itti, kol mesafesinde tuttu. "Dumanı ara, *mo stoirín*. O seni dağın altında yatan gerçeğe götürecektir."

Bu basmakalıp söze yarı gülümsüyor, yarı ırkılıyorum, bu uyuyan volkanlar diyarında tanıdık bir söz. "Başkentte hiç dağ olmayacak, Ceannaire."

"Ah, *mo stoirín*." O da gülümsüyor, kırılganlıkları derinleştiriyor. gözlerinin köşeleri. "Herkes bir dağdır."

Eşya çantamla döndüğümde, Kral'ın muhafızlarından biri bir atı "askere" almıştı. Görünüşe göre Kül Kralı, dolup taşan ahırlarından yedek bir at getirmek yerine, binmem için bir binek çalmayı tercih ediyor.

Atın çalınması beni her şeyden çok sinirlendiriyor. Bu Maken'in atı ve ata bindiğimde ona bakıp başımı sallıyorum, kısrağı en kısa zamanda geri getireceğime dair söz veriyorum.

Ceannaire'e "Aileme onları sevdiğimi söyle," diyorum ama sözlerim Kül Kralı, maiyeti ve ben köyümüzden çıkarken toynakların gürültüsü arasında yarı yarıya kayboluyor.

İkişer ikişer gidiyoruz - bir çift muhafız, sonra Kül Kralı ve haberci, sonra başka bir çift muhafız, sonra ben ve bir muhafız, son muhafız da arkadan geliyor. Üzerimi değiştirmek için zaman ayırmadım ve yetersiz kıyafetlerimden memnunum çünkü gün çok sıcak. Kül Kralı'nın yaptığı gibi tam bir kıyafetle at sürmeyi hayal bile edemiyorum. Bunalıyor olmalı. Umarım çok rahatsızdır.

Yolda giderken yüzümdeki kanı temizlemek için havadan su çekiyorum ve muhafızın açtığı yaraları iyileştiriyorum. Kendimi iyileştirebilmek çok kullanışlı. Bana her şifacının yapamadığı söylendi. Ama yine de kendi yeteneklerim hakkında yeterli bilgiye sahip değilim. Bildiğim her şeyi Kuisp'li su sihirbazı Evan'ın rehberliğinde kendi başıma öğrendim. Benim iki katım yaşında, şifacı değil ve benim kadar güçlü değil ama iyi bir adam. Benim yokluğumda köyüme hizmet etmek için elinden geleni yapacaktır.

Bütün gün ve akşama kadar yol aldık. Gün batımından birkaç saat sonra, daha önce birkaç kez ziyaret ettiğim Aighda şehrinin kapısına yaklaşıyoruz.

ve yardıma ihtiyacı vardı. Yirmi dört yıl boyunca en fazla bu kadar uzağa gidebildim.

"Geceyi burada geçireceğiz," diyor at süren muhafız. Bana kılıç kabzasıyla vuran o değil, ama hepsinin giydiği dikenli siyah zırhı ve boynuzlu miğferi giymiş. Yüzünde görebildiğim tek şey bir çift parlak mavi göz ve muhtemelen savaş sırasında köprüsü ezilmiş bir burun.

Cevap vermesem bile konuşmaya devam ediyor. "Yarın Kral, Aighda'daki Gözde'lerden birine Başkent'e kadar eşlik edecek."

Ah evet, Gözdeler. Kralın sevgisini kazanmak ve onun gelini olmak için yarışacak olan soyluların gözde kızları. Bu çok eski bir gelenek - bence çok eski ve saçma. Ancak yüzyıllardır her Kral ya da Veliaht Prens yirmi beş yaşına girdiğinde "Seçilmişler Çağrısı" düzenlenir. Birkaç nesil önce, erkekleri tercih eden bir Veliaht Prensimiz vardı ve tüm gözde soylu oğullar yarışma için çağrıldı. O prens gerçek aşkı buldu ve prensi ile birlikte şu anki Kül Kralı'nın dedesi olan bir çocuğu evlat edindiler. Güzel bir hikayedir.

Kül Kralı'nı kimin sevebileceğinden emin değilim. Belki de aşk şart değildir.

Yanımdaki muhafız yeterince iyi görünüyor, bu yüzden bir soru sormaya cesaret ediyorum. "Kral, Çağrı'ya giden her Gözde'ye eşlik ediyor mu?"

"Hayır, ama bu kızla daha önceden bir bağlantısı var. Onun ilk tercihi, tercih ettiği eş olduğunu söylüyorlar - tabii ki o da herkes gibi rekabet etmek zorunda kalacak."

Tahmin etmem gerekirse, Kral'ın topladığı Gözde, Aighda Belediye Başkanı'nın en büyük kızı Teagan'dır. Canlı ve çekici, uzun kızıl bukleleri Kral'ın beyaz saçlarına çok yakışıyor olmalı. Onunla daha önce tanışmıştım, hatta onu iyileştirmiştim ama Kral'a yakın olduğunu bilmiyordum.

"Çağrı için benim rolüm tam olarak nedir?" diye sordum.

"Bildiğiniz gibi rekabet oldukça acımasız olabiliyor," diye yanıtlıyor muhafız. "Soylu aileler kızlarının yara almadan çıkmasını sağlamaya heveslidir. Dolayısıyla bir şifacıya ihtiyaç var."

"Ama Başkent'te yetenekli şifacılar olduğuna emin misiniz?"

"Evet, ama çoğunun siyasi bağlantıları, asil sponsorları ve benzerleri var," diyor muhafız, bana doğru dostça eğilerek. "Söylendiğine göre

Majesteleri tarafsız bir şifacı istiyor. Saray siyasetinin entrikalarına bulaşmamış birini."

"O ben oluyorum," diye inliyorum. "Aman Tanrım."

"Endişelisiniz," dedi muhafız. "Anlaşılabilir. Soylu hanımlardan herhangi birine dokunmanıza izin verilmeden önce yetenekleriniz test edilecek ve derecelendirilecek."

"Endişelendiğim yeteneklerim değil," diyorum. "Kusursuz iş yapıyorum." Mavi gözlü gardiyan bir kaşını kaldırdı. "Kendine çok güveniyorsun."

"Güçlerimi ve sınırlarımı biliyorum."

Belki o kadar da kötü olmaz. Tek yapmam gereken bu güzel hanımların şişliklerini ve çürüklerini onarmak, Majesteleri için kusursuz görünmelerini sağlamak ve içlerinden birini gelini olarak seçtikten sonra eve dönmek. Zavallı şey. Ona şimdiden acıyorum.

Gerçi Kral sivri apoletleri, siyah demir tacı ve gür beyaz saçlarıyla Aighda'nın kapısından geçerken oldukça görkemli görünüyor.

"Bu gece Belediye Başkanı'nın evinde kalacağız," diyor yardımsever muhafız. "Kendisi ve ailesiyle birlikte yemek yiyeceğiz."

"Biz mi? Yani ben de mi?"

"Emin değilim. Kral'ın özel muhafızları olarak bize genellikle salondaki alt masada bir yer teklif edilir. Sizi nereye oturtacaklarından emin değilim, özellikle de böyle görünürken." Gözleri neşeyle parıltıyor ama miğferinin maskeye benzeyen çene korumasının altındaki gülümsemesini göremiyorum.

Kızgınlık duymadan gülümsüyorum, çünkü o haklı. Şu anki halimle, yüksek bir masa için uygun değilim.

Aighda şehri turuncu lambalarla yumuşak bir şekilde aydınlatılmış, kraliyet için her zaman yakılan koyu renkli, baharatlı tütsülerle kokulandırılmıştır. İnsanlar Kral'a hürmetlerini sunmak için ana cadde boyunca toplanmışlar. Onu selamlamıyorlar ya da alkışlamıyorlar; biz ilerlerken dalgalanan bir kitle halinde dizlerinin üzerine çöküyorlar sadece. Yine de birkaçı beni tanıdı. Kral güvenle ilerlerken, birkaç kişi neşeli ve heyecanlı seslerle "Cailin!" diye bağırmaya cesaret ediyor. Gülümseyerek onlara el sallıyorum, sanki dağınık görüntüm için özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Şereflerine, insanlar umursamıyor gibi görünüyor. Onları vebadan kurtardım ve hatırlıyorlar.

Beni krala kimin tavsiye ettiğini merak ediyorum. Teagan mıydı, babası mı? Ünümün sadece bu şehre ve bazı komşu köylere kadar uzandığını sanıyordum ama belli ki yanlışmışım. Başkentte adımları duymuşlar. Bu pozisyon için aday olarak adımdan bahsediliyordu.

Göğsümde küçük bir heyecan dolaşıyor ve ilk kez bunun bir cezadan ziyade bir onur olduğunu düşünüyorum. Şüpheli ve tehlikeli bir onur.

-Ama yine de bir onur.

Belediye Başkanı'nın malikanesini çevreleyen duvarı geçtiğimizde duruyoruz ve seyisler atların başlarını almak için öne atılıyorlar. Eteklerim ya da zırhım olmadığı için kolayca attan iniyorum.

Teagan babası, annesi ve küçük kız kardeşiyle birlikte ayakta durmuş, Kralı karşılamaya hazırlanıyor. Uzun kızıl saçları özenle örülmüş ve üzerinde minik beyaz taşlarla süslenmiş göz alıcı gümüş bir elbise var. Gülümsüyor ama çok geniş ve gözleri aşırı parlak. Gergin.

Küçük kız kardeşi Aine beni görünce dikkatim Teagan'dan uzaklaşıyor. Aine'yi vebadan iyileştirmiştım ve daha sonra bana dokuz yaşındaki bir çocuğun tüm coşkusuyla söylediği gibi "en iyi arkadaş" olmuştuk. Kollarını açarak ileri atıldı. "Cailin!"

Çocuk atından savrulmakta olan Kül Kralı'na çarpmadan önce kucaklaşmayı engellemek için aceleyle ileri atılıyorum. "Aine!" Onu kollarımın arasına alıyorum. "İyi görünüyorsun."

"Ama kıymığım var." Başparmağını kaldırarak, derinin altındaki bir tahta parçasının etrafında iltihaplanan küçük kırmızı bir yarayı gösteriyor. "Geleceğini duyduğumda, başkasının çıkarmasına izin veremezdim. Tamir edebilirsin, değil mi?"

"Elbette." Parmak ucumdan bir altın ışık ipliği çıkıyor ve onu gözeneklerinden geçirerek kıymığın etrafında dolaştırıp nazıkçe yüzeye doğru itiyorum. Kıymık serbest kalıyor ve büyüm iltihabı soğutup hasarlı hücreleri mühürlerken ben de bir fiskeyle onu uzaklaştırıyorum. Saniyeler içinde çocuğun başparmağı mükemmel bir sağlığa kavuşuyor.

"Bunu yaptığında gözlerinin altın rengine dönüşmesine bayılıyorum," diye nefes alıyor. "Teşekkür ederim!"

"Aine," diyor annesi gergin bir sesle. "Buraya gel, çocuğum."

"Git," diye fısıldıyorum ve o da koşarak sıradaki yerine geri dönüyor.

Sol tarafımda uzun bir kütle olduğunu fark ediyorum ve başımı kaldırdığımda Kül Kralı orada durmuş beni izliyor. Avlunun loş karanlığında, yüzü köyümün gün ışığında olduğundan daha yumuşak, daha az sert görünmeliydi. Yine de her nasılsa, gölgeler yüz hatlarını her zamankinden daha sert bir şekilde oyuyor. Çenesinin kenarı Witherbrand kadar keskin bir bıçak. Yanaklarının çukurları ve göz çukurlarının oyukları daha derin. Gözleri parlıyor gibi, içinden koyu kırmızı bir ateşle yanıyor.

Kral'a çok uzun süre bakarsam, daha önce bana vuran aşırı hevesli muhafızdan bir darbe daha yiyeceğimden korkarak başımı hızla eğiyorum.

"Bizimle birlikte baş masada yemek yiyeceksin," diyor Kül Kralı.

Başımı kaldırmadan kirpiklerimin altından ona bakıyorum, sadece benimle konuştuğundan emin olmak için. Konuşuyor. Tam bana bakıyor.

"Üzerimi değiştirmek için zamana ihtiyacım olacak," diye mırıldandım.

"Giyecek başka bir şey."

"Belki de en iyisi bu olur," diyor Kül Kralı. "Yine de bu görünüm beni etkilemeye başladı." Kıyafetlerime başıyla işaret ediyor.

Gülümsemiyor, dudağını bile kıpırdatmıyor. Belediye Başkanı'nın ailesini selamlamak için yanımdan geçip giderken, Belediye Başkanı'nın hizmetçilerinden biri beni kenara çekip çantamla birlikte aceleyle eve sokuyor. Aceleyle misafir odası olduğunu tahmin ettiğim bir yere götürülüyorum ve burada iki hizmetçi beni soyup ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde bacaklarımı, kollarımı ve yüzümü fırçalarken, bir diğeri de karmakarışık saçlarımla uğraşıyor. Kendimi cilaladıkları ve düzenledikleri bir oyuncak bebek gibi hissediyorum - kendi iradem yok, hangi iç çamaşırının bacaklarımdan yukarı çekileceği ya da göğüs kafesimin etrafına sıkıştırılacağı konusunda hiçbir söz hakkım yok, hangi elbisenin başıma geçirileceği ve düğmelerinin ilikleneceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Düşündüğümünden çok daha hızlı bir şekilde temizlendim ve belimden pırıl pırıl mavi bir girdapla dışarı çıkan bir elbisenin içinde ezildim. Mavi yapraklar bedenimi kaplıyor ve daha fazla yaprak omuzlarımdan ve kollarımdan tırmanıyor. Elbise üzerime tam oturmuyor - belli ki benden daha küçük göğüslü biri için tasarlanmış - ama üzerimden *çok* da uygunsuz bir şekilde çıkmıyor ve saçlarım örgülü ve tokalı olduğu için hayatımda hiç olmadığı kadar havalı görünüyorum. Bronz tenim elbisenin soluk mavisine karşı adeta parlıyor.

"Çok hoş," diye iç geçirdi hizmetçiler. "Şimdi yemeğe gidiyoruz! Majestelerini bekletmemeliyiz!" Ve beni kapıdan çıkarıp koridorlar boyunca ilerletiyorlar, ta ki Ceannaire'in iki katlı kulübesinin tepesinden daha yüksek tavanlı geniş bir odaya girene kadar. Salonun orta girişinden iki parlak avize sarkıyor, zincirleri tavana dolanıyor ve duvarları örten şam perdelerinin arkasında kayboluyor. Karlı kumaşlarla kaplı uzun bir masa mekânı boydan boya kaplıyor. Biraz daha küçük olan bir diğer masada ise Kral'ın muhafızları ve birkaç kişi daha oturuyor. Her iki masadaki herkes sandalyelerinin yanında durmuş, Kral'ın içeri girmesini bekliyor.

Bir uşak beni büyük masanın ortasına yakın bir yere oturtuyor ve Majesteleri oturana kadar beklememi söylüyor. sandalyenin arkasına tutunuyorum ve boğazımdan yukarı kaymakla tehdit eden safrayı yutuyorum. Yutuyorum.

Şu anda mide bulantımı herhangi bir suyla yatıştırmaya cesaret edemiyorum, ancak masadaki kadehlerde biraz görebiliyorum.

Birkaç saat önce en sevdiğim yerdeydim; dizlerimin yarısı toprağa gömülü, tepemde parlak gökyüzü, avuçlarımın arasında su ve görüş alanımda Analoir Doiteain'ın mavi volkanik zirvesi vardı. Şimdi yalnızım, yabancıların ve uzak tanıdıkların arasındayım, titriyorum çünkü bu yerin ve bu güzel insanların kurallarını bilmiyorum. Onlarla son ziyaretim kısa ve aceleyle olmuştu, çünkü veba nedeniyle şehirde olağanüstü hal vardı. Onlarla bu odada hiç yemek yemedim.

Gözlerimi kaldırdığımda, masanın birkaç koltuk yukarısında oturan Teagan'ın yeşil gözleriyle karşılaşıyorum.

Bana küçük bir gülümseme ve hafif bir baş sallama hareketi yapıyor.

İçimde bir şeyler gevşiyor, sadece birazcık ve daha rahat nefes alabiliyorum.

Kral'ın müjdecisi devreye girer. "Majesteleri Kül Kralı, Prillian oğlu Perish, Bolcan'ın Ard Rí'si ve düşmanlarının Yüce Yok Edicisi'ni duyuruyorum."

Kral'ın kendisine taktığı abuk sabuk unvanlara içimden bir kahkaha yükseliyor. Kendimi tutmayı başarıyorum ama ağzımın kenarındaki seğirmeye engel olamıyorum, Kül Kralı kendi koltuğuna giderken birkaç koltuğun yanından geçerken bana baktığında bile. Gülümsediğimi görünce soluk kaşları hafifçe birbirine yaklaşıyor ve bir an için beni oracıkta yakıp kendine yeni bir şifacı bulacağından korkuyorum. Ama yoluna devam ediyor ve onun için normal görünen sert bir zarafetle yerini alıyor.

O oturduktan sonra biz de yerlerimizi alıyoruz ve yemeğe başlıyoruz.

Belediye Başkanı'nın masasında yemek yiyen insanlar bu şehirde önemlidir

-Tüccarlar, toprak sahipleri, üstün yetenekli zanaatkârlar, Belediye Başkanı'nın davet ederek onurlandırmak istediği herkes. Yemeğe kirli ve pejmürde görünmek zorunda kalmadığım için rahatladım. Aslında kendimi düpedüz muhteşem hissediyorum ve bunun yanı sıra sihri olan güvenim sayesinde sinirlerimi yatıştırıp biraz olsun eğlenmeye başlayabiliyorum.

Dikkatle yiyorum, diğerlerini izliyorum ve hangi gümüşü önce kullanmam ve her yemeği nasıl yemem gerektiğine dair ipuçları alıyorum. Yemekler lezzetli; tabii ki öyle, çünkü çoğu benim suyumla beslediğim tarlalarda yetişiyor. Ekinler doğal yağışlarla ve Evan'ın ara sıra gösterdiği ilgiyle idare ediyor ama benim ilgim olmadan bu kadar bereketli olamayacaklar. Kül Kralı bunu biliyor mu? Umursuyor mu?

Yemek yerken Kül Kralı'nı öfkeli, bütün bir bölgeye alev selleri gönderecek kadar kızgın hayal etmeye çalışıyorum. Çok çekingen, çok soğuk görünüyor. Sadece sesi, içinde sakladığı erimiş derinliklere dair bir ipucu veriyor.

Bütün insanlar dağdır, demiş Ceannaire ya da buna benzer bir bilgelik. Eğer insanlar dağsa, bu adam bir volkan. Şanslıyım ki, bir dağın yakınında yaşamaya alışkınım.

Belki de ona çok sık bakıyordum. İki kez göz göze geliyoruz ve üçüncüsünde kaşlarını çatıyor. Panikle bakışlarımı tabağıma çeviriyorum ve bir daha ona bakmamaya dikkat ediyorum.

Ta ki Belediye Başkanı yüksek sesle "Aman Tanrım, su kadehim boşaldı" diyene kadar.

Bir hizmetçi elinde ibrikle aceleyle öne atılır, ancak Belediye Başkanı onu öfkeyle geri çevirir.

"Aman Tanrım, ne kadar ," der Belediye Başkanı tekrar. kez daha, zavallı uşak, üzgün görünerek, ibrikle öne çıkar, ancak geri çevrilir.

Sırıtiyorum, anlıyorum. Suyu sürahidenden köpüklü bir kavisle çıkarıp Belediye Başkanı'nın kadehine damlatırken parmaklarım güçlkle seğiriyor. Zafer kazanmış bir edayla kadehi kaldırıyor ve masadaki herkes alkışlıyor.

Güçlerimi küçük yollarla göstermek beni rahatsız etmiyor. İnsanları sihrimle memnun etmek hoşuma gidiyor. Ama sonra Belediye Başkanı diyor ki, "Majestelerinin bardağı da neredeyse boşaldı. Cailin, rica etsem?"

Kül Kralı'nın bardağına su doldururken yüz ifademden düşmanlığı uzak tutmaya çalışıyorum. Ama son damlanın biraz fazla ani düşmesine izin veriyorum ve birkaç damla eteğine sıcıyor. Gözleri benimkilere kayıyor.

"Ne kadar sakarım," diyorum usulca. "En derin özürlerimi sunarım."

"Krallığımızın en değerli kızlarına bakarken daha az sakar olacağınızı umuyorum" diye cevap veriyor.

Belediye Başkanı aceleyle, "Oh, şifacı olarak yetenekleri eşsiz," dedi.

"Onu seçmiş olmanız beni çok heyecanlandırdı. Onu ben de tavsiye ederdim ama iltimas ya da önyargı görüntüsünden kaçınmak istedim." "Cailin'le böyle bir şansımız yok!" diye araya giriyor karısı. "O en berrak göl kadar saf bir kalbi var lordum."

"Bana öyle söylendi," diyor Kül Kralı kuru bir sesle.

Yanaklarım kızarıyor, hem iltifatlardan hem de onları küçümsüyor gibi görünmesinden. Yemek nihayet bittiğinde ve konuklar Belediye Başkanı'nın evinden dışarı süzüldüğünde çok heyecanlıyım.

Belediye Başkanı özür dileyerek, "Başka bir gece olsa dans, içki ve eğlence önerirdim," dedi. "Ancak Majesteleri erken emekli olmak ve erken bir başlangıç yapmak istediğinizi belirttiler, bu yüzden..."

"Evet," dedi Kül Kralı, sandalyesinden kalkarak. "Artık emekli olacağım."

Haberci ve iki muhafız tarafından takip edilerek masadan uzaklaşıyor. Acaba içlerinde hizmetkârlık yapıp giyinip soyunmasına yardım eden var mı, yoksa tüm bunları kendisi mi yapıyor? Her gün başkaları tarafından idare edilmek, en önemsiz işlerde bile sanki haysiyetime yakışmıyormuş gibi yardım görmek bana tuhaf ve garip gelirdi. Acaba hizmetçileri onun için kışını siliyor mu?

boyunca beni takip eden aynı korkunç talihin bir darbesiyle, Kül Kralı arkasını döndü ve beni arkasından sırtırken yakaladı.

Gözlerinde bir parıltı var -gerçek bir ateş parıltısı- ve gülümsemem kayboluyor.

Ama göğsümden alevler çıkarıp beni cayır cayır yakmıyor. Sadece gözlerini kısıyor ve odadan dışarı süzülüyor.

Çantamı bıraktığım misafir odasına gitmek üzere yerimden kalkarken, Kral'ın muhafızlarından biri dönüp bana yaklaşıyor. Kulağıma alçak sesle ve hızlıca konuşuyor. "Ev halkı yatağa girdiğinde, biri seni almaya gelecek. Kral seninle yalnız konuşmak istiyor."

Kral benimle yalnız mı konuşmak istiyor?

Gece için bana tahsis edilen misafir odasında, ödünç aldığım güzel elbisenin kumaşını ellerimde buruşturarak ilerliyorum.

Gerçekten dehşete düştüm, kalbimde hiç mizah kalmadı. Kül Kralı'nın onu hoşnut etmeyen ya da onurunu kıran insanlara neler yaptığını duydum. Küçük ihlaller bile korkunç, iz bırakan yanıklarla cezalandırılıyor. Zırhının altında, muhafızlarının muhtemelen her yerinde yanık izleri vardır. Saray hizmetkârlarını kavurucu elinin iziyle damgaladığını duydum.

Eski yaraları iyileştiremem. Birkaç hafta geçtikten sonra, güçlerim bir yaranın normal iyileşme sürecini değiştiremez. İnsanların doğduklarından beri acı çektikleri ya da vücut içinde büyüüp mutasyona uğrayan türden bazı köklü rahatsızlıkları da onaramam. Bazı durumlarda yardımcı olabilirim, ancak sistemik bedensel başarısızlığı veya sürekli hasarı onaramam.

Kül Kralı beni damgalamaya çalışırsa, daha sonra kendimi iyileştirebilirim, böylece iz kalmaz. Ama acıtacaktır. Ve evimden koparılıp Kral'ın hizmetine girmeye zorlandıktan sonra, daha fazla acıya katlanabileceğimden emin değilim.

Kapıma bir tıkırtı geliyor ve neredeyse dar pencereye doğru sıçıyorum. Yine de kalın camı kırabileceğimden şüpheliyim - sadece kendimi yaralayabilir ve Kül Kralı'ndan hiç kaçamayabilirdim.

"Geliyorum," diyorum belli belirsiz. Kapıyı açtığımda, dışarıda bir adam var - yemek salonunda benimle konuşan aynı muhafız. Sessizce odamdan çıkıp Belediye Başkanı'nın evinin sessiz koridorlarında onu takip ediyorum.

Elbisem kalın halıda gürültüyle sallanıyor. Belki de bu elbiseyi çıkarıp daha sade bir şey giymeliydim. Hayır, en iyisi Kral'ın karşısına zengin kıyafetlerle çıkmak, ne olur ne olmaz.

Ya bana güçlerimin kapsamı hakkında soru sorarsa? Ona ne kadarını söylemeliyim? Belki de bir Richter çağırdı ve şu anda ölçülmem gerekiyor...

Hizmetçi bir kapının önünde duraklayana kadar endişeli düşüncelerim dönmeye devam ediyor. "İçeri girin. Seni bekliyor."

Parmak uçlarım buz gibi ve nefes almaya çalıştığımda korkumun ıslak ağırlığı ciğerlerimi kemiriyor.

Kapıyı açıyorum.

Girdiğim oda zarif bir şekilde döşenmiş, muhtemelen Lord Mayor'un sunduğu en iyi misafir odası. Yatağın üzerinde kasvetli desenli bir yorgan var, altı kalın yastığı ortaya çıkarmak için geri çevrilmiş. Yanında yanmayan küçük bir şömine ve içinde parlayan bronz bir lamba olan bir yan sehpa var. Şifonyerin üzerinde de parlayan bir lamba daha var.

Yatağın ucundaki minderli bankta oturan Kül Kralı'nın üzerinde, hareket ettiğinde göğsünü sıkın siyah bir gömlek var. Uzun beyaz saçları başının arkasında şık bir düğümle sabitlenmiş. Botlarını çıkarıyor.

"Güzel, buradasın," diyor bana şöyle bir bakarak. "Hadi başlayalım o."

Diz çöküp çökmeyeceğimden emin değilim, bu yüzden her ihtimale karşı üzerine çöküyorum,

Mavi eteklerim buruşup etrafımda toplanıyor. Eğilmiyorum ama Kral'ı izlerken başımı hafifçe eğiyorum.

Ayağa kalkarak siyah gömleğini başının üzerinden çıkardı. Daha önce vücudundaki tüm katmanlar yüzünden ne kadar geniş ya da fit olduğunu söylemek zordu. Gövdesi ortaya çıktıkça ağzım kuruyor ve topraklanıyor; güçlü omuzları ve şişen göğüs kaslarından karnının düzlemlerine ve kalçalarının açılı çıkıntılarına kadar pürüzsüz ve yontulmuş kaslar.

Neden soyunuyor?

"İyileşmeye ihtiyacınız var mı, Majesteleri?"

diye sordum. Bana bakıyor, hafifçe kaşlarını çatıyor. "Hayır."

"O zaman neden-" Saygılı olmak için kendimi zorlayarak boğazımı temizliyorum. "Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Dizlerinin üzerinde değil," diyor siyah pantolonunun düğmelerini açarak. "Yine de istekli olduğunu bilmek güzel. Hayır, sanırım seni yatağa yatıracağım."

Kül Kralı'na bakıyorum, şok sinirlerime yayılıyor. "Ne?"

Yüz ifademi anlayınca kaşları daha da çatıldı. "Buraya neden çağrıldığınızı bildiğini sanıyordum."

"Sorularınızı yanıtlamak ya da sihrimi test ettirmek için çağrıldığımı sanıyordum-"

"Gecenin bu saatinde mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Seni seks için çağırdım. Başka neden bir kral bu saatte bir kadını odasına çağırırsın ki?"

"Bağışlayın lordum, anlamadım."

Tekrar banka oturuyor, pantolonu yarı açık ve dirseklerini dizlerine dayamış. Hâlâ ona bakmak zorundayım ama artık göz hizama daha yakın.

"Anlamadın," diye tekrarlıyor. "Bana attığın bakışlar, gülümsemeler, alay etmeler... Bu işe yatkın olduğumu sanıyordum."

Heartsfire, onu baştan çıkarmaya çalıştığımı mı düşündü? O kadar şaşkınlığa kapılmış ki cevap veremiyorum.

"Kralını inkâr mı ediyorsun?" diyor, sesinde sabırsız bir nota var.

O ateş topunu ezerkenki görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Onu kabaca reddetmeye cesaret edemiyorum. "Sadece şaşırdım lordum. Favoriler'den biriyle aynı evdesiniz, her şeye rağmen tercih ettiğiniz bir hanımefendi. Majesteleri neden onu çağırmadı?"

"Çağrı'dan önce Tercih Edilenlerden birini yatıramam," diyor. "Bu diğerleri için adil olmaz. Ayrıca evli ya da sözlenmiş de değilim. İstedğim yerde dikkatimi dağıtmakta özgürüm. Teagan'ı tercih ettiğimi kim söyledi?"

"İnsanlar," diyorum belli belirsiz.

"İnsanlar benim hakkımda pek çok şey söylüyor," diye yanıtlıyor.

Onu gücendirmeden ve kendimi sağlam bir şekilde yakmadan bu işin içinden nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Belki onu ikna edebilirim. "Krallar genellikle kadınları yatağa atmadan önce yıkatıp tıraş ettirip koklatmazlar mı?"

"Beni memnun etmek zor değil," diyor. "Ve artık kir içinde olmadığına göre yeterince bakımlı görünüyorsun."

"Oh, ama sadece kollarımı ve bacaklarımı yıkadılar," diyorum hemen. "Diğer yerlerim çok kirli."

Ve sonra yüzüm alev aldı. Çünkü bunu söyledim. Kül Kralı'na.

Koyu renk gözleri yine turuncu renkte parlıyor ve bu kez ağzının kenarında belli belirsiz bir titreme var. Bu titremeyi bir gülümsemeye dönüştürmek için içimde garip bir dürtü var.

"Çok güzelsin," diyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ve eğlenelisin. Seni istiyorum."

"Hayır dersem, beni yakacak mısın?" Fısıldıyorum.

"Bu soruya evet yanıtı verirsem, beni yine de reddedecek misiniz?"

Alt dudağımı kemiriyorum. Çoğu erkeğin kıskanacağı, çoğu kadının da arzulayacağı bir vücuda sahip, yakışıklı biri. Pantolonunun düğmeleri kadar açık ki tehlikeli ve gergin kumaşın arasından uyarılmışlığının dış hatlarını görebiliyorum. Ama o bir yabancı. O *Kül Kralı* ve beni korkutuyor. Bana dokunmasını ya da içime girmesini istemiyorum; düşüncesi bile beni ürpertiyor.

"Sizi her halükarda reddetmek zorundayım Majesteleri," diyorum ona sessizce. "Sizi itiyor muyum?"

"Hayır, lordum."

"Ve bunu daha önce yaptın, değil mi? Böyle bir vücutla yapmış olmalısın."

Gözlerimi kısıyorum, bu yorumun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ama o haklı. "Evet, daha önce bir erkekle birlikte oldum." Arkadaşım Rince, o ve en iyi arkadaşım Brayda monarşiyi yıkmak isteyen isyancılar Undoing'e katılmak için köyümüzden ayrılmadan önce. İkisi de bu konuda çok gayretliydi. Rince'le pek çok kez yattım ve kaçamaklara devam etmekte bir sakınca görmezdim ama o bedenini ve zihnini davasına adamaya karar verdi.

Rince ve Brayda'nın öldürmek isteyeceği adamla yalnız olmam son derece ironik. Tanrım, *ben* bile bugün erken saatlerde ölmüş olmasını diliyordum.

Onu şimdi öldürmeye çalışmamı isteyeceklerdir. Ama istesem de ona zarar veremezdim; ateş büyüsyüyle çok çabuk tepki verirdi. Ayrıca, şifacı yemini ettim, bir başkasını savunmadıkça yaşayan bir ruha zarar vermemeye yemin ettim.

"Bana bakıp duruyorsun," diyor Kül Kralı. "Neden? Çoğu insan bana uzun süre bakmaktan korkar."

"Belki de muhafızlarınız en ufak bir provokasyonda insanların kafasına vurduğu için korkuyorlardır," diyorum tatlı tatlı, ama içim sıkılıyor, çünkü bir noktada çok ileri gideceğimi biliyorum. Onu kızdıracağım ve o da beni sakatlayacak ya da öldürecek. Ya da beni zorla yatağa atacak.

"Sorun ağzında," diyor, pürüzsüz çenesini okşayarak. "Düşünmeden önce hızlı bir şekilde konuşuyorsun. Meydan okuma. Senden su gibi akıyor. Normalde böyle bir isyanı cezalandırırdım, ama bu isyan

Mizah, bu bedende-" Yayvan parmaklarıyla göğsümü işaret ediyor-"Geçmesine izin verme eğilimindeyim. Şimdilik."

"Teşekkür ederim lordum," diye mırıldanıyorum, içimde rahatlama ve öfke birbirine karışıyor. "Ve sen beni resmen reddediyor musun? Çoğu kadın benimle

İlgimi kabul ediyorlar ve sonrasında memnun bir şekilde ayrılıyorlar."

Bu imalı söz karşısında bacaklarımın arasında hafif bir sıcaklık damlası belirdi. Ama hayır. "Belki de kasabadaki diğer hanımlardan biri uygun olur."

"Bu saatte başka birini çağırمام, çağırmak da istemiyorum." Beni başından savdı. "Odana dön, şifacı."

Gitmeme izin mi veriyor? Tanrılara şükürler olsun.

Ayağa kalkıp reverans yapıyorum ve gözleri gelişmiş göğüs dekolteme takılıyor.

Lanet olası elbise.

Annem bana her zaman iyi bir erkeğin işaretlerinden birinin, vücudunun verdiği tepkilerin sorumluluğunu üstlenmek ve bu suçu bir kadının kıyafet seçimine atmamak olduğunu söyler.

Kül Kralı'nın iyi bir adam olmadığı söyleniyor.

"Majesteleri," diye nefes alıyorum. "İyi geceler." Kapıya doğru ilerliyorum, arkamdan el yordamıyla kolu bulmaya çalışıyorum. Gözlerim Kül Kralı'na dikilmiş, sanki vahşi bir hayvanmış da bir an kafamı çevirsem saldıracakmış gibi.

Ama hareket etmiyor. Sadece garip çıkış şeklim karşısında kaşlarını hafifçe kaldırıyor.

Sonraki birkaç saati yatakta kaskatı yatarak, battaniyelere sıkıca sarılmış, gözlerim karanlığa açık geçiriyorum. Ya Kül Kralı gitmeme izin vermeyi tekrar düşünür ve benimle yatağa girmeye karar verirse?

Neden beni istiyor ki? Gururum okşanmadı. Gururum okşanmadı. Birkaç sırtıtmayı bir tür baştan çıkarma tekniği olarak yorumladığı için gücendim, çok gücendim. Bundan sonra ona kaşlarımı çatacağımdan emin olmalıyım... gerçi bu muhafızlarından kafama daha fazla darbe yememe neden olabilir... hayır, ona hiç bakmayacağım, asla.

Bu kararı tutmak düşündüğümünden daha kolay oluyor çünkü ertesi gün Kül Kralı bütün gün Teagan'ın yanında geziyor. Benimle onlar arasında daha fazla muhafız, iki hizmetçisi ve görünüşe göre yarışmaya katılması için gerekli olan gülünç miktarda bagaj içeren küçük bir araba var.

Önceki nesillerde "Favorilerin Çağrılması "nın nasıl yapıldığına dair hikayeler duymuştum. Yarışmanın bazı turları

Diğerleri halka açıkken, diğerleri özeldir ve mücadeleler her seferinde farklılık gösterir - ancak her zaman fiziksel zorluklar vardır, bazen bire bir veya gruplar halinde savaşmayı içerir. Bolcan'ın soyluları hakkında pek bir şey bilmiyorum ama onları hep yumuşak ve şımarık olarak hayal etmişimdir, savaşta pek bir değerleri yoktur. Belki de birbirlerine sırnaşır, tokat atar ve içlerinden biri tırmalandığında ciyaklarlar. Belki de haksızlık ediyordur. Teagan mızımız bir tipe benzemiyor; aslında, arkadaş olmak isteyeceğim türden bir insana benziyor.

Mavi gözlü muhafız benimle gelmiyor, onun yerine bana iki kez vuran kısa boylu, çelik gözlü muhafız geliyor. Yani yok ama umurumda değil. Manzaralar çok güzel -sarmalayan tepeler, ormanlık vadiler, çimenli kıyılar arasında dönen su çarkları, düzgün kaya duvarlarıyla sınırlanmış eğimli otlaklarda dolaşan kabarık koyunlar.

Birkaç köyden geçiyoruz. İnsanlar Kral'a ve Teagan'a selam veriyor ve ben geçerken merakla bana bakıyorlar. Ben bir anomaliyim, bir muamma. Bugün kendi kıyafetlerimden birini giyiyorum - en iyi seyahat kıyafetimi. Kahverengi pantolonla eşleştirilmiş, krem rengi işlemeli sade kahverengi bir üst elbise. Saçlarım hala dün gecedен kalma süslü örgüler içinde -yastık yüzünden biraz karışmışlar ama yeterince düzgün görünüyorlar.

Öğlen yemeği için yol kenarındaki bir merada mola veriyoruz. Bana bir parça yemek veriliyor ve sonra görmezden geliniyorum, bu da bana uyuyor. Uzun bir öğleden sonra yolculuğu takip ediyor ve akşam olduğunda hala Başkent'e ulaşmamıştık. Onun yerine, yol kenarındaki bir hanın avlusuna giriyoruz. Han sahibinin ailesi misafirlerinin kim olduğunu anlayınca büyük bir şok ve telaş yaşıyor. Kral, Teagan ve beraberindekiler en iyi odalara yerleştirilirken, bana yine sonradan düşünülmüş gibi yemek veriliyor ve ikinci kattaki koridorun sonunda bir dolaptan biraz daha küçük bir oda tahsis ediliyor.

Odam havasız ve penceresiz. Eve döndüğümde, dağ esintisi odayı doldurabilsin diye pencereler açık uyumaya alışkınım. Dün gece uykum zayıftı ve bu gece uyuyamazsam yarın ağlamaklı bir karmaşa olacağım.

Saatlerce uyanıklıkla mücadele ettikten sonra, boğucu odaya bir dakika daha dayanamıyorum. Kapımdan sıvışıyorum, koridor boyunca yalınayak ilerliyorum ve merdivenlerden sürünerek iniyorum.

Sahanlıkta bir muhafız var ve beni durduruyor. Kasvete rağmen, dost canlısı muhafızın mavi gözlerini ve ezilmiş burnunu daha konuşmadan tanıyorum. "Merhaba şifacı. Nereye ? ,

Öyle miyiz? Sizi buna karşı uyarayım. Majesteleri güzel köyünüze geri dönecek ve eğer ona karşı gelerseniz köyünüzü yakacak olarak kullanacaktır."

"Kaçmıyorum," diyorum ona. "Uyuyamıyorum ve biraz hava almaya ihtiyacım var. Lütfen bir kapı, bir pencere, herhangi bir şey açmaya ihtiyacım var. Bir süre ortak salonda oturmama izin verin lütfen."

"Ortak salon dolu," diyor gardiyan alçak sesle ve uyararak ton.

"Her şey yolunda, Owin," diyor aşağıdan bir ses - bir ses demir ve buz gibi. "Bırakın aşağı insin."

İçimde bir şimşek çakıyor, panik ve sinir. Geri çekilip bir basamak yukarı tırmanıyorum. "Boş ver," diye fısıldıyorum çılgınca. "Bir şekilde uyuyacağım."

"Buraya gel şifacı," diyor Kral'ın sesi. Fısıldadığımı duydu mu? Ateş yeteneklerinin yanı sıra özel duyma güçleri de mi var?

Mavi gözlü gardiyan Owin bana acıyarak yüzünü buruşturuyor ve geçebilmem için geri çekiliyor. Burnumu kırıştırıyorum ama üzerimde bana göre çok kısa ve yakası çok düşük, yırtık pırtık bir gecelik olduğunun bilinciyle basamakları iniyorum.

Han'ın ortak salonuna temkinli bir şekilde giriyorum; kasvetli bir hava var ve sandalye ve masalardan oluşan çalılıklara takılıp düşmek istemiyorum. Kül Kralı odanın ortasındaki bir masada oturuyor ve ilk başta önünde bir mum olduğunu düşünüyorum, ancak bu, havada asılı duran, dalgalanan, şişen ve küçülen küçük bir alev topu.

Kral yanlamasına uzanmış, gömleksiz, bir sandalyede kamburlaşmış, bir dirseğini masaya dayamış, eliyle yanağını desteklerken diğer elini kalçasına dayamış. Parmaklarını bile oynatmıyor. Ateşi düşünceleriyle kontrol ediyor, boş boş, kolayca.

Gözlerini benimkilere diyor ve nefesim kesiliyor. İrisleri tamamen erimişti.

Dönen kızıl alev kürelerine dönüştüler.

"Affedersiniz, Majesteleri." Diz çökmeye başlıyorum ve o, "Bu kadar yeter.

Bir yay yeterli olacaktır."

"Majesteleri," diye tekrarladım ve önünde eğildim. "Bağışlayın beni. Biraz havaya ihtiyacım vardı." "Biri içeri girmeye çalışırsa diye tüm pencereleri kapatıp

Bana suikast düzenlemek için." diyor.

"Ne?" Sesim sahte bir şaşkınlıkla tizleşiyor. "Kim öldürmek ister ki Sen?" Umarım ses tonumdaki alaycı değişimi fark eder.

"Nefret ediliyorum," diyor. "Güç sahibi tüm erkeklerden nefret edildiği gibi."

Sağduyum beni konuşmaktan alıkoymaya çalışıyor ama ben onu itiyorum. "Güç sahibi her insan krallığının bir bölümünü yakıp binlerce vatandaşını öldürmemiştir."

"Doğru." Gözleri daha da parlıyor, küçük alevler kaçıp kirpiklerine takılıyor. "Bunu ben yaptım. Binlerce insanı diri diri yaktım ve bütün kasabaları küle çevirdim." Ayağa kalkıyor ve ne kadar uzun boylu olduğunu dehşetle fark ediyorum. Uzun beyaz saçları tek bir örgü halinde gevşekçe örülmüş ve kaçan teller sanki sıcak bir rüzgâra kapılmış gibi yüzünün etrafında dolaşıyor. Korkunç ve görkemli - karanlık odada parlayan, alev gözlü bir tehdit.

"Bana kim olduğumu hatırlattığın için teşekkür ederim şifacı." Sesi siyah duman ve yanmış kemiklerden oluşuyor. "Sana kim olduğumu hatırlatmama izin ver. Sen su kullanma ve iyileştirme yeteneğine sahip bir çiftçi kızsın. Dün seni eğlenceli bulmuş olabilirim ama bu gece, çektiğim zahmete değip değmeyeceğini merak ediyorum." Yakıcı avucunu göğsümün ortasına yerleştiriyor, elinin topuğu göğüs dekolteme bastırıyor ve parmakları köprücük kemiğimin üzerinde yayılıyor. Teninin sıcaklığı benimkini kavuruyor ve bu acı verici dokunuşa karşı dişlerimi sıkıyorum.

Kül Kralı'nın ateşli elinin kalp atışlarımı hızlandıran acısına rağmen, göğsüme dokunuşunda korkunç derecede samimi bir şey var. Gözlerinde dönen ateşten yüz ifadesini okuyamıyorum ama öfkesinin arttığını hissedebiliyorum. Yanan tenim cızırdıyor ve ondan garip bir kavrulmuş koku yükseliyor.

Bu son. Burası beni yakıp kül ettiği yer.

Kendimi savunmaya çalışmadan canlı bir mum olursam lanetleneceğim.

Odanın öbür ucundaki kovada su var, sanki görebiliyormuşum gibi hissedebiliyorum. Suyu çekiyorum ve su bana doğru koşuyor, Kül Kralı'nın parmaklarının etrafına dolanıyor, ateşini bir buhar tıslamasıyla ıslatıyor. Kül Kralı'nın dudakları hırlayarak geri çekiliyor ve irkiliyorum çünkü sıktığı dişlerinin arasından alevler yalıyor. Sanki boğazı ateşle dolu ve onu tutmak için elinden gelen tek şey bu.

Çabucak ağzına biraz su döküyorum, sıvıyı dişlerinin arasına ve boğazına bastırarak alevleri söndürüyorum.

Tek bildiğim, affedilemez bir suç işlediğim. Ama zaten beni öldürecekti, yani... kaybedecek neyim vardı ki?

Bakışlarındaki ateş sönüyor ve dudakları ıslak bir şekilde bana bakıyor. Elini göğsümden sıyrıyor ve temas kesildiğinde küçük bir acı çılgılığı atmaktan kendimi alamıyorum. Bana dokunduğu yerde derim kabarmış ve şişmiş.

Yani hikayeler doğru. En az onlar kadar tehlikeli ve kötü biri.

Söy

le. Büyümün su kullanan kısmını serbest bırakıyorum ve iyileştirici gücümü kullanıyorum.

yetenek. İki yetenek farklı ve ikisini aynı anda kullanamıyorum. Ya biri ya diğeri.

Göğsümdeki el izinden altın ışık kıvrımları yayılıyor, derimin içinde dönerek yanmış hücreleri onarıyor. Tam olarak göremiyorum ama ne zaman bittiğini hissedebiliyorum ve Kül Kralı'nın üzerindeki etkisini görebiliyorum. Kara gözleri kocaman açılmış, yüzü büyüünün ışıltısıyla yaldızlanmış. Benimki onunkinden çok daha yumuşak bir ışık.

"Sanırım yeterince hava aldın," diyor sıkıca. "Odana dönme vaktin geldi."

"Kırdığım için özür dilerim Majesteleri." Kral olsun ya da olmasın, *benden* özür dilemesi gerektiği halde *ona* derin bir selam veriyorum. Cevap beklemeden üst kattaki odama koşuyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, bundan sonra uyku bana çabuk geliyor.

Ertesi gün yoldaki son günümüz. Hava kararmadan önce Başkent Cawn'a ulaşmalıyız. Mavi gözlü muhafız Owin benimle geliyor ve kralın dönüşü için şehrin "kulelerden çöp yığınlarına kadar" ısıltı ısıltı aydınlatılacağına dair bana güvence veriyor. Bunu bana diğerlerinden biraz uzakta, yol kenarında öğle yemeği yerken söylüyor ve ben yüksek sesle gülüyorum. Beni sık sık güldürüyordu ama bu sefer Kül Kralı bize doğru bakıyor ve ters ters bakıyor.

Bir saniye sonra Owin'in sandviçi kül ve kıvılcımlara dönüşüyor. Yüzüne is püskürüyor ve o kadar komik bir şekilde şaşırılmış görünüyor ki korkmak yerine kıkırdıyorum. Bana evdeki bazı çocukları hatırlatıyor; on dokuz yaşından büyük olamaz.

"Al, benimkinden biraz ye." Sandviçimi Owin'in ağzına götürüyorum, bir ısırık alıyor ve kaplayan küllerin arasından sırtıyor. "Lezzetli,"

diyor ve dudaklarından kırıntılar dökülüyor, bu da ikimizin de tekrar kahkahalara boğulmasına neden oluyor.

"Dur," diye hırıldıyor. "Başımı belaya sokacaksın."

"Özür dilerim," diye soluyarak gözlerimin kenarındaki gülme yaşlarını sildim. "Endişeliyim ve bu da beni sinirsel kahkaha krizlerine yatkın hale getiriyor. Fiery Majesteleri hâlâ o korkunç bakışlarıyla bizi mi izliyor?"

Owin yutkunuyor, bronzlaşmış yüzünden mizah akıyor.

"Arkamda duruyor," diye fısıldıyorum. "Öyle değil mi?"

"Evet öyle," dedi Kül Kralı karanlık bir sesle. "Göğüs zırhını ve tüniğini çıkar, Owin."

Midem titriyor. "Lütfen, benim hatamdı... Ben-"

Kül Kralı elini bana doğru uzatıyor ve bir kıvılcım telaşı dudaklarıma çarpıyor.

Owin titreyen parmaklarıyla beline kadar soyunur ve itaatkâr bir şekilde Kral'a sırtını döner.

Kül Kralı'nın elinde ateşten bir kamçı belirir, önce kısadır, sonra onu savurdukça uzar. Geri çekildiğinde tekrar küçülüyor ama alevli ucu çayır otlarının ucuna tehlikeli bir şekilde yakın duruyor. Koyu renk giysileri, elindeki ateşli silahı ve güneşte parlayan solgun saçlarıyla Kül Kralı hınzırca görkemli görünüyor.

Ama Owin'i o korkunç baçlayacak.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, ben yaparım. Suçu üstleneceğim. Benim hatamdı."

"Bir kralın muhafızları uyanık olmalı, şaka yapmamalı ve yol kenarında sızlanmamalı" diyor Kral.

"O daha genç," diye itiraz ediyorum. "Kişisel muhafızlarınız arasında yeni, değil mi? Ve henüz işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Lütfen-"

"Beni merhamet göstermeyi seven biriyle karıştırıyorsun," diye karşılık veriyor. Teagan ve hanımları bizi izliyor, korumaları da öyle.

Bir şekilde adım atmayacağını biliyorum, onların önünde değil.

"En azından daha sonra onu iyileştirmeme izin ver." Ayaklarının dibindeki çimenlere doğru eğildim. "Lütfen lordum."

Cevap vermiyor. Onun yerine kolu geri çekiliyor ve kırbaç yılan gibi dışarı fırlayarak Owin'in çıplak sırtını parlak alevlerle kırbaçlıyor. Owin haykırıyor ama sessizce, avucuyla sesini boğarak.

Hızlı bir kırbaç darbesi daha ve ardından Kral kırbacı söndürüp uzaklaşıyor.

Bu acımasız bir cezaydı ama iki kırbaçtan çok daha kötüsünü bekliyordum. Ellerimden altın ışığın yayılmasına izin verdim, yaraları iyileştirdim, hasarı giderdim. Owin arkasını döndü, nefes nefese, gözleri utançla parlıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gömleğini ve zırhını tekrar giyerken.

Başını salladı ama sonraki birkaç saat boyunca benimle bir daha konuşmadı. Yanımızdaki başka kimse de konuşmuyor. Tek başıma, Kül Kralı ve Teagan'ın hemen arkasından gidiyorum, muhtemelen muhafızlarla daha fazla yaramazlık yapmaktan caydırılmak için.

Öğleden sonraya doğru, parıldayan yeşil ağaçlardan oluşan bir kuşağa giriyoruz; bereketli bir yaşamla dolup taşan sık bir orman. Toprağın nemini, ağaçların arasından akan özsu, budaklı köklerin oyuklarında biriken çiği hissedebiliyorum. Kuş sesleri aralıklı olarak tepemdeki yapraklardan dalgalanıyor. Tüm bunlar beni derinden sevindiriyor. Owin'e olanlara rağmen gülümsüyorum.

Kül Kralı o anda eyerinde dönüyor ve yüz ifademi yakalıyor. Yüzümdeki gülümsemeyi elimden geldiğince çabuk siliyorum ama artık çok geç. Bunu çoktan gördü ve kaşlarını çatı, çünkü tüm mutluluklardan ve iyi şeylerden nefret ediyor.

Atını kısa bir süre için çekti ve yanıma binmek için geri çekildi.

"Majesteleri." Başımı eğiyorum. "Bağışlayın beni. Gülümsemenin yasak olduğunu bilmiyordum."

"Değil."

"Küçük merhametler için tanrılara şükürler olsun."

Beni şaşkınlıkla süzdükten sonra şöyle dedi: "Yarın yeteneklerin sınanacak. Sana acımasızca işkence görmüş bir düşman casusu sunacağız ve sen de onu iyileştireceksin."

"Senin tarafından işkence mi?" Ben soruyorum.

"Bunu benim için yapan insanların var."

"Demek Kül Kralı ile kişisel bir işkence seansı özel bir ayrıcalık."

"Bu ne tür bir işkenceden bahsettiğimize bağlı. Bazı işkenceler haz verici olabilir. Bu durumda, evet, bu bir ayrıcalık olur. Neyi kaçırdıklarının farkında olmayanlar tarafından çok kolay reddedilen bir ayrıcalık."

Ona gizlice bakıyorum, ama yüz hatları tamamen hareketsiz, dümdüz karşıya bakıyor.

"Belki de neyi kaçırdıklarını bilmek umurlarında değildir, Majesteleri," diye mırıldanıyorum. "Belki de kendilerine eşlik eden insanları tercih ediyorlardır."

nasıl gülümseneceğini bilirler." *Ve korumalarını kırbaçlamayan insanlar*, diye eklemek istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Kral cevap verecekmiş gibi nefes alıyor, ama o anda güneşin damlattığı ormanda bir gölgenin yer değiştirdiğini görüyorum. Yayı ve uçmaya hazır bir oku olan bir insanın gölgesi.

Düşünmüyorum; sadece tepki veriyorum, içgüdüsel olarak yakındaki bitkilerden, oyuklardan, herhangi bir şeyden nem emiyorum - hepsi dönen bir su küresi halinde birleşiyor, tam zamanında - tıpkı ormandaki gölgenin oku serbest bıraktığı gibi.

Ölümcül füze Kül Kralı'nın kafasına doğru ilerliyor. Su küresini onun yoluna fırlatıyorum.

Ok donuk bir *sırıltıyla* suya çarpıyor ve yakalanıyor, durduruluyor, sıvı topunun içinde dönüyor. Büyüyü bıraktığımda ok düşüyor ve su tozlu yola sıçırıyor.

"Saldırganlar!" diye bağıyor muhafızlardan biri. Kral'ın askerleri ve Belediye Başkanı'nın muhafızları benim ve Teagan'ın etrafını sardılar ama Kral atından atladı ve korumalarımızın arasından geçerek ormana doğru ilerledi. Ellerini kaldırıyor ve avuçlarından çıkan ateş, güzel ağaçları yakıcı bir alevle sarıyor.

Çığlık atıyorum, acı çekiyorum.

Kül Kralı'nın başı bana doğru savruluyor. Dişleri açılmış, yine ateşle parlıyor ve gözleri alev alev yanıyor. Güpegündüz yeterince korkutucu; gece ormanda onunla yüzleşmeyi hayal bile edemiyorum.

Bu yangını söndürecek kadar suya erişimim yok. Avuç içleri hâlâ ağaçlara ateş püskürtüyor, kendisine ateş eden kişiyi öldürme dürtüsüyle her şeyi yok ediyor. Cehennemden yükselen çığlıklara bakılırsa, ormanın o kısmında gizlenmiş birkaç kişi vardı.

bir bağırış. Yolun karşı tarafındaki ağaçların arasından daha fazla saldırgan çıkıyor ve muhafızlarla çatışmaya giriyor. Çelikler çarpışıyor, bıçaklar sıyrılıyor ve çınlıyor. Donup kaldım, zihnim yerinde dönüyor, yanan ormanın korkunç gerçekliğine takılıp kaldım. Teagan bir yerlerden bir bıçak çıkarmış ve yanına yaklaşan herkesi kesiyor.

Bu kadar çok at gövdesi ve binicinin ortasında sıkışıp kalan atım panikliyor, biraz şahlanıyor ve sonra toynakları yola çarparak tekrar aşağıya dalıyor. Çarpmanın etkisiyle dişlerim birbirine çarpıyor. Yanan odun ve yeşillik kokusu burun deliklerimi dolduruyor; yanmış ve küle dönmüş yuvalar ve çiçeklerden oluşan bir katliam. Gözlerim sıcaktan ve öfkeli gözyaşlarından yanıyor.

Bir ok daha ısıklık çalarak yanımdan geçti. Muhafızlardan biri haykırıyor, kolundaki yaradan kan fışkırıyor. Atı sendeliyor, benimkine omuz atıyor ve ben dizginleri sıkıca kavriyorum, ama kaçacak yer yok, kaçmanın yolu yok. Her yerde siyah giysili figürler var, atların etrafını sarmışlar, bacaklarını keserek onları kötürüm bırakmaya çalışıyorlar. Bir at yere düşer, sonra bir diğeri ve sırtlarındaki muhafızlar atlayarak doğrudan düşmanla çatışmaya girer. Saldırganların kafaları koyu renkli kumaşlarla sarılmış; yüzlerini görmek imkânsız, sadece öfke dolu gözler ve yanıp sönen bıçaklar var.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Su sihrimi hiç kimseye saldırmak için kullanmadım ve şifa sihrimin diğer tarafını da kullanmayacağım. Yaralı bir atın bacağına onarmaya çalışarak umutsuzca şifa enerjisi iplikçiklerini fırlatıyorum. Ama doğru düzgün odaklanamıyorum - bunu bir savaş sırasında hiç yapmak zorunda kalmamıştım. Konsantrasyonum bozulduğunda işimin yarısını tamamlamıştım; saldırganlardan biri Owin'in atının arka tarafına, tam arkasına sıçramıştı. Kadın şeklinde, kıvrak ve ölümcül, elinde iki eğri bıçak var. Owin'in başını geriye çekerek boynunu açığa çıkardı; vahşi metal parıltısı -Boğazını kesecek-

Kül Kralı orada, onu yakasından yakalıyor. Onu attan aşağı sürüklüyor. Ağzını açıp kızın yüzüne ateş kusuyor ve kız çığlık atıyor, bir insanın boğazından hiç duymadığım delici bir ses, iyileştiğim onca gün boyunca. Baş alevler içinde ağaçlara doğru sendelerken, yolda düşürdüğüm suyu sifonla çekip ona doğru akıtıyorum, hem ona yardım etmek hem de ormanın diğer yarısını ateşe vermesini engellemek için alevleri söndürüyorum. Diğer saldırganlardan biri onu kolundan tutup uzaklaştırıyor ve diğerleri de kaçıyor.

Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum, güzel orman için, yanan kadın için ve neredeyse ölmek üzere olan Owin için ağlıyorum. Kül Kralı onu kurtardı.

Ve Kül Kralı'nı kurtardım.

Kral tekrar atına bindi ama ileri gitmek yerine eğilip çenemi kavradı. "Bir şey yapabilir misin? Bu konuda?" Başını alev alev yanan ağaçlara doğru salladı.

Zihinsel olarak duyularımın ulaşabildiği kadarıyla çevreyi tarıyorum.

"Burada yeterince su yok," diyorum sefilce.

"O zaman bırak gitsin. Bitti," diyor. "Atları çabucak iyileştirin ve gidelim."

Titreyerek attan iniyorum ve iyileştirici büyümü serbest bırakarak zavallı atların kesilmiş tendonlarını onarıyorum.

Daha sonra Kral yola devam etmemizi emretti ve biz ilerlerken yakındaki bir muhafızın, okla vurulan muhafızın koluna bir büyü çizgisinin akmasına izin verdim. Birkaç dakika içinde yarasını kapattım.

Teagan şu anda yanımda at sürüyor, hizmetçileri de hemen . Biraz sarsılmış olsalar da iyi görünüyorlar.

Teagan'ın gözlerinde yine o acı dolu parlaklık var. "Olaylı bir yolculuk," diyor.

Yarı hıçkırık, yarı kahkaha atıyorum. "Bu yetersiz bir ifade."

Bana doğru bakıyor. "Onu kışkırtmayı bırak," diyor nefesinin altından, o kadar alçak ki zar zor duyabiliyorum. "Sessiz ol, saygılı ol ve onun hoş bir arkadaş olabileceğini göreceksin."

Kül Kralı'yla aramızda iki muhafız var, bu yüzden kendimi yeterince güvende hissederek cevap verdim: "Bir kocadan istediğin bu mu? Onu kızdırmadığın sürece hoş bir arkadaşlık mı? Kızdırırsan da ateş patlaması mı? Kırbaç darbeleri ve yanık izleri mi?"

"Onun gelini olmanın avantajları var," diyor. "Ve kabul etmelisin ki, bakması çok hoş. Bana tam bir aşık olduğu söylendi."

"Geldiğinde lav püskürtmediğinden emin misin?" Elimin arkasından fısıldıyorum. Gözleri irileşiyor ve dudakları sırtmamak için kendini zor tutuyormuş gibi büzüşüyor.

"Kendine dikkat et, Cailin," diyor. "Senden hoşlanıyorum. İncindiğini görmek istemiyorum."

Ağzım gevşiyor, birkaç adım ötedeki Kül Kralı'nın sırtına bakarken gülümsemem soluyor. Alev alev yanan gözlerini ve ağzını, ellerinden akan ve ince ağaçları yaralayan ateşi düşünüyorum. Avuçlarının göğsümü yaktığını düşünüyorum.

Teagan nazık biri. Ama çoktan incindiğimin farkında değil.

Başkent Cawn beklediğimden daha da görkemli. Sivri muhafız kuleleriyle dış duvarları yeterince etkileyici, ancak şehrin en baskın özelliği Üçlü Kemer, altınla süslenmiş beyaz taştan üç muhteşem kemer. Gökyüzüne doğru yükseliyorlar, o kadar uzunlar ki bulutlara dokunuyor gibi görünüyorlar ve onlara yaklaştıkça kendimi küçücük hissediyorum. Teknik olarak şu anda sadece iki tam kemer var; en kuzeydeki kemer altı yıl önceki Cheimhold İstilasası sırasında kırılmış.

O zamanı hatırlıyorum; topraklara yayılan korkuyu, tarlalarda işimize giderken nasıl titrediğimizi, çünkü savaşın huzurlu evimize rahatsız edici bir şekilde yaklaştığını. O zamanlar on sekiz yaşındaydım ve Kül Kralı'nın babası için askere alınmaktan kıl payı kurtulmuştum. Kül Kralı'nın kendisi de o zamanlar on dokuz yaşında bir Veliaht Prens'ti.

Ordumuz istilacıları topraklarımızdan çıkarıp volkanik dağları aşarak kendi bölgelerine geri sürdü. Ancak düşman kuvvetleri arasında birkaç büyücü vardı ve rüzgar silahşörlerinden biri üçüncü kemeri kırdı. Başka bir büyücü de kralı yaraladı, nasıl olduğundan emin değilim. Kralın yarasının ne olduğu hiçbir zaman halka duyurulmadı ama ölmeden ve tahtı oğluna bırakmadan önce bir yıl daha hayata tutundu.

Kral ölmeden bir ay önce, Veliaht Prens büyük vahşetini gerçekleştirerek krallığın bir bölümünü yaktı ve Ashlands'i yarattı. Bu anı herkesin zihninde bu kadar tazeyken, tahta geçmesine karşı pek çok muhalefet vardı, ancak ona meydan okuyacak başka bir varis olmadığı için, yine de role adım attı. Az önce dehşet verici gücünü göstermişti; herkesin ona ciddi bir şekilde karşı çıkamayacak kadar korkmasına şaşmamalı.

Kül Kralı tahta geçtiğinde sınırlarımızı çoğu ticaret ve diplomasiye kapattı ve bizi bugün olduğumuz içe , müstahkem krallığa dönüştürdü. Undoing, arkadaşlarımın da katıldığı yeraltı isyancıları, sınırları yeniden açmak ve uluslararası ticareti yeniden başlatmak istiyorlar. Ve başka şeyler de istiyorlar -çeşitli siyasi ve ekonomik değişimler- Brayda'nın

Rince, davaya katılmak için ayrılmadan önce isyancıların hedefleri hakkında birçok kez konuştular. Şahsen, tercih ettiğim yaşam tarzının tadını çıkarmak için yalnız bırakıldığım sürece pek de umurumda değildi.

Kül Kralı'nın bölüğüyle birlikte, Üçlü Kemer'in siyah gölgesi altında sokaklarda ilerlerken, yüzümde bir gülümseme olsa da içim . Bildiğim ve sevdiğim dünyadan çok daha farklı bir dünyanın ortasına adım attım. Burası soyluların ve ticaretin, verilen ve alınan iyiliklerin, siyasi entrikaların ve çıkar evliliklerinin dünyası. Suikastların ve zehirin, aileler arasındaki kıyasıya rekabetin ve tek bir güçlü adamın mutlak hâkimiyetinin dünyası.

Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Kırmızı ve koyu gri flamalar sallayan kalabalıklar yolumuzun üzerinde sıralanıyor. Aighdas vatandaşlarının aksine, bu insanlar Kral için tezahürat yapıyor, ne zaman kısa bir el sallayarak onları onurlandırsa daha yüksek sesle bağırıyorlar. Onun iyiliğine açlar ve korkunç eylemlerine dair gördüklerimden sonra, bu bariz dalkavukluk beni iğrendiriyor.

Gözlerim caddenin bir tarafından diğer tarafına atlıyor, tüm manzaraları yutmaya, her dükkan tabelasını okumaya, büyüleyici mallarla dolu her pencereyi taramaya çalışıyorum. İçimi kemirmeye başlayan sıra hasretinden uzaklaşmanın tek yolu bu.

Kül Kralı'nın atalarından kalma kalesinin kapılarına vardığımızda, kraliyet tütsüsünün kokusundan bıkmıştım. Koyu, yoğun, aşırı tatlı ve mide bulandırıcı. Şehrin sokaklarını bitirip uzun, meşalelerle aydınlatılmış bir tünelden geçerek kaleye vardığımızda rahatlıyorum. Kale duvarlarının muazzam kalınlığı beni hayrete düşürüyor. İşgalcilerin asla geçememesine şaşmamalı.

Kalenin dış avlusunu geçiyoruz, ardından kısa bir süre taze kokulu çimler ve bahçelerden oluşan bir alanda ilerliyoruz. Artık güneş tamamen batmış ve yolumuzu aydınlatmak için fenerler taşıyan uzun direklere rağmen, arazinin çoğunu göremiyorum.

Dış kapılardan iç kapılara kadar olan yolculuk beklediğimden daha uzun sürdü. Birlikte bindiğim muhafız, Kral'ı kızdırmamak için benimle konuşmaya korkuyor gibi görünüyor, bu yüzden bana herhangi bir ilgi çekici noktayı gösterecek veya yerin düzenini açıklayacak kimsem yok.

Sonunda iç kapılardan giriyoruz ve kraliyet sarayının tüm ihtişamıyla yükseldiğini görüyorum - tıpkı kemerler gibi beyaz taş ve yaldızlı . Orada

Yüzlerce tepe, kule ve kalkan, binlerce pencere, kemer ve balkon varmış gibi görünüyor. Krallar ve kraliçeler nesiller boyunca buraya eklemeler yapmış ve biraz gelişigüzel ve asimetrik olsa da anıtsal, muhteşem bir güzelliği korumayı başarmıştır.

Attan indim ve kısırağı göturdüler. Gittiğini gördüğüme üzüldüm; çantamdaki eşyalar dışında, o benim evimden kalan son parçaydı. Hizmetkârlar ve muhafızlar beliriyor, grubumuzu geniş beyaz merdivenlerden yukarı çıkarıyorlar. Hizmetkârlar Teagan'a odaklanıyor, çünkü o İyiler'den biri. Beni fark etmiş gibi görünmüyorlar.

Sarayın devasa kapıları, muhtemelen benim bölgemden gelen parlak, çok renkli taşlaşmış ahşap panellerle işlenmiş. Sırf evimden bir parça hissetmek için insanların arasından sıyrılıp parmaklarımı kapılara sürüyorum.

Diğer herkes içeride ve dört kapı muhafızından biri bana yaklaşıyor, siyah miğferindeki yarıktan sert gözlerle bakıyor. "Lütfen girin. Kapıları kapatmamız gerekiyor."

"Bu odun geldi?" Düşüncesizce sordum. "Emin değilim leydim. Eğer içeri girerseniz."

"Elbette." Çantamı omzuma asarak giriş salonunun altın sarısı lüksüne doğru ilerliyorum. Duvarlar güzel oymalarla kaplı, bazıları taştan, bazıları ahşaptan. Özenle işlenmiş duvar halıları ve tablolar krallığımızın tarihinden sahneleri tasvir ediyor. İleride, geniş bir üçlü merdiven üst katlara ve sarayın farklı kanatlarına çıkıyor. Şamdanlar ve avizeler mekâna yumuşak bir parlaklık katıyor, ancak yine de ev gibi görünmek için fazla büyük.

Hizmetkârlar Teagan'a, hizmetçilerine ve muhafızlarına sol taraftaki merdivenden yukarı çıkmaları için rehberlik ediyor ve tüm Favori yarışmacıların Doğu Kanadı'nda kalacağını açıklıyorlar. "Yatak odaları ve tuvaletler ikinci katta. Salonlar, kahvaltı odaları ve bahçeye erişim birinci katta," diye açıklıyor belinde bir demet anahtar asılı uzun boylu, net bir kadın. Merdivenlerin tepesine ulaşıp bir koridorda gözden kaybolduklarında onun ve diğerlerinin sesleri azalıyor.

Giriş salonunda yalnız kaldım. Tek başına göreceli bir terim, çünkü odanın farklı noktalarında tam zırhlı, hareketsiz duran en az sekiz muhafız var. Saray kapılarını koruyan dört kişiye ek olarak, dış kapılardan iç kapılara giden yol boyunca daha fazla muhafız gördüm.

Tüm krallar bu kadar iyi korunuyor mu, yoksa Kül Kralı'nın hayatı gerçekten tehlikede mi? Yoldaki suikast girişimi beceriksizce ve kötü planlanmış gibi görünüyordu. Eğer saldırganlar İntikam'ın bir parçasıysa ve ellerinden gelenin en iyisi buysa, saraya girebilmelerinin imkânı yok.

İçeriden biri olmadan olmaz.

Herkes Kül Kralı'nın askere alıp sarayına sürüklediği şifacıyı unutmuş gibi görünüyor. Uzun süredir giriş holünde duruyorum ve gözlerim öfkeli, aşağılanmış gözyaşlarıyla dolmaya başladı.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Nerede uyuyacağım? Bacaklarımın iç kısımları ata binmekten dolayı yara bere içinde ve kendimi iyileştirecek yüreğim yok. Garip bir şekilde, sefaleti, terk edilmişliği ve yalnızlığı hissetmek *istiyorum*. Kül Kralı'na olan nefretimi besliyorlar.

Tam cesaretimi toplayıp sert ve sessiz zırhlı muhafızlardan birine yaklaşıyordum ki yukarıdan bir ses gürledi: "Şifacı." Kelime koridorda yankılanıyor.

Kül Kralı, arkasında hareketsiz duran bir erkek hizmetkâr ve iki muhafızla birlikte orta merdivenin sahanlığında duruyor. Siyah demir yapraklardan oluşan tacını çıkarmış ve belinden bağlanan ve halı kaplı basamaklarda iz bırakan bol, ipeksi bir cübbe giyiyor.

"Majesteleri," dedim ve eğildim. Ağlamadan yapabildiğim tek şey bu.

"Buraya gel," diye emretti.

Basamakları tırmanıyorum, yanaklarım yanıyor.

Sahanlığa ulaştığımda, "Bana bak," diyor. İsteksizce gözlerimi onunkilere kaldırıyorum.

"Hizmetçilere seninle ilgili talimatları vermeyi ihmal ettim," diyor. "Sizi getirmem plansızdı, bu yüzden varlığınızı beklemiyorlardı ve rekabet için öneminizi fark etmediler. Bu ihmal bir daha tekrarlanmayacak."

Neredeyse bir özür gibi. "Teagan'ı Doğu Kanadı'na kadar takip edeyim Sor. mı?" I

"Tedavi edeceğiniz kadınların yakınında olmanız mantıklı olur." diye düşünüyor. "Yine de bazı yarışmacılara karşı tarafsızlık yapmaman için mesai saatleri dışında onlarla çok yakın etkileşime girmeni istemiyorum. Hayır, sanırım seni başka bir yere yerleştireceğim."

Önünden geçip aceleci ayak seslerine ve şingirdayan anahtarlara doğru bakıyor. "Bayan Effelin. Tam da görmek istediğim kişi. Yerleştirmemiz gereken bir konumuz daha var-Cailin, İyiler için Şifacı."

"Oh!" Kadın irkilmiş ve biraz da korkmuş görünüyor. "Sen de diğerleriyle birlikte mi geldin canım? Majestelerinin affına sığınıyorum, onu görmedim. Onu yerleştirebileceğim bir odam var, eğer Kayırılanlar'ın hizmetçileriyle paylaşmanın bir sakıncası yoksa."

Kül Kralı'nın yüz hatları sertleşir. "O muhtemelen Çağrı'nın en önemli katılımcısı," diyor. "Müstakbel gelinimin sağlığını korumaktan o sorumlu. Hizmetçilerle paylaşmayacak."

"Evet, evet, Majesteleri. Ne kadar aptalım." Kadın neredeyse titriyor, derin bir reverans yapıyor.

"Gül Odası temiz ve düzenli, değil mi?" diyor.

"Gül Odası mı?" diye bocaladı Bayan Effelin. "Evet, öyle. Ama-Lordum-"

"Onu oraya koy."

"Ama Majesteleri-"

Kül Kralı kendini daha da yukarı çeker, parmak uçlarında alevler parıldar.

"Evet, Majesteleri," diye fısıldıyor Bayan Effelin. "Gelin leydim."

Apliklerdeki seyrek mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmış orta koridor boyunca bana rehberlik ediyor. Arkamızda ayak sesleri duyuyorum ve geriye bakıyorum. Kral ve yanındaki üç adam bizi takip ediyor. Yüzü esrarengiz ama gözleri kırmızı kırmızı parlıyor.

Bayan Effelin ince oymalı bir kapının önünde duraksıyor ve anahtarlarını karıştırıyor. "Bir dakika, ben lambaları yakarken" diye mırıldanarak kilidi açar.

Koridorda bekliyorum, Kül Kralı süzülerek geçerken kendimi duvara bastırıyorum. Yakınlığı tenime bir ürperti gönderiyor. Fısıldayan cüppeleri ve ipeksi saçlarıyla aldatıcı bir şekilde örtünmüş saf bir erkek gücü.

Muhafızlardan biri aceleyle ilerler ve koridorun kısa bir mesafe aşağısındaki bir çift kapının önünde durur. Kül Kralı için kapıları açar, sonra eğilir ve

kenara çekilir.

Midemde buz oluşuyor, sinirlerim ürperiyor. Odam Kül Kralı'nın odasının yanında mı?

Açık kapılardan geçmeden hemen önce Kül Kralı bana bakıyor ve ağzının kenarı seğiriyor.

O piç beni onunla aynı koridora koydu. Kül Kralı'nın bitişiğinde yaşayacağım.

Bu yarışma sırasında mışıl mışıl uyuma umuduna elveda.

"Size bir hizmetçi göndereceğim," diyor Bayan Effelin, telaşla odadan çıkarken. "Gecikme için özür dilerim leydim."

"Sorun değil. Hizmetçiye ihtiyacım yok-"

Ama o çoktan havlu ve sabunla ilgili bir şeyler mırıldanarak aceleyle uzaklaşıyor.

Ayakkabılarım kalın, yumuşak halının üzerinde ezilerek yatak odasına giriyorum. Hemen çantamı yere bırakıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bütün gün çıplak ayakla dolaşmaya alışkınım ve ayak parmaklarım acımasız deriden kurtulmak için ağlıyor. Yorgun ayaklarımı bu pelüş halıda rahatlatma fırsatını kaçırmayacağım.

Tabanlarım içine battığı anda yumuşak bir zevk çılgılığı atıyorum.

Ve sonra yatağı görüyorum.

Püsküllerle süslenmiş satenimsi, kıvrımlı, gül rengi kılıflarıyla çok güzel. Ve bir sürü yumuşacık yastık var. Heartsfire'a yüksek sesle teşekkür ederek kendimi yüzüstü uzattım.

"Bana teşekkür etmelisin," diyor tanıdık bir ses. "Sanırım odanızı beğendiniz."

Yataкта dimdik oturuyorum, saçlarım yüzümün üzerinde dalgalanıyor.

Kül Kralı odamın duvarına yaslanmış, ipeksi cübbesi V şeklinde ayrılmış, göğsünün ve karnının yamaçlarını gösteriyor.

"Buraya nasıl girdin?" Sonra kendimi hatırlıyorum ve beceriksizce yarım bir eğilmeyle "Majesteleri" diye yutkunuyorum.

Başparmağıyla yakınlarda, şamdan bir perdeyle yarı gizlenmiş bir kapıyı işaret ediyor.

"Benim odamdan seninkine açılan bir kapı var mı?" diye sordum. "Neden?" "Bu oda eskiden babamın metresine aitti."

İrkilerek odayı hızlıca gözden geçirdim. Açıkça skandal yaratacak hiçbir şey yok - bir hanımefendi için lüks, iyi döşenmiş bir oda. Bizim krallığımızda cinsellik diğer topraklarda olduğu gibi ayıplanmıyor. Bakirelik o kadar da

ödüllendiriliyor, seks işçiliği ihtiyaç olarak kabul ediliyor ve açık evlilikler ya da çok eşli gruplar yaygın. Yine de bu odadaki varlığımın en iyi ihtimalle uygunsuz, en kötü ihtimalle de tehlikeli olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Kül Kralı tepkimi izliyor, çenesi eğik ve gözleri hâlâ karanlık bir mağaranın girintilerinde yakılmış ikiz ateşler gibi koyu kırmızı parlıyor.

"Lordum," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Burada bulunmamın uygun olduğundan emin misiniz?"

". Yine de burada kalacaksın."

"Ama insanlar benim-bizim-" Yutkunuyorum. "Beni yasadışı bir şekilde kayırdığını düşün. Ya kızlarının sağlığını bana emanet etme konusunda tereddüt ederlerse? Tahtta gözüm olduğundan ve onu elde etmek için yarışmacıları sabote edeceğimden korkabilirler."

"Tahtta gözün mü var?" Kül Kralı kollarını kavuşturur. "Elbette yok."

Yine ağzının kenarındaki seğirme. "Bunu sanki isteyeceğin son şeymiş gibi söylüyorsun."

"Çünkü bu isteyeceğim son şey. Lordum." Onurlandırmak sonradan aklıma geldi ama nezaketsizliğime aldırıyor gibi görünüyor. "Beni tanıyorsunuz. Ya bir suikastçysam?"

Gülümsüyor. Kısa bir süre, şimşek çakması gibi. Göz açıp kapayınca kadar geçer.

"Sen, bir suikastçı. Çamurlu dizleri ve karmakarışık saçları olan, tarladan iç çamaşırlarıyla gelen kız-"

"Onlar benim iç çamaşırlarım değildi," diye nefes nefese kaldım.

Bana sertçe baktı ve parmaklarımı ağzıma bastırdım. Kral'ın sözünü kestim.

"Affedersiniz Majesteleri," diye nefes alıyorum.

"Adına layık hiçbir suikastçı kendini bana bu şekilde sunmazdı. Ve varışından birkaç saat öncesine kadar kimse seni getireceğimi bilmiyordu. Felaket'in bir bitkisi olamazsın. Ve eğer o aşağılık asilerden biri olsaydınız, bugün yolda beni korumazdınız."

"Belki de güvenini kazanabilmek için seni korudum," diye cevap verdim.

"Daha yakın bir erişim elde etmek isteyen bir casus olsaydınız, bu güveni derinleştirmek için benimle yatardınız."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kızarıyorum. "Yani sizinle yatarsam casus olduğumu mu söylüyorsun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Mantığınız hatalı. Şunu söylemem yeterli: Odama herhangi bir Kötülüğün ajanının girmesi ihtimaline karşı, yan odamda koruyucu bir su-kullanıcısı ve yetenekli bir şifacı bulundurma fikri hoşuma gidiyor."

Bornozunu daha sıkı sararak kapıya doğru ilerliyor. "Beni baştan çıkarmak gibi bir planın varsa diye söylüyorum, bu kapı kilitli. Benim tarafımda."

"Majesteleri," diyorum sertçe. "Tekrar ediyorum, yolculuğumuz sırasında sizi baştan çıkarmaya çalışmıyordum ve böyle bir şeye asla kalkışmayacağım."

"Şanslısınız, çünkü artık bedeniniz ya da kişiliğinizle değil, sadece büyüünüzle ilgileniyorum."

"Şey, bu mükemmel. Buna sevindim." *Çünkü ben senin vücudunla ya da kişiliğinle hiç ilgilenmedim, seni kendini beğenmiş, zalim pislik.* İç monoloğumda biraz sırtıtmaktan kendimi alamıyorum ve o da gözlerini kısıyor, kızıl parıltısı parlıyor.

"İşte yine o," diye mırıldanıyor. "O gülümseme. Bana bunun masum bir gülümseme olduğunu söyleyemezsin. Çok fazla sırda dolu."

"Korkarım beni yanlış anlıyorsunuz lordum," diyorum ona. "Benim sırrım yok." İyileştirme büyüümün alternatif tarafı dışında, ki onu asla ama asla keşfedemeyecek.

"Sanırım birçok sırrınız var." Kül Kralı bana doğru ilerliyor. "Kendin hakkında bile bilmediğin şeyler."

"Kendimin çok farkındayım," diye mırıldanıyorum.

Yatağa doğru yaklaşıyor. Halkalı eli yorganın üzerinde geziniyor, bir püskül yakalayıp onunla oynuyor. Parmakları ince ve kırılgan değil; güçlü görünüyorlar, bir bıçağın kabzasına ya da bir kılıcın kabzasına dolanmaya hazırlar. Alev kırbaçlarını kullanmaya ya da düşmanlarına ateş hazır.

Bugün o elleriyle insanları öldürdü.

"Nasıl çalışıyor?" Ben daha iyi düşünemedim soru ağzımdan kaçıyor.

o.

"Ne?" Gözlerini benimkilere dikti.

"Senin büyüün. Suyu kullandığımda, bir yerden çekmem gerekiyor. I üretemez. Ama vücudunuz doğal olarak ateş yayar."

Bakışlarımı konuşmadan o kadar uzun süre tutuyor ki tenimde garip bir sıcaklık oluşuyor ve nabzım hızlanıyor. Elmacık kemikleri ve çene çizgisi birbirine o kadar paralel ki, kaşlarının arasındaki küçük bir çukur dışında alnı o kadar pürüzsüz ki. Burnu - tam doğru boyutta.

Tam bir aşık, dedi Teagan. Bakması güzel.

Neden bu kelimeleri düşünüyorum?

Kül Kralı biraz öne eğiliyor ve beyaz saçlarından bir tutam omzunun üzerinden kayarak elime geliyor. "Hizmetçiye söyle odana biraz yiyecek getirsin. Uzun bir gün oldu ve acıkmış olmalısın. İyi geceler, Şifacı."

Hizmetçi içeri girdiğinde perdeli kapıyı kapatarak odadan çıkar. Ne kadar garip. Geldiğini duydu mu?

Önümdeki adam parçalara ayrıldı. Tam anlamıyla.

Göğüs boşluğu yarılmış, kaburgaları ve yüzülmüş derisi geriye katlanarak hala hayatla titreşen parlak organları ortaya çıkarmıştır. Penis bacaklarının arasında kopmuş yatıyor. Tüm ayak tırnakları ve iki başparmağı da yok. Ağzı aralık, kanayan dil kütüğü karanlık, iniltili bir delikte çaresizce titriyor.

Kusuyorum ve kurbanı kusmuğuma bulaştırmamak için tam zamanında arkamı dönüyorum.

"Senin şifacı olduğumu sanıyordum," diyor Kül Kralı arkamdan soğuk bir şekilde. "Eminim daha önce hasarlı bedenler görmüşsündür."

"Sızan çıbanlarla kaplı veba kurbanlarını iyileştirdim ve bir keresinde bir kül fırını tarafından parçalandıktan sonra bir adamın elini yeniden çıkardım," diye soluk soluğa söylendim. "Ama bu- bu zalimlik-"

Kral, "Evet, Baş Engizisyoncumun bu kez istediğini yapmasına izin verdim, çünkü adam eninde sonunda onarılacaktı," diyor. "İstedğimden biraz daha ileri gitmiş olabilir."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Biraz mı? Bu korkunç bir şey."

Kül Kralı bana doğru bir adım atıyor, gözleri kıpkırmızı parlıyor. "Kendini unutma Şifacı." Başını hafifçe odadaki iki muhafıza doğru salladı.

"Naçizane özürlerimi sunarım lordum."

Beni bir süre inceledikten sonra muhafızlara döndü. "Biriniz bu pisliği temizlemesi için bir hizmetçi çağırırsın," dedi. "Diğeri de şifacı için sert bir içki getirsin. Görünüşe göre buna ihtiyacı var."

Muhafızlar aceleyle odadan çıkar.

Kral, "Başla Şifacı," diye emreder.

"Daha önce bir bedende hiç bu kadar kapsamlı onarımlar yapmamıştım," diye duraksıyorum.

"Bu sabah sizi ölçen Richter, bana yeteneğinizden daha fazlası olduğunuzu garanti etti. Bir şifacıda gördüğü yüksek güç değerine sahipsin. Aslında, yeteneklerin şifa ve su işleri dışında bir şey olsaydı, seni Muted yaptırırdım. Şu anda bile, büyüünün su tarafını susturması için bir dövme büyücüsü çağırırsam mı diye düşünüyorum."

"Lütfen." Boğazımdaki panik yumrusunu yutuyorum. "Eve döndüğümde tarlaları sulamak için güçlerime ihtiyacım olacak."

"Halkınız size çok bağımlı hale geldi. Sihrin sorunu da bu, görüyorsunuz. İnsanlar ona güveniyor ve işi yapmak için başka yöntemler geliştirmekte başarısız oluyorlar."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama haksız değildi. Ben de benzer şeyler düşünmüştüm - ya bana bir şey olsaydı ve halkımın hiçbir emniyet sistemi, yedek planı, yağış az olduğunda ekinlere su getirecek teknolojisi olmasaydı?

"Haklısınız Majesteleri," diye kabul ediyorum.

Soluk kaşları kalkıyor. "İtiraf etmen ne büyük incelik. Şimdi işe koyulun."

Acı çeken adama bakıyorum. Artık neredeyse bir insan değil, sadece acı dolu bir beden. Onu geri getirebilecek, kendine döndürebilecek tek kişi benim.

Penisiyle başlıyorum. Penisini kaldırıp kütüğüne dayıyorum ve içinden altın iyileştirme büyüsü ipliklerini geçiriyorum, eti tekrar birbirine bağlıyorum, kan akışını yeniden sağlıyorum, deriyi yumuşatıyorum. Büyüm çürük taşaklarına da nüfuz ediyor, acıyı hafifletiyor, onları onarıyor.

Ben çalışırken, hizmetçi sessizce içeri giriyor ve yerdeki pisliklerimi temizliyor. Muhafızlardan biri bir fincan bir şey getirip yakındaki bir masaya koyuyor. Herkesi ve her şeyi görmezden geliyorum, tamamen işime odaklanıyorum, Kral'ın hizmetçiyi kovduğunun ve muhafızlara dışarıda durmalarını söylediğinin belli belirsiz farkındayım.

Bir elimle kurbanın penisi üzerinde çalışmaya devam ederken, diğer elimi havada göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve her bir kaburganın etrafına altın ışıktan iplikler sarmaya, onları yerlerine çekmeye ve çatlakları doldurmaya başlıyorum. İltihaplı eti sakinleştiriyor ve kan akışını yeniden sağlıyorum. Penis bittiğinde, iki elimi de göğüs boşluğunun üzerinde tutuyorum ve tüm dikkatimi onun onarımına veriyorum.

Kral, "İlginç bir seçim, aletinden başlayarak," diyor.

"Erkekler siklerine çok değer verirler, değil mi?" Ses tonumda bir ısırik var ve herhangi bir onurlandırmayı atlıyorum. Tahmin ettiğim gibi, Kral yalnız olduğumuz için beni azarlamıyor. İlginç. Etrafta otoritesine meydan okuyan kimse yokken benim küçük bir küstahlığımı umursamıyor. Ve işkence gören adam sayılmaz, şu anda baygın.

"Biri aletini kesse, bir an önce yerine takılmasını istersin," diyorum.

"Dilimden önce değil," diye yanıtlıyor Kral. "Yine de her ikisinde de eşit derecede yetenekliyimdir."

Sözlerindeki müstehcen sıcaklık karnımın alt kısmına doğru küçük bir uyarılma dalgası gönderiyor. Ve sonra böylesine korkunç bir işkence karşısında bu hissi duyduğum için kendimden hemen iğreniyorum.

Adamın göğsündeki doku, sinir ve kan damarı katmanlarını yeniden oluştururken yüksek sesle "Tabii ki yattığın kadınlar bunu söylemek *zorunda*" diye düşünüyorum.

"Benim yattığım kadınlar zevklerini taklit etmezler." Kül Kralı'nın sesi kırılgan ve belki biraz da kararsız geliyor.

"Nereden biliyorsunuz? Aksini söylemeye çok korkarlar. Şimdi lütfen, işimi yapmak için sessizliğe ihtiyacım var."

Homurdanıyor ama ben umursamayacak kadar işime dalmış durumdayım.

Bir saat sonra adamın göğsünü bitirdiğimde, muhafızın getirdiği bardaktan biraz içiyorum. Sinirlerimin gerginliğini hafifletmek için sadece tek bir yudum.

Kurbana tekrar yaklaştığımda, Kül Kralı onun üzerine eğilmiş, sonuçları inceliyordu. "Detaylara gösterilen özen etkileyici. Gerçekten kusursuz. Ve içi de bütün mü?"

"Sonunda kan hücrelerini çoğaltacağım ve emin olmak için son bir tarama yapacağım," diye cevap veriyorum.

"Tarama mı?"

"Vücudumda yanlış giden şeyleri hissedebiliyorum. Özellikle de gözlerimi kapattığımda."

Kurbanın iki yanında duruyoruz, onu incelemek için hafifçe eğilmişiz ve ikimiz de kafamızı kaldırdığımızda profillerimiz çok yakın - o kadar yakın ki ben onun nefesindeki nane ve ot kokusunu alabiliyorum, o da muhtemelen benimkiindeki alkol kokusunu alabiliyor.

Kül Kralı'nın saçları bugün arkadan bağlanmış ve gevşek bir örgü halinde sabitlenmiştir. Siyah demir ve altından işlenmiş boynuz ve eğrelti otlarından oluşan bir taç

Bir şakaktan kafatasının arkasından diğer şakağa doğru uzanıyor. Kulaklarının üzerine yerleşerek elmacık kemiklerine doğru dallanıyor ve pürüzsüz alnını çıplak bırakıyor. Kaşları koyu kalemle çizilmiş ve isli çizgiler gözlerinin şeklini vurguluyor. Kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu hiç fark etmemiştim, belki de onlar da uzatılmıştır.

"Gözlerin," diyor sessizce. "Çalışırken altın rengine dönüşüyorlar." "Özür dilerim lordum. Bu garip bir etki."

Tereddüt ediyor, bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. "Çok güzel" demeden önce dudakları bir an için aralanıyor.

Göğsümde gergin, titrek bir his yayılıyor. Ondan korkuyorum, olan bu. Başka bir şey değil.

"Teşekkür ederim Majesteleri," diye yanıtlıyorum.

Şimdi adam baygın olduğu için ağzı sadece hafifçe açık. Daha fazla açmak için çenesine bastırıyorum ve sihirli ipliklerin dudaklarının arasında dolaşmasına izin veriyorum. Yavaşça dili yeniden yaratmaya başlıyorum. Hayali şeklini, eskiden kapladığı alanın kenarlarını, aldığı biçimi hissedebiliyorum. Tek yapmam gereken o boşluğu doldurmak, mevcut hücreleri çoğaltmaya ve yeni hücreleri kendilerini doğru düzene sokmaya ikna etmek.

Tamamen koparılmış bir şeyi yeniden büyütme zahmetli bir iş. Etrafta dili göremedim ve cevabın çok kötü olması ihtimaline karşı sormak istemedim.

Kral aniden, "Bu akşam tüm Favorileri resmi olarak karşılamam gerekiyor," dedi. "Son ikisi bugün geliyor. Hazırlamam gereken şeyler var."

"Eminim biliyorsundur," diyorum. "Lütfen benim hesabıma kalmayın."

"Yalnız başına iyi olacak mısın? Bu-" etrafına, zincirleri ve kan lekeleriyle dolu taş odaya baktı- "sefil yerde?"

"Mutlu olmayacağım," diye cevap veriyorum.

"Ama iyi olacağım." "Güzel. Çünkü gitmem gerekiyor."

Ama gitmiyor. Orada durup bakmaya devam ediyor ve sonunda başımı kaldırdığımda, koyu renk gözleri tam bir hayranlık ifadesiyle benimkilere sabitlenmiş. Tavrında da başka bir şey var; kırılğan, paniklemiş bir enerji.

"Gergin misiniz, Majesteleri?" Parmak uçlarım havada seğiriyor ve altın çizgilerim ileri geri dalgalanarak dilin katmanlarını oluşturuyor.

"Neden gergin olayım ki?" diye alay ediyor. "Bu kadınlar benim isteğimle, benim zevkim için buradalar."

"Belki de tüm krallık bu yarışmanın sonucuna yatırım yaptığı ve Başkent'in nüfusu her halka açık etkinliğe katılmayı planlayan ziyaretçilerle dolup taşıdığı içindir? Owin bana şehirdeki tüm hanların ve boş odaların dolu olduğunu söyledi."

Kral yine alaycı bir ses çıkarıyor ve içki bardağını bıraktığım masaya doğru ilerliyor. İki büyük yudumda boşalttı.

"Belki de bir sevgili, çocuklarınız için bir anne ve hayat arkadaşınızı seçmek zorunda olduğunuz için gerginsinizdir."

"Çocuklar. Tanrılar." Bardağı yere çarptı ama beni durdurmadı, ben de daha ileri gittim.

"Belki kendi güvenliğiniz konusunda endişelisiniz. Ama Owin bana her yarışmacının, korumaları ve hizmetkârlarıyla birlikte titizlikle incelendiğini söyledi. Yalnızca uzun süredir sadık olan aile hizmetkârlarının Favori'ye eşlik etmesine izin verildi - iyi bilinen insanlar, yeni kimse yok, başka birinin kimliğine girmiş olabilecek kimse yok. Bu nedenle korkmanıza gerek yok."

"Korkmuyorum," diye . "Kendimi savunabilirim." "Dün o oktan yaptığın gibi."

"Beni kurtardın, evet. Bunu zaten kabul ettim. Bir ödül mü istiyorsun? Güvenim yeterli değil mi?"

"Ödül mü?" Zihnim olasılıklar arasında dönmeye başlıyor. Fazla bir şey istemeye cesaret edemiyorum ama belki de onun minnettarlığını kendi yararına kullanabilirim. "İhtiyacım olan tek ödül, bu öğleden sonra şehri tek başıma keşfetme şansı."

Başını iki yana sallıyor ve üzerinde benim deneğimin yattığı masaya doğru ilerliyor. "Yalnız değilim. Dediğiniz gibi, şehir her türden yabancıyla dolu. Sokaklarımız, saf ziyaretçilerden faydalanmayı uman kötü niyetli hırsızlar ve kabadayılarla dolu. Kurtlar arasında bir kedi yavrusu gibi kalırsınız."

"Bir kedi yavrusu mu?" İki kaşım da havaya kalkıyor ve neredeyse iyileştirici büyüü tuttuğumu unutuyorum. "Ben kedi yavrusu değilim."

"Dünkü saldırı sırasında oldukça çaresiz görünüyordunuz."

"Gafil avlanmıştım."

"Hepimizin olduğu gibi. Yine de Teagan bir silah çekmeyi ve karşılık vermeyi başardı."

Kalbimde kötücül bir şey ortaya çıkıyor. "Teagan bir şifacı değil. Başka birini savunmadığım sürece zarar vermeye değil, yardım etmeye yeminliyim."

"Ya da kendin."

"Evet, sanırım." Ama sesim pek inandırıcı gelmiyor.

Üst dudağı kıvrılıyor, gözlerinde bir kıvılcım. "Kedicik."

Elimde kalan tek iğneyle karşılık veriyorum, ki onu da saklıyordum. "Belki de Majesteleri geçmişin tekrarlanmasından korktuğu için gergindir."

Kül Kralı'nın gözleri kıpkırmızı parlıyor, alev alev yanıyor. Bana doğru hamle yapıyor, omzumu kavlıyor ve beni masadan uzaklaştırıp işkence odasının duvarına itiyor. Sıcak parmakları çenemi kavlıyor. "Ne demek istiyorsun?" diye tıslıyor.

Yerde su var, hizmetçinin iyice temizlemediği küçük bir su birikintisi. Onu kendime çekiyorum, ihtiyacım olursa diye avucumda tuttuğum sıvı bir top oluştuyorum.

"Her zaman kontrol edemiyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum. "Bazen çok güçlü oluyor."

"Ben Kral'ım," diyor kısık sesle, nefesi yüzümde sıcak. "Kontrol her zaman bende. Kendimin, bu şehirdeki, bu krallıktaki herkesin. Ve *senin* de kontrolün bende."

Göğsünün kabarışını kendi göğsümde hissedene kadar bana daha sıkı bastırıyor. Ceketinin sert yakaları göğüslerime sürtünüyor, gömleğimin hafif kumaşında sert bir sıyrık oluşturuyor ve meme uçlarım bu temasla zirve yapıyor. Bugün tam bir korse giymeliydim. Vücudum aniden alev alıyor, çiğ, parıldayan bir hisle titriyor.

Kül Kralı hâlâ çenemi avucunun içinde tutuyor, yüzüm ona dönük.

"Evet, kontrol sizde Majesteleri," diye nefes alıyorum, çünkü söylenebilecek tek akıllıca şey bu. Teagan beni itaatkâr ve sessiz olmam konusunda uyarmıştı. Neden onu dinleyemedim?

Ama Kral'ın da bana hatırlattığı gibi, ben Teagan değilim. Çağrısına iç çamaşırlarıyla gelen pis bir kıyım. Beni görünce şok olmasına şaşmamalı. Bu anı zihnimde canlanırken, elimde olmadan, öfkeyle çarpan kalbime rağmen hafifçe sırtıyorum.

"Yapma," diyor nefes nefese, gözleri ağzıma düşüyor.

"Gülümsemenin serbest olduğunu söylemiştin," diye fısıldıyorum.

"Gülümsediğinde, sanki dudaklarında mutluluk titriyor gibi hissediyorum, tam burada." Başparmağının ucuyla ağzımı okşuyor. "Ve eğer istersem, tek yapmam gereken..."

Ağzı benimkine doğru eğiliyor.

Masadaki adam aniden, yüksek sesle inliyor.

Kül Kralı kendini geriye doğru atıyor, gözleri irileşmiş ve az kalsın ne yaptığına inanamıyormuş gibi telaşlanmış. Bu da iki kişi yapar.

"İşini iyi yap," tersledi ve sonra gitti.

Sonraki iki saat boyunca işkence kurbanının üzerinde çalışıyorum, dilinin geri kalanını onarıyorum, başparmaklarını ve ayak tırnaklarını yeniden uzatıyorum, tüm çürüklerini iyileştiriyorum. Sonunda tamamen uyandı, onun için yaptıklarımın dolaylı sessizce dehşete kapıldı.

Bu sabah erkenden beni ölçen Richter işlemi bitirmemi izlemek için geldi ve çalışmamı kontrol etti. Yaşlı bir adam, tanıdığım çoğu Richter'dan daha nazik bir tip. Boğumlu parmaklarını gri sakalında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Mükemmel iş, mükemmel. Favoriler ile iyi iş çıkaracaksın. Yoruldun mu çocuğum?"

Çok yoruldum. İyileştirme enerjisi kuyularım derindir ama bu görev neredeyse onları boşalttı. "Evet, yorgunum."

"Bana söylenene göre bahçelerde Seçkinler ve hanımları için yiyecek içecek varmış. Kral, bakacağınız kadınlarla tanışmanıza izin verileceğini ya da isterseniz size eşlik edecek bir muhafızla şehre söyledi. Muhafız, gitmek istediğiniz yere kadar size eşlik etmek üzere dışarıda bekliyor."

"Peki ya bu adam?" Kurbanı işaret ediyorum. "Serbest bırakılacak mı?"

"Sanırım hapsedilecek leydim. O Cheimhold'dan bir casus, bu yüzden serbest bırakılamaz. Ama tekrar işkence görmeyecek."

Masadaki adam beni izliyor ve ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum. Otuzlu yaşlarının ortasında, yamalı kahverengi bir sakalı ve minnet dolu gözleri var.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor. "Dilim, başparmaklarım ve her şeyim için."

"Mümkünse gelip seni ziyaret edeceğim," diyorum avucumu alnına koyarak.

Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi ağzına bastırıyor. "Sana borçluyum."

"Ona borcunu ödemek için hiç şansın olmayacak delikanlı," der Richter. Mahkûmu götürmeleri için muhafızları çağırıyor. İçeri girerlerken onları atlatıyorum, sonra işkence odasından çıkıyorum.

Muhtemelen basit bir şifacıya burun kıvıracak olan Favoriler'le mi buluşmalıyım yoksa asık suratlı bir muhafızla şehre mi gitmeliyim emin değilim. Her iki seçeneğin de avantajları ve dezavantajları var.

Bana eşlik etmekle görevlendirilen muhafız, elinde miğferiyle koridorda duruyor. Onu gördüğümde yorgunluğumu unutuyorum ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

yüzümün üzerinde.

Muhafız Owin.

Kül Kralı bana ödülümü verdi, bir öğleden sonra gezisi. Ve bana Owin'i verdi.

Bolcan'da büyü kullananlar çok azdır ama kan bağına ya da yaşa bakılmaksızın rastgele ortaya çıkarlar, bu yüzden Kralın Richter'ları sürekli seyahat eder ve bir seferde tüm köyleri test ederler. Çoğu yetenek, benimki gibi yedi yaş civarında ortaya çıkar; ancak yedi ay kadar erken ya da yetmiş yaş kadar geç ortaya çıkabilirler.

Kral büyü eğitimini ya da ilerlemesini desteklemediğinden ve büyü dışı teknolojilere güvenmeyi tercih ettiğinden, Başkent'te gözle görülür derecede yüksek bir büyü kullanıcısı yoğunluğu yok. Owin ve ben şehirde dolaşırken, sol bileğinde Muting dövmesi olan iki kişi görüyorum ve tombul bir rüzgar kullanıcısının hava güçlerini kullanarak çamaşırlarını iptе asılı halde kuruttuğunu görüyorum. Dövmesi yok, yani yetenekleri oldukça hafif olmalı. Eteklerine yapışan tombul bebeklere gülümsüyorum ve bir çocuğun derisi yüzülmüş dizini iyileştirmek için bir büyü ipliği gönderiyorum. Ağlamayı kesiyor ve altın ışığın yarasının üzerinden geçişini izliyor.

Aynı caddenin biraz ilerisinde, yolun kenarlarında, dükkân kapılarının arasında tezgâhlar ve masalar kümeleniyor. Zar şakırtıları, sokak müziğinin neşeli tınısı, sıcak şeker kokusu ve *tobak* dumanının iğrenç esansı var.

Sokak göstericileri her yerde, Owin'in bakmak için durakladığı yarı çıplak bir erkek ateş yutan da dahil. Belki de hayranlığının kask tarafından gizlendiğini düşünüyor ama ben fark ediyorum ve bu beni gülümsetiyor. Ateş yutan adamın düşük seviyeli bir silah kullanma yeteneği var gibi görünüyor ama ateşi o üretmiyor; ateşi etrafında halka şeklinde dizilmiş birkaç mumdan alıyor ve mumu eline ya da ağzına aldığı anda alev oldukça hızlı bir şekilde sönüyor. Mumları yeniden yakabilmesi için ayaklarının yanında bir kutu kibrit var.

Gösterisini izledikten sonra cadde boyunca devam ediyoruz. Renkli bir tentenin altında durup zanaatkârın hazırladığı dokuma takıları inceliyorum ama yanımda bozuk para yok. Kral'ın müjdecisi giysi yardımı ve aylık maaştan bahsetmişti ama henüz kimse benimle böyle şeyler konuşmadı.

"Şu adama bir bak, Cailin." Owin dirseğimi çekiştiriyor. Pes ediyorum ve onu ağır, kukuletalı cüppeler giymiş bir adamın çakıl taşlarıyla portreler yaptığı başka bir gölgeli kabine kadar takip ediyorum. Parmakları masasının üzerindeki çok renkli minik taşların üzerinde uçuşuyor, onları izleyicilerin benzerliklerini yaratmak için düzenliyor ve yeniden düzenliyor. Bu, bir yüzden diğerine sorunsuzca dönüşen, sürekli değişen bir sanat eseri. Toplanan kalabalık arasında şaşkınlık mırıltıları dolaşıyor ve adamın koleksiyon kupasına bozuk paralar atılıyor.

Yaklaştıkça odağım portrelerden onları yaratan parmaklara kayıyor. Ve kalbim sarsılıyor.

O ince abanoz parmakları nerede görsem tanırım. O parmaklar, çöl tarlalarında yalınayak koşarken elimi tutardı. Beni yeni doğmuş canavarlarla dolu bir kül fırını yuvasından sürüklediler. Koyu renkli sağ elimin arkasında pembe bir yara izi var - ilk iyileştirme girişimim, kusurlu. Ve o parmaklar bacaklarımın arasını dürtten ve beni gırtlığımı yırtan, sırtımı kavrayan bir doruğa çıkaran ilk parmaklardı.

Rince portre yapımcısı.

Rince burada.

Taktığı ağır başlığı geriye itip adını haykırmak istiyorum ama tam zamanında kendimi durduruyorum. Rince ve Brayda Undoing'e katılmak için gittiler. Artık anarşistler, muhtemelen sahte isimler ve kimliklerle yaşıyorlar. Bu da ona dikkatle yaklaşmam gerektiği anlamına geliyor. Brayda da burada mı? Etrafa bakındım ama onu göremedim.

"Bozuk paran var mı?" Owin'in kolunu dürtüyorum.

"Para mı? Evet ve Kral, onun adına ne isterseniz alabileceğinizi söyledi. Al bakalım." Cebinden küçük bir nesne çıkarıp bana uzattı. "Bunu bana verdi, senin için. Unutmuşum."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Kral'ın emirlerini sık sık unutur musun?"

Kaskına rağmen utançla yüzünü buruşturduğunu görebiliyorum. "Bazen," diye itiraf ediyor.

Bir an için Kral'ın Owin'i cezalandırmasının belki hak edilmemiş ama kısmen de olsa haklı olup olmadığını merak ettim. Owin büyüleyici ve eğlenceli, ama

dikkatsiz görünüyor. Yine de bu rolde yeni. Öğrenecek ve umarım daha ateşli kirpikler yüzünden değil.

Bana verdiği nesne, üzerinde parlak taşlaşmış ağaçtan küçük bir disk bulunan gümüş bir yüzük. Yüzeye küçük bir çift boynuz kazınmış - Kül Kralı'nın sembolü, Güney'in ateş geyiklerini anımsatıyor. Bu yaratıklar her zaman güney sınırımız boyunca uzanan aktif volkanların arasında yaşadı ve şimdi bana söylenene göre Kral dünyanın o bölgesini yakıp kavurduğundan beri Kül Diyarı'nda da dolaşıyorlarmış.

Yüzüğü parmaklarımdan birine geçiriyorum. Tam oturuyor ve onu bu kadar çok sevmem beni rahatsız ediyor. Kül Kralı'nın hiçbir hediyesini takmamalıydım. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve yanan el izinin hayali acısının göğsümü tekrar yakmasına izin veriyorum. İyileştirdiğim yaraları açabilir, eti hasarlı haline geri döndürebilirim. Şimdi böyle bir büyü yapmaya cesaret edemiyorum ama belki daha sonra yaparım, sadece bir anlığına, ondan neden nefret etmem gerektiğini hatırlamama yardımcı olması için.

"Yüzük çok güzel," diyorum Owin'e. "Ama şu anda o ressamın dikkatini çekmek için paraya ihtiyacım var. Maaşımı aldığımda sana geri ödeyeceğim."

"Tamam o zaman." Cebini karıştırıyor ve beş madeni para çıkarıyor, ben de hevesle kapıyorum.

Masanın önüne gelene kadar omuzlarımla ilerliyorum ve paraları uzatıyorum. "Portre için ödeme mi?" Sesim biraz titriyor.

O hızlı parmakların hareketi kısa bir süre kekeleyor.

"Belki de özel bir portre için oturmak istersiniz?" Kukuletalı adamın sesi derin, zengin kadife gibi, kelimeler dudaklarından yumuşak ve yuvarlak bir şekilde dökülüyor. Tam olarak hatırladığım ses değil, ama kişiliğine uyması için değiştiriyor olabilir. Nabzım titriyor.

"Özel bir seansa açığım," diye mırıldandım.

"Lütfen kabinin arkasında bekleyin. Birazdan orada olacağım." Parmaklar sürekli hareketlerine devam eder.

Owin'i kabinin arkasına doğru çeğiştiriyorum. "Ne yapıyoruz biz?" Sesi şaşkın geliyor.

"O portre yapımcısı eski bir dostum. Beni onunla bir süreliğine yalnız bırakabilir misin?"

Owin kaşlarını kaldırır. "*Bu* tür bir arkadaş mı?"

"Kıskandın mı?" Ona sırtıyorum. Kıskanmadığını zaten biliyorum ama takılmadan da edemiyorum.

"Hayır," diyor. "Ben-sen çok güzelsin, ama-"

"Neden gidip şu ateş yutan adamın görkemli fiziğini tekrar incelemiyorsun?" Owin'in gözleri irileşirken gülümsemem . "Sadece kısa bir süreliğine."

"Benim için sorun değil," diyor Owin. "Ama burada kal."

"Oraya gidebiliriz." Portre yapımcısının standının hemen arkasındaki çay dükkânını gösteriyorum. "Ama başka bir yerde dolaşmayacağım, söz veriyorum."

"Sana bir zarar gelirse bana ne olacağını biliyorsun." Owin'in mavi gözleri miğferinin açıklığından ayık bir şekilde parlıyor.

"Dikkatli olacağım."

Başını sallayıp uzaklaşıyor, caddenin yukarısına, yangın gösterisine doğru ilerliyor.

Owin ayrıldıktan bir süre sonra, portre yapımcısı standın arkasına geliyor. Kolumdan tutup beni çay dükkânına doğru sürüklüyor ama beni içeri sokmak yerine dükkânın yanındaki karanlık, dar sokağa çekiyor. Binalar arasında ancak iki kişinin ayakta durabileceği genişlikte bir aralık var ve çöpler etrafa saçılmış, ama en azından kokmuyor.

"Rince," diye fısıldadım. "Bu sensin, değil mi?" Adam kapüşonunu çıkartıyor.

Başlık çıkarıldığında Rince'in yüz hatları açıkça görülüyor: geniş bir burun, dolgun dudaklar, belirgin elmacık kemikleri, parmak uçlarını cezbeden bir çene hattı. Sadece iki yıl içinde daha da yakışıklı olmuş. Yüzündeki çocuksu yumuşaklığı kaybetmiş ve yüz hatlarına çok cazip bulduğum cesur bir kenar kazandırmış.

"Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diye fısıldıyorum.

"Cailin." Bileklerimi tutup duvara çarpıyor ve beni öpüyor, yumuşak dudakları nefesimi kesiyor. Ağzının içinde mırıldanıyorum, vücudum ısınıyor ve bana.... beni terk etmeden önce ona yaptığı her şeyi hatırlatıyor...

Öpücüğü keserek geri çekiliyorum. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Bu 'Seçilmişlerin Çağrısı', aşkım." Gülümserken dişleri parlıyor. "Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat."

"O zaman burada Undo ile birliktesin-"

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ve kelimeyi kesiyor. Dili ağzımın içinde gezinerek bacaklarımin arasında ahlaksız bir karıncalanmayı tetikliyor.

"Neden buradasın, *mo stór*? Yanındaki bir saray muhafızı mıydı?" Boynuma yumuşak öpücükler konduruyor ve omzuma doğru iniyor.

"Yarışma için şifacı olarak askere alındım," diye nefes nefese kaldım. "Heartfire, Rince-bu oldukça hoş bir karşılama. Beni gördüğüne sevineceğinden emin değilim."

Yüzümü kavriyor, gözleri gözlerimi yakıyor. Her zaman çok yoğun olan bu gözler, içlerindeki amacın kuduz ışıyla. "Seni terk etmek zorundaydım. Nedenini anlıyorsun. Benim inançlarım her şeydir. Dava her şeydir."

"Yani sen ve Brayda- sen değilsiniz-"

"Birlikte mi? Bazen. Odaları ve bazen de yatakları paylaşıyoruz. Ama seni ya da bunu unutmadım." Elini bacaklarımın arasına koyuyor ve ben kendime rağmen yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Uzanıp parmak uçlarımı başının üzerinde kümelenen siyah örgülerde gezdiriyorum.

Sıcak avuçları bol altından geçerek göğsümün kıvrımını sıyrıyor, sonra aşağıya, karnıma doğru kayıyor. Parmakları pantolonumun bel bandının altından geçip, bir parmağı cinsel organımın dikişine girene kadar aşağıya inerken, derinlere bastırıp çok iyi bildiği o küçük hassas yeri baştan çıkarırken zar zor nefes alabiliyorum.

Yakın bir dokunuşu ne kadar derinden arzuladığımı fark etmemiştim. Nerede olduğumuzun ve bunun ne kadar aptalca olduğunun farkında bile değilim - tüm odağım bedenimin o tek parçasına ve Rince'in usta parmaklarından yayılan hislere odaklanıyor.

"Bunu yapmayı özlemişim," diye mırıldanıyor. "Bu kadar çabuk tepki vermen

-Senin bu yönünü hep sevmişimdir. Tanrım, şimdiden sırılsıklam olmuşsun."

Ortakdaki parmağı daha derine kayıyor, yarığıma dalıyor, çok uzun zamandır benden başka kimse tarafından okşanmamış iç kısımları uyarıyor. Felç olmuş durumdayım, artan her zevk dalgasına karşı çaresizim.

Ve sonra durdu.

Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve ani durmanın nedenini arıyorum.

Hâlâ duvara tutturduğu sağ elime bakıyor. Taktığım yüzüğü daha net görebilmek için çeviriyor.

"Bu gerçek bir saray yüzüğü," diyor. "Piyasada satılan taklitlerden biri değil."

"Onu bana Kül Kralı verdi."

Rince elini pantolonumdan çekince hayal kırıklığımı belli etmemek için dudaklarımı ısırıyorum. "Onu gördün mü? Onunla şahsen konuştun mu?"

"Benim odam onunkinin yanında."

Gözlerinde parlak, vahşi bir açlık uyanıyor. "Ciddi misin sen?" "Evet," diyorum temkinli bir şekilde.

"Ne şans ama!" diye haykırır. "Ne şans! Sanki Kalp Ateşi'nin kendisi davamızı destekliyor!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cailin, bunun ne kadar mükemmel olduğunu görüyor musun? Kral'a yakın bir erişimin var-"

"Ben olsam *samimi* demezdim," diye araya girdim. "Bana güveniyor. Yaralandığında ona yardım edecek bir şifacının yanında olmasını istiyor."

"Eminim bu rolü onun için yerine getirebilecek bir kraliyet şifacısı vardır."

"Sanırım." Bunu gerçekten düşünmemiştim ama Kral'a zaten bakan bir saray şifacısı olmalı. Neden yanında yaşamam için beni seçti de, yerleşik bir rolü olan ve sadakati kanıtlanmış o şifacıyı seçmedi?

"Cailin, beni dinle." Rince ellerimi kavradı. "Sen evimizden gelen güzel bir hediyesin. Kalpateşi seni davamıza katılman için gönderdi-" fısıldıyor, "Kralı öldürmek için."

Parmaklarımı onunkilerden çekiyorum. "Benden bunu yapmamı isteyemezsin. Ettiğim yemini biliyorsun."

"Çaresizleri iyileştirmek ve savunmasızları korumak için bir yemin. Bunu yaparak sayısız hayatı kurtarmış olacaksın. Kül Kralı o kadar çok insanı öldürdü ki aşkım, bunu tekrar yapması an meselesi. Ve sen hepsini kurtarabilirsin; sen, Analoir Doiteain'in bağrından, sevgili dağımızdan gelen bir mucizesin."

Sokağın serin taş duvarına yaslanıp titriyorum, Rince'in coşkulu parıltısı arasında kalıyorum.

"Kral'ın insanlara zarar verdiğini gördün mü?" diye soruyor Rince. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kaçırarak başımı sallıyorum.

"O zalim, kötü bir adam. Ve bunun ötesinde, politikaları krallığa zarar veriyor, Cailin. Bizi bir ulus olarak yok ediyorlar. Gitmesi gerekiyor."

Tekrar başımı salladım.

"Aferin kızıma." Rince parmak eklemlerinin arkasıyla yanağımı okşuyor. "Dinle, Brayda her an dönebilir. Çay içerken bize katıl ve bir plan üzerinde konuşalım."

"Çabuk olmalıyız," diye fısıldadım. "Korumam yakında döner." "Ben gidip elimi yüzümü yıkayayım." Rince sırtarak nemli parmaklarını bana doğru sallıyor.

"İçeride buluşuruz."

Kül Kralı'nın yüzüğünün yardımıyla çay dükkanındaki masalardan istediğimi seçiyorum. Arka köşede, yastıklı bankları ve etrafına yarıya kadar çekilmiş perdeleri olan bir kabin seçiyorum - Yıkım'ın temsilcileriyle gizli bir toplantı için mükemmel.

Rince dükkâna girdiğinde yine kapüşonlu ve yanında ikinci bir kapüşonlu figür var. Brayda'yı göreceğim düşüncesi midemi heyecanla dalgalandırıyor.

Ama kabine vardıklarında ve kız kapüşonunu geri ittiğinde, nefes nefese kalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Brayda benimki gibi açık kahverengi bir tene sahip, koyu bakırımsı bir parlıtya kadar bronzlaşmış. Saçları daha düz ve koyu, benden daha ince ve daha köşeli bir yapısı var. Bunların hepsi aynı ama yüzü-

Bir zamanlar pürüzsüz olan yüz hatları şimdi parlak yara izleriyle dikilmiş. Yanık izi gibi görünüyorlar.

Bundan bahsetmeden edemem.

"Heartsfire, Brayda." Masadan kalkıp ona doğru uzandım. Bana kısa ve sert bir şekilde sarılıyor, eskiden olduğu gibi içten bir sıkma değil, performatif bir hareket. "Ne oldu sana böyle?"

"Ash King'iniz oldu," diyor alçak bir ses tonuyla, bir banka oturarak. "Bilmen gerekirdi, sen de oradaydın. Sana söyledim Rince," diye çıkışıyor ona. "Sana Cailin'i Kral'ın seyahat grubunda gördüğümü söyledim."

Bekle-Brayda bize saldıran grubun bir parçası mıydı? Neredeyse Owin'in boğazını kesecek olan o muydu?

"İşlerin acelesi yüzünden yanıldığını sanıyordum." Rince ona kaşlarını çattı. "Saldırıdan sonra neredeyse acıdan sayıklıyordun."

"Oh, oradaydı," diye onaylıyor Brayda. "Onun yüzüme ateş püskürttüğünü ve kafamı bir mum gibi yaktığını gördü. Şanslıydım ki giysilerimiz ve baş sargılarımız yangın geciktiriciyle kaplanmıştı, yoksa ölebilirdim. Tabii ki yangın geciktirici doğu ormanlarındaki arkadaşlarımıza yardımcı olmadı. Kül Kralı'nın cehennemi tarafından derilerinin içinde pişirilerek yine de diri diri yandılar. Ve sen Cailin, onu korudun. Bunu gördüm."

Tam karşılık vermek üzereydim ki çay servisi yapan görevli masamıza geldi, ben de yerime oturdum ve siparişimizi alıp gidene kadar bekledim.

Sonra sesimi alçaltarak masanın karşısındaki Brayda ve Rince'e doğru eğildim. "Ne olduğunu bilmiyordum. İçgüdüsel olarak tepki verdim."

"İçgüdüünüz onu fırsatını bulur bulmaz bıçakla, su gücüyle, elinizde ne varsa onunla öldürmek olmalıydı. Tam o anda

En azından o okun kafasına girmesine izin vermeliydin. Onu yakalamıştık, Cailin. Elimizdeydi ve sen tek atışımızı mahvettin. Okunu engellediğin okçu en iyi nişancımızdı ve şu an ölü. Yaptığın şey yüzünden bir sürü insan öldü. Ve eğer doğru seçimi yapmazsan daha fazlası da ölecek."

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Ama yüzün - anarşistler arasında şifacılar yok mu?"

"Biliyoruz, bu yüzden yüzümün her yerinde sızlayan yaralarla bir yataкта yatmıyorum. Tüm şifacılar senin kadar iyi değil, Cailin. Bunu zor yoldan fark ettim. Rince bu kadar kısa sürede sadece bir Anarşist şifacı bulabildi ve o da benim için elinden geleni yaptı."

"Keşke yardım edebilseydim," diye fısıldıyorum. "Ama yapamayacağımı biliyorsun, yara izi geçtikten sonra..."

"Biliyorum," diye tersliyor Brayda. "Yara izlerimi taşımaktan gurur duyuyorum. *Sen* ne yaptın gurur duymak için?"

Brayda'nın öfkesine karşılık Rince'in aşırı hevesli ve cinsel yönü ağır basan karşılaması en kötü kırbaçlama türü. Bana bir hainmişim gibi davranıyor. Belki de öyleyimdir.

"Eğer yapmamı istediğin şeyi yaparsam-" Ben başlıyorum.

"*Eğer?*" Brayda araya giriyor. "Bu bir soru mu? Cailin, bu tartışmaları daha önce de yaptık. Kül Kralı'nın kaç kişiyi öldürdüğünü ve mevcut politikalarının ulusumuzun büyümesini, ticaret yapmasını ve ittifaklar kurmasını nasıl engellediğini biliyorsun. Bizim neyi savunduğumuzu biliyorsun; diğer ülkelerle görüşmeler başlatmak, ticaret yapmak, hatta belki de krallığımızın sınırlarını daha da genişletmek. Savaşan bir orduya ihtiyacımız var, sadece savunma ordusuna değil. Ve silah kullananların susturulmasını kaldıracacağız. Dizginlenmemiş büyü'nün açık bir şekilde uygulanmasının yanı sıra büyü eğitimi ve genişlemesini teşvik edeceğiz. İstedığınız şey bu, değil mi? Herkesi geride tutan bu katil kralı değil."

"Peki o gittiğinde, sorumlu kim olacak?" Ben soruyorum.

"Hiç kimse." Rince elimi tutmak için uzandı. "Ve herkesin. Anarşinin güzelliği de bu."

"Ama bu istedikleriniz -ticaret ve genişleme, farklı türde bir ordu- ancak liderlikle gerçekleşebilir," diye karşı çıkıyorum.

"Liderlik doğal olarak oluşacaktır" diyor. "Öncelikle mevcut yapıyı yıkmamız gerekiyor. Bu yapının kurumlarını yıkmak zorundayız."

Geçmişî yakıp kül edin ki yeni gerçeklik ortaya çıkabilsin. Bir çocuğun doğumu gibi, Cailin. Daha önce doğum gördüğünü biliyorum, çok güzeldir."

Dünyaya gelmelerine yardım ettiğim çocukları düşünerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Dağınık ve kanlı."

"Evet! Evet, kesinlikle. Kanlı ve güzel. Kül Kralı'nın yönetimindeki dar kanaldan patlayan yeni bir hayat. Sınırsız olacağız. Özgür olacağız. Başka bir Kül Diyarı Katliamı'ndan korkmamıza gerek kalmayacak. Brayda'nınki gibi güzel bir yüz bir daha asla mahvolmayacak. Ona bak, Cailin. Arkadaşına bak, bu Kral'ın gücünün mide bulandırıcı sonucuna bak."

Brayda ona acı dolu bir bakış fırlatıyor ve ben de aceleyle, "O mide bulandırıcı değil," diyorum.

"Beni savunmaya çalışma Cailin," diye tersliyor Brayda. "Sen yanımda değilken Rince benim yanımdaydı. Köyden ayrıldığımızda bizimle gelebilirdin. Biz gittiğimizde bize katılabilir ve bunu önleyebilirdin. Senin gibi birine ihtiyacımız var."

Çay servisi yapan kız tek tek demliklerimizi ve fincanlarımızı masaya koyarken dudağını ısırarak duraksıyor. Kız gittiğinde, Brayda tekrar bana bakıyor, gözleri kızgın gözyaşlarıyla parlıyor.

"Seninle gelmedim çünkü o hayatı istemiyordum," diye mırıldandım.

"Öyle mi sanıyorsun?" diye patladı. "Bu yüzü benim istediğimi mi sanıyorsun? Buna *fedakârlık* denir, Cailin. Kendimizi daha büyük bir iyiliğe adıyoruz. Ama tabii ki sen bunu anlamazsın. Sizin pasifizminiz tembellik ve zayıflık için kullanılan başka bir kelime."

Sözleri beni bir kırbaç gibi kamçılıyor. Kalıcı yaraları ve Kül Kralı'na karşı kurduğum pusuyu yüzüme gözüme bulaştırdığım için acı çekiyor. Ama bu acının altında, söylediklerinin gerçekliğini hissedebiliyorum - uzun zamandır tutunduğu bir inanç. Benim zayıf ve tembel olduğuma inanıyor. Bu yüzden savaşmak ya da davam için öldürmek istemediğime inanıyor.

Ve onun benim hakkımda böyle düşünmesine dayanamıyorum. Birlikte büyüdük, tarlaları birlikte biçtik, boleweed saplarından oyun evleri inşa ettik, dantelli potsava yaprakları giydik ve iyi hanımlar gibi davrandık. Kül böceği yumurtalarının yanardöner parçalanmış kabuklarından mücevherler ve taşlar yaptık ve zengin ve güçlü olmayı hayal ettik. Sonunda ben tek istediğimin köyler ve tarlalar arasındaki sessiz, güzel hayatım olduğunu fark ettim, o ise monarşiyi yıkmak istediğini fark etti.

Benim seçimimi küçümsüyor. En iyi çocukluk arkadaşım beni gerçekten küçümsüyor. Ve birinin beni hor görmesine, benden nefret etmesine katlanamam. Ben olmaya bayılıyorum

Halkım için şifacı ve *beireoir uisce*, su getirici, çünkü takdir edilmekten, sevildiğimi hissetmekten hoşlanıyorum.

Ama eskiden en çok sevdiğim iki arkadaşım bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. Rince'in gözlerinde acı dolu bir hayal kırıklığı, Brayda'nıninkilerde ise sinirli bir öfke görüyorum.

Rince ve Brayda'nın beni tekrar sevmesini istiyorum.

"Onu öldürebileceğimi sanmıyorum," diyorum usulca. "Ama belki sana başka bir şekilde yardım edebilirim."

Brayda alay eder ve çayını alır, tadını çıkarmak yerine yutkunur. Ama Rince cesaretle başını sallıyor. "Pekâlâ o zaman. Bununla çalışacağız. Kül Kralı'nın alışkanlıkları hakkında toplayabileceğin her türlü bilgi - ne zaman yalnız olduğu, yiyecek ve içeceklerini kimin kontrol ettiği, nerede banyo yaptığı, etrafında genellikle kaç muhafız olduğu ve sarayın neresinde konuşlandıkları - ah, ve eğer daha az korunan bir yol ya da saraya giren gizli bir geçit bulursan. Bunun gibi herhangi bir şey. Büyüsünün nasıl çalıştığını öğren ki zayıf noktalarını belirleyebilelim. Onu gerçekten öldürmek zorunda değilsin, Cailin. Toplayabildiğin her şeyi bize ver, gerisini biz hallederiz. Zaten oyunda olan biri var ama sen daha da yakın konumdasın. Bu işe yarayabilir." Brayda'ya dönerek başıyla onaylıyor ve parlak bir şekilde gülümsüyor.

Ben yüzündeki yara izlerini ve çizgileri incelememeye çalışırken o çayına homurdanıyor. Her şeye rağmen hala çok güzel ama onu tekrar kusursuz hale getirebileceğimi biliyorum ve onun yanında olamadığım için acı çekiyorum. O oku engelleyerek, arkadaşımın zarar görmesine yol açan olayları kışkırttı. Arkadaşlarımın iyiliğine odaklanmalıyım, çok az tanıdığım zalim bir adamı korumaya değil. Eğer kimseyi öldürmeden Felaket'e yardım edebileceksem, elimden gelen her şeyi yapmayı Brayda'ya borçluyum.

"Ben yaparım," diyorum. "Ama muhafızlarım gitmelisin. Bir hafta sonra yine burada buluşalım mı? Yoksa saraydaki bağlantınla mı görüşeyim?"

"Oh, hayır," diyor Rince hemen. "Bağlantımızı riske atamayız. Göz önünde olduğu için yeterince tehlike altında."

"Rince," diye tersledi Brayda. "Tanrılar, her şeyi açığa çıkarmadan önce konuşmayı kes." Kendini kabinden dışarı itti. "Sanırım çayın sen ödüyorsun, Cailin. Ya da daha doğrusu Kül Kralı ödüyor." Yüzüğüme bakıyor, yaralı ağzı alaycı bir ifadeyle kasılıyor.

"Ben hallederim," diyorum sessizce.

Brayda başka bir şey söylemeden çay dükkanının arka kapısından çıkıp gidiyor. Rince beni dudağımdan öpmek için duraklıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bir hafta sonra burada görüşürüz. Belki bir oda tutabiliriz ve seni casusluğun için ödüllendirebilirim. Benim için o güzel vücuduna iyi bak."

Owin çay dükkanına girdiği sırada göz kırptıyor ve arka kapıdan çıkıyor.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak uzun bir nefes alıyorum. Elimi kaldırarak Owin'i çağırıyorum ve kaskını kolunun altına sıkıştırarak aceleyle yanıma geliyor. "Üzgünüm, beklediğimden uzun sürdü."

"Ateşli silahşörle tanıştın mı?"

"Öyle de denebilir." Owin sırtarak pantolonunun paçasını düzeltiyor. "Saraya dönmeliyiz. Bu gece Tercih Edilenleri Karşılama Töreni'nde olman gerekiyor ve dönüş yolunda sana birkaç yer göstermek istiyorum."

Owin çaycıyı çağırıyor ve şehirden dönüş yolculuğu için bize bir paket sandviç sipariş ediyor. Yiyecekler elimizde, bir at arabası kiralayıp saraya giden manzaralı yoldan gidiyoruz. Bana Triune Kemerinin yakınındaki sanatçı meydanını, Kül Kralı ve memurlarının haftada iki kez mahkeme kurduğu Adalet Binası'nı ve egzotik malların satıldığı ve şehirdeki seks işçiliğinin çoğunun merkezi olan Eşsizlikler Pazarı'nı gösteriyor. Karşılıklı olarak ilgilenen tarafların işlerine devam etmeden önce içeri girip hızlıca birbirlerinin tadını çıkarabilecekleri şatafatlı bir şekilde dekore edilmiş kabinleri işaret ediyor.

"Nereye bakacağınızı bilerseniz, şehrin her yerinde bu randevu kabinlerinden daha çok var," diyor. "İtfaiyeci ve ben bir tanesini kullandık. Çok iyi kullandık. Peki ya sen ve *arkadaşın*? Sana iyi davrandı mı? Ya da o?"

"," diyorum. "Ama sözümüz kesildi."

Sempatik bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Eminim sarayda birileri İyilerin Şifacısı'nı memnun etmekten mutluluk duyacaktır."

"Teşekkür ederim, ama ben iyiyim." Yanaklarım ısınıyor ve parmaklarımla onları yelpazeliyorum. Öğleden sonra güneşi tenime ağır bir baskı yapıyor ve bana Kül Kralı'nın göğsümdeki avucunu hatırlatıyor.

Hiçbir zaman köyümdeki bazıları kadar cinsel açıdan özgür olmadım ve görünüşe göre bu şehirdeki birçok insana kıyasla eski kafalıyım. Rince'in beni ara sokakta doruğa çıkarmak için parmaklamasına engel olmazdım, ama onunla tam bir çiftleşmeye razı olacağımdan emin değilim - orada değil, bu kadar çok insan bu kadar yakinken değil. O ve ben evde birlikte olduğumuzda, her zaman onun yatak odasında ya da benimkinde ya da uzak bir yerdeydik.

Bizi kimsenin görmediği bir yerde, tarlada. Biriyle birlikteyken samimiyeti ve mahremiyeti severim.

Saraya döndüğümde hizmetçimi, bir terzi ve bir raf dolusu elbiseyle birlikte beni beklerken buluyorum; bunlardan biri geceki etkinlik için bana uyacak şekilde değiştirilecek. Çabucak yıkanıyorum ve kendimi onların ellerine teslim ediyorum.

İşleri bittiğinde, kalçalarımın dışı doğru kademeli olarak genişleyen, şeffaf koyu mavi malzemeden formda bir elbise giymiştim. Daha kalın malzemeden yapılmış dalga benzeri girdaplar kalçalarımın, arkamın ve göğüslerimin üzerinde dolaşarak bu bölgeleri gizlerken, vücudum diğer her yerde yarı saydam mavinin içinden görünüyor.

Koyu renk saçlarım yarıya kadar toplanmış, geri kalanı ise dağınık bukleler halinde. Kulak memelerimde uzun altın kolyeler parıldıyor ve kollarımın üst kısmı altın manşetlerle süslenmiş. Bir düzine ince altın zincir, büyümün ipleri gibi, köprücük kemiklerim ve göğüs dekoltem boyunca uzanıyor. Hizmetçim doğal güzelliğimi birkaç kozmetik ürünle vurguluyor ve aynaya baktığımda içimden sessiz bir küfrün kaçmasına izin veriyorum.

Ben doğuştan güzelim, bunu bilmiyormuş gibi davranmıyorum. Ama bu kıyafetle, göz kamaştırıcıyım. Ben bir su ve şifa tanrıçasıyım.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum hizmetçiye ve terziye. "Gerçekten teşekkür

İkiniz de dahisiniz."

Gülümsüyorlar ama ikisi de cevap veremeden, lavanta rengi saçları ve bolca göz kalemi olan cafcacılı giyimli bir adam kafasını odaya uzatıyor. "Gitme zamanı, gitme zamanı! Şifacı hazır mı?"

"O hazır," diye cevaplıyor hizmetçim.

"Güzel, güzel." İki parmağının ucunu ağzına dayayarak beni inceliyor ve sonra elini sallayarak tüm kıyafetimi işaret ediyor. "Muhteşem. Tek kelimeyle muhteşem. Gel canım. Kül Kralı'nı bekletmemeliyim. En son bunu yaptığımda saçımı ateşe vermişti. Şaka yapıyorum hayatım, o kadar korkmuş görünme. Hayır, beni gerçekten yaktı. Yine de sonrasında bana en iyi şifacıyı buldu. Gel bakalım."

Koridorlardan aceleyle avluya çıkarıldım, tek bir at tarafından çekilen bir faytona bindirildim ve atlı muhafızlar eşliğinde kraliyet kalesinin hem iç hem de dış kapılarından geçirildim. Şehre girdiğimizde, daha fazla askerin sıralandığı bir caddeye giriyoruz, bu cadde Başkent'teki tüm halka açık etkinliklerin düzenlendiği arena olan Réimse Ríoga'ya çıkıyor.

Burası, yüzyıllar önce ilk yarışmanın düzenlendiği zaman inşa edilen "Favorilerin Çağrılması" geleneği kadar eskidir. O zamanlar bu ölümüne bir dövüştü ve kazanan kralın elini kazanıyordu. Bugünlerde sonuçlar daha az ölümcül olsa da yaralanmalar ağır olabiliyor. Son kez düzenlendiğinde, mücadelelerden birinde iki kadın iyileşmeden ölmüştü.

Réimse Ríoga'nın vahşi, canavarca bir görünümü var. Pencereleer boş, ölü gözler gibi. Kambur taş omuzlar gibi güdük kuleler. Faytonum bir arka girişten geçerek arenanın altındaki alt kata iniyor. Dışarı çıkarılıp aceleyle bir asansöre bindiriliyorum ve sanki sihirli bir şekilde kas gücüne sahipmiş gibi görünen bir adam tarafından yukarı kaldırılıyorum.

Lavanta saçlı adam bana sesleniyor: "Yerinde sessizce dur hayatım ve tanıştırıldığın zaman el sallla." "Konuşmazsan daha iyi olur."

Başımı sallıyorum, ama o çoktan koşuşturmaya başladı.

Asansörde tek başıma duruyorum, tüylerim diken diken. Çıktığım şaftta küf kokulu bayat bir hava akımı dolaşıyor. Taş duvarların arasından kalabalığın aralıksız gürültüsünü duyabiliyorum, tıpkı bir yanardağın buhar püskürtmeden önceki uyarı homurtusu gibi.

Ve sonra en tepedeyim. Gürültü bir patlama gibi üzerime çöküyor. Ben de bir ışık seli bekliyordum ama arena oldukça kasvetli ve zayıf bir şekilde aydınlatılmış.

Titreyerek asansörden indim. Biri koluma giriyor, beni bir yere götürüyor ve orada durmamı söylüyor.

Réimse Ríoga'nın içi, ucu düzleştirilmiş devasa bir ovaldir. Yumurta şeklindeki zemin kumla kalınlaştırılmış, ancak T şeklinde bir platform inşa edilmiştir. T'nin uzun gövdesi, arenanın karşı ucundaki uzak bir girişten kraliyet balkonuna kadar uzanıyor. T'nin tepesi balkona paralel uzanıyor. Siyah kumaşla örtülü bu ahşap geçit, yarışmacıların Kral tarafından karşılanmak için durup bekleyecekleri yerdir. Kralın biraz altında olacaklar, ancak elini uzatmak için ilerlediğinde eline dokunabilecek kadar yakın olacaklar.

Arena zemininden yukarıya doğru eğimli koltuk sıraları, zenginlerin ve ayrıcalıklıların oturabileceği cömertçe dekore edilmiş localar ve kabinlerle süslenmiştir.

rahatlıyor ve gösteriyi izlerken özel muamelenin tadını çıkarıyorlar. Bunu biliyorum çünkü Ceannaire bir kez Başkent'i ziyaret etmiş ve sonrasında bana anlatmıştı. Ama ben onun anlattıklarını bir çocuk gözüyle gördüm. Gerçek çok daha ezici ve hayranlık uyandırıcı.

Çağrı'yla ilgili diğer birkaç yetkili ve önemli kişi de bu balkonda, yastıklı sandalyelerin önünde durmuş, en büyük sandalyenin sahibini bekliyor - devasa bir taşlaşmış ağaç parçasından yontulmuş bir koltuk. Bu gerçek Bolcan Tahtı değil ama neredeyse onun kadar etkileyici.

Birazdan Kral orada yerini alacak ve İyilerin Karşılansması başlayacak.

Müzik arenanın derinliklerine doğru akıyor; yüzeyinde sıcak, kıvrımlı bir melodi geziniyor. Müzik lav nehirleri ve kara taş kayaları, parıldayan kıvılcıklar ve erimiş fısıltılardan oluşuyor.

Bu baştan çıkarıcı şarkının dalgaları arasında, sivri uçları gerçek alevle kaplanmış uzun siyah bir taç giyen Kül Kralı adım atıyor. Gözleri de kıpkırmızıdır ve kirpikleri alev alev yanar. Bembeyaz saçları omuzlarına dökülür ve iç içe geçmiş oluşan büyük siyah yakası ensesinden dışarı çıkar. Kalın siyah cübbesi bileklerinden ve gövdesinden yere doğru uzanıyor.

Yanımdan geçerken başı aniden keskin bir açı yapıyor ve kızıl gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor.

Sonra sırtı bana dönük, kalabalığa doğru dönerek uzaklaşıyor. Uzattığı avuçlarından küçük parlak alev küreleri salıyor -yüz, bin, bir milyon- ellerinden dökülmeye devam ediyorlar, arenanın kubbeli çatısının altında kümelenmek üzere yükseliyorlar, tüm alanı öyle çarpıcı bir şekilde aydınlatıyorlar ki gözlerim neredeyse dayanamıyorum.

Kalabalık onayını haykırıyor, önünde topluca diz çöküyor. O oturduğunda onlar da yerlerini alıyor, ben de öyle.

Kral'ın müjdecisinin balkondaki herkesi tanıttığı uzun bir karşılama konuşması var. Bana geldiğinde, "İyilikseverlerin Şifacısı, Analoir Doiteain yakınlarındaki Leanbh köyünden Cailin Roghnaithe" dedi.

Ayağa kalkıyorum ve küçük bir el sallayarak gülümsüyorum. Ve sonra, düşüncesizce, ellerimi kaldırıyorum ve parmaklarımdan şifa ışığı şeritlerinin açılmasına izin veriyorum. Hiçbir amaçları yok, hiçbir hedefleri yok, ama havada yılan gibi kıvrılıyorlar, düzinelercesi yukarı doğru süzülüyor, ben onları bıraktığımda parmak uçlarımdan ayrılıyor. Spiral çiziyorlar ve

amaçsızca kıvrılıyor, Kral'ın alev küreleriyle tahmin etmediğim, niyet etmediğim bir şekilde sarmalanıyor. Bu güzel, büyüleyici bir sihir dansı ve seyirciler arasında bir takdir ve hayranlık mırıltısı yayılıyor.

Kurdeleler çözüldüğünde, özleri bir altın motif yağmuru halinde kalabalığa doğru süzülür. Buradaki herkes benim iyileştirici etkimden biraz hissedecek. Bunu daha önce evde de yapmıştım ama hiç bu kadar büyük bir kalabalığa ve başka birinin sihriyle yapmamıştım. Ruhumdaki yorgunluğu, enerjimin tükenişini hissedebiliyorum. İlk meydan okuma için bolca zamanım olacak.

Yerime dönmek için döndüğümde Kül Kralı'na bakıyorum. Dudakları aralanmış, gözleri midemi bulandıran bir yoğunlukla bana dikilmişti.

Ona yaklaşmalı ve alışkanlıklarını, sırlarını öğrenmeliyim. Bana güveniyor. Onun düşmanı olduğuma inanmıyor. Ama öyleyim. Onu mahvedeceğim.

Müzik daha da yükselir, geniş bir tören alayı başlar ve kadınlar arenanın uzak ucundaki kapılardan birer birer görünmeye başlar.

İlk olarak Teagan geliyor, Aighda'nın Lord Belediye Başkanı'nın kızı, kıvılcı saçlı ve yeşil elbisesi içinde muhteşem. Benim favorim o. Kralı öldürmek için Undoing ile işbirliği yapmıyor , onun kazanmasını isterdim. Ama hayır, bu kadarı ona dilemezdim. Kül Kralı'yla evlenmek berbat olurdu.

Bir an için hayal ediyorum. Onunla evleniyorum. O uzun boylu, fit vücudun yanında uyuduğumu. Onunla aynı odaları ve yemekleri paylaşmak, her gün soğuk tavırlarına, ateşli gözlerine ve sert sözlerine katlanmak. Zevkine boyun eğmek, kendini bedenime doğru iterken altında gevşekçe yatmak, bana karşı kabarıırken, karlı saçları göğüslerimi okşarken, çarpıcı yüzü tutkuyla, zevkle buruşurken-

Tanrım, sonraki üç kızın tanıtımını kaçırmışım, kişisel fantezimde kaybolmuşum. Bacaklarımın arasında sıcaklık biriktiğini hissedebiliyorum. *Bu gece* yalnız kaldığımda kendi ihtiyaçlarımla ilgilenmeliyim. Lanet olası Ash King hakkında böyle düşünemem.

Bu üç kızın isimlerini duymamış olmam önemli değil; onlarla yakında tanışacağım. Beşinci Favori Khloe, Cawn'ın Yüce Lordlarından birinin kızı. Kısa boylu, canlı ve sevimli, kocaman kahverengi gözleri ve parlak koyu kahverengi saçları var. On sekiz yaşlarında görünüyor - muhtemelen Favoriler'in en genci. Kül Kralı'na hayatımda gördüğüm en tatlı gülümsemeyi veriyor.

Sonra Adalasia gelir; koyu sarı teni, zengin kıvrımları, zarif duruşu. Sonra yumuşak şeftali rengi teni ve bol altın rengi saçlarıyla Leslynne geliyor. Morani zeytin renkli, kısa, dikenli siyah saçları ve elbisesinin kesiklerinden görünen birkaç vücut piercingi var. Uzun boylu, soluk benizli, keskin yüzlü ve keskin gözlü bir sarışın: Axley. Açık kahverengi teni ve bol miktarda çili olan küçük, kıvrak bir kadın - Diaza. Tarçın rengi saçları ve güçlü kolları olan Sabre adında bir kadın. Kralı kolayca kaldırabilecekmiş gibi görünüyor.

Tüm isimleri, şehirleri ve rütbeleri unutuyorum. Ama ışıltılı elbiselere, göz kamaştırıcı mücevherlere, bronz, krem ya da abanoz tenlerinin farklı tonlarına, her kadının kendine özgü yüz yapısına ve karmaşık saç modellerine bakmayı seviyorum.

Nihayet yirmi Gözde'nin tamamı balkona paralel bir şekilde durmuş, karşılanmayı bekliyorlar. Hepsi gülümsüyor. Bazıları gerçekten heyecanlı görünüyor; kirpiklerini kırpıştırıp yüzlerini buruşturuyor ya da sanki eski dostlarmış gibi Kral'a geniş ve tanıdık bir şekilde sırtlıyorlar. Diğerleri kibar, gergin gülümsemeler takınıyor.

Kül Kralı aniden ayağa kalkıyor ve bunu yaptığında en dostane gülümsemelerin bile kenarlarının biraz çatladığını görüyorum. Bu kadınların her biri ondan korkuyor.

Güzel. Öyle olmalılar.

Balkonun ucuna doğru yürür ve teker teker isimlerini söylemeye başlar, her bir Favorinin parmak uçlarını öpmesine izin vermek için uzanır.

Sıranın ortasında gözle görülür şekilde titreyen bir kız var. Adam ona yaklaştıkça vücudu daha çok titriyor, ta ki durduğu yerde yığılıp kalmasından korkana kadar. Gülümsemesi sallanıyor ve gözleri dehşetten kocaman .

Kül Kralı kızın önünde duraklıyor ve hiç konuşmadan öylece duruyor. Bulunduğum açıdan sadece elmacık kemiğini ve çenesinin köşesini görebiliyorum, bu yüzden ifadesinden emin değilim ama bakışlarının zavallı kızı korkuttuğu açık. Küçük bir hıçkırık çıkarıyor, gülümsemesi kayboluyor. Gözbebekleri o kadar büyümüş ki neredeyse hiç iris kalmamış.

Bayılmak üzere.

Ben şifacıyım. Araya girip onun iyiliğini düşünmeliyim.

Hızla ayağa kalkıp Kül Kralı'nın yanına ilerliyorum. Kıza elimi uzattım. "Adın Embri, değil mi? Elimi tut, Embri."

İnleyerek itaat ediyor ve altın sarısı teller parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Duygularını değiştiremem ama midesindeki bulantıyı yatıştırabilirim, kalp atış hızını biraz yavaşlatabilirim, vücudunun panik halindeki savaş ya da kaç tepkilerini hafıfletebilirim. Birkaç saniye içinde titremesi kesiliyor.

Dikkatle Kül Kralı'na bakıyorum.

Ve onun kıızıl gözlerinin şiddetinde, sonumu görüyorum.

Parmaklarım hâlâ kızinkilerle sarılı ve kendi parmaklarım gerilirken bile onun sinirlerini yatıştırmaya devam ediyorum. Kül Kralı bana öyle amansız bir öfkeyle bakıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Tüm seyirciler sessiz. Müzik durmuştur. Korku ve gerilim havada titreşiyor.

Hepsi Kral'ın müdahalemden dolayı beni cezalandırmasını bekliyor.

"Bayılmak üzereydi," diye mırıldandım.

Bana bir süre daha ters ters baktıktan sonra kıza, Embri'ye dönüyor. "Çağrı'dan kovuldun. Artık Kayırılanlardan biri değilsin. Git."

"Hayır!" Daha düşünmeden haykırdım. "Sadece gergindi. Şimdi daha sakın - iyi olacak."

Kül Kralı yaklaşıyor, üzerimde yükseliyor. "Sessizlik, Şifacı. Yerine dön."

Bir an için tereddüt ediyorum, çenem geriliyor ve ona ters ters bakıyorum. Bir muhafız öne çıkıyor, meydan okumamdan dolayı bana vurmak için elini kaldırıyor ama Kül Kralı ona "Sikerim seni" diye tıslıyor ve geri çekiliyor.

Onun bu hareketi, beni cezadan koruması, boyun eğmem için yeterli. Teslim olmuş bir reveransla yerime geri dönüyorum.

Daha fazla muhafız belirir ve titreyen, ağlayan kızı Tercih Edilenler sırasından çıkarır. Kül Kralı kalan her yarışmacıyı soğuk bir şekilde karşılamaya devam eder ve ardından kalabalığa içkiler dağıtılır. Kadeh kaldırılıyor, daha fazla müzik, bazı akrobasi gösterileri ve birkaç konuşma yapılıyor. Ben tüm bunlar boyunca sessizce otururken, Favoriler iki saat boyunca yerlerinde durmak zorunda kalıyor. Dayanıklılıkları ve dengeleri için bir test olmalı.

Şenliklerin sonuna doğru bir kadın yere yığılır, ardından bir diğeri bayılır ve başını ahşap platforma çarpar. İkisi de

Yarışmadan çıkarıldılar - ancak sağlık durumlarını kontrol etmek için onları takip etmeye çalıştığımnda, bir muhafız tarafından yerime geri dönmem emredildi ve "Onlar artık seni ilgilendirmiyor, İyilikseverlerin Şifacısı" dedi.

Her şey bittiğinde, nihayet arenadan saraya geri götürüldüğümde, büyük bir öfke içindeyim. Hizmetçim bana bir tepsi yemek getiriyor ve ben odada volta atıp tüm bunların adaletsizliği hakkında söylenirken vahşi ısırmalar alıyorum. Şimdi o piç kralın alaşağı edildiğini görmek için iki kat daha kararlıyım.

Odasına döndüğünde hemen anlıyorum. Odalarımız arasındaki kapıdan onu duyabiliyorum, hizmetçilerine bağıyor, gitmelerini ve onu yalnız bırakmalarını söylüyor.

Öfkeyle, ona söylemek istediğim her şeyi mırıldanarak odamda uzun uzun dolaşıyorum. Kapısını çalıp görüşmek istesem, muhtemelen beni cayır cayır yakar ve kendine yeni bir İyilik Şifacısı bulurdu. Bu yüzden yapabileceğim en fazla şey kendi kendime konuşmak ve ona sesleniyormuş gibi yapmak.

"Seni zalim, bencil piç," diye tıslıyorum. "Seni duygusuz pislik. Ne cüretle o zavallı kıza bakıp sonra da onu küçük düşürürsün? Sen bu ülkenin sahip olabileceği en kötü kralısın. İğrenç bir başarısızlık. Heartsfire, keşke Ashlands ile birlikte kendini de yaksaydın."

Yine odanın yarısını geçmiş, sanki onun aptal mağrur suratıymış gibi bir parça ekmeği kemiriyordum ki odalarımız arasındaki kapı pat diye açıldı.

Kül Kralı çıplak göğüslü, sıcak buhar soluyor, gözleri alevle dolu. Boğazının derisinde ve tendonlarında erimiş ateşin parladığını, göğüs kafesinin altında titreştiğini görebiliyorum. İçinde şişiyor, patlamaya çalışıyor.

"Su," diye nefes nefese kalıyor.

"Odanızda su yok mu?"

"Senin suyun," diye homurdanıyor, alevler dişlerini kaplarken. "Senin büyüünün dokunduğu su farklı."

Tezgâhtaki sürahidten hızla su çekiyorum. Ağzını açıyor ve çenesinden ateş fişkırmaya başlayınca, suyu ağzına bastırıyorum. Buharlı bir tıslamayla su içine fişkırıyor ve içindeki alevi söndürüyor.

Bir elini duvara dayamış, nefes nefese, dudakları ve göğsü ıslak ıslak parlıyor.

Yeterince hızlı olmasaydım neler olabileceğinin farkındalığıyla dizlerimin bağı çözüldü.

"Ben yokken nasıl kontrol ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Yöntemlerim var. Genellikle mobilyaların yakılmasını içerirler. Bu daha hızlı ve daha ucuz." Elinin tersiyle ağzını sildi. "İşe yarıyorsun. Büyünle ilgili benzersiz bir şey var, seni yanımda tutmam ."

Dehşet damarlarımı donduruyor. "Seçilmişlerin Çağrısı'ndan sonra eve gidebileceğimi söylemiştin."

"Hayır. Müjdeci seni işe almayı uygun gördüğüm sürece hizmetimde olacağını söyledi."

Yumruklarım sıkıldı. "Bunu insanlara yapamazsın. Umutlarını, hayallerini mahvet. Bana yaptığın gibi -bu gece o kıza yaptığın gibi-"

"Onun hayallerini mahvettiğimi mi düşünüyorsun?" Gülüşü jilet gibi ve karanlık. "Ona bir iyilik yaptım. Burada olmak istemedi. Benden korkan ve yanımda zar zor dik durabilen bir eş istediğimi mi sanıyorsun?"

"Seni ilk gördüğünde tabii ki korktu. Ama ona alışması, seni tanınması için hiç zaman vermedin."

"Ve sizce tanıdıkça geliyor muyum?"

"Şey...hayır."

Hâlâ eğilmiş, ağır ağır nefes alıyor ama artık alev alev yanmayan kara gözleriyle bana bakıyor. Ağzında bir gülümseme titriyor. "Dürüst bir cevap."

"Ne yazık ki yapabildiğim tek şey bu. Bir gün bunun için beni öldüreceksin."

Dudakları aralanır, gözlerinde şok vardır. Ama yutkunuyor ve başını sallıyor. "Muhtemelen haklısın."

Sessizliğe dayanamayana kadar ham gerçek aramızdaki havada kanıyor. "Oturmak ister misin?"

"Saatlerdir oturuyorum. Ayakta durmayı ya da uzanmayı tercih ederim." Ama odasına dönmek için hareket etmiyor.

Garip bir şekilde benim de öfkem azaldı. Ona bir iyilik yaptım, aşırı güçlü büyüme yardım ettim - belki minnettar hissediyordur. Belki de su çeker gibi ondan bilgi çekebilirim.

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun? Favoriler?" Ben soruyorum.

Pozisyonunu değiştiriyor, kürek kemikleri duvara dayanmış ve vücudu eğilmiş. Koyu renk pantolonunun içinde bacakları inanılmaz uzun görünüyor.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Hiçbiri dikkatinizi çekmedi mi? Olağanüstü bir ilk izlenim yok mu?"

Başını sallıyor. "Peki ya sen?" "Ben mi?"

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" Kendini dikleştiriyor, sanki aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri parlıyor ve bu beni sinirlendiriyor. "Ah, bunu neden daha önce düşünmedim ki? Bu kadınları sen tedavi edeceksin, onlarla etkileşime gireceksin. Elbette her bir Favoriyle zaman geçireceğim ve mücadeleler sırasında onları izleyeceğim ama sen onları savunmasız anlarında göreceksin. Bana kim olduklarını söyleyebilirsiniz, kim gibi davrandıklarını değil. Cailin

-" Beni omuzlarımdan tutuyor ve tenim parmaklarının altında ısınıyor-
"Cailin, seçim yapmama yardım edebilirsin."

"Eşini seçmene yardım etmemi mi istiyorsun?" Ona bakakaldım.

"Aklımda zaten o kadar çok şey var ki, gördüğün gibi kontrol altında tutmam gereken çok şey var." Elleri omuzlarıma doğru tekrar kaymadan önce üst kollarımın etinde aşağı doğru kayıyor. Bu hareketi dalgınca birkaç kez tekrarlıyor. Bu neredeyse bir okşayış ve bedenimin karşılık vermesinden nefret ediyorum, ısınıyor, boyun eğiyor, özlem duyuyorum.

Konuşmaya devam ediyor, bu yeni fikrini açıklıyor. "Kadınlar arasında benim gözüm kulağım olabilirsin ve kimin samimi olduğunu, kimin taca sadık olduğunu bana bildirebilirsin. Kimin bana karşı olumlu bir eğilimi olabilir." İki sıcak elini tekrar omuzlarıma koyuyor, başparmağı köprücük kemiğime sürtünüyor. Bu dokunuşun rahat samimiyeti sayesinde zar zor düşünebiliyorum.

"Bu iyi bir fikir değil," diye mırıldandım. "Beni buraya tarafsız olmam için getirdin.

Amaç."

"Soyluların siyasetinin kapris ve kurnazlıklarından etkilenmemiş birine ihtiyacım vardı, evet. Bu farklı."

"Seni çok az tanıyorum." Gözleriyle buluşmayı başarıyorum ve yakınlığının yarattığı sıcaklığın beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum. "Sana iyi bir eşleşme konusunda nasıl tavsiyede bulunabilirim?"

Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını dilinin hareketlerini takip ediyor. Ağzı şu anda rahat ve yumuşak görünüyor, tören sırasında olduğu gibi sert ve acımasız değil.

"Ya beni daha iyi tanısaydın?" diyor.

Tam da ihtiyacım olan şey. Ona kişisel erişim, böylece alışkanlıklarını ve zayıflıklarını Undoing'e aktarabilirim. Ancak bu kişisel erişim benden ne kadarını gerektirecek? Kendimden ne kadarını feda etmem gerekecek?

Bunu yapmak, arkadaşlarımla sevgisini geri kazanmak ve krallığım için doğru olanı yapmak için ne yapmalıyım?

"İkimiz de çok meşgul olacağız," diyorum. "Birbirimizi nasıl tanıyabileceğimizden emin değilim."

Ağzı tekrar geriliyor, o zarif kaşları çatık bir şekilde birbirine yapışıyor.

"Ama" ekliyorum, "Kralım isterse, eminim zaman bulabilirim. Ve kadınlar arasında senin gözetmenin olacağım."

Bu da demek oluyor ki hem İntikam hem de Kral için casusluk yapıyorum. Hiç de karmaşık değil.

"Güzel." Alın tekrar düzleşiyor. "Uyumaya çalışmalıyım. İyi geceler, Şifacı."

"Hoş rüyalar." "Pek olası değil."

O gidiyor ve ben kapının onun tarafındaki kilidinin hafif tıkırtısını duyuyorum. Benim tarafımda kilit yok, ama odama tekrar gireceğinden şüpheliyim, bu yüzden bir mum hariç tüm ışıkları söndürüyorum ve elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Altında hiçbir şey olmayan bir gecelikle yatağa uzanıyorum ve sonunda, nihayet, bacaklarımı ayırıyorum. Parmaklarım seksimde geziniyor, dış dudakları bir kenara itiyor, dikiş boyunca kaygan ıslaklıkla alay ediyor, tepedeki tomurcuğu daire içine alıyor. Sonunda açlığı bastırmak çok iyi hissettiriyor. Birkaç sessiz sese karşı koyamıyorum ama sesleri yumuşak tutuyorum ki Kral beni kapıdan duyamasın.

Sağ elim kıvrımlarımda gezinirken, sol elim göğsümün üzerinden geçiyor, sıkıyor ve bastırıyor. Kül Kralı'nın beni işkence odasının duvarına nasıl sıkıştırdığını hatırlıyorum. Onunla ilgili bir fantezi ile Rince'le ilgili bir fantezi arasında seçim yapmak zorundayım -ama Rince birçok kez zevkle odaklandığım bir nesne olmuştu, Kül Kralı ise yeni ve onunla birlikte olma fikri hem korkunç hem de kışkırtıcı. Ondan ne kadar nefret etsem de, bana olan ilgisinden gizliden gizliye gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, yastıklara yaslanıyorum ve aramızda bir kavga olduğunu hayal ediyorum. O benim giysilerimi yakarak çıkarıyor, ben de onunkileri suyla ıslatıp yırtıyorum. Çırılçıplak çarpışıyoruz, onun eli saçlarıma dolanıyor, benim parmaklarım onun etini deliyor. Öpüşmelerimiz hırıltılı tehditlere dönüşüyor ve içime girdiğinde nazik değil, çaresiz ve kötücül.

İki parmağımı içime sokarak inliyor ve kıvraniyorum. Şimdi yakın -Kafamı Kül Kralı'nın sert ve güzel yüzünün görüntüsüyle dolduruyorum.

"Majesteleri," diye yumuşakça inliyorum ve sertçe boşalıyorum, zevk karnımdan ve kalçalarımından yılan gibi geçerken kısa nefesler alıyorum.

Coşku hafiflerken bir elimi tümseğimin üzerine bastırıyorum ve sonra çarşafı üzerime çekip yatakta gevşek bir şekilde uzanıyorum. Birkaç dakika sonra, kendimi tekrar doruğa çıkarıyorum, sonra üçüncü kez, sonunda uyuklamadan önce.

Ertesi sabah, Favoriler ile yapacağım fiziksel muayeneler için giyiniyorum. Hizmetçi ortalığı topladıktan sonra ayrılıyor ve ben ailemi düşünürken tepsimdeki abartılı kahvaltıyı kemiriyorum. İyi olduğumu bilmeleri için onlara bir mektup göndermem gerekiyor. Köşedeki yazı masasında kalem ve kâğıt var, hizmetçime bir kurye isteyebilirim. Ama bu akşama kadar beklemek zorunda.

Bir tıkırtı ve benim odamla Kral'ınki arasındaki kapı açılıyor.

Koyu gri kumaştan, narin gümüşü beyaz çizgilerle damarlı, uzun bir kuyruklu ceket olan takım elbisesiyle göz kamaştırıyor. Başında taç yok ve beyaz saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kulaklarında küçük gümüş halkalar parıltıyor.

Sandalyemden kalkıyorum ve reverans yapıyorum. "Majesteleri."

"İyi uyudun mu?" Ses tonunda bir tuhafılık var, ağzının kenarında bir seğirme var.

"Evet, teşekkür ederim."

"Tüm olanlardan sonra bunu yapabileceğini düşünmüştüm."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Ateşini söndürmesine yardım etmem için çok çaba harcamam gerektiğini mi düşünüyor? "Su kullanmak fazla enerji gerektirmez."

"Bahsettiğim faaliyet bu değildi."

"Favorilerin Karşılama'sında yaptığım şeyi mi kastediyorsun? İyileşme enerjimi epeyce boşalttım ama şimdiden toparlandı."

"O da değil." Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Ortalamanın üzerinde bir işitme yeteneğim olduğunu bilmelisin. Buna ikincil bir sihir yeteneğim de denebilir."

Oh. Oh tanrım...

"Bu odada söylediğiniz her şeyi duyabiliyorum, sessizce söylediğinizde bile" diye devam ediyor.

Oh Heartsfire, dün gece ona karşı olan tiradımı duydu. Beni yakıp kül etmediği için şanslıyım-

"Başka şeyler de duyabiliyorum. Başka sesler."

Kan yüzüme hücum ediyor, öyle sıcak bir aşağılanma fişkırıyor ki beynimdeki çılgınca bulanıklığı hissedebiliyorum.

Dün gece kendimi tatmin ettiğimi duymuş. Demek istediği bu. Boşalmadan hemen önce *Majesteleri* dediğimi duydu.

Sikeyim. Ben.

Ellerim yanan yanaklarıma bastırıyor. Gözlerine bakamıyorum.

"Bir dahaki sefere sana katılmamı istersen," diyor usulca, "tek yapman gereken sormak."

Kül Kralı'na bakamayacak kadar utanıyorum ama koridor kapısından odamdan çıkarken zengin giysilerinin duyuyorum.

"Favoriler hakkındaki raporunuzu dört gözle bekliyorum," diyor. "Bu geceye kadar."

Neden bu son iki kelime kulağa bir tehdit ve vaat gibi geliyor?

Kahvaltı için artık iştahım kalmadı ve hizmetçim tepsiyi almak için geri döndüğünde, beni yarışma süresince Favorilerin ikamet ettiği Doğu Kanadına yönlendirdi. Yanıma bir defter, bir mürekkep şişesi ve bir tüy kalem alıyorum, kısmen her bir Favorinin fiziksel durumu hakkında not almak için, kısmen de haince casusluk yapmak için. Sarayın düzeninin beceriksizce bir taslağını çıkarıyorum -en azından gördüğüm kısımların- ve muhafızların durduğu noktaları işaretliyorum. Bu biraz cesaret kırıcı, çünkü her yerde görünüyorlar. Bu yarışma sırasında güvenlik gülünç derecede yüksek. Ya da belki de hiç saçma değil, çünkü Kral'a karşı çok iyi bildiğim gibi çok gerçek bir tehdit var.

Rince, Undoing'in içeride zaten bir tanıdığı olduğundan bahsetti. Ayrıca bu kişinin kadın olduğunu ve önemli bir konumda bulunduğunu da belirtti - "göz önünde," dedi. Bir saray hizmetkârı olamaz elbette - Owin'in bana anlattıklarına bakılırsa büyük bir özenle seçiliyorlar. Kayırılanlardan ya da onların hizmetkârlarından biri olmalı. Bu yarışma için yapılan inceleme sürecine rağmen, Felaket'e sempati duyan birinin aradan sıyrılmış olması mümkün.

Undoing'in casusunun kim olduğunu bilmeme gerek yok. Ama kendi kişisel merakım adına öğrenmek istiyorum. Belki bugünkü sınavlar sırasında keşfederim.

Akşam yemeğine kadar on yedi kadını incelemeli ve Çağrı'ya katılabileceklerini onaylamalıyım, çünkü yarın ilk Yarışma var. Kral bu yarışmayı başlatmak için hiç vakit kaybetmiyor. Sanırım bir an önce bitirmek istiyor. Bu hem kendisi hem de seçtiği talihsiz kız için üzücü.

Elbette, Undoing'in istediği olursa, bu seçimi yapacak kadar uzun süre hayatta kalamayacak.

Sarayın Gözdeler'in ikamet ettiği kanadı, kaldığım görkemli, ağır mobilyalı salondan farklı görünüyor. Bu bölüm daha havadar, daha aydınlık, pencerelerle, sütunlarla ve balkonlarla dolu. Bayan Effelin beni karşılıyor ve büyük kapıların yaz ortası sabahına ardına kadar açık durduğu kanadın birinci katına götürüyor. Dışarıda bir bahçe var.

-Sıkıcı, düzenli, özenle budanmış bir bahçe değil, yemyeşil bitki örtüsüyle zengin, asmalarla kaplı, çiçek kokulu bir vahşi doğa. Güneş ışığı çiçek tarhlarını aydınlatıyor, yaprakların ve taç yaprakların üzerindeki çiye parıldıyor. Havada yağmur kokulu bir tazelik var ve minnetle derin derin içime çekiyorum.

"Bu odada çalışacaksın." Bayan Effelin beni açık kapıların yanından geçirerek, bol pencereli uzun bir odaya götürüyor, ancak bu pencereler kalın camlı. Hemen bir tanesine yürüyorum ve sonuna kadar açıyorum. Pervazdaki güneşin sıcaklığı bugünün sıcak geçeceğinin habercisi ama şimdilik hoş bir esinti var.

Odada tonikler, şifalı bitkiler, bandajlar ve tıbbi aletlerle dolu dolaplar var. Beyaz mermer tezgahlar tertemiz görünüyor. Odanın ortasında üç adet kalın minderli karyola ve bir adet metal ameliyat masası bulunuyor.

"Bu oda büyülü olmayan iyileşme içindir." Onay için Bayan Effelin'e bakıyorum.

Başını sallıyor. "Kral'ın ısrarı üzerine, sarayda devam eden iyileştirme çalışmalarının çoğu büyülü araçlarla yapılmıyor. Büyünün topraklardan kaybolmaması için bu alanda ilerlememiz konusunda ısrar ediyor."

"Kaybolmak mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu nasıl olabilir ki?" "Kral'a sor." İnce omuzları kısa bir süre kalkıp iniyor. "Tabii ki, o Bazı durumların ve yaralanmaların büyü olmadan düzeltilemeyeceğini anlar ve saray şifacısının bunları tedavi etmesine izin verir."

"Saray şifacısı mı? Bu şifacı Kral'ı da tedavi ediyor mu?" "Bazen. Şifacımız doksanıncı yaşına yaklaşıyor. Artık Kral'ın Kral yerine geçecek kişiyi seçecek, ancak şu ana kadar istediği gibi birini bulamadı."

"Şaşılabak bir Şey yok," diye mırıldanıyorum, parmak uçlarımı muayene yataklarından birinin üzerine gerilmiş temiz, pürüzsüz çarşıfta gezdirirken. "Lütfen devam edin ve ilk Favored'i gönderin. Bugün görmem gereken çok kadın var."

Bayan Effelin bana küçük bir selam veriyor ve gidiyor.

Bekliyorum, parmaklarımı birbirine geçiriyorum, tanışacağım her bir Favored için konuşmanın provasını yapıyorum. Hepsi yüksek soydan ve asil kandan geliyor, toplumda benden çok daha üst sıralarda yer alıyorlar. Daha fazla eğitim aldılar, daha uzaklara seyahat ettiler ve benden daha fazla insanla tanışıp daha fazla deneyim yaşadılar. Ben mavi tunik ve bol pantolon giyen basit bir şifacıyım. Bu kadınlardan biri geleceğin kraliçesi olacak.

Bunu düşünemem. Onları iyileştirme sihri me ihtiyaç duyan herhangi birini gördüğüm gibi görmeliyim. Benim ya da onların rütbesine bakmaksızın objektif, nazik ve kibar olmalıyım.

Birkaç dakika sonra, ilk Favori içeri girer. Bu Axley, keskin yüzlü sarışın. İnce bedenini saran fildişi rengi bir elbise giyiyor ve arkasındaki fayansların üzerinde havuzlar oluşuyor.

"Günaydın," diyorum neşeyle. "Size hızlı bir tarama yapmak, birkaç soru sormak ve yarınki ilk müsabaka için sağlığını en iyi durumda olduğundan emin olmak için buradayım. Herhangi bir sağlık sorunuz veya rahatsızlığınız varsa lütfen bana bildirin, ben de sizin için elimden geleni yapacağım."

Axley bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Sağlığım mükemmel."

"Bu harika. Şuraya uzanırsan başlayabiliriz."

Kibirle itaat ediyor ve ellerimi yüzünün üzerinde havaya kaldırıyorum. Gözlerimi kapatıp vücudundaki sistemlerin gelgitlerine uyum sağlıyorum. Onun şeklini şimdi bilincime yerleştirmek, daha sonra yaralanırsa onu iyileştirmemi kolaylaştıracak.

Axley, "Hizmetçiler bize Gül Odası'nda yaşadığınızı söyledi," diyor.

"Yaşıyorum. Çünkü Majesteleri bir şifacıya hızlı erişim istiyor."

"Erişebildiği tek şey bu mu? Çünkü Gül Odası'nın ne için kullanıldığını hepimiz biliyoruz."

Odamın bir zamanlar Kral'ın metresine ait olduğu gerçeğinden bahsediyor. Kızardığımı hissedebiliyorum. Gözlerimi açtığımda Axley dikkatle beni izliyordu.

"Öyle bir şey yok," diyorum ona. "Kral gelinini bulmaya odaklanmış durumda."

"Güzel. Buraya müstakbel kocamı başkasıyla paylaşmak için gelmedim."

Cevap vermemeye çalışıyorum, gerçekten ama- "O zaman onun sevgisi için bu kadar çok rakibin olması talihsizlik." Taramasını çabucak bitiriyorum. "Söylediğiniz gibi, sağlığınız mükemmel. Herhangi bir endişeniz var mı?"

"Sadece bir tane." Masadan zarıfçe kalktı. Muhtemelen dramatik topuklu ayakkabılar giydiği için benden daha uzun. "Umarım büyüünün asalet anlamına gelmediğini anlamışsındır. Biriyle balkonda oturmak ya da onun yakınında ikamet etmek sizi onunla eşit yapmaz."

Bununla birlikte, dışarı süpürür.

Sonraki birkaç kız da bana aynı soğukkanlılıkla, kibirli bir hoşnutsuzlukla bakıyor. İri kara gözlü, sevimli favorim Khloe muayene odasına girdiğinde rahatlıyorum. Söylenmeden masaya atladı.

"Bugün herkes senden bahsediyor," diye sır veriyor. "Hepimiz sihrinle neler yaptığını ve Embri'yi nasıl savunduğunu gördük."

"Bana hiç arkadaş kazandırmamış gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı açıp büyüümün vücudunda akmasına izin veriyorum.

"Anlamıyorsunuz," diyor Khloe. "Hiçbirimiz çifte yeteneği olan genç, muhteşem bir şifacı beklemiyorduk. Seni balkonda onunla birlikte görmek, seni cezadan kurtarışını izlemek ve sonra Gül Odası'nda kaldığına dair söylentileri duymak - herkes senin Kral'la yattığını varsayıyor. Bu da seni bizim rakibimiz yapıyor."

"Ama onunla yatmıyorum ve rakip de değilim. Asla kraliçe olmak istemem ve istesem bile, Çağrı yüksek doğumlular içindir."

"Elbette. Ama başkalarının da katılması için bir emsal var, biliyorsunuz. Kral'ın büyük büyükbabası eşini seçerken, erkeklere eğilimi olan yeterince soylu genç yoktu, bu yüzden Çağrı'yı daha düşük rütbeli erkeklere açtılar. Hala önemli, iyi eğitilmiş ve saygın kişiler olmak zorundaydılar ama unvanları yoktu."

Cevap vermek üzereydim ama büyüümün dalgaları karnının üzerinden geçtiğinde farklı bir şey hissettim. Duraksıyorum, kaşlarımı çatıyorum ve emin olana kadar bölgeye bir büyü dalgası daha gönderiyorum.

"Khloe," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Hamile olduğunu biliyor musun?" Khloe'nin kara gözleri daha da irileşiyor.

"Ne?"

"Yarışmacıların bakire olması gibi bir zorunluluk yok," diyorum sessizce. "Ama başka bir adamın çocuğunu taşımak farklı bir konu."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Tanrım, bana bir tonik aldığını ve korunduğumuzu söyledi."

"Yaklaşık üç haftalık olduğunuzu söyleyebilirim. Bu doğru mu?"

"Evet." Dudağını ısıyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. "Aman Tanrım." "Bebeği istiyor musun?" diye sordum.

Önce başını sallıyor, sonra iki elini yüzüne bastırarak başını sallıyor. "Bilmiyorum. Eğer istediğime karar verirsem, yarışmadan ayrılmak zorunda kalacağım ve ailem büyük hayal kırıklığına uğrayacak. Çoğumuz hayatımız boyunca bu şansı bekledik, biliyorsun. Doğduğumuzdan beri Çağrı için hazırlandık, bir noktada yeni kralın gelinini seçeceğini biliyorduk. Bazı kızlar bekâretlerini korudular, böylece onu bununla baştan çıkarabilirler."

Biraz homurdandım. "Kül Kralı bir kadının bakire olup olmadığını umursuyor mu ki?" "Bazı erkekler önemser. Ve o kadar içine kapanık ki kimse onun neyi sevdiğini bilmiyor. O

Krallıktaki soylu evleri ziyaret ettiğinde bile asla fazla içki içmez - ve inanın bana, insanlar onu sarhoş edip gevşetmeye çalıştılar. Asla aşırıya kaçmaz, asla kontrolünü kaybetmez."

"Gerçekten mi?" Bu benim tanıdığım Ash King'den çok farklı geliyor - içine kapanık, evet, ama her zaman bir patlamanın eşiğinde sallanıyor. Belki de yarışmanın stresi ve bir eş seçtikten sonra hayatının nasıl değişeceği yüzünden şu anda daha dengesizdir.

Belki de *benim* yanımdayken daha ateşlidir.

"Bazı insanlar onun tekrar kontrolünü kaybetmesini istiyor," diye fısıldıyor Khloe. "Bunu ona karşı kullanmak istiyorlar."

"Ama sen değil."

"Hayır. Herkes gibi ben de ondan korkuyorum ama söyledikleri kadar zalim görünmüyor. Belki de sadece onu güldürecek birine ihtiyacı vardır." Bana tatlı, sulu bir gülümseme veriyor. "O kişinin ben olabileceğimi düşündüm. Sanırım aptallık ettim."

Kalbim eriyor. "Henüz kimseye bebekten bahsetmeye gerek yok. Öyle ya da böyle karar vermen için zamanımız var."

Gözleri büyüyor. "Bunu benim için yapar mısın?"

"En azından bir süreliğine sessiz kalabilirim." Ona gülümsüyorum.

"Tanrım, çok iyisin." Burnunu çekerek yataktan kayıyor ve iki kolunu bana doluyor. O omzuma birkaç sessiz hıçkırık bırakırken ben de ona sarılıyorum. Kendini toparlamayı başardığında, su büyümlle gözyaşlarını siliyorum ve iyileştirici gücümle burnundaki ve gözlerindeki kızarıklığı yatıştırıyorum.

"Diğer kızların senin ağladığını bilmesine gerek yok," diyorum ve o da minnetle gülümsüyor.

O gittiğinde, bir an için olduğum yerde kalakaldım.

Onun adına karar vermek bana düşmez. Ama eğer bebeği doğurmamaya karar verirse, aldırın ben olmayacağım için minnettarım. Bu tür işlemlerde uzmanlaşmış bir doktora gidecek.

Sonra açık kahverengi tenli ve çilli olan Diaza giriyor. Bana diğerlerinden daha saygılı ama Khloe'den daha az dostça davranıyor. Diaza'da hissettiğim şey öncelikle ihtiyat ve temkinli bir mesafe. Diğer kızlar gibi o da mükemmel bir fiziksel kondisyona sahip.

"Hepiniz çok sağlıklısınız," diye yorum yapıyorum yataktan kalkarken.

"Biz en iyi şifacılar para ödeyebilecek ailelerden geliyoruz," diyor dışarı çıkarken.

Sıradan bir yorum ama beni ürküttü. İyileştirme sihrimi her zaman yardımına ihtiyacı olan herkese karşılıksız olarak verdim. İnsanlardan bunun için para talep etmeyi hayal bile edemiyorum. Bu şehirde şifaya ihtiyacı olup da bunu karşılayamayan insanlar var mı?

Bu düşünce günün geri kalanında daha fazla Kayrılan'ı incelerken içimi kemiriyor. Teagan'la geçirdiğim kısa zamanın tadını çıkarıyorum, sanki bazı kızların benim hakkımda neler söylediğini biliyormuş gibi arkadaşça davranmaya çalışıyor. Adalasia'nın bacağındaki enfeksiyon kapmış bir kesigi tedavi ediyorum ve Morani'nin muhtemelen çok fazla cinsel aktivitede bulunduğu için genital bölgesinde oluşan döküntüyü iyileştiriyorum. Samay'ın ayak bileğinde geçici bir susturucu dövme var, çünkü yarışma sırasında büyülü yeteneklere izin verilmiyor. Güçlerini çok merak etmeme rağmen onu bu konuda sorgulamıyorum.

Sıradaki büyük kaslı kız Sabre. Sol omzunda küçük bir tendon yırtığı var. Nasıl olduğunu sorduğumda kızardı.

"Diğer kızlardan bazılarını kaldırıyordum. Gösteriş yapıyordum," diye itiraf ediyor. "Acıyı hissettikten sonra bile devam ettim. Bu yarışmanın amacı da bu zaten; acının üstesinden gelmek."

"Acını hafifletmek için buradayım." Ona bir gülümseme veriyorum ve yaralı bölgeyi onarmak için büyü iplikleri gönderiyorum.

İşim bittiğinde eklemi çalıştırıyor ve bana gülümsüyor. "Teşekkürler, Şifacı."

Son Gözde, Vanas, bedensel enerjisi ilk başta beni şaşırtan bir kadın - alışık olmadığım bir yankısı var. Büyüm onun üzerinde dolaşırken, bunun ne olduğunu anlıyorum. Bu beden eskiden erkekti, ama tüm erkek parçaları çıkarıldı ve yerlerine sihirli bir şekilde yeni kadın parçaları yetiştirildi.

Yüzüne baktığımda beni izliyor, yüz hatları gergin ve savunmacı.

"Tuttuğun şifacı senin için çok iyi iş çıkardı." Ona cesaret verici bir baş selamı veriyorum. "Çoğu şifacı sadece zaten var olan parçaları yeniden büyütebilir, ama senin şifacın sadece senin için tamamen yeni bir şey yarattı. Bu eşsiz bir yetenek, mükemmel bir şekilde kullanılmış."

Vanas'ın yüzü bir gülümsemeye dönüşür.

"Ama bir şifacının yeteneklerinin bir yere kadar olduğunun farkındasınız," diye ekliyorum. "Çocuk sahibi olamayacağınızı anlıyorsunuz değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Çocuklar monarşinin önemli bir parçası olduğu için bunu Kül Kralı'na açıklamamız gerekecek. Elbette evlat edinme mümkün ve kraliyet mensupları arasında bunun emsali var, yani onunla bir bağlantı kurarsanız, bunu yine de kazanabilirsiniz."

"Ben de bunu umuyorum. Kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Şifacı." Vanas masadan kalkıyor ve çıkmadan önce bana bir öpücük konduruyor.

Dışarısı artık karanlık. Şeffaf cam gölgeli lambalar muayene odasını aydınlatıyor ve açık pencereye doğru yürümeden önce her birini söndürüyorum. Ötedeki bahçe karanlık ve sevimli, gece rüzgârıyla fısıldıyor, pırıl pırıl gece böcekleri serpiştirilmiş. Yumuşak bir müzik patikalar boyunca yayılıyor. Uzun yapraklı çalılar arasında ışıkla parlayan bir pavyon görüyorum ve kadınsı seslerin mırıltısını ve fincan çingiraklarını yakalıyorum. Bu gece Kayırılanlar Kül Kralı'yla ilk özel partilerini veriyorlar; sadece o, onlar ve birkaç muhafız.

Onlara karşı nasıl davranacağını merak ediyorum. Sert ve soğuk mu davranacak, otoritesine meydan okunmasına hemen içerleyecek mi, yoksa onlar onun başka bir yönünü mü görecekler?

Birdenbire öğrenmek için yanıp tutuşmaya başladım.

Pencereyi kapatıp kilitliyorum ve odadan çıkıyorum. Koridorun birkaç adım ötesinde bahçeye açılan çift kapı var ve ayakkabılarımı girişin hemen içinde bırakarak kapıdan içeri giriyorum.

Bütün gün ayakta durdum ve patikanın serin kaldırım taşları yorgun ayaklarıma çok lezzetli geliyor. Düşüncesizce bir ayağımı yakındaki bir çiçek tarhının toprağına bastırıyorum, ayak parmaklarımin etrafında ufalanan zengin toprağın verdiği zevkle hafifçe inliyorum. Bir ayak yetmiyor, iki ayağımı da toprağı gömüyorum ve gözlerimi kapatıp gecenin narin kokusunun, hafif cıvıltısının

Gece böcekleri ve esinti tenimi serinletiyor. Kül Kralı'nı ve onu gözetleme planımı neredeyse unutmuştum.

Sonra tam arkamdan gelen bir ses beni sıçratıyor.

"Şifacı. Ne yapıyorsun?"

O kadar şiddetli irkiliyorum ki dengemi kaybedip geniş, nemli yapraklar ve ağır çiçeklerden oluşan bir kümenin içine yüzüstü yuvarlanıyorum. Bitkileri daha fazla zedelemekten kendimi kurtarmaya çalışarak inliyorum.

Güçlü bir el bileğime dolanıyor ve beni çiçek tarhından dışarı çekiyor. Ayaklarım toprakla kaplanıyor ve ipekli yeni pantolonumun dizleri toprakla kirleniyor. Tuniğimdeki dalları ve yaprakları temizliyorum ve Kül Kralı'nın sert, solgun yüzüne bakıyorum. Yanında iki muhafızı var ve bol siyah bir gömlek giymiş, yakası neredeyse göbeğine kadar sarkıyor, göğsünün ortasını ve ilk birkaç çift karın kaslarını gösteriyor.

"Ne yapıyorsunuz, Majesteleri?" Cevap veriyorum. "Ben sizin -Şurada." Şenliklere doğru işaret ediyorum.

"Şimdi oraya doğru gidiyorum. Ama serseri bir Şifacının çamurda yüzdüğünü gördüm ve dikkatim dağıldı."

"Serseri mi?" Kıkırdıyorum. "Bu yeni bir tane."

"Sana yakışıyor." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bugün nasıl geçti?"

"Majesteleri, eğer sizi memnun edecekse raporumu daha sonra vereceğim," dedim. "Bu kızların, benim söyleyeceklerimle renklendirilmemiş bir ilk izlenim edinme şansları olmalı."

"Sanki senin fikrin benim için çok önemliymiş gibi." Ama bunu küçümseyerek söylemiyor, daha çok beni sınıyor, zorluyor gibi.

"Sanırım çoğu bu bir ilk izlenim değil, değil mi? Daha önce onların aileleriyle vakit geçirdiniz."

"Bazılarıyla daha önce tanıştım, evet." Vücudunun hatlarında ve ağzının şeklinde ani bir gerginlik var. "Şifacı, parti için bize katılmak ister misin?"

Kalbimden bir duygu ürpertisi geçiyor -şaşkınlık mı yoksa sevinç mi emin değilim. "Bu uygun mu Majesteleri? Ben sadece şifacıyım ve bu etkinlik siz ve İyiler için özel bir zaman. Bu doğru olmaz." Ve bu sadece kızların Kral'la olan ilişkim hakkındaki şüphelerini körükleyecek.

Tereddüt ediyor, kara gözlerini indiriyor. Göz kapaklarına altın rengi boya sürüyor ve ona bu kadar nefret ediyorum. Gergin olmasından da nefret ediyorum,

Çünkü bu onu savunmasız gösteriyor. Bana ihtiyacı olan herhangi birini koruduğum gibi onu da korumak ve cesaretlendirmek istememe neden oluyor.

"Onlar sadece aşk arayan kızlar," diyorum sessizce.

"Hayır." Gözlerini benimkilere dikti. "Onlar bir taç için avlanan kurtlar, bir taht için can atan sirenler."

"Hepsi değil."

"Diğerlerine burada olmaları için baskı yapıldı, katılmaya zorlandılar. Beni istemiyorlar."

"Onlara bir şans verin. Bazıları sizi şaşırtabilir." İçimden gelen bir dürtüye boyun eğiyorum ve ekliyorum: "Khloe, Vanas, Teagan ve Sabre'ye bakın."

Omuzları biraz gevşiyor. "Gevşeyeceğim."

Ben arkamı dönerken, "Tam raporunuz, bu gece daha sonra." dedi. "Evet, Majesteleri."

Yemeğimi yine odamda yiyorum. Eminim burada yemekhaneler vardır, ama resmi bir yemeğe davet edilmedim ya da çağırılmadım - öğle yemeği, sınav odasının pencere kenarında tünerken yenen hızlı bir yemek tepsisiydi.

Yemekten sonra aileme bir mektup yazıyorum ve mümkün olan en kısa sürede onlara gönderileceğine söz veren saray ulağına teslim ediyorum.

Henüz uykum gelmedi ve Kül Kralı'na raporumu vermek için ayakta kalmam gerekiyor, bu yüzden yatak odamı, özellikle de bir köşedeki kitap raflarını iyice inceliyorum. Altlarında devasa kadifemsi yastıklar var, bu yüzden ilginç başlıklı birkaç kitap alıp okumak için yüzüstü uzanıyorum. Kitapların son derece müstehcen olduğu, müstehcen senaryolarla dolu olduğu ortaya çıkıyor. Sonunda okuduğum kitap bir haydut ve mağarasına geri getirdiği genç kız hakkında. Birkaç bölüm boyunca, o ve üç adamı istekli kahramanı farklı zamanlarda ayrı ayrı baştan çıkarıyor. Tam hepsinin bir grup olarak soyunduğu ve Kül Kralı'nın odasının kapısı açıldığında onu paylaşacakları kısıma geliyordum.

Kitabı kapattım ama bir parmağımı sayfaların arasında tutuyorum çünkü bu hikâyeye derinden, korkunç bir şekilde bağlanmış durumdayım. Birden saatin ne kadar geç olduğunu, yanaklarımın ne kadar sıcak olduğunu ve iç çamaşırlarımın ne kadar nemli olduğunu fark ediyorum. Hâlâ yastıkların üzerinde yüzükoyun yatıyorum ve ne ben ayağa kalkıp ona selam veriyorum ne de o selam istiyor.

Kül Kralı yanıma gelip minderlerden birine oturuyor ve yorgun bir iç çekişle bacaklarını uzatıyor. "Raporunuz, Şifacı."

"Ben-um..." Sertçe yutkunuyorum, beynimi çapkın haydutun, yaramaz arkadaşlarının ve onların daha da yaramaz kadın tutsaklarının dünyasından çekip çıkarmaya çalışıyorum.

Kül Kralı kitaba uzanır.

Onu geri çekip göğüslerime yaslıyorum.

"Ah, örtünme," dedi. "Manzaranın tadını çıkarıyordum."

O haklı. Göğüs dekoltem bu pozisyonda dramatik bir şekilde sergileniyor. Utanarak doğruldum ve dağınık saçlarımı bir kenara attım. Romanı göğsüme tutturdum.

"Kitabı bana ver," der Kül Kralı, elini uzatarak. "Hayır, Lordum."

Kaşları kalkıyor. "İstediğim şeyleri ne kadar sık reddettiğinin farkında mısın? Ben senin kralınım, seni küstah serseri. Bana itaat et."

"Majesteleri." ama o tutunca ben de ucundan biraz . "Daha sonra geri verir misin, böylece bitirebilirim?"

"Ya yapmazsam?" Bana doğru eğiliyor, koyu renk gözleri kıvılcımlarla dolu. "Ne yapacaksın?"

Belki de içinde bulunduğum telaşlı ve heyecanlı durumdan kaynaklanıyor, ama şu anda bana farklı görünüyor. Aynı uçurum gibi elmacık kemikleri ve çukur yanakları, aynı mağrur kemerli kaşları ve düz burnu, aynı jilet gibi keskin çenesi var ama yüzünde daha önce görmediğim yorgun, perili bir kırılganlık var. Kitabı göğsüne yaklaştırıp beni de kitabın yanına çekerken, bu kırılganlıkla karışık bir mizah da var. Profili neredeyse benimkine değişiyor, aramızda sadece bir avuç kelime için yeterli boşluk var.

"Bu kitap bana ait," diye mırıldanıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Bu kaledeki her şey benim, giydiğin her şey benim ve sen-"

"Bu konuda - giysiler için teşekkür ederim Majesteleri, ama haberciniz giysi ödeneği hakkında bir şeyden bahsetti ve kimse bunu açıklamadı."
_"

Yüzüklü parmağını ağzıma bastırıyor. "Sus. Özel hayatında bile sözümü kesmemeyi öğrenmelisin. Eğer bunu başkalarıyla birlikteyken yaparsan, seni cezalandırmak zorunda kalırım."

Analoir Doiteain'in yamaçlarından gelen özgür ruhlu su kullanıcısı ona meydan okumak istiyor, ama diğer yanımla - bilge, temkinli yanımla - kelimeleri içinde tutuyor.

Sessiz kaldığımda ifadesi değişiyor ve ağzıma odaklanıyor. Parmak ucuyla alt dudakımı yavaşça okşuyor.

Temkinli bir şekilde kitabı bırakıyorum ve teması keserek arkama yaslanıyorum. Kül Kralı kıpırdanıyor ve rüyadan uyanmış bir adam gibi hafifçe kaşlarını çatıyor. Sonra arkasına bir yastık koyuyor, ona yaslanıyor ve kitabı rastgele açıyor. Gür bir sesle yüksek sesle okumaya başlar. *"Hepimizi teker teker alacaksın," dedi haydut. 'Sana kime ait olduğunu hatırlatacağız. Eğer çok iyiysen, dört sikimizi birden almana izin veririm. "*

Kül Kralı'nın kaşları havaya kalkıyor ve alaycı bir dehşet ifadesiyle bana bakıyor. "Dördü birden mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Yüce tanrılar, Şifacı. Kitap zevkiniz çok şaşırtıcı."

"Sanırım iki tane vajinasına, bir tane kıkına, bir tane de ağzına olacak." Yüzüm yanıyor şimdi. "Ama haklısın, tüm bacakların ve bedenlerin onun etrafına nasıl sığacağını anlamıyorum."

"Kıçlı adam bir şekilde onun üzerine çömelmiş olmalı," diye düşünüyor. "Benim kafamı karıştıran diğer ikisi. Yan yana kadının içine giremezler. Kulağa oldukça mantıksız geliyor. Ve acı verici."

"Bu bir kurgu. Eğlenceli olması gerekiyor, birebir doğru olması değil," diyorum ona, sinirlenerek. "Ve bu sadece seksle ilgili değil. Ne kadar bastırılmış olduğu, kimseye güvenemediği ya da kontrolü bırakmadığı ile ilgili. Ona yardım ediyorlar."

Yüzü düşünceli bir ifadeye bürünüyor. "Ben de çok bastırılmış biriyim. Ve kimseye güvenemedim ya da kontrolü bırakamadım. Belki de birinden *bana* bu konuda yardım etmesini istemeliyim." Gözleri kapüşonlu, sesi boğucu ve müstehcen.

"Eminim bir sürü istekli arkadaş bulabilirsin." Sesim çok soluksuz çıkıyor; bundan nefret ediyorum. Nabzım titriyor ve midem saçma sapan heyecanlarla dolup taşıyor.

"Yapabilirim. Kolayca." Kitabı yastıkların üzerine fırlattı. "Raporunuzu verin Şifacı, sonra ben gideceğim."

Yarışmacıların özel sırlarını ifşa etmeden, ona her biri hakkında biraz bilgi verdim. Bana karşı kibar ve nazik olanları daha olumlu bir şekilde resmettim.

İşim bittiğinde, ben izlememeye çalışırken Kül Kralı uzun bacaklarını açıyor ve kıvrak, kaslı vücudunu geriyor.

"Daha önce b y nle Se ilmi leri taramaktan bahsetmi tin, şimdi de tekrar bahsettin," diyor. " yile meye yardımcı oluyor mu?"

"Yaralanmadan önce kişinin vücudunu ne kadar iyi tan rsam, onu o kadar çabuk iyile tirebilirim, evet." Tereddüt ediyorum, bir fırsat yakalad ğımı görüyorum -  ntikam için bilgi edinme  ansı. "Yeri gelmişken, muhtemelen sizi taramalıyım Majesteleri."

Bakı larında dikkat parlıyor.

"Hayır." "Ama ya sen-"

"Hayır dedim." Aniden odasına döner ve kapıyı kilitler.

Ertesi gün, tekrar Réimse Ríoga'dayız; ancak bu sefer arenanın ortasındaki küçük kare platformda, Kül Kralı'nın balkonu ile Favoriler'in stadyuma gireceği dar platformun ortasında duruyorum. Arenanın zemini kumla kaplı, mükemmel pürüzsüzlükte bir alan. Müzik binanın içinden geçerek ayak parmaklarıma ve bacaklarıma titreşimler gönderiyor.

Kül Kralı çoktan tahtına oturmuş, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış. Bugün koyu kırmızılar giymiş, parıldayan siyah bir pelerini ve başında uzun siyah tacı var. Bu mesafeden yüz hatlarını çok iyi göremiyorum.

Bu platforma çıkarılmadan önce, sahne arkasındaki görevlilerden biri beni kenara çekti ve şöyle dedi: "Sadece Favorilerden biri ölüm derecesinde ağır yaralıysa müdahale etmenize izin veriliyor. Aksi takdirde yaralarıyla ilgilenmek için müsabaka sonrasına kadar beklersiniz."

"Anlıyorum."

"Güzel. Bugün yarışmacılar dışında daha fazla kişiyi iyileştirmeniz gerekebilir. Bu mücadelede başka katılımcılar da var, ancak Favorilerin sağlığı sizin önceliğiniz."

"Diğer katılımcılar?"

Kadın sabırsızlıkla, "Riskleri bilen iyi maaşlı katılımcılar," dedi.

Bu konuşmadan birkaç dakika sonra, kum zeminin üzerinde yaklaşık bir adam boyu yükselen platforma götürüldüm.

Arenadaki tek ilgi odağı olması garip. Tribünler hatta daha fazla izleyiciyle dolup taşıyor, bugün ve bağırıyorlar

Bir şey. Önce tam olarak duyamadım. Sonra ön sıralardan birinde bir adamın parmaklıklara doğru eğildiğini ve "Daha fazla sihir!" diye bağırdığını fark ediyorum. Daha fazla sihir!"

İyileştirme enerjimi kullanamam, çünkü yaralandıklarında Favoriler için ne kadar harcamak zorunda kalacağımı bilmiyorum. Ama biraz su kullanabilirim, çünkü bu yetenek için enerji kuyum ayrı. Büyülü duyularım bana Réimse Ríoga'nın her yerinde su boruları ve muslukları olduğunu söylüyor, muhtemelen tuvaletler için veya belki de yangın durumunda. Ayrıca, susamış seyircilerin bir şeyler içebilmesi için tribünlerin oraya buraya yerleştirilmiş, kaldıraçlı muslukları olan su fiçilerini da hissedebiliyorum. En yakınımdaki fiçiyi odaklanıyorum ve üstündeki küçük bir delikten suyu çekiyorum.

Su akışı zarif bir kavis çizerek yukarı doğru süzülürken, seyirciler heyecanla mırıldanmaya başlıyor. Daha önce de su kullanımını gördüklerinden şüphem yok, ama muhtemelen bu ölçekte değil, çünkü benim güçlü su kullananlar genellikle Sessizdir.

Zarar vermemeye ve yardım etmeye yemin etmiş bir şifacı olduğum için, köyümden geçen Richter'lar karakterime dair tanıklık topladılar ve dilsiz kalmama izin verdiler. Ancak Kral'ın tehdit ettiği gibi, bu her an değişebilir. Güçlerim ayrı olduğu için birini susturup diğerini susturmayabilir.

Yapabiliyorken yeteneklerimin sonuna kadar tadını çıkarmalıyım. Eğlenmek ve herkesi eğlendirmek varken neden sıkılayım ve boş durayım?

Suyun hissi, dalgalı hareketleri, potansiyeli ve gücü o kadar tanıdık ki, sıla özlemi gözlerimi yaşartıyor. İkinci bir varilden su çekiyorum ve hepsini kumlu zeminin üzerinde yüzen parlak bir sıvı küre haline getiriyorum. Sonra küreyi çözüyorum, ışıltılı sudan döngüler ve spiraller yaratıyorum, onları giderek daha karmaşık desenlere dokuyorum.

Sonra sıvıyı bir tabaka halinde düzleştiriyorum ve yüzeyden şeffaf dağlar yükseltiyorum, memleketteki ufkun bir taklidi. Su dönüyor ve dörtmala koşan düzinelerce ata, ardından parıldayan bir balık sürüsüne, sonra da Ashland ateş geyiklerinden oluşan bir sürüye dönüşüyor. Suyu bana geri çağırmadan önce her bir yaratık grubunu stadyumun tamamının etrafına, mest olmuş seyircilerin başlarının üzerinden gönderiyorum.

Son olarak, başka bir şey yaratıyorum - başka *birini*. Dalgalı cübbeler içinde, sulu yüzeyine rağmen hatları belli olan uzun bir figür. Kül Kralı'nın kat kat yüksek sıvı bir heykeli.

Ben Kül Kralı'nın kollarını açıp el sallamasını sağlarken, kalabalık sevinçle kükrüyor ve koltuklarında yükseliyor.

Nabız hızlandıran bir müzik patlaması arenada yankılanıyor. Favoriler ortaya çıkmak üzere.

Çabucak suyu fiçilerine geri koyuyorum ve sakın, itaatkâr duruşuma devam ediyorum. Keşke Kül Kralı'nın gösterim hakkında ne düşündüğünü bilseydim. Belki daha sonra bunun için beni azarlardı. Öfkeli ve dumanı tüten, tam anlamıyla volkanik bir halde odama daldığını hayal ettiğimde vücudumdan narin bir ürperti geçiyor.

Gerçekten onunla bir çatışma mı bekliyorum? Heartsfire, benim neyim var?

"Bu ilk meydan okuma için," diye gürlüyor bir müjdecinin sesi, "İyiler'den en güzel ve en lüks kıyafetlerini giymeleri istendi. Arenayı bir uçtan bir uca kat edecekler ve Kül Kralı'nın önünde duracaklar. Onun elini öpen yarışmada kalmaya devam edecek. Onun onayını alamayanlar evlerine gönderilecek."

Bu *kadar* mı? En süslü elbiseleriyle arenanın bir ucundan diğcr ucuna mı yürüyecekler? Pek bir meydan okuma sayılmaz.

On yedi Gözde, abartılı balo elbiseleri ve paha biçilmez mücevherlerle uzun bir alay halinde teker teker ortaya çıkıyor. Bugün bembeyaz bir elbise giydim; dökümlü bir pantolon ve kalçalarımın omuzlarıma kadar çaprazlama uzanan iki geniş banttıan oluşarı tek parça bir giysi. Çapraz bantlar göğüslerimi kapatırken göğüs dekoltelerimi ve zayıf karnımın büyük kısmını ortaya çıkarıyor. Kollarım sade altın bileziklerle kaplı.

Basit ama skandal yaratacak bir kıyafet ve hizmetçim kıyafeti bana verdiğinde bu konudaki endişelerimi dile getirdim. Ama o sadece "Bugün için sana verilen kıyafetler bunlar" dedi. Tarlalarda daha da azını giymeye alışkın olduğum için daha fazla şikâyet etmedim.

Seçilmişlerin aksine, beyaz kumaşın üzerinde parlayan tenime rağmen muhtemelen oldukça sade ve taşralı görünüyorum.

Son Favored sıradaki yerini alır almaz kapılar kapanır ve arenadaki ışıkların çoğı söner. Birkaç kişi çığlık atar.

Kül Kralı avuçlarını havaya kaldırarak yükselir ve kırmızı bir ateş topunu tavana göndererek uğursuz bir şekilde asılı kalır ve ortalığı kızıl bir ışıkla yıkar. Tüm Réimse Ríoga sallanıyor, sanki volkanik bir patlama çok yakınmış gibi gürlüyor ve titriyor. Çığlık atma, kaçma, buradan başka bir yerde olma dürtüsüyle savaşırken yumruklarım sıkılıyor.

Ve sonra, yer değiştiren kumların arasından, demirden dev yapılar etrafında, arenanın her patlıyor, yerine kilitlenmeden önce daha da yükseliyor.

Hayal edebileceğim her şeyden daha korkunç bir engelli parkur. Vızıldayan dişliler, jilet kenarlı dönen diskler, sallanan halat köprüler, çalkalanan çiviler.

Arenanın en ucunda, Kül Kralı'nın balkonunun önünde, gizli tuzak kapılarından on yedi sütun yükseliyor. Her direğin tepesinde bir kişi duruyor. Bana bahsedilen gönüllüler.

Kül Kralı konuşur ve yanındaki bir rüzgâr sopası sesini büyüterek kalabalığın üzerine gönderir. "Benim her kraliçem risk almaya, hazinelerinden vazgeçmeye ve halkı uğruna kendini feda etmeye istekli olmalıdır. Her biriniz bu geçitten geçmeli ve bir vatandaşı kurtarmalısınız. Çabuk hareket edin, çünkü kurbanlar gerçekten tehlikede ve zaman çok az."

O konuşurken, gizli tanklardan yapışkan siyah bir sıvı sızıyor, engellerin etrafında, gönüllülerin durduğu sütunların etrafında ve platformumun tabanında birikiyor. Sıvının ne olduğunu bilmiyorum, ama eminim Favoriler bunu öğrenmek istemezler - özellikle de *canlı* bir şey çamurun içinde çalkalandığında, tekrar suya dalmadan önce sırtındaki çıkıntılar kısa süreliğine görüldüğünde. Kalabalık gürliyor ve birkaç kişi dehşet içinde çığlık atıyor.

"Başlayın!" diye bağıır Kül Kralı.

Kalbi durduran bir tıkırtıyla, her gönüllünün direği yavaşça balçığa batmaya başlar.

Seyirciler hareket etmeleri, rol yapmaları için kükrerken Gözde kızlar çığlık atıyor, şoktan nefesleri kesiliyor.

Morani elbisesini çıkarıyor. İç çamaşırlarına kadar soyunmuş, ilk engelin üzerine atlıyor, balçığın üzerinde sallanırken elleriyle çubuk üstüne çubuk tutuyor.

Yuvarlak hatlı, krem rengi tenli, güzel altın rengi saçlarıyla Leslynne farklı bir rota izliyor. Hacimli eteklerini topladı ve şaşırtıcı derecede iyi bir dengeyle dar bir kirişin üzerinde koşuyor. Khloe ışıltılı eteklerini çıkarıyor ve Leslynne'i kiriş boyunca takip ediyor. Gözleri her zamankinden daha da geniş; dehşetin yumuşak, karanlık havuzları.

Sabre üst beden gücünü kullanarak Morani'yi bar sırası boyunca takip ediyor. Hızını alamayan Adalasia kıvrak bedenini dönen dişlilerin arasındaki bir boşluktan geçirir. Dişlilerden biri eteğini yakalıyor ve eteğinin yarısını yırtıyor.

Onları uzaklaştırıp hepimize uzun siyah bacaklarını gösterdi. Heartsfire, ama onunki gibi bacaklarım olsun isterdim.

Diğer yarışmacılar da mücadeleye katılıyor. Bazıları soyunmak için zaman ayırırken, diğerleri cesurca ileri atılıyor ve güzel elbiselerinin eldivenin keskin kenarları ve öğütücü dişlileri tarafından yırtılmasına ve harap olmasına izin veriyor.

Biri çığlık atıyor ve kan metal bir direğe sıçrıyor. Kızlardan biri kolunu kemiğe kadar kesmiş. Çalkalanan makine şimdi daha hızlı hareket ediyor, büyü ya da yakıtla itiliyor - hangisi olduğundan emin değilim.

Yaralı kız Diaza. Hâlâ parkurda ilerliyor ama ona bakıp ilerleyişini izliyorum. Eğer bayılma ya da ciddi bir sıkıntı belirtisi gösterirse, onu iyileştirmek için eldivenden büyü hatları göndermem gerekecek. Beni her şeyin merkezine yerleştirdiklerine göre, bunu bu mesafeden yapabilmeliyim.

Morani, Sabre, Khloe ve Leslynne şu anda eldivenin yarısına gelmiş durumdalar ve neredeyse benimle aynı seviyedeler. Giriş platformunda sadece bir kız kaldı; adını hatırlamadığım bir yarışmacı. Feryat figan ağlıyor, elbisesi için yaygara koparıyor, soyunamayacak kadar gururlu ve kargaşanın içinden geçemeyecek kadar elbisesine düşkün.

En azından denemezse, elenecek. Peki kurtarması gereken gönüllüye ne olacak?

Bir acı çığlığı kulağıma çarpıyor ve Vanas'ın bir kirişin üzerinde durduğunu, başını tuttuğunu ve bir direğe yaslandığını görmek için dönüyorum. Kafatasına bir şey çarpmış olmalı; sersemlemiş görünüyor. İlerlemeye çalışıyor ama boc alıyor, siyah balçığa doğru sallanıyor.

Düşecek.

Ona yardım edemem. İyileştirme büyüsü düşüşünü durdurmaz ve benim de su büyüsüne müdahale etme iznim yok.

Vanas kalın çamurun içine yuvarlanırken kalabalık topluca soluk soluğa kalır ve ardından haykırır.

Düşüş duyularını yeniden uyandırmış gibi görünüyor. Bağırıyor, siyah çamur boynunu ve kollarını kaplıyor. Kaygan parmaklarıyla dar kirişi tutmaya ve kendini yukarı çekmeye çalışıyor.

Dikenlerden oluşan bir sırt platformumun kenarından geçerek Vanas'a doğru ilerliyor. Yanından geçip sırtına çarpıyor ve çığlık atıyor.

Arkamdan daha fazla çığlık geliyor. Kızlardan birkaçının daha kanaması var ama ciddi bir şey değil. Vanas'a dönüp baktığımda, sonunda

kendini kirişin üzerine çekti. Yüzü hariç vücudunun her yeri yağlı siyahla kaplanmış. Kürek kemiğinden akan kan sızıntıya karışıyor, ancak eldivenin içinden ilerlemeye devam ediyor.

Bu bir kaos. Korkunç bir şey. Tüm vücudum titriyor. Etrafımda dönüp duruyorum, her şeyi aynı anda izlemeye çalışıyorum, bir şeyi kaçıracağım ve sonra biri ölecek diye korkuyorum. Ağlamak istiyorum. Kül Kralı'na buna izin verdiği için, beni bunun ortasına attığı için, bana ne beklemem gerektiğini söylemediği için bağırarak istiyorum. Tüm vücudum panik enerjisiyle titreşiyor, altın ışık parmaklarımın etrafında dolanıyor, ihtiyaç duyulan yere gönderilmeye hazır. Gözlerimin de parlıyor olması gerektiğini biliyorum ve umarım bu tuhaf etki kızlardan herhangi birinin dikkatini dağıtmaz.

Sütunların tepesindeki gönüllüler şimdi bağırıyor, sesleri alçaldıkça tizleşiyor. İşte o zaman balçığın içinde sadece bir tane çivili yaratık olmadığını fark ediyorum; balçığın içinde sürünen, yapışkan yüzeyinde kalın, uğursuz dalgalanmalara neden olan yılan benzeri birçok canavar var.

Adalasia gönüllüsüne ulaştı. Sütuna adımını attığı anda aşağı doğru ilerleyişi durur ve stadyum tavanından bir halat aşağı kayar. Adalasia onu kavrar ve gönüllüsü ona tutunur, ikisi de güvenli bir şekilde salınarak Kral'ın balkonunun hemen önündeki bir geçide inerler.

Küçük ve hafif ayakları üzerinde sıçrayan Khloe son bir sıçrama yaparak gönüllüsüne ulaşıyor. Onu kaldıramıyor ama ikisi de ipi kavırıyor ve çamurun üzerinden finalistin platformuna uçmayı başarıyorlar. Sabre gönüllüyü belinden kavırıyor ve tek eliyle iniş noktasına doğru sallanıyor.

Kalabalıktan çığlıklar yükseliyor ve ben sağıma bakıyorum.

Teagan henüz düşmüştür ve boynuna demir bir çivi saplanmış. Yaradan kan pompalanıyor. Gözleri kocaman, cam gibi, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor.

Sihrimi çoktan açtım, altın ışık yaraya doğru yayılıyor.

Ama önce onu o çividen kurtarmazsam onu iyileştiremem.

İki kez düşünmeden platformumdan atlayıp eldivenin içine giriyorum.

Evim cennet gibi görünse de tehlikeleri var. Elbette yanardağlar ve dağların köklerine yakın yerlerde yuva yapmayı seven devasa dikenli yılanlar olan kül . Pürüzsüz yeşil tarlaların arasında vadiler ve kaya şelaleleri, zehirli bitkiler ve zehirli böcekler var.

Tehlikeden kaçma konusunda payıma düşeni yaptım.

Ama yaşadığım hiçbir şey, ölmek üzere olan birine doğru tehlikenin içinden koşmanın vahşi, kalp çarpıntısı yaratan telaşıyla kıyaslanamaz.

Bunu nasıl başardığımı bile bilmiyorum. Yıllarca tarlalarda koşturmak ve uzun saatler çalışmak bacaklarımı güçlendirdi -yıllarca su kullanmak ve bitki toplamak kollarımı güçlendirdi- hepsi bir şekilde birleşiyor ve Teagan'a ulaşana kadar engellerin arasından uçarak, eğilerek ve fırlayarak, bir kiriş boyunca koşarak geçiyorum.

O ölüyor. Onu kurtarmak için sadece saniyelerim var.

Onu çividen kaldırıyorum, etinin korkunç gıcırtısına karşı dişlerimi sıkıyorum. Hemen sihrimi yaraya gönderip hasarı mühürlüyorum. Bir iyileşmeye ne kadar çok enerji aktarırsam, o kadar hızlı olur ve ben de sahip olduğum her şeyi Teagan'a aktarıyorum. Dizlerimin altındaki platform kanla kayganlaşıyor ve beyaz pantolonumu ıslatıyor. Ama umurumda değil.

Artık mühürlendi ve içindeki yırtık parçalar onarıldı. Kanının bir kısmını yenilemek için biraz zaman ayırıyorum ama geri kalanı beklemek zorunda.

Teagan ayağa kalkıyor, kana bulanmış saçları omuzlarına yapışıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

"Git," dedim.

Ayağa kalkmaya çabalıyor, elbisesi vücudundan yırtık pırtık sarkıyor ve tekrar mücadelenin içine atlıyor.

Platformda duraksayıp etrafıma bakıyorum. Neredeyse tüm yarışmacılar hedeflerine ulaşmış durumda. Bir çift ipten çamurun içine düşüyor ve canavarlar tarafından parçalanıyor ama kendilerini finiş yürüyüş yoluna çekmeyi başarıyorlar. Çığlık atıyorlar, kanıyorlar ama ölmüyorlar.

Katılmayı reddeden kız hâlâ başlangıç platformunda. Onun dışındaki tüm gönüllüler kurtarıldı ama o hâlâ yerinde duruyor ve hıçkırarak ağlıyor. Onun için üzülüyorum ama aynı zamanda kızgınım da. Gönüllüsünün direği neredeyse balçığa batmış durumda, sadece çok az bir kısmı dışarıda. Sütunun tepesindeki adam altına işemiş; idrar pantolonunun önünü koyu bir leke halinde ıslatıyor ve birden neden bu kadar korktuğunu anlıyorum.

Balçıktaki her dişlek, jilet sırtlı yaratık onun direğinin etrafında toplanmış durumda. Battığında, hepsi tarafından saldırıya uğrayacak. Onu parçalayacaklar, emecekler, boğacaklar ve yiyip bitirecekler. Ondan sonra onu tamir edemeyeceğim.

O ölecek.

Parkurun sonuna o kadar yaklaştım ki Kül Kralı'nın soğuk ve mağrur yüz hatlarını daha net görebiliyorum. "Bir şeyler yap!" Ona bağıryorum. "Durdur şunu!"

Beni duyduğunu biliyorum ama sadece bakıyor, acımasızca.

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atarak ileri atılıyorum, dikenli zincirlerden oluşan bir ağa tutunuyorum ve minik dikenler avuçlarıma batarken ağın üzerinden tırmanıyorum. Tıpkı memleketteki palmye bahçelerindeki diawen sarmaşıkları gibi. Bunu yapabilirim.

Bir sıçrama daha yapıyorum ve yalpalayarak birkaç basamak taşından birinin üzerine dengesiz bir şekilde iniyorum. Kalabalığın toplu soluması bana cesaret veriyor; bunu yapmamı istiyorlar. O son adamı kurtarmamı istiyorlar.

Altı adım daha ve dönen oluşan bir zeminde hızlı bir dans - dayanıksız ayakkabılarım parçalanmış ve dişliler ayaklarımı kesiyor, ama koşarken yaralara büyü uyguluyorum, etimi ve derimi iyileştiriyorum. Pantolonumun paçaları yırtık pırtık ve kan lekeli, göğsümdeki kumaş kaymış - muhtemelen göğüslerimi çok fazla gösteriyorum. Hiçbiri önemli değil.

Önemli olan tek şey, ayakları neredeyse çamurun içinde olan adamın hayatı. Ben gücümü toplayıp kendimi son boşluğa fırlatarak gönüllüyle birlikte sütunun üzerine inerken, canavarlar ileri atılıyor, kırıp döküyor ve kesiyorlar.

Gevezelik ediyor, dişler ve dikenler ayak bileklerini keserken acı içinde ağlıyor.

Ama sütun hareket etmeyi bıraktı ve halat aşağı indi.

"İpi tutmalısın," diye bağıryorum adama. "İkimizi birden tutamam, yeterince güçlü değilim!"

Hâlâ saçmalıyor, ipi tutuyor. Canavarlar saldırırken bacaklarım acıyla pathıyor - sol tendonumun kesildiğinden eminim ve acı

O kadar yoğun ki zorlukla düşünebiliyorum. İpi kapıp ikimizi de sütundan aşağı iterken o noktaya sihirle bastırıyorum.

Çok alçaktan sallanıyoruz. .

Zihinsel olarak en yakındaki içme fıçısından su çekiyorum ve onu bedenlerimize doğru itiyorum, güçlü bir dalga bizi daha hızlı, daha yükseğe itiyor, ta ki yağlı bir sızıntı, yırtılmış et ve sızan kan karmaşası içinde finalistlerin platformuna çarpana kadar.

"Kural ihlali!" diye bağılıyor Kral'ın habercisi. "Arenada yasa dışı büyü kullanımı."

Gönüllünün parçalanmış ayaklarına büyü yaparken ve iki yanımdaki yarışmacılara daha fazla iyileştirici güç dalları gönderirken bile ellerim ve dizlerim titriyor, harap ve perişan haldeyim.

Yukarıda, balkonda bir hareket var. Kırmızı cüppeli bir figür. Kül

Kralı'nın kıpkırmızı gözlerine bakıyorum.

Acınası bir manzara olmalıyım; gözlerim altın rengine boyanmış, kan damlıyor, giysilerim yırtılmış ve yamulmuş, ellerimden bir büyü ağı yayılıyor.

Haberci haklı. Arenada büyü kullandım. Bir hayat kurtarmak için bile olsa, Kül Kralı'nın beni cezalandırmayacağına inanmak için hiçbir nedenim yok.

Kül Kralı yüksek ve sert bir sesle, "Şifacı bir yarışmacı değil ve bu nedenle bu kuraldan muaftır," dedi. "Kalan gönüllüyü kesin ölümden kurtardı ve bunun için takdir edilmeli."

Ve elini bana doğru uzattı.

Elini kana bulanmış elimin içine alıp parmak uçlarını öpüyorum.

Hemen harekete geçer ve elini Favori'ye verir - biri hariç hepsi. Ardından katılmayan kızın ve gönüllüsüyle birlikte çamura düşen kızın elendiğini duyurur. Geriye on beş favori kadın kalıyor.

İlk Mücadele sona erdi ve kalabalıklar heyecanla konuşarak stadyumdan dışarı çıktı. Bugünün olaylarının bu gece ortak odalarda ve sokak köşelerinde tekrar tekrar canlandırılacağından hiç şüphem yok.

Arenanın suyu boşaltılırken ve canavarlarla mücadele edilirken, yarışma yardımcıları yan kapılardan akın ederek gönüllüleri ve Favorileri sahne arkasına götürür. Hepsi karyolalara yatırılır ve iyileşme sırası kendilerine gelene kadar hizmetkârları onlarla ilgilenir.

Bana ilk bitiren Favoriler ile başlamam ve sıralamalarına göre ilerlemem emredildi. Ama ben bu talimatı görmezden geliyorum ve ister Favoriler ister gönüllüler olsun, en kötü yaralanmalarla başlıyorum ve sıralamada ayırım yapmadan ilerliyorum. Tüm kesikler ve çürükler onarıldığında, zar zor dik durabiliyorum.

Yarışma yöneticilerinden biri Favorilere "Yarın daha az yorucu bir gün geçireceksiniz," diye anons ediyor. Bu, benimle yarışma sırasındaki sorumluluklarım hakkında konuşan kadınla aynı kişi. Bana zar zor bakıyor; her nedense davranışlarımdan hoşnut olmamış olmalı. "Bir sonraki Mücadele o kadar fiziksel olmayacak," diye devam ediyor. "Kral tehlikeli mücadeleler ile daha beyinsel olanlar arasında gidip gelmemizi istedi."

"Küçük merhametler," diye fısıldıyorum. En azından sihrimin yeniden şarj olması için zamanım olacak.

İyileşmeleri tamamlanan İyiler cübbelere sarınıyor ve onları saraya geri götürecek olan güzel arabalara bindiriliyorlar. Bana bir cübbe veriliyor ve beklemem söyleniyor, çünkü görünüşe göre kimse faytonumun sürücüsünün nereye gittiğini bilmiyor. Arabayı kendim kullanmak istiyorum ama bugün kuralları yeterince çiğnedim. Bu yüzden biri beni saraya götürene kadar kasvetli arka odada duvara yaslanıp oturuyorum.

O zamana kadar cübbemin altı kabuk bağlamış kanla kaplanmıştı. Bir hizmetçi bana odama kadar eşlik ediyor, orada hizmetçim çoktan bir banyo hazırlamış. "Bugün ne yaptığını duyduk," bornozu üzerimden aldı. neredeyse saygılı bir nezaketle omuzlarını silkti. "Çok cesursunuz leydim, o adamı kurtardınız!"

"Bunu herkes yapabilirdi," diye mırıldanıyorum. "Ama herkes yapmazdı," diyor. "Sen ."

Mahvolmuş kıyafetlerimi çıkarmama yardım ediyor ve ben de teşekkür ederek onu gönderiyorum. O gittikten sonra, bu çile sırasında pantolonuma işemediğim için Heartsfire'a şükrederek hızlıca rahatlıyorum.

Küvete girdiğimde gözlerim kapanıyor. Sıcak su saf bir coşku.

Biraz şifa enerjim kaldı ve onu ayaklarımı ve baldırlarımı iyileştirmek için kullanıyorum. Sonra suyu, etrafımda güçlü bir şekilde köpürene kadar harekete geçiriyorum ve çarpan sıcaklığında rahatlıyorum.

Birkaç dakika sonra, yarı açık kapının dışından bir ses duyulur. "Şifacı mı?" Yorgun kalbim bir çırpınış için gerekli enerjiyi zar zor toplayabiliyor. "Evet, benim Tanrım?"

Anlaşılmaz bir şey söylüyor ve ben iç çekerek çalkalanan köpüklerin içine daha da batıyorum. Su bu şekilde hareket ederken, vücudumu net olarak göremeyecek, bu yüzden seslenmeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum, "Sizi duyamıyorum Majesteleri. Birazdan çıkacağım ya da acilse içeri gelebilirsiniz."

Kül Kralı banyo odama hemen girmedii. Belki de onu içeri davet edecek kadar ileri gitmeme şaşırmıştır. Belki *de öyleyimdir*. Ama umursamayacak kadar bitkinim. Umutsuzca ağlamak istememe rağmen ağlayamayacak kadar da bitkinim. Kalbimde sıcak su ya da en yumuşak yatakla yatıştırılamayacak bir sızı var. Evimi, odamı, annemi, babamı, ailemi istiyorum. Tanıdığım birinden gerçek bir kucak istiyorum, Brayda gibi beni yargılamayacak ya da Rince gibi vücudumla dikkati dağılmayacak birinden.

Kül Kralı kapıda beliriıyor, mağrur ve rahatsız görünüyor. Fokurdayan suyun üzerinde sadece omuzlarım görünüyor, ama yanakları hafifçe kızarmış, beyaz saçlarının serin akışıyla büyüleyici bir tezat oluşturuyor.

"Yaralanmaman gerekiyordu," diyor sert bir şekilde.

Sert bir kahkaha atıyorum. "Ne bekliyordun ki?"

"Koyulduğunuz yerde kalmanızı ve iyileştirme büyüsünü oradan yapmanızı beklerdim."

"Bu kadar tehlikeli mücadelelerde kimse ne olacağını tahmin edemez. Teagan'ı o çividen kurtarmadan onu kurtaramazdım. Bu yüzden eldivene girmek zorunda kaldım."

"Peki ya gönüllü?"

"Onu kurtarmak insani bir nezaket ve sağduyuydu. Buralarda ne yazık ki eksik olan bir şey." Ona cesurca baktım.

"Buraya hakarete uğramak için gelmedim." "O zaman neden geldin?"

"Geldim-" boğazını temizledi- "iyi olup olmadığını görmek için."

"İyi olduğumu biliyorsun. Kendimi iyileştirebilirim." Banyoda biraz daha yükseliyorum, ta ki göğüslerimin üst kısmı ortaya çıkana kadar. "Gerçekten neden buradasın,

Majesteleri?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Bu akşamki ziyafet için büyük salondaki herkese katılmanızı *istemek* -istememek- için buradayım."

"Peki 'herkes' kim?"

"Seçilmişler, ziyarete gelen soylular, yarışma görevlileri, danışmanlarım _."

Gözlerim açıldı. "Arkadaşların mı var?"

"*Arkadaş* demedim. *Danışmanlar* dedim."

"Oh... İyi, yap sen var herhangi bir Kapat arkadaşlar?"
Başka bir bit .

Belki de İntikam'a iletebileceğim bir bilgi.

Ama Kral'ın gözlerindeki bakışı gördüğümde, anarşistleri tamamen unutuyorum.

"Arkadaşlarım *vardı*," diyor sessizce. "Hepsi öldü. Banyonun keyfini çıkar. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Bekle."

Durdu, geri döndü.

"Eğer onlar hakkında konuşmak istersen, seni dinlerim." Heartsfire, bunu neden söyledim? Bugün düzenlediği onca sefalet ve acıdan sonra-

Ama aslında kimse ölmedi. Herkes iyi. İyileştiler, bütünler, iyi bakılıyorlar. Ve Kral'ın kendi deyimiyle, kim tebaasından biri için canını ve uzuvlarını feda etmeye istekli olmayan bir Kraliçe ister ki? Evet, bu mücadelede acı vardı ama yakında unutulacak.

Kül Kralı'nın gözlerinde gördüğüm acı asla iyileşmeyecek türden.

Ona bakarken kalbimde bir sempati oluşuyor. Undoing'e rapor edecek fazla bir şeyim olmadığı için memnunum, çünkü günün travmasından sonra bile, bu adamın ölmesini istediğimden emin değilim.

Brayda şu anda düşüncelerimi duyabilseydi beni oracıkta yumruklardı.

"Geçmişim hakkında konuşmam," diyor Kül Kralı.

"Belki de yapmalısın." Sabuna uzanıyorum ve omuzlarımdan kollarıma doğru geçiriyorum. "Belki bunu yaparsan daha az... um, daha az..."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor kollarını kavuşturarak. "Kral'la konuşuyorsun. Gerçi önümde yıkandığına göre bunu unutmuş görünüyorsun. Terbiye diye bir kavramın yok mu senin?"

"Ben banyo yaparken odama girip benimle konuşan sendin."

"Ben kralım. Ne onu yaparım. Sen sadece bir köylü kızısın."

"Bu köylü kız az önce iki hayat kurtardı ve tüm potansiyel gelinlerinizi iyileştirdi," diye karşılık veriyorum.

Gözleri daha şiddetli bir kıızılıkla parlıyor. "İnan bana, biliyorum," diyor usulca. "Gözlerin." Başımı eğip ona bakıyorum. "Bu parıltı ne anlama geliyor?

ne demek?"

"Yükselmiş duygular." "Ne tür duygular?"

"Sizi ilgilendirmeyen duygular. Çok fazla soru soruyorsun."

"Ben mi? Hayır." Başımı ayık bir şekilde sallıyorum ve ona masumca göz kırpiyorum. "Sadece birkaç soru, mesela sihrin nasıl çalışıyor? Ateş nereden geliyor? Her ay yeni yatak odası mobilyaları almak zorunda kalmamak için neden kendini Mutedileştirmedin?"

Avucunu kapının eşiğine vuruyor. "Kendimi sessize almaya çalışmadığımı mı sanıyorsun? Olaydan sonra yaptığım ilk şeyin bu olmadığına gerçekten inanıyor musun?"

"O "nun ne olduğunu açıklamasına gerek yok. Ashlands'deki katliamdan bahsediyor.

"Ama herkes senin Sessizleştirmeyi denemediğini, olanları düşünüyor." Kaşlarımı çattım.

"Böyle düşünmelerine *izin verdim*. Güçlü ve korkutucu bir kral, tahtında çaresiz, kendi kontrol edilemez büyüünün esiri olan bir kraldan çok daha güvenlidir. Herkesin muazzam gücümü korumayı *seçtiğime* inanmasını istiyorum. Gerçek şu ki, eğer yapabilseydim onu uzun zaman önce bastırırdım. Derim Susturma dövmesini kabul etmiyor. Bildiğiniz gibi kendi ateşime karşı dayanıksızım ve yenilmez olmasam da etime zarar vermek zor. Bir dövme tutmaz. Saatler içinde yok olur."

Ağzım açık, ona bakıyorum.

"Kimseye söyleme," diye uyarıyor. "Eğer insanlar kendimi sessize almaya çalıştığımı ve başaramadığımı bilirlerse, bu huzursuzluğa neden olur. Benim duygusuz, soğuk ve tamamen kontrol altında olduğumu düşünmeleri daha iyi. Bu sırrı bilen tek kişiler beni Sessizleştirmeye çalışan iki dövme büyücüsü ve şimdi de sensin." Kapı direğinin kenarını kavırıyor. "Lanet olsun. Sana bunu neden anlattım ki?"

"Bundan bahsetmeyeceğim," diyorum ve bu yalandan dolayı yüreğim parçalanıyor, çünkü Rince ve Brayda'ya söyleyebilirdim. Ama o bu kadar öfkeli, perişan ve tamamen yalnız görünürken nasıl söyleyebilirim?

Sert nefes alıyor, gözlerinde panik dolu bir ışık var. Her adımında tehdit ederek ilerliyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan küvetin yanında diz çöküp bir elini boynuma doluyor -sıkı değil ama parmakları sıcaktan yanıyor. "Eğer bu konuda tek kelime edersen, seni bitiririm, anlıyor musun? Bunu bizzat yapacağım ve bundan zevk alacağım."

O yanan gözlere bakarken, bugün her şeyden sonra kendimi daha fazla tutamıyorum. Dudağım titriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Kül Kralı telaşla beni hemen bıraktı. Geri çekiliyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

O dışarı fırlarken kırık hıçkırıklar kaçıyor içimden. Dizlerime sarılıyorum ve benden aldığı her şey için ağlıyorum.

Uzun süre ağlamadım. Banyo ve tımar işlerini bitirip hizmetçimi çağırıyorum.

"Bir ziyafete gidiyorum," dedim ona. "Ve kimsenin karşısına çıkmaya cesaret edemeyeceği bir kadın gibi görünmem gerekiyor. Bu kıyafet harçlığı nasıl işliyor? Bana bir sürü kıyafet getiriyorsun, harcama limitime ulaştım mı?"

"O konuda endişelenmeyin," diyor. "Kül Kralı bize istediğin her kıyafeti ve istediğin kadarını sana vermemizi söyledi."

"Bunu size ne zaman söyledi?" "Siz ilk geldiğinizde leydim."

Göğsüm sıkışıyor. Neden bana böyle bir cömertlik gösteriyor? Önce onunkinin yanındaki oda, sonra kraliyet yüzüğü ve şimdi de hizmetçilere bana sonsuz lüks sağlamaları için emir verdiğini öğreniyorum, en azından kıyafetler söz konusu olduğunda?

Benden hoşlanıyor. Tek açıklaması bu.

Aighda'daki o ilk gece beni yatağına davet etti ve o zamandan beri bana belirgin bir ilgi gösterdi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Belki de tüm Favoriler'e, genellikle sohbetlerimizi karakterize eden aynı gayri resmi samimiyetle davranıyor.

Elbette beni öldürmekle tehdit etti... ve göğsüme bir el izi yaktı. Habercisi, itaat etmezsem köyümün yerle bir edileceğine söz verdi. *Ve* Kül Kralı, İyilerin Çağrısı'ndan sonra bile beni burada zorla tutabileceğini söylüyor.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama bu gece nasıl görünmek istediğimi biliyorum - tamamen zırhlı, kalbimin yumuşak yerleri örtülü ve onun ezici gücüne karşı korunaklı. Savunmasız bir iki anın beni hedefimden saptırmasına izin vermeyeceğim - onu iktidardan uzaklaştırmak.

Gerçek bir suikast olmadan sessizce susturulabileceğini ve tahttan indirilebileceğini umuyordum. Ancak fiziksel özellikleriyle ilgili bu yeni bilgilerle, bu daha az olası görünüyor.

Owin bana ziyafete kadar eşlik etti. Onu her zamanki zırhının dışında ilk kez görüyorum; kül grisi renginde muhteşem bir üniforma giyiyor. Göğsünde ateşli kırmızı boynuzları olan bir geyik işlenmiş. Beni saray geçirerek Aighda'daki Lord Mayor'un yemek alanından beş kat daha büyük bir ziyafet salonuna götürüyor.

Uzun masalar kehribar rengi camlar ve altın tabaklarla ısıldıyor, bir düzine avize tepede parıldıyor ve zemin parlak karolardan oluşuyor. Fayanslar tuhaf şekilli, kırmızı-kahverengiden koyu sarıya, sedefli fildişi ve kremi sarıya kadar değişen renklerde. Onları daha yakından incelediğimde, aslında fayans olmadıklarını fark ediyorum; görkemli cilalı bir mozaikte bir araya getirilmiş taşlaşmış ahşap parçaları.

Ne kadar yorgun olsam da bu odaya hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Ama görünüşümün ve göstermek istediğim gücün bilincinde olarak çenemi kaldırıyorum. Hizmetçim bana neredeyse tenime uyan bronz bir elbise giydirdi. Şimdiye kadar giydiğim dökümlü, tüllü şeylerden çok uzakta, şeklimi dramatize eden geometrik panellere sahip. Kalçalarımın ve omuzlarımdan sert metalik kumaştan sert çıkıntılar çıkıyor. Saçlarım yukarı kalkık, keskin, ışıltılı tokalarla sabitlenmiş, göz kapaklarım ve kirpiklerim bronz boya ve altın tozuyla parıldıyor.

Owin bana yemek salonuna kadar eşlik ederken, görkemli elbiseler ve özenle işlenmiş mücevherli başlıklar giymiş bir grup Gözde'yi fark ediyorum. Hevesli bir gülümsemeyle onlara doğru dönüyorum.

"Onlarla konuşacağım," diyorum Owin'e. "İyi olacağım. Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kadınlara kararsızca bakıyor. "Emin misiniz?" "Evet, teşekkür ederim."

Omuz silkip uzaklaşıyor ve duvarın yanında bir mevzi alıyor.

Favorilere doğru devam ediyorum. Bugün herkesi iyileştirdikten sonra, eminim minnettar olacaklar ve hatta belki arkadaş olmak isteyecekler.

Ancak yanlarına yaklaştığımda, gülümsemelerinin nazık olmaktan başka bir şey olmadığını fark ediyorum.

İçlerinden biri kıyafetimi incelerken dudak büküyor. "Sence de biraz abartılı değil mi canım?"

"Kraliçe olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye titriyor başka bir kız. "Ve sen de Kayırılanlardan biri değilsin."

"Tatlım, ben de diğer kadınlar kadar spot ışıklarını seviyorum ama gerçekten," diye ekliyor üçüncü bir kız. "Yeter artık. Bu kadar çabalamayı bırak."

Khloe kızlardan birinin arkasından çıkar. "Cailin'in üzerine fazla gitme. Bugün hayat kurtardı."

"Biz sadece nasıl göründüğünü anlamasına yardımcı olmaya çalışıyoruz," diye yanıtlıyor ilk kadın. "Tüm krallığın önünde kendini aptal yerine koyuyor olsaydın, birinin sana gerçeği söylemesini istemez miydin?"

Khloe'nin kara gözleri kötücül bir ışıltıya bürünüyor. "Kıskanıyorsunuz çünkü o hepinizden daha göz alıcı ve kraliçe gibi görünüyor." Beni Favored'den uzaklaştırıp uzun masalardan birine doğru yönlendiriyor.

"Haklılar, değil mi?" Fısıldıyorum. "Bu gece bu bakışla biraz abarttım."

"Hiç de değil," diyor Khloe sert bir sesle. "Çoğu seninkinden çok daha pahalı elbiseler ve daha gösterişli mücevherler giyiyor."

"Tüm bu ilgiyi istemiyorum. Bu sadece bana oluyor." Çaresizce ona bakıyorum, anlamasını istiyorum.

Khloe duruşunu değiştirir ve yüzünü buruşturur. "İyi niyetli olduğumu görebiliyorum Cailin ve çok tatlı bir kalbin var. Ama sihir gösterilerin ve Kül Kralı'yla etkileşimin, yarışmacılardan biriymişsin gibi elini öpmen-"

"Bana elini uzattı," diye itiraz ediyorum. "Ne yapsaydım, reddetseydim mi? Yarışmadan önce sadece su büyüsü yaptım çünkü çok sıkılmışım ve orada dururken kendimi garip hissettim. Ayrıca, kalabalıktaki herkes bundan hoşlanmış görünüyordu."

"İnsanlar seni seviyor," diyor Khloe. "Buna hiç şüphe yok. Bence Favoriler'i endişelendiren de bu, dikkatleri onlardan çekmen, istemeden de olsa vatandaşların kalbini kazanman. Bu ve size farklı davranması gerçeği." Kül Kralı'nın az önce hizmetkârlar ve muhafızlar eşliğinde görüldüğü yemek salonu girişine doğru başını sallıyor.

Altınla süslenmiş fildişi bir cüppenin üzerine metalik bronz bir cüppe giyiyor. Pantolonu da aynı kremsi kumaştan ve yine altınla işlenmiş botlarıyla uyumlu.

"Kıyafetinin onunkiyle uyumlu olmasını mı istiyordun?" Khloe fısıldıyor. "Çünkü öyle."

"Bunu planlamamıştım." Kelimeler ağzından belli belirsiz dökülüyor, çünkü gözlerimi ondan alamıyorum. Bunca zamandır yakışıklı olduğunu biliyordum elbette, ama şimdi o kadar güçlü, o kadar uzun, o kadar zarif ve muhteşem görünüyor ki

-Ayaklarının dibine çökmek istiyorum. Ama düşmanca gözlerinin, boynumdaki yakıcı elinin ve vahşi sözlerinin anısıyla kendimi güçlendiriyorum.

O benim arkadaşım değil, ben de onun değilim. Onun kaprisi ve bir dizi tuhaf koşulun bir araya getirdiği düşmanlarız. Benim bağlılığım dostlarıma, aileme ve köyümün insanlarına.

Kral, Kayırılanları gerçekten gülümseyerek, yanaklarına ya da parmaklarına öpücükler kondurarak selamlıyor. Midem aynı anda hem heyecanlanıyor hem de bulanıyor, çünkü onun bu kadar çekici olabileceğini fark etmemiştim. Kolunu bana aptal diyen kızın beline doladığında boğazımda safra birikiyor.

"Akşam yemeğinde nereye oturacağımızı nasıl bileceğiz?" Khloe'ye sordum.

"Muhtemelen yarışma yetkilileriyle birlikte olacaksınız," diyor. "İzin verirsiniz onu selamlamak istiyorum." Bana özür dileyen bir gülümseme veriyor ve Kül Kralı'na doğru uzaklaşıyor.

Onu gördüğünde yüzü ısınıyor ve yumuşuyor. Tabii ki öyle. O çok değerli bir sevgili. Ayrıca ondan yedi yaş daha genç, onun yirmi beşine karşılık on sekiz yaşında ve hamile. Ama bunların hiçbiri beni ilgilendirmez.

Odanın ortasında tek başıma durmak istemiyorum, bu yüzden mekânın kenarına doğru yürüyorum ve duvar boyunca uzanan yaldızlı inceliyormuş gibi yapıyorum. Uzun bir süre orada duruyorum, ta ki özenli tasarımıdaki her kulübeyi, ağacı, canavarı ve sütçü kızı neredeyse ezberleyene kadar.

Birden sıcak bir avuç sırtımın çıplak tenini, elbisemin panelleri arasındaki açık alanı sıyrıyor. En hafif dokunuş, bir anda kayboldu.

Göz kırpıyorum ama hâlâ titreşen sıcaklığını hissedebiliyorum.

Döndüm ve işte orada, Kül Kralı. Ama yanımdan geçip gidiyor, Favorilerden biriyle kol kola girmiş, ona gravürlerin ardındaki hikâyeleri anlatıyor. Kolundaki Morani -zührevi hastalıktan iyileştirdiğim, zeytin tenli, dikenli saçlı kız. Yürürlerken gülüyor ve adamın pazusunu sıkıyor, midemi bulandıran samimi bir hareket.

Ruhumda bir şeyler değişti. Ne zaman oldu bilmiyorum - belki de finalistler platformunda Ash King bana elini uzattığında. Duygularımı tanımlayamıyorum bile; kalbimde çok fazla duygu dönüyor ve çarpışıyor, zihnimde çok fazla protesto ve karşı argüman yaygara koparıyor.

Şimdi bunu çözmeye çalışamam. Bu yemeği atlatırken nazik ve dengeli olmalıyım. Sessiz ve fark edilmeden kalmaya odaklanmalıyım. Aptalca ya da dikkat çekecek bir şey yapamam.

Sırtımın ortası hâlâ Kül Kralı'nın avucunun hatırasıyla karıncalanmasaydı bunların hepsi daha kolay olurdu.

Ziyafet sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor. Salonun en ucunda Çağrı yetkilileri ve bazı yarışma personeliyle birlikte oturuyorum. Hepsi ilk başta yanımda gergin ya da kırgın görünüyor ama yemek boyunca gülümsemelerim, şakalarım ve özel hayatlarıyla ilgili nazik sorularımla onları yıpratıyorum.

Masadan kalktığımızda, kurduğum bağlantılar konusunda kendimi iyi hissediyordum ve iki adam bana dans teklif etti. Bunlardan biri, yarışmadan sonra sahne arkasında çalıştığını fark ettiğim, ben yaralarını sarana kadar yarışmacıları ve gönüllüleri rahat ettiren bir fizikçiydi. İri yarı bir adam, benden belki on yaş büyük, sessiz ve yavaş konuşuyor, nazik gözleri var. Diğeri benim yaşlarımda, sarı bıyıklı, zeki ve ciddi bir adam. Yarışma için finans ekibinin bir parçası olduğunu söylüyor.

-Bir muhasebeci.

Yemek sırasında salon biraz ısındı ve havasız kaldı, bu yüzden bir rüzgar sopası içeri giriyor ve taze bir esinti ile mekanı serinletiyor. Şehir turumuz sırasında Owin bana rüzgâr sopalarının şehirde, özellikle de yaz sıcaklığında çok talep gördüğünü söyledi. Görünüşe göre Kül Kralı bunların soyluların konaklarında veya sarayda kullanılmasına yüksek sesle itiraz etmiyor. Yaz sıcaklığıyla mücadele etmek için büyümlü olmayan bir yöntemde ısrar etmemesine şaşırdım ama belki de esinti ateşini kontrol altında tutmasına yardımcı oluyordur.

Rüzgâr değirmeni yeteneğini sergilerken, hizmetkârlar ziyafet salonuyla aynı taşlaşmış ahşap döşemeye sahip bir balo salonuna açılan üç set uzun kapıyı açarlar. Rüzgâr değirmeninin esintisi kapılardan geçerek o alanı da serinletiyor.

Konuklar, kubbeli tavanın tepesinde avizelerin kümелendiğı balo salonunun altın ışıltısına doğru sürüklenirler. Bir duvarın tamamı

Güzelce oyulmuş çerçeveleri ve vitray camları olan bir dizi sivri pencere. Duvarlarda muhafızlar sıralanmıştır ve muhtemelen Kral'a zarar vermek isteyebilecek beklenmedik kişilerin varlığını tespit etmek için orada bulunan Richter üniformalı iki kişi vardır. Odanın uzak ucunda hoş bir dans melodisi çalan bir grup müzisyen var.

İçimden Ceannaire'i bana Kapital tarzı dans konusunda birkaç ders verdiği için kutsuyorum. Onun sayesinde kendimi aptal durumuna düşürmeden adımları atabiliyorum.

İlk iki dansımdan sonra, başka bir beyefendi benimle dans etmek istiyor, sonra bir başkası. Hepsi güçlerim, nereden geldiğim ve bu rol için nasıl seçildiğim hakkında konuşmak istiyor. Dans üstüne dans, yüzleri, sesleri ve soruları zihnimde birbirine karışana kadar devam ediyor. Kalbim çarpıyor ve beynim dönüyor.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum şimdiki ortağıma ve pencerelerden oluşan duvara ulaşana kadar kalabalığın içinde körlemesine dolaşıyorum. Tabii ki Kral'ın güvenliği için hepsi sıkıca kilitlenmişti.

Çaresiz, loş bir köşeye çekildim ve bir sütunun arka tarafına yaslandım.

Bir elimi göğsüme bastırıp sıla hasretinin acısına karşı koyuyorum. Bu kadar çok insan, bu kadar çok göz, el ve ses varken kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kalp atışlarım biraz yavaşladığında, çok uzakta olmayan, perdelerle yarı örtülü bir oyukta, minderli bir bankta iki kişinin oturduğunu fark ediyorum. Bakışlarım, altın işlemeli krem rengi deriden çizme ve pantolon giyen bir erkeğin bacaklarının üzerinde geziniyor.

Kral'ın sırtı bana dönük. Yanındaki kızın elini tutuyor. Ben izlerken, eğilip kızı öpüyor.

Küçük, keskin bir nefes çekiyorum.

Geniş sırtı beyaz saçlarının dökülmesiyle sertleşir ve öpücüğü keserek arkasını dönmeye başlar.

Hızla sütunun diğer tarafına kayıyorum ve beni ve eteklerimi gizleyecek kadar geniş olmasını umarak kıpırdamadan duruyorum.

Nefesimi tutmuş, dansçıların büyüleyici girdabını izliyorum. "Casusluk mu yapıyoruz?" Bu ses, buz katmanlarının altındaki ateş.

Kül Kralı duruyor ve bir kolunu sütuna dayıyor.

Pelerinin kenarı çıplak omzuma değiyor.

"Ne demek istediğinizi anlamadım, Majesteleri. Sadece dinleniyordum."

"Dinlenmeye ihtiyacın olmasına şaşmamalı," diye mırıldandı. "Bu iğrenç toplantıdaki her aşağılık adamla dans ediyorsun."

Beni izliyordu. Ve bu sefer, kalbimden geçen ürperti korkuymuş gibi davranamam. Ne hissettiğimi tahmin etmesine de izin veremem.

"Favoriler ile yaptığınız danslar hoşunuza gitti mi?" Kibarca sordum. "Kraliçenizin yatak odası yeteneğinin yanı sıra balo salonu duruşuna da sahip olması gerektiğini varsayıyorum. Bir eş seçmeden önce her iki beceriyi de test etmeyi düşünüyor musunuz?"

"Favoriler ile yatmayı planlayıp planlamadığımı mı soruyorsunuz?"

"Bu bir gelenek, değil mi?" Renkli çiftlerin oluşturduğu girdaba bakmaya devam ediyorum. "Beş kız kaldığında hepsiyle yatacaksın, tabii her seferinde biriyle. Eminim bunu dört gözle bekliyorsundur."

"Hem de çok. Bu kadar uzakta olması çok kötü." Parmak uçları bileğimden dirseğime kadar kolumda geziniyor; hızlı bir dokunuş, bir anda kayboluyor. "Bundan daha erken serbest bırakılmam gerekecek."

"Eminim kendi elin sana oldukça iyi hizmet edecektir." Kendimi sütundan iterek uzaklaşmaya başlıyorum ama o yolumu kapatıyor. Varlığı ısı ve manyetizma gibi, beni ona bakmaya zorluyor -parlayan bronz kumaşla kaplanmış geniş göğsüne, biraz daha yukarıya, boğazının kordonlarına, sonra vahşi çene çizgisine, sıkıştırılmış ağzına- siyah saçaklı, kehribar ışığıyla parıldayan gözlerine kadar.

"Seni daha önce korkuttum," diyor alçak sesle. "Bunun için özür dilerim."

Nefesim kesiliyor. "Lordum, sizden bu kadar aşağıda olan birinden özür dilemenize gerek yok." Yarım bir reveransla, bileğimi yakaladığında tekrar uzaklaşıyorum. Parmak uçları çırpınan nabzımın üzerindeki ince deriye bastırıyor ve bunu hissettiğini biliyorum - kendi bedenimin ihanetini, aptal kalbimin çılgınca atışını.

"Dans et benimle." Sözcükler sanki onları tutmak için mücadele ediyormuş gibi yırtılıyor.

"Yapamam. Kayırılanlar zaten benden nefret ediyor. Benim senin metresin olduğumu, dikkatleri üzerime çekmeye çalıştığımı düşünüyorlar." Geri çekiliyorum. "Bundan kurtulmak istiyorsam, artık sizin oyununuzu oynayamam Majesteleri."

"Peki bu ne oyunu? Sen benim deneğimsin, senden bazı hizmetler bekliyorum, kadınlarımı iyileştirmen ve onlar hakkındaki düşüncelerini bana bildirmen gibi. Hepsi bu." Yüz hatları buz tutuyor; çenesi kalkıyor ve bana son derece kibirli bir bakış atıyor.

"Tabii ki hepsi bu." Kendimi kurtarıyorum ve dansçıların arasına karışıyorum. Bir an bile kalmadım, çünkü Favoriler'den iki tanesi

Kral'a doğru, birbirlerini geçerek onun yanına gitmek ve bir sonraki dansı garantilemek için acele ediyorlardı.

Bu arada kalabalığın arasından geçerek dans tekliflerini nazikçe geri çeviriyorum ve kendi odamı bulana kadar sarayda tek başıma dolaşıyorum. Gecenin ilk bölümünde beni taşıyan meydan okuyan enerji artık yok... çekip gitti ve göz kapaklarımı sürükleyen ağır bir yük gibi, midemin derinliklerinde bir ağırlık gibi uykuya olan ağırlı ihtiyacı hissediyorum. İyileştirici sihrimin yeniden şarj olması gerekiyor.

Soyunup iç çamaşırlarımla yatağa uzanıyorum, bu gece gördüğüm koridorları ve odaları çiziyorum, muhafızların durduğu yerlere küçük X işaretleri koyuyorum. Birkaç gün içinde, bu bilgiyle ve Kral'ın sırrıyla - kendini Sessizleştirmeyi denedi ve işe yaramadı- ne yapacağıma karar vermem gerekecek.

O gerçekten de krallıktaki en güçlü silahşör.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü kendime geldiğimde mumlarım gümüş tepsilerinin içinde balmumu birikintileri halindeydi ve hayata zar zor tutunuyorlardı. Defterin kenarının yüzüme bastırıldığını hissedebiliyorum.

İnleyerek kapatıp yastığımın altına itiyorum ve beni neyin uyandırdığını bulmaya çalışıyorum. Saat çok geç, muhtemelen gece yarısından sonra. Balo şimdi bitmiş olmalı.

Yan odadan bir ses geldi. Bir çekmecenin kapanması gibi boğuk bir tıkırtı.

Ve sonra... bir tıkırtı ve perdeli kapının sürtünmesi - benim odamla Kül Kralı'nınki arasındaki kapı.

O içeri girdiğinde başımı bile kaldırmadım. Üzerimde saten bir kombinezon ve kış yanaklarımın yarısını açıkta bırakan dantelli, çok dar bir külot var - onları çalışma masamda buldum. mum ışığında, bu yetersiz giysiler içinde yüzükoyun yatarken, görüntümün onu baştan çıkaracağını biliyor ve bunu istiyorum. Belki zihnim net düşünemeyecek kadar bulanık, belki de uyku ile uyanıklık arasındaki bu yumuşak, uykulu boşlukta sonunda gerçekten ne istediğimi kabul edebilirim.

Saraya geldiğimiz gece giydiği ipekli bornozu giymiş halde başucuma geldi. Saçları bir düğüm halinde geriye doğru toplanmış, yakışıklı yüzünün düzlemleri çıplak bırakılmış. Yanağımı çarşaflara bastırarak ona bakıyorum, gözlerimi onun güzelliğiyle dolduruyorum - benim olmayan bir güzellikle. Başka birinin sahip olacağı ve tadını çıkaracağı bir güzellik.

Belki önce bir kez tadını çıkarabilirim.

"Eğlendin mi," diye mırıldandım, "tüm kızlarla dans ederek, bugün neredeyse dişliler tarafından parçalanmamış ve canavarlar tarafından yenmemiş gibi davranarak?"

Hızlıca gülümsedi. Bir gün o gülümsemenin kalıcı olmasını sağlayacağım. Kül Kralı yatağımın kenarına çöktü. "Danışmanlarım bu gece benimle konuştu. Bazıları senin görevinde kalmanı istiyor. Diğerleri ise seni eve göndermemi istiyor. Çok fazla heyecan yarattığını söylüyorlar."

"Peki sen ne istiyorsun?"

Çekinerek uzanıyor ve şakağındaki bukleleri fırçalıyor. "İstediğim şey nadiren sonuç verir."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Sen her zaman istediğini yaparsın."

"Küçük konularda, evet. Daha büyük meselelerde, kendim hariç herkesi düşünmeliyim."

"O zaman beni gönderiyorsun."

Parmak uçları şimdi enseme geziniyor, kürek kemiklerimin arasındaki çıplak teni takip ederek kombinezonun satenine ulaşıyor. "Gitmek istiyor musun?"

Evet. Cevap otomatik olarak dilime geliyor ama söylemiyorum çünkü artık tam olarak doğru değil. Brayda ve Rince'e bir söz verdim.

-Her ne kadar bu görevi sürdürme konusunda giderek daha emin olmasam da benden bu rolde kalmamı bekliyorlar. Bunun ötesinde, Favoriler'in bu gece bana nasıl davrandıklarına rağmen, kendimi onlara karşı sorumlu hissediyorum. Bugün gördüklerime bakılırsa, kadınlar bensiz yarışmayı tamamlayamayabilir.

Belki de benden daha yetenekli birine ihtiyaçları vardır. Daha hızlı, daha bilge birine. Belki iki şifacı, sadece bir değil.

"Kolayca değiştirilebiliyorum," diye mırıldanıyorum, çarşafı parmaklarımla düzelterek. "Öyle değil. Haftalardır senin gibi birini arıyordum."

"Bugün kızların ölüme ne kadar yaklaştığını gördünüz. Bu yarışma için birden fazla şifacıya ihtiyacınız var."

İç çekiyor. "Ülkede çok az kişi var, düşündüğünüzden daha az. Sizin gücünüze denk olanlar zaten soylu evler tarafından konuşuluyor; bağlılıkları, sözleşmeleri, önyargıları var. Tarafsız olacaklarına güvenilemez. Diğerleri ise bu iş için çok yaşlı, çok genç ya da çok değişken. Siz sadece Çağrı için değil, aynı zamanda kraliyet şifacısı pozisyonu için de mükemmel bir adaysınız."

Doğruluyorum, kombinezonun askısı omzumdan kayıyor. Gözleri hemen açıkta kalan tenime kayıyor ve dili kısa bir süreliğine dudağının üzerinden geçiyor.

"Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?" Titrek bir sesle sordum.

"Onur duyduğum Lordum, ama yorgunum. Bugünkü olaylardan sonra ve

Akşamları kendimi zayıf hissediyorum. Söylememem gereken bir şey söyleyeceğimden korkuyorum. Bağışlayın beni, Majesteleri."

Düşen kayışı topluyor ve tekrar omzuma taşıyor. Parmakları sanki kalmak istiyormuş gibi yavaşça tenimden ayrılıyor.

"Kızlar bana çok çabaladığımı, bilerek dikkatleri üzerime çektiğimi söylediler," diye fısıldıyorum. "Lütfen bunun doğru olmadığını söylediğimde bana inanın. Daha iyi seçimler yapacağıma söz veriyorum - sihrimi göstermeyeceğim -"

"Ama ben senin büyüünü seviyorum, insanlar da öyle," diyor. "Bırak da İyilikseverlerin korkularını yatıştırayım Şifacı. Tam olarak kendin olmaya devam et, benim korumama sahip olacaksın."

İç çekerek tekrar uzanıyorum, eski pozisyonuma dönüyorum, yanağım çarşafıya degecek şekilde yüzüstü yatıyorum.

Bakışlarını tutuyorum ve kirpiklerimi yavaşça kırıştırıyorum.

Bu basit hareket muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en cesur, en ahlaksız şeydi - Rince'le olan herhangi bir cinsel girişimden daha cüretkârdı - çünkü bu *Kül Kralı*, *Kül Diyarı*'nın yaratıcısı, toprakların volkanik efendisi. Ve o yavaş göz kırpışla, ondan bana dokunmasını istedim.

Kül Kralı'nın nefesi sığ ve gözleri erimiş halde parlıyor.

Elini çıplak bacağımda gezdiriyor, dizimin hemen arkasından başlayıp uyluğum boyunca yukarı, arkamın kıvrımına doğru ilerliyor. Avucunun okşayışı tenime, bacaklarımın arasındaki yarığa karıncalanma hissi veren bir sıcaklık yayıyor.

Çok hafifçe, dokunuşa doğru eğildim.

Verdiğim tepki üzerine Kül Kralı yavaş, titrek bir nefes veriyor. Eli kıcımın kabarıklığı üzerinde geziniyor; önce bir yanağı, sonra diğerini, sanki etimin tadını çıkarıyormuş gibi.

Karnımın üzerinde kalıyorum, kalçalarım biraz yukarı doğru eğik. Zar zor nefes alabiliyorum.

Yavaşça külotun dantel kenarını yukarı itiyor ve bir kık yanağını daha fazla ortaya çıkarıyor. Hareket bacaklarımın arasındaki kumaşı çekiştiriyor, daha sıkı çekiyor ve içimde bir uyarılma dalgası yuvarlanıyor. Kalçalarımın arasındaki sıcaklık artıyor, etimin her parçası hassaslaşıyor, daha fazlasını, daha fazlasını arzuluyor.

Avucunu tekrar popomun üzerinde gezdiriyor. Sonra parmak uçlarıyla yavaş daireler çiziyor ve her biri karnımın alt kısmına titreşen bir zevk girdabı gönderiyor.

Duyguların tadını çıkararak gözlerimi kapatıyorum. Ama bir an sonra popoma hafifçe vuruyor ve yataktan kalkıyor. "Yorgunsun. Uyu." Bir battaniyeye uzanıyor ve onu bedenimin üzerine örtüyor. Sessizce odasına geri dönüyor.

Hayal kırıklığı beni boğuyor, ama yorgunlukla yumuşuyor. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacım var.

Sabahleyin hızlıca yıkanıp giyiniyorum, Kül Kralı'yla aramızda geçenleri hatırladıkça yüzüm kızarıyor. O ve ben çizgiyi aşmıştık ve şimdi uyku sarhoşu olmadığım için bunun bir daha olmayacağına dair içimden yemin ediyorum. Aslında, hiç olmamış gibi davranmayı planlıyorum. Kül Kralı'nın neredeyse çıplak olan kıcımı okşamasına izin vermedim. Böyle bir ilgiyi teşvik etmedim ya da tepki göstermedim.

Dün geceki konuşma bana her an gönderilebileceğimi de fark ettirdi. Çağrı için bana ihtiyaç duyulduğundan pek olası değil ama olabilir.

istemeden yanlış adımlar atarsam. Eve gitmekten mutlu olsam da, önce yapmak istediğim bir şey var.

Hizmetçim bana bugün Favorilerin Bolcan'ın tarihi hakkındaki bilgilerinin test edileceğini söyledi. Cevapları rakiplerinden daha hızlı haykırmaları gereken hızlı tempolu bir yarışma olacak ve en yüksek puanı alan üç kadın Volkanik Majesteleri ile özel zaman geçirecek. Yani bana ihtiyaç yok ve bugün kimse beni aramayacak. Planım için mükemmel bir gün.

Teknik olarak yanımda muhafız olmadan şehre girmem yasak ama faytona binip saraydan ayrıldığımda kimse beni durdurmuyor. Sadece ne yaptığımı çok iyi biliyormuşum gibi davranıyorum ve dış kapılardan geçinceye kadar Favoriler'den birinin kibirli, küçümseyici duruşunu takınıyorum.

Ben özgürüm. Özgür. Her yere gidebilirim, her şeyi yapabilirim.

Elbette eve kaçarsam Kül Kralı beni ve köyümü cezalandıracaktır. Bunu istemeyebilir ve cezayı yumuşatmanın bir yolunu bulabilir ama bir şekilde misilleme yapmak zorunda kalacak. Şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa o da kontrolü elinde tutmanın onun için son derece önemli olduğudur. Sanırım güç ve otorite rolündeki çoğu insan için bu böyledir.

Eve koşmak yerine faytoncuya beni şehrin en fakir bölgesine götürmesini söyledim.

Şoför koltuğunda dönüp bana bakıyor, kararsız, ama ben kaşlarımı çatıyorum. "Kral'ın emirleri," diyorum.

Omuz silkiyor ve faytonu sokaklardan geçirip Eşyalar Pazarı'nı geçerek karanlık, derme çatma binalardan oluşan bir labirente sokuyor. At gübresi, kokmuş et, *tobak* dumanı ve ekşi şarap kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Kirler tuğlalara ve sıvalara yapışıyor ve faytondan indiğimde botum yağ ve sidik gibi görünen bir su birikintisine düşüyor.

"Şu bina nedir?" Şoföre, beyaz çerçeveli pencereleri olan sarı tuğladan yapılmış yeni görünümlü bir yapıyı işaret ederek soruyorum.

"Saray tarafından finanse edilen konutlar," diye cevap veriyor. "Kral bu bölgede yeni kiralık binalar inşa edilmesini emretti, daha iyi bir şey alamayanlar için düşük fiyatlarla. Saray tarafından finanse edilen yemek tezgahları ve fizik klinikleri de var."

"Peki ya şifacılar?"

"Şifacı yok. Sadece büyülü olmayan ilaçlar ve tedavi. Burada ne işiniz var leydim, sorabilir miyim? Bu gezintiyi Kral'ın emrettiğini söylemiştiniz?"

"Um, evet."

Şoför, ses tonumdaki hileyi duymuş gibi başını eğiyor. Köşeli yüz hatları ve geniş kenarlı bir şapkanın altında parlak siyah saçları var. "Başımı belaya sokuyorsun, değil mi Şifacı?"

Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Olabilir. Buna gücü yetmeyenlere şifa sağlamak istiyorum. Ve Kral'ın bunu kabul etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden-"

"Yani bana yalan söyledin. Onu hoşnut etmeyen insanlara ne yaptığını biliyor musun?" Yakasını kenara çekerek omzundaki küçük, yuvarlak bir yara izini ortaya çıkardı. "Bu onun parmağından. O sırada yanıyordu."

"Onu kızdıracak ne yaptın?" diye sordum.

Yüzü sertleşir. "Bu seni ilgilendirmez."

"Haklısın. Öyle değil." Kendime kızarak geri çekildim. Ne zamandan beri Kül Kralı'nın zalimliğini mazur gösterecek sebepler aramaya başladım? "Lütfen üç saat içinde benim için geri dön."

Şoför beni zar zor fark etti. Atı cıvılatıyor ve fayton tıkırdayarak uzaklaşıyor.

Sokak boyunca dolaşiyor, devasa sarı kiralık binaya huşu içinde bakıyorum. Kül Kralı'nın hataları var ama en azından daha az şanslı olanlara yardım etmeye çalışıyor. Çabalarının başarılı olup olmadığı benim bilgimin ötesinde; ekonomi ya da şehir yönetiminin incelikleri konusunda yetenekli değilim. Tek bildiğim, bu sektörde yardımına ihtiyacı olan insanlar var ve ben de yardım edeceğim.

Sokağın biraz ilerisinde bir halk evi var, içki ve yiyecek satın alabileceğiniz bir yer. Ben yaklaşırken, sıska bir çocuk A çerçeveli bir tabela getiriyor, kapının yanına koyuyor ve tebeşirle kayrak kenarlarına günün menüsünü yazmaya başlıyor.

Halk evinin kapısı açık bırakılmış, ben de içeri giriyorum. Ortam o kadar kasvetli ki gözlerimin alışması bir dakika sürüyor.

İri yarı bir barmen sandalyeleri ve masaları hareket ettiriyor ve Gün.

"Günaydın," diye başlıyorum ama bana döndüğünde yüzü aydınlanıyor ve haykırıyor, "İyilerin Şifacısı! Dün İlk Mücadele sırasında tribündeydim! Bir chud-lobber oyununda bileti kazandım. Hayatımın en güzel günüydü." İki iri kolunu boynuma doluyor. "Burada olmanızdan onur duydum leydim. Onur duydum."

"Hayır, lütfen. 'Leydim' değil. Sadece Cailin. Ben bir çiftçi köyündenim."

Geniş bir eliyle omzumu kavıyor. "Senden hoşlandığımı biliyordum. Senin için ne yapabilirim, Cailin?"

"İyileştirecek insanlar arıyorum," diyorum basitçe.

"İyileştirilecek insanlar mı?" Dudaklarını büzüyor. "Bu sokaklardaki pek çok kişinin senin hizmetlerini karşılayabileceğinden emin değilim ama-

"Hayır, hayır, para için değil," diye araya giriyorum. "Bedava."

Barmaid bakar. "İnsanları bedavaya iyileştirmek istiyorsun. Buradaki insanları mı?"

"Evet. Şifaya ihtiyacı olan birini tanıyor musunuz?"

Bana bakmaya devam ediyor. Kasvete rağmen gözlerinde parıltıya sahip yaşları görebiliyorum.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Bu rahatsız edici bir şeyse gidebilirim."

"Saldırgan mı?" diye boğuk bir ses çıkardı. "Lütfen-lütfen buraya oturun." Bir sandalyeyi bana doğru çekti. "Yardıma ihtiyacı olan en az bir düzine insan tanıyorum." Açık kapıya doğru bakıyor. "Evlat! Mag Teyze'nin, Daly Usta'nın ve Rohu'nun evine koş. Onlara İyilerin Şifacısı'nın burada olduğunu ve bedavaya şifa vermek istediğini söyle!"

Beş saat sonra, halk evindeki kalabalık hiç de azalmış gibi görünmüyordu. Hatta, tahmin edebileceğimden çok daha fazla arttı.

Enfekte olmuş yaralardan şişmiş ayak bileklerine ve mide rahatsızlıklarına kadar her şeyi iyileştirdim. Kırık uzuvları onardım, parçalanmış etleri birbirine ördüm, çürükleri hafiflettim, baş ağrılarını yatıştırdım ve huysuz bebekleri sakinleştirdim. Ve daha fazla insana zaman ayırabilmek için süreci hızlandırmak amacıyla her iyileşmeye fazladan enerji harcadım.

Enerji rezervlerim tehlikeli derecede düşük, dün Favored'i iyileştirdikten sonra olduğundan çok daha düşük. İyileştirme enerjimi belli bir noktaya kadar tükettiğimde, bu beni fiziksel olarak etkilemeye başlıyor. Nedenini hiçbir zaman tam olarak öğrenemedim ama en iyi tahminim, iyileştirme büyümün kendini desteklemek için gerçek yaşam gücünden yararlanmaya başladığı yönünde.

Görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başlıyor ve bulanıklığı göz kırparak gidermeye çalıştığımda daha da kalınlaşıyor. Parmaklarımı kalp sorunu olan bir adamın göğsünün üzerinde gezdirirken titriyorum. Atardamarındaki tıkanıklığı hissedebiliyorum, sadece temizlemek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Bugünlük sonuncusu olacak.

Ama kafamı kaldırdığımda oda hâlâ insanlarla dolu -hastalar, yaralılar. Acı dolu gözlerle bakan, sihrime aç, çaresizce rahatlamak isteyen insanlar.

"Onlardan çok var," diye fısıldıyorum barmaid Herifwen'e. O da başını sallıyor. "Burası büyük bir şehir. Çok fazla acı var."

"Çok fazla acı," diye mırıldanıyorum, göz kırpiyorum. Gölgeler görüş alanımın kenarlarından içeri doğru süzülüyor, ama büyümin iplerini kavriyorum ve elimden geldiğince odaklanıyorum.

Kalp rahatsızlığı olan adam artık iyileşti. Benim yardımım olmasaydı sadece birkaç ay içinde ölecekti; şimdi kendine dikkat ederse yıllarca yaşayacak.

O kadar çok titriyorum ki zar zor konuşabiliyorum. Oturduğum sandalyeden kalkabileceğimi sanmıyorum. Bu kadar düşük seviyede olduğum tek zaman bir veba salgını sırasında, birçok insanı olabildiğince hızlı iyileştirmek zorunda kaldığım zamandı. O olaydan sonra şifa enerjimi yeniden doldurmam birkaç günümü aldı.

Yarın Favoriler için başka bir fiziksel mücadele var. Enerjim çok düşük, hazır olamayacağım.

Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdim? Kendime sürekli "Sadece bir tane daha" diyordum - acınası bedenler ve üzgün yüzler görmeye devam ediyordum ve duramıyordum.

Duramıyorum.

Sersemlemiş bir halde bana yaklaşan kadına bakıyorum. Kucağında bir bebek var; gözü iltihaplanmış, irin akıtıyor. Çocuğu bana uzatıyor, gözleri yalvarıyor.

"Sadece bir tane daha," diye fısıldıyorum.

Ama ben büyüümü tekrar kullanamadan, dışarıdan aceleyle bir kraliyet tantanası duyuluyor ve sanki biri müziği zorla durdurmuş gibi, boğuk notalardan oluşan bir çığlıkla sona eriyor.

Alnımdan soğuk terler boşanıyor.

Bir sonraki an, Kül Kralı'nın uzun gövdesi kapı aralığını dolduruyor.

Siyah deri ve metal giysiler içinde, siyah demir taşlarından birini takıyor ve gözleri alev alev yanıyor.

Halk evindeki herkes soluk soluğa ve korkarak bana doğru ilerlerken yolundan çekiliyor.

"Şifacı." Sesi kemikler kadar soğuk, karanlık dehlizlerden sızan lav kadar sıcak. Aynı anda ikisi birden olamaz ama yine de bir şekilde öyle.

Ona göz kırpyorum, koltuğumda sallanıyorum.

Öfkesi adeta havada titreşiyor. "Emirlerime itaatsizlik ettin Şifacı. Cezalandırılacaksın."

"Majesteleri." Herifwen dizlerinin üzerine çökerek katlanmış ellerini kaldırdı. "Lütfen, o sadece yaralılara yardım ediyordu. Hastaları iyileştiriyordu."

"Kayırılanlara hizmet ediyor," diye tersledi. "Gel, Şifacı."

Kalan tüm gücümle ayakta durmayı başarıyorum. Ama bir anda yere yığılıyorum, gözlerim yuvalarından fırlıyor. Bedenim şiddetle titriyor. Zayıflık, çok korkunç bir zayıflık, uzuvlarıma doluyor ve onları titreyen bir jöleye dönüştürüyor.

Güçlü kollar beni çevreliyor, kaldırıyor. Geniş, sert bir göğse yapıştım -Affetmeyen metal plakalar, sert deri. İtiraz edemiyorum, ses çıkaramıyorum. Nefes almayı düşünmek, ciğerlerimi havayı içeri ve dışarı itmeye zorlamak zorundayım. İçeri ve dışarı.

Bir yere götürülüyorum. Göremiyorum. Alçak bir sesin yakıcı buzu dışında sesler boğuk. "Kendine ne yaptın sen?"

Ona cevap veremem. Ama vermek istiyorum.

Sanırım bu sefer çok ileri gittim.

Yarın Favoriler'e hizmet edemem. Üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Duramadım. Bu insanların bana ihtiyacı var.

Karanlık etrafımda dönüyor. Zayıflık uzuvlarıma ağırlık veriyor. Ve sonra titreme yeniden başlıyor - kontrol edemediğim spastik hareketler. Güçlü kollar beni kucaklıyor, titreme geçene kadar tutuyor.

Uzun bir süre sarsıntılı bir arabadayız... belki de sonsuza

kadar... Şimdi altımda, üstümde yumuşak bir şey var.

Ve sonra, bulanıklığın içinden, altın rengi bir ışık ve yaşlı bir adamın çatlak sesi mırıldanıyor, "İşte, işte, tatlı çocuk, iyi olacaksın. Kendini çok aşağılara çektin, hepsi bu."

"Onu düzeltmelisin." İkinci ses tanıdık ama daha önce hiç bu kadar korku dolu duymamıştım. Kül Kralı'nın sesi. Ona yardım etmek, endişesini yatıştırmak istiyorum. Elimi kaldırmaya, uzanmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum.

Yine o yaşlı ses. "Ona kendi enerjimden biraz vereceğim. Çok fazla ayıramam ama bunu atlatmasına yetecektir. O oldu mu

Eğitimli misin?"

Kül Kralı, "Bana anlatılanlara göre, şifa zanaatında bir akıl hocası yokmuş," diyor. "Kendi kendini yetiştirmiş."

"O son derece güçlü," diye devam ediyor yaşlı ses. "Bildiğiniz gibi Lordum, şifacılığın yanı sıra Richter olarak da bazı becerilerim var. Bu kızın iyileştirme yeteneğinin daha önce sadece iki kez gördüğüm bir yönü var, o da-

Yaşlı adam tereddüt ediyor ve zayıflamış halimle bile en korkunç sırrımı söylemenin eşiğinde olduğunu hissedebiliyorum. Sahip olduğum gücün her zerresiyle, zayıflığımla savaşıyorum ve fısıldıyorum, "Hayır. Hayır."

Kırışık bir el alnımı düzeltiyor. "Tamam kızım, tamam. Şimdi sus, kendini üzme. Bugün iyi bir şey yaptın ama eğitime ve kendini kontrol etmeye ihtiyacın var. Ne zaman durman gerektiğini bilmelisin. Bunu sana öğretebilirim."

Kül Kralı bir kahkaha atar. "Hazır başlamışken *bana* da bu beceriyi öğretebilir misin Jonald?"

"Senin büyüün ve güdülerin tamamen farklı evlat," diyor kadim ses. "Bunu yaptı çünkü kalbi güçlerinden çok daha büyük. Tatlı çocuk."

Yaşlı adam elini alnıma daha sıkı bastırıyor. Bedenime bir şey damlıyor; ılık sıvı enerji kemiklerime sızıyor, zihnime giriyor ve bilincimi güçlendiriyor.

Hâlâ hareket edemeyecek ya da gözlerimi açamayacak kadar yorgunum ama düşüncelerim yeniden netleşti ve bedenim titremiyor.

"Tüm verebileceğim bu kadar," diyor yaşlı adam. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Yarın İyiler'e hizmet edemeyecek, değil mi?" "Kesinlikle olmaz," diye yanıtlar yaşlı adam. "Ertelemek zorunda kalacaksın meydan okuma."

Kül Kralı iç geçirir. "Kızların çoğu zaten ondan nefret ediyor. Bu hiç yardımcı olmayacak."

"Bence bugün kaybettiğinden daha fazla dost kazandı," diye cevaplıyor yaşlı adam. "Sadık, minnettar dostlar, belki de sahip olmaya cıvıl cıvıl taht peşinde koşan bir sürüden daha değerliler."

Kül Kralı, "Olayları her zaman bir perspektife oturtuyorsun Jonald," dedi.

"Ve Majesteleri yaşlı bir adamın açık sözlülüğüne izin veriyor, bunun için

minnettarım." Kırışmış avuç içi alnımdan ayrılıyor. "Belki de bu gizli bir meydan okuma olabilir - genç Şifacınıza hangi İyiliksever kadınların iyi davrandığını ve hangilerinin ona kötü davrandığını gözlemlemek."

Bir cüppe Őingirtısı, bir dizi sessiz ayak sesi ve bir kapının kapanma sesi .
Sonra Kl Kralı birine "Bizi yalnız bırak" der.

"Ama Lordum," diyor bir ses - bir hizmetkâr mı yoksa bir muhafız mı?

"Sizinle zel zaman geçirmeye hak kazanan gözde hanımlar huzurunuzda
ıkmayı bekliyorlar."

"orada olacağım. Git hadi."

Geri çekilen ayak sesleri artar ve kapı tekrar kapanır.

Soğuk halkalar ve sıcak parmaklar alnımı okşuyor.

Saç.

Ve sonra, uykuya dalarken, dudaklarımın hemen altında yumuşak bir baskı
Sa izgisi.

Ertesi sabah vücudum hala zayıflamış olsa da tekrar normal bir şekilde hareket edebiliyor ve konuşabiliyorum. Yatakta doğrulup bana getirilen kahvaltıyı yiyorum. Ama ne yaptığımı her düşündüğümde biraz midem bulanıyor.

Neredeyse ölüyordum. O insanlar için neredeyse kendimi öldürüyordum.

Benim aptallığımdı. Enerjim azaldığında oradan ayrılmalıydım; başka bir gün geri gelip diğerlerine yardım edebilirdim. Ölü şifacılar kimseye yardım edemez.

Öğleden kısa bir süre sonra Kül Kralı odamın kapısını açıp içeri girdi. Üzerimde yetersiz bir gecelik var, bu yüzden çarşafı çeneme kadar çektiştiriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bugün çok mütevazısın."

"Son seçimlerimi düşünecek ve onlardan pişmanlık duyacak zamanım oldu." Dudağını çiğneyerek odayı tarıyor. "Daha iyi misin?"

"Evet Majesteleri, izniniz olmadan kaleden ayrıldığım ve güçlerimi çok fazla harcadığım için özür dilemek istiyorum. İhtiyacı olan o kadar çok insan vardı ki-"

"Dur." Karyola direğini eliyle yakalıyor, öyle bir kuvvetle kavıyor ki gıcırıyor ve parmak eklemleri bembeyaz oluyor. "Neredeyse kendini öldürüyordun. Bunu affedemem. Gelinimi seçme aşamasındayım Şifacı ve o belalı anarşistlerin sürekli tehdidi altındayım. *Senin* için endişelenmek gibi ekstra bir strese ihtiyacım yok."

"Özür dilerim. Gerçekten." Ona toplayabildiğim en pişman ve kederli bakışı atıyorum. "Favoriler, Üçüncü Mücadele'nin ertelendiği haberini nasıl karşıladı?"

"Şaşırtıcı derecede iyi. Sanırım beni kızdırdığını anlayabilirlerdi. Aramızdaki uçurumdan memnunlar ve bir gün daha dinlenecekleri için mutlular.

bir sonraki tehlikeli olaydan önce."

Aramızdaki uçurum.

Bu kelimeler beni neden rahatsız ediyor?

"İkinci Mücadeleden sonra kimi eve gönderdiniz?" diye sordum.

Daha az tanıdığım birkaç kadının ismini saydı, yani toplamda on üç Favorimiz oldu. "Teagan, Vanas ve Axley kazananlar oldu," diyor. "Dün gece her biriyle vakit geçirdim. Bu öğleden sonra Diaza ve Leslynn'e Eşsizlikler Pazarı'na götüreceğim ve bu akşam diğer üç kızla özel bir akşam yemeği yiyeceğim."

"Peki şu ana kadar en sevdiğin kim?" Parlak ve hevesli bir şekilde gülümsüyorum ama içim acıyor ve çok yorgunum.

Geçen gece taktığım mücevherlerin hâlâ beyaz kadife yataklarında durduğu çalışma masasına doğru yürüyor. Genellikle hizmetçim ödünç aldığım mücevherleri götürür, muhtemelen kraliyet kasasına geri götürmek için ama nedense sarı elmasları odamda bırakmış.

"Haklıymışsın," diyor Kül Kralı, parmak ucuyla mücevherlere dokunarak. "Ben Teagan'ı tercih ederim. Bir kraliçede aradığım her şey onda var; zeki, cesur, kararlı ve güzel. Zarafeti ve çekiciliği var. Diplomatik ve nazik."

Hepsi doğru. Gerçek, kalbimin kaslarını delen, onun için kullandığı her tanımlamayla daha da derinlere inen, acı veren keskin bir bıçak.

"Başka kimse var mı?" İdare ediyorum. "Peki ya Khloe ya da Sabre?"

"Sabre'nin beni bedenen kaldıracabileceğine gerçekten inanıyorum," diyor yarım bir gülümsemeyle. "Buna ve cesaretine saygı duyuyorum. Çok okumuş, çok gezmiş ve kraliyete karşı güçlü bir sadakat duygusu olan bir kadın. Ve gülümsemesi çok çarpıcı. Bir başka mükemmel aday. Şimdi Khloe-" yüzü yumuşuyor ve daha geniş gülümsüyor- "Khloe küçük bir paket içinde tatlı bir hazine. Onunlayken kendimi onu öpmek zorunda hissediyorum ve o kocaman gözlerinin zevkle tekrar tekrar açılmasını istiyorum."

Bu acıtıyor. Çok acıtıyor. Neden ona kızları sordum ki? Sırf onu yarışmadan atsın diye sözümü tutmayıp Khloe'nin hamile olduğunu söylememe ramak kaldı. Ama çarşafı daha sıkı tutuyorum ve yüzüme cesaret verici bir gülümseme yerleştiriyorum.

Kral mücevherleri incelemeye devam ederken, "Bu kadınların hepsinin diğer cazibelerinin yanı sıra sunabilecekleri unvanları ve bağlantıları var," diye devam etti. "Teagan sınır topraklarıyla olan bağımı güçlendirebilir ve Khloe'nin ailesi de burada, Başkent'te güçlü. Sabre'nin Güney'de akrabaları var; onu seçmek

Ashlands yakınlarında yaşayanlar arasındaki imajıma yardımcı olacaktır. Axley belki de içlerinde en iyi bağlantılara sahip olanı; her ikisi de Sarayımda güçlü etkileri olan iki eski soylu soydan geliyor."

"Bu da önemli tabii," diye mırıldanıyorum. "Güç ve nüfuz. Bağlantılar ve asil kan. Bunları göz önünde bulundurmalısınız."

"Evet," diye düşünüyor. "Sınırlı bir kadın havuzundan seçim yapmak zorunda kalıyorum. En azından önce onlara biraz işkence edebiliyorum."

Bu son yorumda beni rahatsız eden bir şey var - ya da belki de öfkem bunca zamandır tamamen farklı bir duygudan besleniyordu.

"Zalimsin," diyorum aniden.

Kül Kralı'nın kafası bana doğru savruldu. "Bunu şimdi mi fark ediyorsun?"

"Hayır. Bunu daha önce de biliyordum. Ama son zamanlarda buna dair daha fazla kanıtım oldu." Meydan okumamın sonuçlarını umursamadan çenemi kaldırıyorum. "Faytoncu bana onu yaktığın yeri gösterdi."

Homurdanıyor. "Görev yerine sarhoş gelene kadar kraliyet arabasını kullanırdı. Sokakta neredeyse iki çocuğu ezene kadar sarhoş olduğunu fark etmemiştim. Bu olayla ilgili kalıcı bir anıyı hak ediyordu. Kalıcı bir uyarı."

"Oh." İçimdeki şok titreşiyor, ama kendimi buna karşı çelikleştiriyorum ve "İşte beni yaktın," diyorum. Göğsüme dokunuyorum.

"Seni yakmak zalimceydi," diye itiraf ediyor. "Ama bana kendini iyileştirebileceğin söylenmişti."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Kızgındım. Ashlands'de yaptıklarım hakkında benimle konuşma şeklin, sanki canı bir canavarmışım gibi, canımı yaktı. Ben de seni incitmek istedim ve güçlerini iş başında görmek istedim."

"O gece beni yaralayarak, sadece senin hakkındaki korkunç izlenimimi doğruladın."

"Sanki hakkımda ne düşündüğün umurumdaymış gibi." Dudaklarını büzerek konuşuyor, omuzları kaskatı. Gözlerinin derinliklerinde ateş parıldıyor. "Şunu anla Şifacı, affedilmedin ve şehirde yaptıkların için cezalandırılacaksın. İyileşmiş ol ya da olma, yarın Üçüncü Meydan Okuma'da Favoriler'e hizmet edeceksin."

"Evet, Majesteleri." Kelimelere öyle küçümseyici bir anlam yüklüyorum ki dişlerini göstererek yatağa doğru adım atıyor.

Yüzümü avucunun içine alıyor ve beni kendine doğru çekiyor, burnu burnuma değene kadar eğiliyor. "Kendine dikkat et," diye tıslıyor.

Yanaklarımı kavırıyor, dudaklarıma öfkeli nefesler üflüyor. Hayal kırıklığının tadını alabiliyorum; dilimde karıncalanıyor.

Çok yakın. O çok yakın. Ve ne zaman bana bu kadar yakın olsa, ikimiz de hemen uzaklaşabilecek gibi görünmüyoruz. Kirpiklerin, nefeslerin ve titreyen dudakların panik içinde çırpınıışına kapılmış, sabitlenmiş ve titreyerek havada asılı kalıyoruz.

Neredeyse ölüyordum ve hayat aniden don gibi kırılgan, bir anda erimeye eğilimli görünüyor. En iyisi, ortaya çıktığında yakalayabileceğimiz zevki yakalamak.

Parmaklarımı Kül Kralı'nın elinin arkasına koyuyorum. Yüzümü kavrarken oradaki tendonlar kaskatı kesiliyor, ama dokunuşumla gevşiyorlar.

Ağzım yukarı doğru gevşiyor, dudaklarımın ince derisi onunkini zar zor sıyrıyor. Yumuşak öpücüklerin en hafifi, aslında bir öpücük bile değil.

Nefes veriyor, keskin ve aç.

Ama gerçek bir öpücük için bastırmıyorum. Dokunuşumu hafif tutuyorum, dudaklarım ağzını sıyrıyor. Bekliyorum.

Kül Kralı beni öpmüyor. Ağzını ağzıma dayayarak fısıldıyor: "Öpücüklerimi evlenebileceğim kadınlara saklıyorum. Ama başka yerlerimi de istersen, seve seve veririm."

"Beni tehdit eden kralları öpmem," diye fısıldıyorum. "Ve onları becermem de."

"Bu çok kötü." Yavaşça geri çekiliyor. "Sana kendi adını unutturabilirim."

"Ve sana geçmişî unutturabilirim," diye cevap veriyorum.

Karşılıklı meydan okuma aramızdaki havayı sıkılaştırıyor. Bir çocuk oyunu gibi; ip gerilmiş, ikimiz de bir ucundan tutmuşuz, , çekiştiriyoruz; önce biri, sonra öteki zemin kazanıyor. Hangimizin diğerini kenara çekeceğinden emin değilim. Ama öğrenmek istiyorum.

Kül Kralı dönüp odadan çıktığında, yastıklarına yığılıyorum. Kızlarla gezintiye çıkan Kral'ın düşüncelerinden kaçmak için öğleden sonrayı daha fazla aşk hikâyesi okuyarak geçiriyorum; bu beni gülümseten ama aynı zamanda ateşli, şehvetli ve hüsrana uğratan bir aktivite.

Yemeğimle uğraşırken, ailemden gelen bir mektup dikkatimi dağıtıyor. Kendi mesajımın onlara nasıl bu kadar çabuk ulaştığından ya da onlarınkinin bana nasıl bu kadar hızlı geri döndüğünden emin değilim. Ya Kral'ın ulakları çok hızlı gidiyor ya da mektup teslimatı için şahinler kullanıyorlar. Belki de işin içinde büyü vardır. Sebebi ne olursa olsun, evden haber aldığım için çok heyecanlıyım.

Köyde herkes iyi. Ailem iyi duyunca rahatladı ama tabii ki endişelendiler. Mektubumda, beni almak için Başkent'e gelmelerini yasaklayan çok sert ifadeler kullandım. Neyse ki uyarımı dikkate almış görünüyorlar.

Onlara bir mesaj daha yazıyorum, onların ya da benim başımı belaya sokacak hiçbir şey söylemeden anlatabildiğim kadarını anlatıyorum. Mektubun sonunda, şehirde bazı eski arkadaşlarla buluşacağımdan belli belirsiz bahsediyorum. Ama Brayda'nın ya da Rince'in adını kullanmıyorum.

Mektup mühürlenip bir hizmetçiye teslim edildikten sonra tekrar yatağa uzanıyorum. Zihnimi kurgusal bir dünyanın derinliklerine gömmek, kalbimin ve ruhumun çektiği eziyetten kutsanmış bir kurtuluş. Aslında bu o kadar başarılı bir eğlence ki saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyorum bile.

Bir korsan ve tutsağı hakkındaki romanı neredeyse bitirmiştım ki kapım çalındı. Daha doğrusu *bizim kapımıza*, Kül Kralı'yla paylaştığım kapıya. Kapıyı çalması garip, genelde haber vermeden girer.

Hızla kendimi yastıklara yaslıyorum ve geceliğimin yakasını biraz daha aşağı çekiyorum, böylece dolgun göğüslerim güzelce sergileniyor. Çarşafı itiyorum ve çıplak bacaklarımı ustaca poz veriyorum.

Ne kaçırdığını görmesini istiyorum. Ve onu ne kadar kışkırtırsam kışkırtayım, beni zorlamayacağını öğrendim. Gerçi bu noktada zorlaması da gerekmiyor; kendimi daha ziyade, tohumları en ufak bir nefeste uçuşan beyaz motiflerden oluşan bir buluta dönüşen bir puf çiçeği gibi hissediyorum. Bacaklarımın arasına birkaç dokunuş ya da içimde kayan kalın bir penis ve bir anda mutluluktan paramparça olurum.

"İçeri gelin, Majesteleri," dedim.

Bir çift gri şort dışında muhteşem vücudu tamamen çıplak bir halde içeri giriyor. Üç küçük ateş küresi başının üzerinde tembelce dönerek göğsünün düzlemlerini ve karın kaslarını yumuşak turuncu bir ışıltıyla yıkıyor. Beyaz saçları uzun bir örgü halinde sırtından aşağı iniyor ve telleri kalın elmacık kemiklerini okşuyor.

O tamamen tatlı. Ve benim ona yaptığım gibi, o da beni bilerek baştan çıkarıyor.

"Uyuyamıyorum" diyor. "Ve nasıl çalışabileceğini buldum."

Gül rengi battaniyenin üzerine bir kâğıt parçası atıyor. Kâğıdı elime alıyorum ve birkaç çıplak insanın son derece grafik çizimini inceliyorum. Eşkıya romanındaki grup seks sahnesini çizdiğini anlamam bir dakikamı alıyor. Kız göbek üstü yatıyor, bir adam yüzükoyun altında, diğeri de yüzükoyun üstünde duruyor; arkada üçüncü bir adam, önde de dördüncü bir adam var.

"İyi çizim becerileri, Majesteleri," diye mırıldanıyorum, yüzümün kızarmaması için kendimi zorlayarak. "Ama bunun üzerinde çok fazla düşünmüştünüz."

Tüm çabalarımın rağmen yüzüm ısınmıyor ve bacaklarımı birbirine bastırma dürtüsü beni ele geçiriyor. Geceliğimin altındaki külot sıırılsıklam.

Kül Kralı omuz silkiyor, küçük ateş kürelerini odamın tavanına gönderiyor ve orada tembelce bir daire çizerek dönüyorlar.

"Kızlarla güzel bir akşam yemeği yedin mi?" diye sordum.

"Evet, ama yarınki mücadele nedeniyle geceyi erken bitirdik," diyor. "Ve ben uyuyamıyorum. Sihrin uyku getirebilir mi?"

"Kalp atışlarını normalleştirebilir, sınırları yatıştırabilir ve iltihabı yatıştırabilirim ama vücuttaki kimyasalların üretimini doğrudan uyaramam ya da beyin fonksiyonlarını değiştiremem" dedim.

"Peki," diye homurdanıyor. "Sanırım uyuyana kadar içeceğim. Zaten birkaç kadeh içtim, koca bir ya da iki şişeyi boşaltmak için bana katılmaya ne dersin?" Kendini yatağıma atıyor ve hizmetçiyi çağırmak için kordona uzanıyor.

"Yapma!" Eğildim ve bileğini tuttum. "Bizi böyle görmesini mi istiyorsun? Skandalı düşün."

Bana bakıyor, dudaklarında esprili bir gülümseme geziniyor, gözleri sıcak bir kehribar rengi titreşiyor. Şarap kokan nefesinin kokusunu alabiliyorum, bu da neden bugün olduğundan daha samimi ve bağışlayıcı bir ruh hali içinde olduğunu açıklıyor.

Yanına uzandığımda, çıplak göğsünün genişliğine ve uzun çıplak bacaklarına çok yakınım. Bakışlarım uzanmış kolunun güzel, sınırlı hatlarında, tuttuğum bileğinde, sonra da zil kordonunun etrafında duran güçlü parmaklarında geziniyor.

Kolunu yavaşça geri çekip göğsüne yaklaştırıyor, böylece parmak eklemlerim tenine değiyor. "Başka nasıl uyuyabilirim ki?" Sesi her zamankinden daha boğuk. "Uykuya ihtiyacım var Şifacı, yoksa biraz dengesizleşiyorum."

"Sana masaj yapabilirim. Bu konuda oldukça iyiyimdir."

Nefesimi tutarak daha samimi bir masaj istediğime dair bir yorum yapmasını bekliyorum, ama yüzüstü dönmeden önce bir anlığına bana bakıyor. "Al o zaman."

"Bunu yaparken seni tarayabileceğimi biliyorsun."

"Farkındayım. Gizlemeye çalıştığım sırrın bir kısmını zaten biliyorsunuz - bedenimin inatçı, değişmez doğasını. Geri kalanını ise Jonald bana tarif etmenin zor olduğunu söyledi. Kendiniz görün ama benden açıklamamı istemeyin."

Merakla yataktan atlayıp parmaklarımı hizmetçimin parfümlerle birlikte soyunma tepsimde tuttuğu yatıştırıcı otlı merheme batırıyorum. Merhemi parmaklarımın üzerine sürdükten sonra yerime geçip ona doğru yaklaşıyorum. Sırtı geniş, bu yüzden parmaklarımı omuzlarına bastırırken beceriksizce uzanmam ve vücuduma açı vermem gerekiyor. Üzerine binersem kaslarını çalıştırmak çok daha kolay olurdu ama bunu deneyecek cesaretim olduğundan emin değilim.

En azından henüz değil.

Doğru isimlerini hiç öğrenmemiş olsam da insan vücudundaki her kas grubunu biliyorum. Onları, bir çocuğun isimlerini telaffuz etmeden veya aile ağacındaki yerlerini anlamadan önce sevgili akrabalarının yüzlerini tanıması gibi tanıyorum.

Kül Kralı'nın omuzlarının kıvrımlarındaki kaslar kaya gibi sert ve bu sadece güçten kaynaklanmıyor. Bu, etine sertçe işlemiş, düğümlenmiş bir endişe. Boynunun altında ve omurgasının üst kısmı boyunca olağanüstü bir gerginlik var. Başparmaklarımla o gergin kasları ovuyorum, ellerimin topuklarıyla düğümlere doğru yuvarlanıyorum.

Kürek kemikleri ve sırtı boyunca uzanan kas kütlelerine ulaştığımda, yumruklarım onları yumrukluyor, eklemlerimle yoğuruyorum. Avuçlarım gerginliği itiyor, ovarak uzaklaştırıyor. Her zamanki gibi, çalışırken gözlerim kapanıyor ve diğer duyumum devreye giriyor; bana acının ve hasarın nerede olduğunu söyleyen içgüdüm. Onu okumak diğer hastaları okumaktan daha zor - sanki vücudunun aurası ile duyularım arasında fazladan bir katman varmış gibi daha fazla konsantre olmam gerekiyor.

Neredeyse yenilenmiş durumdayım ama onun üzerinde çok fazla iyileştirici enerji kullanmaya cesaret edemiyorum. Sadece birazının derisinden sızmasına izin veriyorum, yatıştırmak için iltihap arıyorum. Ya da en azından sızmasına izin vermeye çalışıyorum ama sanki bir bariyer tarafından durduruluyorum. Kaşlarımı çatarak, direnci kırmak için daha sert itiyorum.

Kül Kralı inliyor ve nefesim kesiliyor, çünkü göz kapaklarımın arkasındaki karanlıkta onun içini görebiliyorum, zihnimde insan şeklinde bir fırın gibi. Ben bir Richter değilim, rezonansı hissedemem. Gördüğüm her neyse rezonansın ötesinde, normal bir insanın ya da kullanıcısının sahip olduğu her şeyin ötesinde. Kemiklerinin her biri altın renginde yanıyor; damarları parlayan kırmızı ipliklerden oluşuyor ve kasları kehribar renginde ısınıyor. Yine de yüzeyde insan gibi görünüyor ve hissediyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Ona ne olduğunu sormak istiyorum ama bana sormamamı söyledi. İçimde gerçekten bilmediğine dair bir his var. Ya da biliyorsa bile bana söylemeye hazır değil.

Bu, Yıkım'ın isteyeceği bir bilgi. Ve bunu onlara vermeliyim, çünkü avuçlarımın altındaki bu adam binlerce insanı öldürdü - *kendi* halkını. Onları evlerinde, tarlalarında ve dükkanlarında diri diri yaktı. Peki ne için? Kimse bilmiyor. Bazıları bir sebep söylüyor, bazıları başka bir sebep. Ama o gün orada olan hiç kimse hayatta kalamadı, onun dışında.

Her bir kası palpe etmeye devam ederken, Şifacımın sözü kadar kutsal olan içsel bir yemin ediyorum.

Ashlands katliamını onun ağzından dinleyene kadar Undoing'e Kral hakkında *hiçbir şey* söylemeyeceğim. Çünkü zalimlik yaptığı anlara rağmen, bu kadar çok insanı bilerek, soğukkanlılıkla öldürdüğünü hayal bile edemiyorum. Buna inanamıyorum ya da inanmak istemiyorum.

Çünkü ondan hoşlanıyorum. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi sürekli bana gelmesini seviyorum. Bana olan hayranlığını, vücuduma olan bariz şehvetini seviyorum. Benim için istisnalar yapmasını ve kuralları esnetmesini seviyorum.

Ben kör değilim. Güvensizliğini korkunç yalanlar ve kindar cezalarla nasıl telafi ettiğini görüyorum. Herkesi nasıl uzakta tuttuğunu ve çok yaklaşanları korkutmak için nasıl sert, soğuk bir cephe takındığını görüyorum. Kontrolcü, güce aç, kıskanç, gururlu, değişken ve bencil. Ama aynı zamanda bana yavaş yavaş yaklaşıyor, kendini yavaş yavaş açıyor. Belki de beni becermek istediği içindir. Ya da belki aramızdaki bu çekimde daha fazlası vardır.

Belki de sadece diliyorumdur.

Ellerim tekrar boynuna ve omuzlarına gidiyor, aşağı inmeden önce kalan gerginliği hafifletiyor, omurgasının her iki yanına bastırıyor. Derin bir iç çekiyor ve tamamen gevşiyor. Her şeyi bırakana kadar hala bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim.

Parmaklarım omurgasının tabanını kavlıyor, sonra arkasına geçip şortunun malzemesinin üzerinde çalışıyor. Elimin topuğunu o büyük kasların üzerinde kullanıyorum, daha derin bir etki için diğer avucumu üstüne bastırıyorum.

Kül Kralı'nın ağzından bir inilti çıkıyor ve sanki bu sesi çıkardığı için utanmış gibi tüm vücudu yeniden geriliyor.

"Şşşt," diye onu yatıştırıyorum. "Burada bir tek ben varım. Bırak gitsin."

İtaat ediyor, tekrar gevşiyor ve ben önce kalçalarına, sonra baldırlarına geçiyorum.

Masajı genellikle tekrar omuzlara dönerek bitiririm. Ve şimdi ikimiz de bu konuda daha rahat olduğumuz için, daha önce denemek için çok gergin olduğum şeyi denemek istiyorum.

Kendimi Kül Kralı'nın belinin en dar kısmına yerleştiriyorum, dizlerimin üzerinde duruyorum ve sırtını, boynunu ve kollarını iyice, eşit bir şekilde ovuyorum. Popom onunkine dayanıyor ve sürtünme teması beni tekrar ıslatıyor. Dürüst olmak gerekirse, uyarılmışlığım hiç azalmadı.

Üzerinden sıyrıldığımda, iç çamaşırlarımın sırtına değdiği yerde, teninde nemli bir yer var. Fark etmeyeceğini umarak merhemli ellerimle ovaladım. Tamamen gevşemiş, kızarmış yüzü yastığa yarı gömülmüş ve gözleri kapalı. Her zamanki mağrur sakinliğinden sıyrılmış, her zamankinden çok daha genç görünüyor.

" dön," dedim ona usulca.

Kaşlarını çattı. "Yapamam." "Gel hadi."

Omzunu itiyorum.

". " İç çekti. "Bunu sen istedin."

Kül Kralı sırt üstü dönüyor, kolları yanlarında gevşemiş. Uyarılmışlığı atletini belirgin bir tepe noktasına itiyor ve kumaşta küçük bir nemli nokta var.

"Şu göğüs kasları üzerinde çalışacağız," diye mırıldanıyorum elimden geldiğince düzgün bir şekilde. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda yankılanıyor ve yanaklarım alev alev yanıyor ve karıncalanıyor.

"Mm," diyor Kül Kralı, gözleri hala kapalı.

Yüzü yukarıdayken basit bir masaja odaklanmak daha zor oluyor. Bastırdığım kaslar çok sıkı, ancak üzerlerindeki deri çok lezzetli ipeksi ve sıcak. Kaslarını esnetmiyor ama yine de zarifçe şekillendirilmiş karın kaslarının ince şekillerini görebiliyorum. Vahşi bir güçle dolup taşıyor ama benim dokunuşumla erimiş hatları gevşiyor ve soğuyor.

Genital bölgeyi atlayıp bacak kaslarına geçiyorum ve başparmaklarımı uyluklarının iç kısmında gezdirmeden önce kasların üzerinde çalışıyorum.

Başparmaklarımın yavaşça sürtünmesiyle, sert boyu şortunun altında sarsılıyor ve çenesi geriliyor. Ama hiçbir şey söylemiyor ve gözlerini açmıyor.

Benden onu memnun etmemi istemiyor. Ve belki de ellerime teslim olduğundan beri aklımdan geçen kötü, ahlaksız dürtüler vadisine doğru uçurumdan aşağı neden olan şey de budur.

Serbest bırakılmak istiyor ama bunu istemeyecek. Bunun için ya çok düşünceli ya da çok gururlu -muhtemelen ikincisi.

Ben de ona tamamen teslim olmaya hazır değilim. Çok fazla sorum var.

Ama belki de iyileşme adına... uyku ve rahatlama adına... yapabileceğim bir şey var.

"İstedğin zaman hayır de," diye fısıldıyorum. Ellerim Kül Kralı'nın kalçalarındaki çıkıntılara sıkıca bastırıyor. Bazıları bunlara aşk tutamağı diyor. Bana göre onlar, onun özlem dolu merkezinde kesişen yol gösterici çizgiler.

Merhemın baş döndürücü, puslu, bitkisel kokusu parlak teninin üzerinde yoğun bir şekilde geziniyor ve burun deliklerimi tahrik etmek için yükseliyor. Yavaş hareketlerden oluşan bir dünyada dokunarak birbirimize bağılıyız; nefesimiz mum ışığıyla ılık havaya karışıyor ve yumuşak yastıklar atan kalplerimizi kucaklıyor.

Yavaşça şortunu aşağı çekiyorum, bandı teninden uzaklaştırıyorum, böylece ereksiyonu serbest kalabiliyor. Kül Kralı'nın penisi sağlam, aşırı kalın değil ama sağlıklı bir çevresi ve mükemmel bir uzunluğu var, yukarı doğru hafif bir kıvrımı ve düzgünce şekillendirilmiş bir başı var. Onu yalamak için ilkel bir dürtüye kapıldım, ama biraz kısıtlamam kaldı, bu yüzden ona hiç dokunmuyorum. Orası hariç her yerine dokunuyorum. Başparmaklarım karın kaslarına sürtünüyor, parmak uçlarım kalçalarının oyuklarına bastırıyor, ellerimin topukları uylukları boyunca yuvarlanıyor.

Kral bir keresinde zevkli işkencelerden bahsetmişti. Ona böyle şeylerin nasıl yapılacağını çok iyi bildiğimi gösteriyorum. Bir keresinde Rince'i iki saat boyunca bir dere kenarındaki çimenli bir kovukta saklanırken tekrar tekrar neredeyse zirveye çıkana kadar kızdırmıştım. O çok güzel kıvranıp yalvarırken, onu sınıra getirip sonra duruyordum. Bunu tekrar tekrar yaptım. Sonunda, teni terle kaplanmıştı ve en hafif dokunuşuma karşı tamamen çaresiz bir şekilde inliyordu. Sonunda serbest kaldığında, bunu izlemek enfesti.

Avuçlarımı tekrar Kül Kralı'nın göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum; ancak bu sefer meme uçlarını daire içine alıp parmaklarımın arasında nazikçe yuvarlıyorum. Başı geriye doğru eğiliyor, çenesindeki kaslar esniyor ve siki tekrar aşağı iniyor.

Aşağıya doğru ilerliyorum. Karnı şimdi kaya gibi sert ve çıkıntılı, yaklaşan serbest bırakma ile gergin. Avuç içlerimi her bir kasın üzerinde gezdiriyorum.

aşağıya doğru. Bu sefer, sikine ulaştığımda, elimi etrafına doluyorum ve yukarı doğru bir kez, sıkıca vuruyorum ve sonra bırakıyorum.

Kül Kralı çaresizce seğirerek kırık bir nefes verir.

Bu sese bayılıyorum. Tekrar tekrar duymak istiyorum - bundan asla bıkmayacağımı sanmıyorum.

Ama onunla çok uzun zaman geçirmeye cesaret edemem, yoksa cesaretimi kaybederim. Köyümü ve gizli de olsa bu davranışımın nasıl bir ihanet olabileceğini düşünmeye başlayacağım. Rince bana derin bir tiksinti ve hayal kırıklığıyla bakar; Brayda parmaklarımı kesebilir, ah tanrılar.

Yaptım, *düşünmekle* hata ettim ve şimdi-

Bakışlarım Kül Kralı'nın güçlü bedeninde geziniyor, hızlı nefesleri dışında hareketsiz. Yumuşak, ılık ışıkla yıkanan bu hali çok hoş. Gözleri hâlâ kapalı, ona verdiğim hisler dışında her şeye karşı kör. Bu adam benim kralım. Tüm krallığın hükümdarı. Katil ve cezalandırıcı. Sevdığım toprakları yerle bir edebilecek bir gücün sahibi. Neden şu anda bu gerçeği kavramak için mücadele ediyorum? Neden bir şey göremiyorum?

Gözlerinde açlık ve umutla bana gelen yorgun, yalnız adam?

Elleri çarşafın üzerinde kaskatı duruyor. Birini kaldırıp tendonlarını okşamak, o belirgin erkek parmak eklemlerini daire içine almak istiyorum ama bu çok hassas, çok mahrem olurdu. Ona masaj yapıyorum, uyumasına yardım ediyorum. Hepsi bu.

Parmaklarım merhem yüzünden hâlâ kaygan. Her iki elimi de sert uzunluğunun üzerinde kaydırıyorum, biri şaftı okşuyor, diğeri ucu parlatıyor. Birkaç dakika sonra tek elime geçiyorum ve başparmağımı başın hemen altındaki hassas bir yere ustaca sıkıca pompalıyorum. Diğer elimle taşaklarını kavrayıp hafifçe masaj yapıyorum.

Düşük bir çığlıkla boşalıyor, salgısı kendi karnına ve göğsüne yayılıyor. İnanılmaz vücudundaki her kas şiddetli bir şekilde kasılıyor ve sonra yatağında kemiksiz kalıyor, yakışıklı yüzü tamamen pürüzsüz.

"Gördün mü?" diye fısıldıyor. "Ben lav boşaltmıyorum."

Teagan ve benim Başkent'e olan yolculuğumuz sırasında konuştuklarımıza kulak misafiri oldu, ben onun kulaklarının ne kadar keskin olduğunu fark etmeden önce.

Bu anıya gülümsüyorum, yumuşayan şaft boyunca birkaç rahatlatıcı vuruş daha yaparak onu yatıştırıyorum.

"Masajınız tamamlandı Majesteleri," diyorum. "Artık uyuyabilir misiniz?"

"Eğer buradan kendi yatağıma geçmeyi başarabilirsem. Muhafızlarım gece boyunca ara sıra beni kontrol ettiği için bunu yapmak zorundayım."

"Bu can sıkıcı olmalı." Yataktan kayıyorum ve tuvalet masasından bir bez alıyorum.

"Bazen öyle." Ona fırlattığım bezi alıyor ve vücudunu onunla siliyor. "Bu gece onlara beni birkaç saat rahatsız etmemelerini söyledim. Seni baştan çıkarmak için planlarım vardı."

"Gerçekten mi?" Ona en masum, en şaşkın bakışımı atıyorum. "Yüce tanrılar."

"Bu kadar inkârdan sonra başarılı olmayı beklemiyordum." Bana dikkatle bakıyor.

Biraz kıllandım. "Başaramadın."

"Sanırım hayır. O zaman başka bir gün için bir meydan okuma."

"Bana sadece büyülerimle ilgilendiğini söylemiştin."

"Krallar hassas aldatma konularında uzmandır."

"Reddetmemin bir nedeni de bu Lordum. Bu gece uyumanıza yardımcı olmak için bir merhamet gösterdim. Başka bir şey değil."

"Mercy?" Sırıtırken yanakları kırışıyor, bu ondan gördüğüm en geniş gülümseme. "Zulme çok yakın hissettim. Bu işkence sanatını daha önce de uyguladın, değil mi?"

"Benim de senin gibi bir geçmişim var."

Sivri hatırlatmayla gülümsemesi kayboluyor ve neredeyse bu yorumdan pişmanlık duyuyorum. Ama aramıza tekrar mesafe koymam gerekiyor, yoksa yatağımdan hiç çıkmayabilir.

Kül Kralı ayağa kalkıp odalarımız arasındaki kapıya doğru ilerleyerek, "Yarın Üçüncü Mücadele'de görüşürüz Şifacı," dedi. "İyi dinlen. Tüm gücünüze ihtiyacınız olacak."

O gittikten sonra küçük ateş küreleri bir süre daha tavanımın yanında kalıyor. Ama sonunda birer birer sönüyorlar ve oda onlarsız daha soğuk geliyor.

"Bu delilik," diyorum nefesimin altında.

Her kraliyet gelini adayının aynı şeyi düşündüğünden eminim. Bugünkü yarışma, kalın metal parmaklıklardan oluşan uzun bir çitle çevrili devasa bir açık alanda gerçekleşiyor. Parmaklıklar bir insanın içinden geçebileceği kadar geniş, ancak *başka bir şeyin* kaçabileceği kadar geniş değil.

Alanın uzak ucundaki on üç kafeste kilitli on üç canavar gibi başka herhangi bir şey.

Bu tür yaratıkları daha önce bir kitapta görmüştüm. Nadir bulunurlar, eski bir dünyanın sakinleri, şimdi güneydoğu dağlarının mağaralarına dadanan yaratıklar. Onlara ollpheist deniyor.

Körelmiş kafatasları geriye doğru alçalır ve minicik beyinleri için neredeyse hiç yer kalmaz. Bu mesafeden gözsüz görünürler. Yüzleri, köşelerinden yukarı doğru sürekli, dehşet verici bir gülümsemeyle uzanan geniş, dişli ağızları dışında boş ve özelliksizdir. Dirseklerinden, dizlerinden, kalçalarından ve omurgalarından sivri kemikler çıkmaktadır. Hatta bir tanesinin karnında dikenlerden oluşan bir halka vardır. Bazıları pençelerini uzatmış iki ayak üzerinde dururken, diğerleri dört ayak üzerinde durup çimleri eşeliyor. Her bir tüylü hayvanın arka bacaklarından tırtıklı bir kuyruk fırlıyor.

Ollpheistlerden uzakta, kadın sırasının hemen arkasında durmaktan memnunum. Kayrılanlar bugün elbise giymiyor; etkinlik ya da belki de savaş için giyinmişler. Morani siyah deriden gösterişli bir takım elbise giymiş, çivili siyah saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Leslyne'nin kremsi teni ve yumuşak kıvrımları, metal plakaları öğleden sonra ışığında parıldayan bir zırhla korunuyor. Diaza'nın çilli yüzünün yarısı gözlerini korumak için gözlükle kapatılmış ve parlak kahverengi deri giyiyor.

Diğerlerini tarıyorum: Kırmızı örgüsü ve hafif zincir zırhıyla Teagan, beyaz deri giymiş Khloe, kocaman pazuları açıkta, hantal bir zırhlı yelek giymiş Sabre. Adalasia, zayıf, koyu renk kolları kırmızı sargılarla sarılmış, elleri metal mafsallı eldivenlerle kaplı. Samay, tepeden tırnağa siyahlar içinde. Vanas, kalın bir zırh giymiş. Axley, keskin yüzü kadar tavizsiz gümüş zırhı içinde, yanında onu gölgeleme eğiliminde olan diğer üç kadın.

Favorilerin hiçbirinin sahaya silah getirmesine izin verilmedi ve tribünlerde oturan kalabalık bu gerçeğin keskin, açgözlü bir şekilde farkında görünüyor. Tahta sıralarında öne doğru eğiliyor ve favorileri için bağırıyorlar, eğer herhangi bir yarışmacı bu gürültünün arasında adını gerçekten ayırt edebilseydi bu cesaret verici olabilirdi.

Seyirci kan dökülmesini bekliyor, gösterinin şiddetini arzuluyor. Ve kan akacak. Ama yaraların ölümcül olmadığını görmek benim işim.

Kül Kralı, etrafı muhafızlarla çevrili bir şekilde sahaya çıkıyor ve Kayırılanların sırasının önünde duruyor. Onun orada olması, Felaket'in olası saldırılarına maruz kalması beni garip bir şekilde panikletiyor. Bu alanın etrafında üç halka güvenlik çiti var ve gelen giden herkesin silahları kontrol ediliyor ama yine de. Birisi silahını içeri sokmuş olabilir. Ve Rince'in söylediklerini de unutamıyorum; İntikam'ın içinde birileri var, hatta muhtemelen bir yarışmacı.

Tanıdığım hiçbir kadının isyancılardan biri olduğunu düşünemiyorum. Hepsi ayrıcalıklı sınıfın üyeleri. Krala son vermek ve monarşiyi yıkmak için ne gibi bir nedenleri olabilir ki?

"Bu meydan okuma için," diyor Kral'ın habercisi, "Kayırılanlar bir ollpheist'i idare etmeyi ve ona boyun eğdirmeyi öğrenecek."

Kalabalık soluk soluğa mırıldanıyor ve kadınlardan bazıları gözle görülür biçimde daha da gerginleşiyor.

Zapt etmek mi? Öldürmek değil mi?

Kül Kralı öne çıkar. "Benim her Kraliçem tehlikeli durumları yatıştırma ve şiddete başvurmadan dengesiz insanlarla başa çıkma becerisine sahip olmalıdır. İşte bu yüzden bu canavarlarla yüzleşmek için silahınız yok. Ama yardım alacaksınız." Elini kaldırdı ve her biri Vanas'inkine benzer dolgulu zırhlar giymiş on üç kişi sahaya çıktı.

"Bunlar ollpheistlerin eğitmenleri," diye devam ediyor Kral. "Hayvanlara basit komutlara yanıt vermeyi öğretiyorlar. Nasıl idare edeceklerini açıklarlar.

Yaratıklarla pratik yapmanız için size birkaç dakika verilecek."

Kadınları acımasız gözlerle süzüyor. "Teker teker, birlikte pratik yaptığımız ollipheist serbest bırakılırken alanda duracaksınız. Ollipheist'in ilk içgüdüğü sizi öldürmek ve yemek olacaktır ama alıştırma sırasında dikkatinizi verdiyseniz ne yapmanız gerektiğini bilirsiniz. Kum saati boşalana kadar ollipheist'inizin kontrolünü elinizde tutmalısınız." Kıpırmızı kumla dolu devasa bir kum saatinin yanında duran bir hizmetkârın bulunduğu platformu işaret ediyor. "Canavarınızla başa çıkamazsanız ve hayatınız tehdit altındaysa, kendinizi savunabilirsiniz. Ancak kontrolü elinde tutanlara ekstra puan verilecektir. Süre dolmadan önce çitlerden geçip ringi terk eden herkes evine gönderilecektir."

Bu düşündüğümde daha tehlikeli ve saçma. O korkunç canavarların *eğitmenleri* mi var? Ürperiyorum.

"Affedersiniz, Şifacı?"

Konuşan hizmetçiye döndüm. "Evet?"

"Kral, yarışma sırasında bu ata binmeni söyledi. Güçlü ve hızlı bir adamdır ve canavarların etrafında ürkmez." Çocuk bana uzun, iri yarı bir aygırın dizginlerini uzattı.

"Teşekkür ederim." Dizginleri alıp ata bindim. Bu egzersiz sırasında yerde olmayacağımı bilmek içimi rahatlatıyor. Gerektiğinde ringde hareket edebileceğim ve yüksekte olacağım, bu da görüş ve güvenlik açısından daha iyi. Ancak, kızlar teker teker test edilse bile, bu alanda on üç vahşi canavar ve on üç savunmasız insan bedeniyile birlikte olmaktan hâlâ memnun değilim.

Soylu kadınların yumuşak olduğu konusunda yanılmışım. Çoğu fiziksel olarak beklediğimden daha güçlüymüş. Ancak sahip oldukları güce ve eğitime rağmen silahsızlar ve bu dişlek yaratıklarla boy ölçüşemezler. Kül Kralı bunu neden yapsın ki?

Sıra boyunca yürüyor ve Favoriler'in her birini halka açık ortamlarda ona özgü soğukkanlı bir zarafetle selamlıyor. En çok Khloe ve Teagan'a sıcak davranıyor ve eminim diğer kızlar da bunu fark ediyor.

Hakkını teslim etmek gerekirse, yarışmacılarla geçirdiği kişisel zaman sırasında onların korkularını yatıştırmış görünüyor. İlk günkü gibi onun varlığından dehşete düşmüyorlar.

Sıranın sonuna ulaştığında bana doğru yürüyor. Atımın boyu sayesinde ondan daha uzun olmak gibi alışılmadık bir durumdayım ve bu durumdan keyif almadan edemiyorum.

"Gülümsüyor musun?" Ağzının köşesi seğiriyor. "Dehşete düşmedin mi?" "Oh, dehşete düştüm. Kendim ve onlar için. Ama burada olmayı seviyorum.

Siz yükseklerdeyken-" Kendimi tutuyorum, yakınlardaki muhafızları hatırlıyorum. "Bugün muhteşem görünüyorsunuz Majesteleri."

"Öyle, daha doğrusu." Kollarını uzatıyor, esinti alev rengi pelerinini ve gömleğinin geniş kollarını karıştırıyor.

Her ne kadar teşvik etmiş olsam da kibri beni biraz kızdırıyor. "Bu ölümcül bir meydan okuma Lordum." Ses tonuma azarlayıcı bir ton girmesine izin veriyorum ve en yakınımdaki muhafız kıllanıyor, yumruğunu sıkıyor.

Kül Kralı sert bir hareketle onu susturuyor, hâlâ bakışlarımı tutuyor. "Dediğim gibi, Kraliçelerimden herhangi biri dengesiz insanları sakinleştirebilmeli. Canavarlarla nasıl başa çıkacaklarını bilmeliler."

Gözlerinde bir yoğunluk, sözlerinde sivri bir anlam var. Ve birden anladım.

Canavar olan o. Kontrolden çıkması halinde bu kadınların onunla başa çıkabilecek cesarete ve akla sahip olduklarından emin olmak istiyor. Müstakbel karısı, ister toplum içinde ister özel hayatında olsun, onun ara sıra alevlenmeleriyle uğraşmak zorunda kalacak.

Kral ve maiyeti alandan uzaklaşıyor ve kendisi için inşa edilen ve olayı izleyeceği özel locaya giriyor.

Gidişini izlerken, boğazında şişen, dişlerinin arasını yalayan alevleri düşünüyorum ve su sihrimin ona aktığını, ateşi söndürdüğünü düşünüyorum.

Canavarla nasıl başa çıkacağımı çoktan öğrendim.

Saha temizlendikten sonra, Favoriler eğitmenlerle eşleşiyor. Eğitmenlerin çoğu alçak sesle konuşuyor ve daha yakından at sürmeme rağmen ne dediklerini tam olarak anlayamıyorum. Ama Leslynn'e'nin antrenörü hoş görünümlü ve doğal olarak yüksek ses tonuna sahip bir kadın ve ben de atımı ikisine doğru sürüyorum.

duyabildiğim her şeyi duymalıyım. Bu canavarlar serbest bırakıldığında sahada olacaksam, ne beklemem gerektiğini bilmem gerekiyor.

"Ollpheistler parlak ışığı sevmezler," diyor eğitimci. "Başlarını nasıl eğip aşağı yukarı salladıklarını görüyor musun? Güneşten memnun değiller. Eğer yaşlı Hesham -bu benim Ollpheist'im- sana saldırırsa, güneşi arkana alırsın ve o ışık alevine doğru koşarken iki kez düşünür. Gölgelerden dur. Canavarlar korkaktır, bu yüzden bölgedeki en küçük hedefe, en kolay ava yöneleceklerdir. Sen ve atlı şifacı arasında bir seçim yapmak zorunda kaldıklarında, her seferinde seni seçeceklerdir."

Leslynne başını sallıyor, mavi gözleri kocaman.

"Şimdi yaklaşımımızı uygulayalım" diyor eğitimci. "Kollarınızı vücudunuzdan bu şekilde uzatarak kendinizi olabildiğince büyük gösterin." Kollarını genişçe açıyor. "Eğer başınız gerçekten belaya girerse, bu sesi kullanın." Gırtlaktan, vıraklayarak bir ses çıkarıyor. "Bu 'gün batımı' anlamına gelir ve dinlenme zamanının geldiğini gösterir. Dene bakalım."

Leslynne aramayı dener ama sınırlı bir başarı elde eder. Eğitimci yüzünü buruşturur. "O zaman bunu unutalım. 'Gün batımı' çığlığı, tehlike ya da yiyecek çağrılarına çok yakın. Bu hayvanlarla çalışırken çığlıkları ayırt etmek uzun zaman alır. Şimdi Hesham'a yaklaşacağız ve size hangi komutları bildiğini söyleyeceğim. Kollarınızı açın -evet, böyle- ve yere basın ki geldiğinizi hissetsin ve sizin korkunç bir varlık olduğunuzu anlasın. Bu yaratıklar titreşimlere ve ses dalgalarına bayılırlar. Tamam o zaman, gidiyoruz!"

Eğitmen ve Leslynne kollarını iki yana açarak bir ollpheist kafesine doğru yürüyor. Bu tuhaf manzara karşısında kalabalıktan kahkahalar yükseliyor ama Morani ve eğitimci de benzer bir yaklaşıma başlayınca gülmeyi kesiyorlar. Çok yaklaşıp kızların konsantrasyonunu tehlikeye atmak istemiyorum, bu yüzden geride duruyorum, sadece gerekirse içeri girebilecek kadar yakınım.

Morani'nin ollpheisti, o ve eğitimci neredeyse kafese ulaşana kadar kıpırdamadan duruyor ve sonra saldırarak parmaklıklara çarpıyor. Morani çığlık atıyor ve canavar ona ulaşamayınca öfkeyle bağırıyor. Eğitimci bağırıyor, yere vuruyor ve yaratık sakinleşene kadar kollarıyla ritmik sarsma hareketleri yapıyor.

O ilk saldırı ve çığlık herkesin ruh halini endişeden dehşete dönüştürüyor. Kadınların çaresizliğini hissedebiliyorum. Khloe açıkça hıçkırıyor, dar omuzları titrerken eğitimci onu beceriksizce teselli etmeye çalışıyor.

Yaklaştıkça ağladığını duyabiliyorum, "Bunu yapmak istemiyorum. Bunu yapamam."

"Khloe." Attan aşağı sallanıyorum ve omuzlarını tutuyorum. "Khloe, burada olmak istiyor musun? Onu istiyor musun?" Kül Kralı'nı gösteriyorum.

"Ben-ben-ben-ben öyle düşünüyorum," diye hıçkırıklar arasında nefes nefese kalıyor.

"O zaman bunu yapabilirsin. Öğitmeniniz size yardım etmek için burada. Canavara herhangi bir numara yaptırmak zorunda değilsin, tamam mı? Sadece sahada kal ve kum saati bitene kadar hayatta kal. Ölmene izin vermeyeceğim. Güven bana."

Sihrimle nabzını yavaşlatamam ya da sinirlerini yatıştıramam -bu diğer kızlara haksızlık olur- ama atıma tekrar binmeden önce ona en kendinden emin gülümsememi veriyorum. Öğitmen bir ollpheistle başa çıkmak için tercih ettiği stratejiyi açıklamaya devam ederken gözlerini siliyor ve başını sallıyor.

Alıştırma seansının sonunda, yarışmacılardan birkaçı bir ollpheisti yere yatırmayı ya da etrafında dönmesini sağlamayı başarırken, diğerleri canavarları dışarı çıkıp onları yemeye çalışmadan kafese çok fazla yaklaşmıyor. Görünüşe göre her ollpheistin tıpkı insanlar gibi farklı bir mizacı var. Ve Kayrılanlar'ın hangisiyle mücadele edecekleri konusunda bir seçenekleri yok. Her birine bir numara ve buna uygun bir kafes verilmiş.

Sonunda kızlar ve öğretmenler sahadan çıkarılır ve müjdecî kuralları tekrarlar - süre dolana kadar zincirsiz canavarla birlikte sahada kalın. Çitin dışına çıkmak yarışmadan otomatik olarak diskalifiye olmak anlamına gelir. Hayatta kalmak minimum beklentidir, ollpheisti sakinleştirebilmek veya kontrol edebilmek için bonus puanlar vardır. En yüksek puanı alan kız Kral ile özel zaman geçirme hakkı kazanır.

Haberci Kül Kralı'na bir kâse uzatır ve o da bir kâğıt parçası seçer. "Teagan," der.

Yüzü bembeyaz olan Teagan başını sallar ve çitlerin arasından geri adım atar. Bir öğretmen koşup ilgili ollpheist'in kafesinin mandallarını açıyor, sonra da güvenli bir yere koşuyor. Avuçlarımı ve sırtımın ortasını kaplayan terin farkında olarak atımın dizginlerini kavırıyorum. Bazı Favoriler gibi ben de bugün boynumdan bileklerime ve ayak parmaklarıma kadar ağır deri giyiyorum ve bundan nefret ediyorum.

Potsava tarlalarına geri dönmek için neler vermezdim, ufalanmış koyu toprakta dans ederken bitkilerin üzerine pırıltılı su püskürten spreylere rehberlik etmek. Keşke Elisse'nin bebeğini ben doğurtabilseydim; hem onun hem de çocuğun gelişimini aylardır izliyorum ve kendimi her ikisine de derinden bağlı hissediyorum. Ama doğumu Ranis'ten gelen ebe gerçekleştirecek, çünkü ben buradayım ve toprağın asil kızlarının canavarlarla yüzleşmesini izliyorum.

Üst platformdaki bir hizmetçi devasa kum saatini ters dönene kadar iter ve kırmızı kum akmaya başlar.

Teagan çitin yakınında oyalanıyor ve bir an için zaman dolana kadar güvenli bir şekilde kenarda kalıp kalmayacağını merak ediyorum.

Ama sonra, ollpheisti kafesin kapısını dürtüyor ve serbest olduğunu keşfediyor. Hemen Teagan'a doğru saldırır.

İlk dürtüm atımı ileri doğru mahmuzlayıp canavarın önünü onunla Teagan'ın arasına girmek oluyor. Kendimi tutmak için tek yapabildiğim bu.

Teagan ayaklarını yere vuruyor, kollarını iki yana açıyor. Yaratığa bağırıyor ama çığlığı korkudan tizleşiyor.

Durmuyor. Doğruca ona çarpacak.

Son saniyede kenara dalıp yuvarlanır ve ollpheist parmaklıklara kafa üstü çarpar. Sersemlemiş bir şekilde sendeliyor.

Teagan yaratık dersini almadan önce manevrayı iki kez daha tekrarlar. Dördüncü seferde ona daha temkinli yaklaşıyor ve Teagan ona bağırduğunda, yaratık itaatkâr bir şekilde çömeliyor. Bir zil çalar ve Teagan'ın testinin bittiğini işaret eder. Saray rüzgârgülü ve iki eğitmen canavarı kafesine geri götürür ve bir sonraki Favoriler sahaya adım atar.

Her kızın ollpheistlerle başa çıkmak için farklı bir yolu var. Sıra Diaza'ya geldiğinde ve canavarının kafesinin kilidi açıldığında, doğruca kafese koşar ve hafifçe yan tarafına tırmanır. Canavar aşağıda öfkelenirken o zamanını kafesin tepesinde, canavarın ulaşamayacağı bir yerde tüneyerek geçirir.

Sabre, çok fazla tepinmesine ve bağırmasına rağmen canavarını bastırmayı başaramaz, bu yüzden onunla kafa kafaya çarpışır ve bir adamı düşürebilecek yumruklar atar. Zaman dolana kadar canavarın çenelerini zar zor uzakta tutuyor.

Axley, sevmesem de hayranlık duymam gereken vahşi bir cesaretle canavarıyla yüzleşiyor. Ollpheist ondaki baskın yırtıcı ruhunu fark etmiş olmalı, çünkü hemen boyun eğiyor. Hatta onun emriyle tam bir daire çizerek dönüyor, ancak bu sırada kuyruğu karnını sıyrıyor. Axley'nin üç arkadaşından birinin durumu o kadar iyi değil; hemen ringin dışına kovalanıyor. İki muhafız ona eşlik . Morani, Leslynne ve Adalasia'nın hepsi canavarları üzerinde belli bir seviyede kontrol sahibi.

Kızların birçoğu şu ya da bu şekilde yaralanıyor; anlayabildiğim kadarıyla çoğunlukla sıyrıklar ve çürükler. Ollpheist'i ona saldırdığında Samay'ın kolu kırılıyor ve derin kesikler oluşuyor ama ben tam yardıma koşacakken yaratığın pençelerinin altından yuvarlanmayı başarıyor ve süresi dolana kadar koşmaya devam ediyor. Zil çaldığında tökezleyerek kaçtı.

pençeli yüzünden kan damlıyordu. Onu hemen kontrol ediyorum ama yaraları hayati tehlike arz etmediği için tüm Favoriler yarışana kadar onu iyileştiremiyorum.

Khloe mücadeleye katlanan son yarışmacıdır. Samay'ın öfkeli canavarı rüzgârın efendisi ve çivili sopaları olan birkaç eğitmen tarafından kafesine geri itilirken beklemek zorunda. Bu canavar açık ara en güçlü ve en kana susamış olanı gibi görünüyor. Neyse ki Khloe'nin yarattığı daha küçük ve daha uysal.

Canavarının kafesinin kilidi açılırken Khloe sahanın ortasında tereddüt ediyor. Belki de bir strateji belirlemeye çalışıyordur.

Canavar ona doğru adım atmaya başlayınca Khloe titrer ama kendini tutmayı başarır. Canavar başını sallıyor, dişlerinden salya telleri sallanıyor. Kürklü omuzları koyu renkli bir şeyle keçeleşmiş - umarım sadece çamurdur. Hırılıyor ve Khloe kollarını açıp küçük ayağını huysuzca yere vuruyor.

"Yeter!" diye bağırır. "Ben de en az senin kadar korkuyorum. Otur da bunu atlatalım!" Eğitmeninin ona öğrettiği sarsıntılı el işaretlerini taklit ediyor.

Şok oldum, ollpheist ona itaat etti. Arka ayakları yere basıyor ve korkunç kafası bir o yana bir bu yana sallanarak orada oturuyor.

Khloe duruşunu koruyor ve yaratık ayağa kalkmaya başladığında onunla kararlı bir şekilde konuşuyor. "Hayır, kalkmayacaksın. Olduğun yerde kal."

keskin ama içinde arkadaşça bir nota duyabiliyorum. Korkusuna rağmen bir şekilde canavarla bağlantı kurdu.

Kül Kralı'na doğru riskli bir bakış atıyorum. Ayağa kalkmış, Khloe'ye hevesle ve gururla gülümsüyor.

Acı, çarpan kalbime doğru fırlıyor, o kadar keskin ki bir an nefes alamıyorum.

Onu seviyor. Sonunda onu seçecek. Birlikte çok iyi olacaklar. Kız onun için mükemmel.

Ona başka bir adamın çocuğunu taşıdığını söylemeliyim. Hemen ortadan kaldırılırdı. Tabii gerçeği bu kadar uzun süre sakladığım için benim de başım derde girebilir. Ama en azından ondan uzaklaşmış olur.

Neyim var benim? Ben o kız değilim. Kimsenin çöküşünü planlamam, hele ki sevdiğim birinin.

Kül Kralı'nın yakınında olmak bana bunu yaptı. Beni kıskanç ve sinsi birine dönüştürdü.

Ben bundan daha iyiyim.

Bir gıcırtı sesi hayallerimi yıkıyor. Kafeslerden birinde bir huzursuzluk var -Samay'ın vahşi canavarı, tekrar hapsedilmekten mutsuz, kendini kafes kapısına çarpıyor.

Hangi açılır. Heartfire.

Aman Tanrım.

Kapı doğru şekilde kilitlenmemiş olmalıdır.

Samay'ın ollpheisti gırtlaktan gelen bir böğürmeyle kendini Khloe'ye doğru fırlatıyor.

Khloe ile yaklaşmakta olan canavarın arasına girebilmek için umutsuzca atımı ileri doğru itiyorum. At şu ana kadar cesur davrandı -birkaç homurdanma ve pençelemenin dışında, son birkaç saattir ringde dolaşan canavarlara aldırış etmedi. Ama şimdi ondan istediğim şey çok fazla. Ciyaklıyor ve homurdanıyor, geri geri gidiyor, büyük ollpheiste yaklaşmayı reddediyor.

Khloe'nin bir ollpheistle işi başından aşkın. İki taneyle başa çıkmasına imkan yok. Canavarı ikinci canavarın varlığıyla daha da sinirlenmeye başladı bile.

Atımdan inip Khloe'ye doğru koşuyorum. Gözümün ucuyla rüzgar değnekçisini ve eğitimcileri çitlerin arasından geçerken görüyorum, müdahale etmeye hazırlar ama Kül Kralı "Bekle!" diye bağıyor.

Vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, çılgın kimyasallar hayatta kalma içgüdümü körüklüyor. Bu canavarlar en küçük avın peşine düşer, yani bu canavarın Khloe yerine bana odaklanmasını *sağlamalıyım*. Eğer onu yeterince kızdırırsam, onun yerine beni kovalayacaktır.

Tam yoluna girip kollarımı açıyorum ve inciklerimden acı fışkırana kadar ayaklarımı olabildiğince sert bir şekilde yere vuruyorum.

"Dur, seni koca korkak!" Bağıyorum. "Lanet olası dur!"

Ollpheist, yarısı kürk yığınları arasına gömülmüş boncuk gibi gözlerini görebileceğim kadar yakınımda. şimdi dikkati benim üzerimde ve yavaşlarken durdu. Ama sonra toprak parçalarını yırtmaya başlıyor, başka bir saldırıya hazırlanıyor.

Teagan'ın stratejisini denemek için dış çitten çok uzaktayım. Ama yavaşça sağa yanaşıyorum ve yaratık beni görüş tutmak için dönüyor - ta ki öğleden sonra güneş omzumun üzerinden gözlerine vurana kadar. Çılgık atıyor, kafasını pençeliyor.

Samay seans sırasında bu köpek üzerinde birkaç komut denerdi. Muhtemelen sesi korkudan çok ince olduğu ve vücut dili baskın olmaktan çok uzak olduğu için işe yaramadılar. Sesim muhtemelen daha iyi olmayacak ama bir şeyler denemek zorundayım.

Canavarın gözlerine altın rengi iyileştirici ışık tutabilirdim. İçme fiçilerinden su çekebilir ve ona boyun eğdirebilirim. Ama içimden bir ses bunu yapabileceğimi, sihrim olmadan da canavarı alt edebileceğimi bilmek istiyor.

Güneşin ateşli parıltısı sırtımı ve omuzlarımı ısıtıyor. Boynum terden kayganlaşıyor ve burun deliklerim sıcak derinin puslu kokusuyla, kendi bedenimin buruk kokusuyla, yeni pençelenmiş toprak ve çimenlerin aromasıyla doluyor.

Sanki gökyüzünü kucaklıyormuşum gibi iki kolumu da yukarı ve dışarı uzatıyorum ve canavara doğru yürüyorum.

Diaza kendini canavarının öfkesinden uzaklaştırdı. Teagan, ona karşı koyamayacak kadar başı dönene kadar kendi kafatasını parçalamasına izin verdi. Ama Khloe-Khloe onunkiyile bir tür bağlantı kurdu. Benimle ikinci canavar arasında devam eden çekişmeye rağmen hala onun kesin emirlerine itaat ediyor.

Ollpheist'im başını eğiyor, o kalkık çeneler genişçe sarkıyor. İleri atılırken boğazından bir hırıltı kopuyor.

"Beni anlayabiliyor musun?" Bağırıyorum. "Öldürmek, yemek istiyorsun. Bil bakalım ne olacak, yemeğe giden en kestirme yol senin o kafese geri girmen. O zaman bu saçma meydan okuma sona erer ve *hepimiz* eve gidip yemek yiyebiliriz. Eminim eğitmeniniz size güzel bir şeyler yedirecektir."

Canavar bir yay için gerildi ve ben iki elimi birden uzatıp "Dur!" diye bağırdım.

Ollpheist önümde kayarak durdu ve kükreyerek dişlerinden tükürükler püskürttü. Bir pençesini bana doğru savuruyor ama kıpırdamıyorum, pençenin ucu göğsüme değdiğinde bile kıpırdamıyorum. Acı etimi parçalıyor ama kendimi ileri doğru adım atmaya zorluyorum, botumu yere vuruyorum, çimde yankılanan somut bir tehdit.

Canavar bir adım geri çekiliyor, neden Samay gibi çılgılık atıp kaçmadığım konusunda kafası karışmış gibi.

"Senden korkmuyorum." Sesim alçak ve sert, ama seyirciler arasındaki yetenekli bir çift kulağın her kelimeyi duyabileceğini biliyorum. "Çok büyük ve korkutucu olduğunu, kimsenin senin etrafında olmayı kaldıramayacağını düşünüyorsun, ama bu doğru değil. Bana zarar veremezsin, çünkü iyileşir ve her geri dönerim.

Eğer teslim olursan istediğin her şeye sahip olabilirsin. Eğer bana boyun eğersen."

Ollpheist beni tekrar yaralıyor, bu sefer kolumu. Acının bulanıklığında, kıyafetlerimi ıslatan ve çimlere damlayan kendi kanımın hissiyle yürümeye devam ediyorum.

Yaratık çığlık attığında dişlerimi göstererek gülümsüyorum, çünkü artık sesindeki farkı duyabiliyorum. Bu öfkeli bir çığlık değil; daha çok "Bu korkunç kız kim ve ona zarar verdiğimde neden kaçmıyor?" diye çığlık atıyor. Ben ilerlemeye devam ederken canavar geriye doğru itişiyor ve onu dış çitin parmaklıklarına hapsediyor. Parmaklıkların ötesinde kraliyet kutusu var.

"Gördün mü?" diye mırıldandım. "O kadar da korkunç değilmişsin." Ve gözlerimi bir anlığına kaldırıp Kül Kralı'nın kızıl bakışlarıyla buluşuyorum.

Ollpheist parmaklıklara yaslanıp sessizleşiyor. Bir çan porselen sessizliğini kırar.

Kendimi iyileştirdikten sonra, Favoriler'in yaralarını teker teker iyileştiriyorum. Yaraları en kötüsü olduğu için Samay ilk sırada. Yüzünden başlıyorum ve göz küresinin ikiye ayrıldığını, çenesinin kırıldığını ve bir pençenin dudağını parçaladığını keşfediyorum. Acı reseptörlerini yatıştırıyorum ve her zamanki gibi güzel görüne kadar tüm doku katmanlarını yavaşça yeniden inşa ediyorum. Sonra kol kemiğini tekrar örmeye çalışıyorum.

"Teşekkür ederim Şifacı," diyor. "Hakkınızda söylediklerim için üzgün olduğumu bilmenizi isterim."

"Hiçbirini duymadım, bu yüzden affedilecek bir şey yok." Kolunu sabitledikten sonra göğsüne doğru ilerleyip başka yaralar var mı diye bakıyorum. İki kaburgası kırık.

"Ama diğerleriyle birlikte güldüğüm için kendimi kötü hissediyorum," diyor Samay. "Axley ve kızları sürekli seninle dalga geçiyor. Senden gerçekten nefret ediyor."

Cevap vermemeye çalışarak dudaklarımı birbirine kenetliyorum. En azından Axley bu mücadelede iki zehirli küçük arkadaşını kaybetti. Bir tanesi

ve Ash King sonunda bir diğeri eledi. Böylece yarışmada sadece on bir kadın kaldı.

Parmaklarım Samay'ın vücudunda gezinirken onu tekrar tepeden tırnağa tarıyorum. "Artık iyisin," diyorum ona. "Mükemmel bir bütünsün."

"Çok rahatladım. Eğer size teşekkür etmek için bir şey yapabilirsem," diyor ve masadan kayıyor.

"Yeteneğin nedir?" Ayak bileğindeki geçici Muting dövmesini gösteriyorum.

Biraz gülümsüyor. "Ben etkilenmezken etrafımdaki sıcaklığı değiştirebiliyorum. Bu sınırlı bir güç - insanları donduramıyorum ya da yakamıyorum - ama onları çok rahatsız edebiliyorum. Eğer rezonansım daha güçlü olsaydı, kalıcı olarak Susturulmuş olurdum."

"Diğer kızların hiçbirinin güçleri yok mu?" "Fark ettiğim kadarıyla yok."

Başımı salladım. "Biri sihrini saklamaya çalışsaydı Richter'lar onu yakalarlardı."

Yüzünü buruşturuyor. "Şart değil. Richter'ları kandırmanın ya da onlara rüşvet vermenin yolları var."

Sanki sohbetten kaçtığı için memnunmuş gibi kısa bir gülümsemeyle ayrılıyor.

Yani sadece sarayda -muhtemelen Kayırılanlar arasında- Felaket için çalışan bir casus değil, aynı zamanda bilinmeyen güçler de saklıyor olabilir. Harika.

Kızları iyileştirirken araya zararsız ve sohbet havasında geçmesini umduğum birkaç soru sıkıştırıyorum. Krallığımızın sınırlarının ötesine hiç seyahat ettiler mi? Gitmedilerse, gitmek isterler mi? Şehir pazarlarında uluslararası ithal malların azlığından biraz yakınıyorum ama kızlara ülkemizin izolasyonist politikaları hakkında ne düşündüklerini sormaktan kaçınıyorum.

Hepsi cevaplarında oldukça temkinli ama hiçbiri yanlış anlaşılmıyor. Morani beni bir karaborsa uluslararası mal satıcısıyla temasa geçirmeyi teklif ediyor. Bu iyi huylu bir jest ve aynı zamanda hainlik potansiyeli taşıyan tek yorum. Elimden geldiğince nazıkçe reddediyorum. Kral'a karaborsa bağlantısını anlatmayı planlamadığım için şanslı. Yine de soyluların çoğunun ticaret yasağına rağmen gizlice uluslararası mallar satın alıp almadığını merak ediyorum. Parası ve ayrıcalığı olanlar her yasanın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulurken, yoksulların boyun eğmekten başka çaresi yok gibi görünüyor.

Sonunda Axley onu iyileştirmek için gelir. Soyunur ve masaya uzanır, ağzı kırmızı bir çizgi halindedir ve keskin gözleri tavana sabitlenmiştir. "Birkaç ," diyor. "Doğal yollarla, kendi başıma iyileşmeyi tercih ederdim ama Kral size gelmemde ısrar etti."

"Sadece çizik olduğuna emin misin?" Elimi onun morarmış karnının üzerinde gezdirdim. "Ollpheist'inin kuyruğu sana düşündüğümünden daha sert çarpmış gibi görünüyor."

"Sadece çizikler," diye homurdanıyor.

Ama öyle değil. İçinde bir şeylerin kanadığını hissedebiliyorum. Düzeltilmezse, birkaç saat içinde ölecek.

"İç kanaman var," dedim ona. "İyileştirmem biraz zaman alacak."

"Bunun için gerçekten zamanım yok. Yarışmada birinci oldum ve bundan hemen sonra Kül Kralı ile bire bir zaman geçirmem gerekiyor. Her dakika önemli." Kendini yukarı itiyor.

"Uzanın lütfen," diyorum en sakın şifacı sesimle. "Tamamen sağlıklı olduğunuzdan emin olmak benim işim."

"Sanki umurunda," diye . "Rose Room fahişesi."

Tüm vücudum geriliyor.

Buradan çıkıp gitmesine ve ölmesine izin verebilirim. Bu onun şirret kışına hizmet ederdi.

Ama bir yemin ettim.

"İyileştirmeyi kabul etmezseniz, Kral'la konuşmak zorunda kalacağım," dedim sakın bir sesle. "Benimle ne sorunuz olursa olsun, lütfen görevlerimi çok ciddiye aldığıma inanın. Size asla zarar vermem. Ve eğer bunu yapmama izin vermezseniz, bir gün bile dayanamazsınız."

Axley bana bakıyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Acele et o zaman. Majestelerine katılmadan önce biriyle buluşmam gerekiyor ve zaten geç kaldım."

"Biriyle tanışmak mı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Elbette." Altın çizgilerin ellerimden çözülmesine ve etine batmasına izin veriyorum, çürükleri ve yırtıkları arıyor, mühürlüyor ve iyileştiriyorum. Kaybolan kanın bir kısmını da yerine koyuyorum ama tamamını değil. Kül Kralı'yla geçirdiği süre boyunca biraz zayıf hissetmesine izin veriyorum.

Son hastam Khloe. Odaya uçarak giriyor ve boynuma sıkıca sarılıyor. "Cailin! Beni kurtardın. Benim kestane atlı güzel şövalyem. Belki de Kül Kralı yerine sana aşık olmalıydım."

Onu sıkıca sarıyorum, gülüyorum. "Gururum okşandı. Eğer kızlardan hoşlansaydım, senin peşinde olurum."

"Hiç denedin mi?" diye soruyor sinsi bir gülümsemeyle. "Hayır mı?"

"Evet. Bir erkekle birlikte olmaktan çok farklı. Daha yumuşak ve ıslak, çoğunlukla." Kıkırdıyor. "Ve tam olarak ne yapacaklarını biliyorlar. Ama ben de erkeklerden hoşlanıyorum, özellikle de Perish gibi erkeklerden. O kaslara ve zarif yüze sahip-tanrılar." Bayılma numarası yapıyor.

Kül Kralı'ndan bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü kızarıyor ve "Evet, ona ilk adıyla hitap edebileceğimi söylemişti" diyor.

"Siz ikiniz yakınlaşıyor musunuz?" Vücudunda yara olup olmadığını kontrol ederken gözlerini kaçırıyorum.

Yüzü biraz kararıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum. Hamilelik meselesi. Aslında bitirmeye karar vermiştim ama bugün dışarıda o canavarlarla yüzleşirken kendim için değil, bu çocuk için korktuğumu fark ettim." Koruyucu bir elini karnının üzerine koyuyor. "Bu çocuğu istiyorum, Cailin. Her kim olurlarsa olsunlar, onlar benim ve onlardan vazgeçmeyeceğim."

Kalbim ısınıyor ama duyması gereken gerçeği söylemeden de edemiyorum. "O zaman Kral'a söylemen gerekecek."

"Biliyorum." Parmak uçlarını alnına bastırıp yoğuruyor. "Sadece çok zor. Muhtemelen beni yarışmadan atacak. Ve ben atılamam, Cailin. Kalmak zorundayım. Burada olmam gerek. Bana biraz daha zaman verebilir misin? Lütfen?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sana aşık olduğumu görebiliyorum, Khloe. Ona tüm bilgileri vermeden seni sevmesini sağlamak adil mi?"

"Aşk aşktır," diye itiraz ediyor. "Her şeyin üstesinden gelebilir."

O içten, masum kara gözler benimkilere bakarken, onu inkar etmeye ya da karşı çıkmaya dayanamıyorum.

"Biraz daha zaman," diye söz veriyorum ve yüzünde saf güneş ışığı gibi bir gülümseme beliriyor.

Ancak şifa seansları bittikten sonra da içimi bir korku kaplıyor.

O geceki ziyafet sırasında Axley, Kral'la birlikte köşedeki özel bir masada oturuyor. Hepimiz dağıldığımızda, orta kanadın üçüncü katındaki uzun salona çıkıyoruz. Oda, çiftlerin gezinti yapabileceği iyi korunan bir balkona açılıyor; balkon ağaçlarla çevrili olduğu için diğer pencerelerden ya da çatılardan bu noktaya net bir görüş hattı yok. Her zaman olduğu gibi güvenlik her şeyden önemlidir.

Salon boyunca sessiz köşeler ve yumuşak kanepeler de bulunmaktadır. Burası içkiler, sessiz sohbetler ve gizli öpücükler için yaratılmış bir alan. Küçük bir müzisyen grubu, yayları tellerin üzerinde sallayarak ve titreterek toplanan konuklara serenat yapıyor.

Geçen akşamdan tanıdığım birkaç kişiyle karşılaşıyorum - dans partnerlerim ve arkadaşlık ettiğim yarışma görevlileri - ve onların hoş selamlarını duymak güzel. Soyluların ve danışmanların çoğu, muhtemelen Gül Odası'ndaki odamı duydukları için, beni hâlâ dikkatle görmezden geliyorlar. Özgür aşka bu kadar adanmış bir şehir için, Kül Kralı'yla olan sözde bağlantım konusunda haksız yere yargılayıcı davranıyorlar.

Bu gece sade, mavi, sırtı açık bir elbise giyiyorum ve birkaç parça mücevher takıyorum. Saçlarım düzgünce toplanmış. Kıyafetimde kınanacak hiçbir şey yok ama yine de yanından geçtiğim insanlar "metres... entrikacı... büyülenmiş... adil değil... skandal" gibi birkaç endişe verici kelimedenden fazlasını yakalayamadığım önemli fısıldaşmalara giriyor.

Sonunda uzun balkona kaçıyorum. Bir sarmaşık perdesinin köşedeki bankı derin bir gölgenin içine attığı uzak ucuna doğru yürüyorum. Henüz hiçbir aşık burayı bulamadığı için şanslıyım.

Kendimi karanlık köşeye sıkıştırıp gözlerimi kapatıyorum ve taze yeşil yaprakların ve yaz gecesi havasının kokusunu içime çekiyorum. Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve

Çıplak tabanlarımı balkonun pürüzsüz taş zemininde gezdiriyor, köy meydanının yıpranmış parke taşları olmasını diliyordum.

Sıla hasreti karnımı o kadar sıkıyor ki kendimi fiziksel olarak hasta hissediyorum. Evimi o kadar çok istiyorum ki. Burada kendimi kaybettim, kendimi tanıdığım uzaklaştım. Gerçeğime dönmek zorundayım. Felaketlerin Cailin'i, Sırların Bekçisi Cailin ya da Kral için hastalarını gözetleyen Şifacı Cailin olmadığını hatırlamalıyım. Ve ben kesinlikle kötü kalpli, katil Kül Kralı'na aşık olabilecek Cailin değilim.

Ben sadece Cailin'im, halkı için su sağlayıcı, çevre köyler için şifacı, sevgi dolu ebeveynlerin kızı, komşu çocukların ablası, Ceannaire'in akıl hocası.

Ve eve gitmek istiyorum.

İki figür salonun altın ışıklı kapılarından süzülerek balkona çıkıyor.

"Kimse bizi rahatsız etmesin," diye mırıldanıyor alçak bir ses muhafızlardan birine. Bu Kül Kralı. Yanındaki kız da Axley.

Onu duvara, salonun iki penceresi arasındaki gölgeli boşluğa doğru itiyor. Karanlık köşeme daha sıkı kıvrılıyorum, kalbimin her atışında acı hissediyorum.

Kendimi tanıtmalıyım. Bunu izlememeliyim. Ama sessiz kalıyorum ve bakıyorum.

Kül Kralı Axley'i öpüyor, ağzını sonuna kadar açıyor, dilini onun ağzına sokarken yanakları hafifçe içeri çekiliyor. İnce, zarif parmakları Axley'nin omzuna doğru kıvrılıyor ve neredeyse gömleğinin ince delip geçiyor. Kalçaları onunkilere sürtünüyor, acil, çaresiz. Gömleğinin tırmıklıyor, tırnakları beyaz saçlarının altından sırtını sıyrıyor.

Bu balkonun her yerinde nöbetçiler var. Her şeyi görebiliyorlar. Kral bu kaçamağı ne kadar ileri götürecektir?

Görünüşe göre oldukça uzak. Pantolonuna uzanıyor, sert öpücükler arasında düğmelerini çözüyor. Eli göğsünün üzerinde geziniyor.

Herhangi biriyle yatmadan önce beş kız kalana kadar beklemesi gerekiyor. Tırnaklarım avuç içlerimi derinden oyuyor, kalbimdeki acının bir yankısı.

Hayır dediğimde böyle oluyor. Başka birini buluyor. Ama ben onun başkasını istemesini istemiyorum.

Kral ve Axley öpüşmeye devam ediyor. Adamın pantolonu artık tamamen açıktır, ama kadın pantolonun içine uzandığında, adam kendini ondan geri çeker.

"Hayır," diyor. "Tanrım, hayır." Bir elini beyaz saçlarında gezdiriyor, sinirli bir hareketle hafifçe savuruyor. Balkonun kenarına doğru ilerliyor ve iki avucunu da taş korkulukların üzerine koyuyor, kamburlaşıyor ve zor nefes alıyor.

Axley onun arkasından gözlerini deviriyor. Yakasını biraz daha aşağı çeker ve göğüslerini yukarı kaldırır. Sonra ona yaklaşıp bir eliyle sırtını sıvazlıyor. "Ne oldu kralım?" diye mırıldanıyor. "Sizi memnun etmiyor muyum?"

Adam cevap vermiyor ve kadın elini adamın arkasına doğru kaydırarak hafifçe sıkıyor. "Benimle bir birlikteliğin fiziksel olarak zevkli olduğu kadar politik olarak da faydalı olacağını biliyorsun. Neden bu kızların geri kalanını evlerine göndermiyoruz?"

"Çünkü bu sürece kendimi adadım ve sonuna kadar götüreceğim" diyor.

Bir an sessiz kalır ve tekrar konuştuğunda sesi değişmiştir. "Şu taşralı Belediye Başkanı'nın kızı Teagan mı? Yoksa büyük kahverengi gözlü genç kız mı?" Bir kahkaha attı. "Çocuklara ilgi duyduğunuzu bilmiyordum Lordum."

Ateş Kral'ın parmak uçlarında patlar.

Telaşlanan Axley geri çekilir. "Sadece Khloe'yle aranızdaki yaş farkına dikkat çekmek istemiştim. Niyetim-"

"Her zaman niyet ettiğin şeyi niyet ettin -zarar ve kendi çıkarını," diye homurdanan Kül Kralı, geri çekilirken ona doğru ilerliyor.

"Sizi gücendirdim," diye soluk soluğa kaldı. "Bağışlayın beni Majesteleri, çok ileri gittim. Yerimi unuttum. Lütfen-" Ayaklarının dibine çöküyor, ince elbisesinin büstiyerleri kırışıyor. Şimdi sırtı bana dönük ama omuzlarının titremesinden ağladığını anlıyorum. Ve bunun iyi bir nedeni var: Kül Kralı'nın gözleri saf canlı alev, yuvaları tamamen ateşle sarılmış. Boğazında da belli belirsiz bir parıltı var. Yine kontrolünü kaybediyor.

"Git!" diye bağırdı. "Git!"

Axley ayağa fırlar ve saraya doğru kaçır.

Kül Kralı korkulukları kavrar ve yukarı doğru ateş kusar, ateş yok olana kadar gökyüzüne doğru akar, geriye sadece çatırdayan bir sıcaklık ve kullanılmış büyü'nün acı, yakıcı kokusu kalır.

Gardiyanların hiçbiri kımıldamadı. Ben de sesimi çıkarmadım.

Kral balkonun kenarından sarkıyor, nefes nefese.

Sonra muhafızlardan biri hafifçe öksürür.

Kül Kralı öfkeli bir adımla onu boğazından yakaladı, zırhı ve her şeyiyle ve muhafızı korkuluklardan aşağı fırlattı. Zırhlı adamın aşağıdaki taş döşemelere çarptığını duyuyorum.

Diğer muhafızlar hiç tepki vermiyor.

Bir an sonra aşağıdan bir inilti geliyor ve endişeli sesler yükseliyor, muhafızı bir şifacıya götürmekle ilgili mırıldanıyorlar. Sanırım sarayın eski şifacısı Jonald'ı kastediyorlar, beni değil.

Kral bir küfür savurur ve içeri girer.

Birkaç dakika sonra, tekrar hareket etmeye cesaret ettiğimde, ben de salona gizlice giriyorum. Neyse ki Kral içeri girdiğimi görmüyor. Onun şehvetine ve zalimliğine tanık olduğumu bilmiyor.

Sevmem, anlamam ya da istemem gereken biri değil.

Axley gülümseyerek kalabalığın arasında dolaşıyor ve hiçbir şey olmamış gibi neşeyle sohbet ediyor. Her nasılsa, öpüşmekten ya da gözyaşlarından dolayı makyajı hiç lekelenmemiş. Belki de hizmetçilerinden biri onun için düzeltmiştir.

"Canlı bir eğlenceye ihtiyacımız var! Biri bizim için şarkı söylemeli," diyerek kadehini kaldıran iyi giyimli bir adam.

"Gönüllü müsünüz Lord Bayner?" diye sorar bir başkası ve odada bir kahkaha dalgaları.

"Ben değil, ben değil," diye kıkırdıyor Lord Bayner. "Ama belki Majesteleri bizi bir şarkıyla onurlandırır? Harika bir sesi var, tek kelimeyle harika. Bizim için şarkı söylemelisiniz, Majesteleri. Kızlar için. Seçilmişler için bir ikram."

"Oh evet," diye mırıldanıyor birkaç kadın. "Bizim için şarkı söyleyin, Majesteleri, lütfen."

Şarkılarını dinlemeyi çok merak etsem de gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

Kül Kralı her zamanki soğuk zarafetiyle, "Eğer Kayırılanlar isterse," dedi.

Müziyenlerle konuşur. Başlarını sallalar ve narin bir nota dalgalanmasıyla çalmaya başlarlar.

Kül Kralı şarkı söylemeye başlar.

İlk başta duyduklarına inanmadım. Kulaklarımda bir sorun olmalı. Yoksa şarkıya aşina değil miyim? Hayır, daha önce duyduğum bir şarkı.

Başka bir açıklaması yok. Ash King berbat bir şarkıcı.

Korkunç bir şekilde bozuk ve her bir iki cümlede bir o kadar yanlış bir notaya basıyor ki tüylerim diken diken oluyor. Müziği seviyorum ve bir şarkının bu şekilde katledildiğini duymak

-Neredeyse fiziksel olarak acı veriyor.

Herkesin benim duyduklarımı duyup duymadığını merak ederek etrafıma bakıyorum. Hepsinin yüzünde derin bir gülümseme var, ama yakından baktığımda bazı gülümsemelerin biraz zorlama, biraz da acılı göründüğünü söyleyebilirim. O zaman sadece ben değilim. Herkes onun şarkı söyleyemediğini biliyor. Yine de hayranlık numarası yapıyorlar. Hatta bazıları başlarını sallıyor ya da müziğe eşlik ediyor. Saray mensupları ve soylular, Kral'ın sesi dalgalandığında ya da yanlışı perdelere kaydığında bile irkilmiyorlar.

Yavaşça geriye, koridora açılan kapılara doğru sürünüyorum. Herkes onun korkunç sesi karşısında dehşete düşmüş gibi davranırken buradan gizlice çıkabilirim.

Şarkı inanılmaz derecede *acı veren* titrek bir notayla biterken, aydınlık salondan çıkıp koridorun kasvetine karışıyorum. Alkışlar odayı çınlatıyor ve Favoriler'in Kral'a iltifatlar yağdırmaya çalışarak birbirlerine bağdıkları duyuyorum.

Biri Teagan'a sıradaki şarkıyı söylemesi için seslenirken yüzümü buruşturarak oradan uzaklaşıyorum. Yeni bir şarkının ilk notaları koridorda yankılanıyor ve ben kaçtığıma ikna olarak adımlarımı yavaşlatıyorum.

Ta ki bir erkek eli omurgam boyunca yukarı doğru fırçalayana kadar. "Neden bu elbiseleri giyiyorsun?" Kül Kralı'nın sesi alçak, fısıltının biraz üzerinde. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Donup kaldım, nefesim kesildi. Neden salonu terk etti? Teagan'ın şarkısı misafirlerin dikkatini uzun süre dağıtmaz; her an onu arıyor olabilirler.

Parmak eklemlerini omurgamda gezdiriyor ve sonra tekrar yukarı kaldırıyor, sahip olduğum her omurumu ateşleyen yavaş bir sıyrık. "Şarkımı beğendin mi?"

"Ben-um, nesnel olarak, şey, öznel olarak, diyebilirim ki-" Tökezlemeyi bırak, Cailin! Diplomatik olman gerek. Az önce öksürdüğü için birini balkondan attı.

"Bir sanatçının ciddiyetle elinden gelenin en iyisini yapmasında çok büyüleyici bir şey var," diyorum ona. "Samimiyet müziklerin en güzeli, sizce de öyle değil mi?"

Ceannaire'in bir keresinde söylediği bir şey; benim için orijinal değil ama Kral'ın bunu bilmesine gerek yok.

Eli sırtımdan ayrılıyor ve yüzümü incelemek için etrafımda dolaşıyor. Ona en parlak gülümsememi veriyorum.

"Aferin sana. Bana diplomatik bir cevap verdin," diyor. "Şimdi sıra gerçek cevapta."

Nefesimi içime çekiyorum ve Kral'ın önünde saf dürüstlüğe itiraz edebilecek birilerini bulmak için etrafıma bakıyorum. Koridor boyunca hareketsiz duran zırhlı muhafızlar var ama hiçbiri bize çok yakın değil.

Kül Kralı'nın gözlerinin içine baktım ve dedim ki, "Sen berbat bir şarkıcısın. Bir melodiyi taşıyamıyorsun. Notaları düzgün tutamıyorsun. Köyümde nefes kontrolü daha iyi olan çocuklar var. Bu çok kötü, çünkü konuşma sesin çok güzel. Ama şarkı söyleyemiyorsun."

Uzun bir süre bana bakıyor, yüz hatları kaskatı. Kalbim güm güm atıyor ve biraz terlemeye başlıyorum.

Sonra ağzı alaycı bir gülümsemeyle gevşiyor. "Şarkı söyleyemediğimi biliyorum."

"Tanrılara şükür," diye soluyarak elimi göğsüme bastırdım. "Belki de fark etmemişsindir diye düşündüm."

"Hayır, farkındayım, bu yüzden başkalarının önünde asla şarkı söylemem. Ama size küçük bir sır vereyim, bu gece Dördüncü Yarışma var. Lord Bayner da bu işin içindeydi, ondan beni şarkı söylemeye teşvik etmesini ve herkese sesimin ne kadar harika olduğunu söylemesini istedim. Sonra da tepkilerini görmek için Favoriler'i izledim. Nasıl tepki vereceklerini görmek için her biriyle bu konu hakkında konuşacağım. Gecenin sonuna kadar onlara bunun bir test olduğunu söylemeyeceğim."

"Oh," diye mırıldanıyorum, aklım başımdan gidiyor. "Bu aslında çok zekice, Majesteleri."

"Teşekkür ederim," diyor kuru bir sesle. "Arada sırada hafif zekice bir şeyler yapıyorum. Şimdi de diğer hanımların şarkım hakkında ne düşündüklerine bakalım."

Sırıttıyor ve ben "Önce sen bana geldin" demeden önce salona doğru birkaç adım atıyor.

Kral arkasını dönmeden durur. "Ne?"

"Nasıl yanıt vereceğimi görmek için önce bana geldin. Neden? Ben Kayırılanlardan değilim."

"Hayır," diyor sessizce. "Değilsin."

"Ama eğer öyleysem," diyorum nefes nefese kalmamaya çalışarak, "testi geçtim mi?"

"Gerektiğinde diplomasi, gerektiğinde dürüstlük. Evet, geçtin."

Odama döndüğümde, Kral'ın zırhlı yetişkin bir adamı üçüncü kat balkonundan aşağı atarken vücudunun muhteşem esnemesini hayal etmeye devam ediyorum. Korkunçtu. *Korkunçtu*. Garip, karanlık bir şekilde çekici değil. Beni tek eliyle kaldırabileceği düşüncesi beni heyecanlandırmıyor. Axley ile sekse hayır demesinden de zevk almıyorum.

Kral'ın bu gece diğer kadınlarla işi bittikten sonra bana tekrar geleceğinden şüpheleniyorum. Ne istediğimden ya da ne umduğumdan emin değilim - sadece onun kafa karıştırıcı, kışkırtıcı varlığı sanırım. Başka bir şey değil. Belki gördüklerim hakkında onunla yüzleşirim, ona biraz kızarım.

Onu birkaç saat beklemeyi umarak banyoya giriyorum ama küvetten çıktıktan birkaç saniye sonra odalarımız arasındaki kapının açıldığını duyuyorum. Telaşla bir havlu kapıyorum ve o banyo odasının açık kapısında belirmeden hemen önce üzerime sarıyorum.

Ön kolunu çerçeveye dayıyor ve beni görüyor. "Şifacı."

"Majesteleri," diye nefes alıyorum.

Pantolonunun önü gergin, kumaşın altında belirgin bir şekil var ve sanki yerinde durmaya dayanamıyormuş gibi sürekli hareket ediyor. Topuklu ayakkabı yerine yalınayak olduğum için her zamankinden daha uzun görünüyor - gerçekten heybetli. Üzerinden huzursuz, ateşli bir şehvet yayılıyor, neredeyse tadını alabileceğim kadar yoğun bir erkek egemenliği var. Seks istiyor. Axley'e hayır dedi ve şimdi bana geldi.

Kalçalarım ve karnım bu düşünceyle geriliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Çıkar şunu." Havluyu sertçe işaret ediyor.

"Hayır, teşekkür ederim." Ulaşamayacağım bir yere çekiliyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Geçen gece bana yaptıklarından sonra çok mu utangaçsın?"

"Sana bunun bir kerelik bir merhamet olduğunu söylemiştim çünkü uyuyamadın.

Aramızda daha fazla bir şey yok ve asla da olamaz."

Ondan uzun bir iç çekiş yayılır. "Yine mi bu, Şifacı? *Aramızda daha fazlasını* aramıyorum, sadece ikimizin de hissettiği dürtünün karşılıklı olarak serbest bırakılmasını istiyorum. Birlikte zevk almakta utanılacak bir şey yok. Beni hor gördüğünü biliyorum, seni sevemeyeceğimi ya da seninle evlenemeyeceğimi de biliyorsun. Yine de iki güzel ve güçlü insan için doğal olduğu üzere bedenlerimiz birbirlerine tepki veriyor. Neden bu arzuyu tatmin etmeyelim ki?"

"Çünkü o zaman haklı olacaklar," diye mırıldanıyorum. "Gül Odası'ndaki ucuz metres ben olacağım, kızlar tahtı kazansalar bile kalbini alacağından korktukları kişi."

"Kalbimi ya da tahtımı kazanamayacağına söz veriyorum. Soyluların soylularla evlenmesi geleneğine uyacağım. Ve kalbimi beni senin kadar onaylamayan birine vermeyeceğim. Yani sorun yok."

"Ama bizim doğru bildiklerimizle diğer herkesin düşündükleri farklı şeyler," diye itiraz ediyorum. "Bu açıklamayı Favoriler'e tekrarlasanız bile size inanmayabilirler. Bu mahalledeki konumum nedeniyle etrafımda bir sürü şüphe var ve benim de düşünmem gereken bir onurum var."

"İtibarınız bu açıdan çoktan kirlendi Şifacı. Seni bu odaya yerleştirdiğimde bunu garantiledim." Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Ne kadar itiraz edersen et, kimse yandaki küçük, güzel hazinenin tadına bakmadığıma inanmayacak. Zaten suçlu olduğumuzu düşündüklerine göre, neden bu oyalanmaya izin vermeyelim?"

Yüzüm ısınıyor ve havlumu daha sıkı kavriyorum. "Bunu bilerek yaptın. Kararlılığımı zayıflatmak için beni Gül Odası'na koydunuz."

"Suçlu." Beyaz saçları bir yılan gibi kıvrım kıvrım salınarak bana doğru yürüyor. Gözleri kukuletalı, şehvet dolu bir susuzlukla kıpkırmızı parlıyor. Sesi yumuşuyor, beni bir yılanın sarmalları gibi sarıyor. "Kararlılığının zayıfladığını hissediyor musun, Şifacı? Sadece bir kez, içine girmeme izin ver. İyi vakit geçireceğine söz veriyorum."

Artık o kadar yakın ki, aramıza biraz mesafe koymak için sırtımı duvara yaslamak zorunda kalıyorum.

"Başka birine sahip olabilecekken neden bana bu kadar takıldın?" I Sor.

"Emin değilim." Avucunu başımın dayayıp eğiliyor. "Belki de ben Hayatımın geri kalanında bu soylu kadınlardan birine zincirlenmeden önce son bir fetih için can atıyorum."

"Zincirlenmiş mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Baban evlilik zincirleri hakkında pek bir şey düşünmezdi."

"Sanmıyorum. Kendini bir metresle şımartırdı, bazen birden fazla metresle." Vücudundan yayılan sıcaklık aramızdaki havayı dolduruyor, nemli tenimi ısıtıyor. "Ne düşünüyorsun, Şifacı? Evlendikten sonra seni bu odada tutayım mı?" Islak saçlarımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında dolaştırıyor. "Seni ziyaret edip keyifli masajlar yaptırayım mı?"

"Sen olsan böyle mi yapardın?" Karşı çıkıyorum. "Karına babanın kendi karısına davrandığı gibi mi davranmak istiyorsun?"

Bakışlarında hızlı bir acı spazmı dalgalanıyor. "Hayır," diyor sessizce. "Evlendiğimde, beni öldürse bile karıma sadık kalacağım."

"O zaman mutsuz ve küskün olacaksın," diye mırıldandım. "Bir eşe sadık olmak bugünlerde eski moda bir kavram, özellikle de bu şehirde."

"Yine de buna inanıyorum." Ses tonunda, geçmişini, bir sevgilisinin ona hiç sadakatsizlik edip etmediğini merak etmeme neden olan çığ bir nota var.

Eşlerini açıkça paylaşan ya da istedikleri yerde zevk alan bir çifti yargılamıyorum - gizlilik ve aldatmayla değil, her iki tarafın da tam bilgisi ve rızasıyla yapıldığı sürece. Ancak bu benim kendim için yapacağım bir seçim değil.

"Peki ya Favoriler?" diye sordum. "Onlarla evlilik ve sadakat hakkındaki düşünceleriniz hakkında konuştunuz mu?"

Kül Kralı kendini benden uzaklaştırıyor. "Bunun bir baştan çıkarma olmasını amaçlamıştım ama işte buradayız, ciddi bir konuşma yapıyoruz." Biraz alay ediyor. "Hayır, onlarla konuşmadım."

"Başkalarını ortadan kaldırmadan önce siz kaldırmalısınız. Konuyla ilgili görüşlerinizi kimin paylaştığını bilmeniz gerekir."

"Peki *senin* bu konudaki düşüncelerin nedir? Umurumda olduğundan değil," diye ekliyor aceleyle. "Sadece merak ediyorum."

İçimde duygular kabarıyor, o kadar güçlü ki ona bakamıyorum. Dudağımı ısırarak fayans zemine bakıyorum. "Sevdiğim adamı asla paylaşmam. O sadece benim olacak, her zaman benim olacak. Ve ben de tamamen onun olurum."

Kendimle ilgili bu gerçeği zaten biliyordum ve bu yarışma sırasında her zamankinden daha güçlü bir şekilde hissettim.

Ben mavi ve beyaz karolara bakmaya devam ederken Kül Kralı sessizliğini koruyor.

Bir süre sonra sessizce şöyle dedi: "Bu gece Vanas'ı eledim. Şarkı hakkında acımasızca dürüsttü, bu hoşuma gitti, ancak diplomasiden yoksundu

Bir e e ihtiya ım var. Gelinim saraydaki kendini be enmi , kibirli aptallarla nazikçe u ra mak zorunda kalacak ve Vanas'ın bununla ba a çıkabileceğini sanmıyorum. Yine de çok güzel bir k z. Zor bir karardı."

Konu madan ba ımı sallıyorum.

"Yarın ben ve kızlar için bir aktivite günü olacak," diye devam ediyor aynı yumuşak, sessiz sesle, sanki odada kırılgan bir şey varmış da onu par alamamaya  alı ıyormu  gibi. " nce e itim ve egzersiz olacak, sonra da biraz sanatın tadını  ıkaraca ız. Birinin bile ini burkması ya da bayılma nöbeti geçirmesi ihtimaline karşı siz de bize katılmalısınız."

Ses tonunda belli belirsiz bir mizah var, beni kendine çekmeye çalışıyor.

" ifacı olarak hazır bulunaca ım ve g zlemleyece im Majesteleri," diye cevap veriyorum.

" ok iyi. Yarın g r   r z o zaman."

Ancak K l Kralı odasına döndükten sonra onunla hiç y zle medi imi fark ediyorum; ne Axley'yle aramızda geçenler, ne adamı balkondan atarkenki öfke nöbeti, ne de e itmenleri geri çekip bir ollpheist'i tek başıma halletmeme izin vermesi konusunda.

Axley'i balkonda kendisine hakaret ettikten sonra bile yarışmada tuttu. Yine de sadece dürüstlükten suçlu olan iyi kalpli bir insan olan Vanas'ı eledi.

Ve sonra bana "*Ne kalbimi ne de tahtımı kazanamayacaksın*" deme cüretini gösterdi.

Sanki onun aptal kalbini ya da lanet olası tahtını istiyormu um gibi. Çok şanslı olmalı.

Beni evimden kopardı ve yarı madan sonra bile süresiz olarak burada tutmakla tehdit etti. Giysi ve kalacak yer dışında benim için ne var bunda? Söz verilen tazminatın bir kuru unu bile görmedim.

Ve kom umun atını çaldı.  aldı. Elinin altında her şey ve herkes varken.

Geceli imi giyip saçlarımı  rerken her şeyi düşünmeye devam ediyorum. D   nd    daha da  fkeleniyorum, ta ki onunla y zle ene kadar uyuyamayaca ıma emin olana kadar. Ona ne hissetti imi, bu gece verdiği her karara ne kadar i erledi imi anlatmalıyım.

Odalarımız arasındaki kapıya doğru yürüyorum ve kolu deniyorum.

Kilitli olmasını bekliyordum. Kolun bu kadar kolay bükülmesini ya da kapının bu kadar hızlı açılmasını beklemiyordum.

Ve  imdi geri  ekilemiyorum.

Tanrım, muhtemelen yakılacağım.
Ama buraya kadar geldim, bu yüzden haklı öfkemle kendimi
çelikleştiriyorum ve cesurca odasına giriyorum.

Kül Kralı'nın odası beklediğimden çok daha seyrek döşenmiş, muhtemelen zaman zaman eşyalarını ateşe verme eğiliminde olduğu için. Kocaman yatağın ortasında, çıplak göğüslü, yastıklara dayanmış, elinde bir kitap ve dağınık düğümlemiş soluk saçlarıyla yatıyor.

Girişime tamamen şaşırılmış bir halde bana bakıyor.

"Bugün neredeyse ölmeme izin veriyordun," diye suçluyorum onu.

Kitabı kapatıyor. "Ve?"

"Ve? Ve-ben bundan hoşlanmadım. Bu doğru değildi. Mücadeleler sırasında bana zarar gelmemesine ne oldu?"

"Ollpheist'le başa çıkıp çıkamayacağını görmek istedim." Bakışları ateşle keskinleştirilmiş bir bıçak gibi. "Yaralanırsan kendini iyileştirebileceğini biliyordum. Ve senin de önerdiğin gibi, bir şeylerin kötü gitmesi ihtimaline karşı tribünde yedek bir şifacı bulundurdum."

"Kötü bir şekilde yanlış, neredeyse ölüyormuşum gibi." Alay ediyorum. "Geçmişten pişmanlık duyduğuna inanmamı istiyorsun ama hâlâ başkalarını umursamıyorsun. Muhafızlarını ateşli kırbaçlarla dövüyor ve insanları balkonlardan aşağı atıyorsun."

Yüzü gerilir. "Nasıl-"

"Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü sen güzel Axley'le tutkulu bir ilişki yaşarken ben balkonun köşesinde oturuyordum." Şimdi her yerim titriyor ve sesim öfkemden titriyor.

"Kıskanıyorsun." Kızıl gözlerinde muzaffer, yırtıcı bir parıltı var.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kızgınım. Kızgınım çünkü evimi özledim ve köyüme ne zaman dönebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Ve köyüme dönersem bu kadınlara gerektiği gibi bakılmayacağından endişeleniyorum. Ayrıca bu şehrin yoksulları için de endişeleniyorum, bir şifacıya parası yetmeyenler için. Ve

Bir şeyleri karşılamaktan bahsetmişken, bana söz verdiğiniz gibi ödeme yapmadınız. Ödememi ve farklı bir yerde kalmak istiyorum. Lojmanların ne kadar küçük ve basit olduğu umurumda değil - Gül Odası'nda kalamam. Sizinle ilgili konularda saygınlığımı korumak istiyorum."

"Bu yüzden buraya *bu* kıyafetle geldin." Geceliğime bir kaşını kaldırdı. "Beni asla baştan çıkarmayacağına yemin ettiğini sanıyordum." Yataktan kalkıyor ve tamamen çıplak olduğunu fark ettiğimde içimden heyecan verici bir şok geçiyor.

"Seni baştan çıkarmıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Sana bağıyorum."

"Elbette devam edin. Benim için işe yarıyor." Karyola direğinin yanında durur, kıvrak ve güçlü vücudu direğe yaslanmıştı.

Yatak odasının kapısı açılır ve bir muhafız kafasını içeri uzatır. "Majesteleri? Her şey yolunda mı? Bağışmalar duyduk."

"Çık dışarı," diye çıkışır Kral, "ve dışarıda kal." Avucundan bir ateş topu fırlatır ve muhafız aceleyle geri çekilerek kapıyı tam zamanında kapatır.

"Gördünüz mü? İşte *bundan* bahsediyorum." Kapıdaki cızırdayan yanık izini gösteriyorum. "Bu gereksizdi. Suçlu olduğu tek şey seni kontrol etmek, seni korumakken onu korkuttun. Çok kabasın."

"Evet," diyor başını sallayarak, sırtarak. "Ben çok kabayım."

"Ve bencil." Vurgulamak için ona doğru bir adım atıyorum.

"Ve zalim." "Bencil ve zalim. İkisi de doğru."

Hangi kendine zarar veren ruh beni ele geçirmiş ve sağduyumu bastırmış olursa olsun, Kral'ın şahdamarına ulaşmaya kararlı görünüyor. "Ve sen de bir seri katilsin."

Ağzı bir hırıltıyla seğiriyor. "Ve sen beni *istiyorsun*. Binlerce kişinin katilini, kötü, zalim, bencil canavarı istiyorsun. Bu yüzden gerçekten kızgınsın Şifacı, kabul et yoksa sana kelimeleri haykırtırım." Elleri alevle eldivenlenmiş halde ilerliyor.

Yakındaki büyük bir kaptan su çekip parmaklarına vurarak alevleri söndürüyorum. "Seni istemiyorum. Senden nefret ediyorum."

Parmaklarını tekrar yakıyor, alevden bir eldiven sağ elini bileğine kadar kaplıyor. Bana doğru uzanıyor ama ben bir top suyla önünü kesiyorum. Ateşli eli içinden geçerek bir tıslamayla sönüyor. Buharı yoğunlaştırarak önümde parıldayan sıvı bir kalkan oluşturun.

"et." Parmak uçlarını kalkanımda gezdirerek dalgalar yaratıyor.

"Hayır." Sertçe yutkunuyorum, suyla itiyorum, onu geri itiyorum.

"Seni öldürebilirim, biliyorsun." "Dene o zaman."

Avuçlarından alevler fışkırıyor, su kalkanım kaynayıp köpürmeye başlayana kadar tıslıyor. Küpten daha fazla suyla takviye ama yeterince hızlı değilim ve kalkan patlıyor, ikimize de kaynar damlalar sıçrıyor.

Acı içinde haykırıyorum ve o da dişlerinin arasından tıslayarak beni duvara doğru itiyor. Derisi kırmızı kabarcıklarla dolu. Her nasılsa, benim suyumun büyüğü onun ateşinin büyüğüyle birleşmiş ve geçirimsiz derisine rağmen onu yaralamayı başarmıştı.

"İyileştirme yemini ettiğini sanıyordum," diye . "Beni incittin."

"*Kendine* zarar veriyorsun," diye karşılık veriyorum. Avuçlarımı çıplak göğsüne dayayıp tüm gücümle onu itiyorum. "Pislik herif."

Kaşları kalkıyor. Uzun zamandır kimsenin yüzüne karşı ona lakap takmaya cesaret edemediğinden eminim.

"Yerini unutmamalısın, Şifacı." Elleri üst kollarımda birleşiyor, her parmağı parlıyor, derimi sıcak bantlar halinde yakıyor. Biraz çılgık atıyorum, acıdan nefes nefese kalıyorum. Beni tekrar duvara yapıştırıyor, kalçalarını benimkilere sürüyor. Taş gibi sertleşmiş, ereksiyonu geceliğime baskı yapıyor.

"Karşı koy," diye fısıldar. "Dövüş benimle, Cailin. Kendini savun."

Tutuşuna karşı sarsılıyorum, ama yeterince güçlü değilim, bu yüzden daha fazla su çekiyorum ve o bırakana kadar sırtına acı veren kamçılarla vuruyorum. Sulu kamçılar sırtımda geziniyor, koruyucu dokunaçlar gibi etrafımda kıvrılıyor.

"İşte orada," der Kral, geri çekilirken gözleri sıcak mavi bir aleve dönüşür. "İşte beklediğim su tanrıçası."

Bana ateş kamçılarıyla saldırıyor, sıvı dokunaçlarımı kesiyor - ama her biri ateşin içinden geçtiği kadar hızlı bir şekilde yenileniyor. Her iki ayak bileğini de suyla sarıyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum. Nefesi keskin bir homurtuyla onu terk ediyor ve o kadar şaşkın görünüyor ki gülüyorum. Gözlerime baktığında, dudaklarında bir sırıtişın hayaleti olduğuna yemin edebilirim.

Ayağa kalkıyor, ateşli kırbaçları yok oluyor ve bir an için benimle dövüşmeyi bıraktığını düşünüyorum. Ama sonra tüm çıplak vücudu erimiş gibi parlamaya başlıyor, tıpkı yeni ve şiddetli bir ısıya tutuşturulmuş bir kor gibi. Yanmamasına rağmen saçları bile alev alıyor.

Akkor haline gelmiş, kehribar rengi kenarları titreyen beyaz sıcaklığıyla Kül Kralı bana doğru yaklaşıyor.

Küpü boşaltıyorum ve lavabosundan biraz daha su alıyorum. O hücum ederken, kendimi tepeden tırnağa parıldayan bir su elbisesine büründürüyorum.

Birlikte çarpışıyoruz, ateş ve su cızırdayarak buhara dönüşüyor, ikimiz de bunun acısıyla haykırıyoruz. Her nasılsa, onun ateşi ve benim suyum birleştiğinde, ona *zarar verebiliyorum*. Ve bu beni garip bir şekilde mutlu ediyor.

Nefes nefese yere , alışık olmadığı bir acıyla zayıf düşüyor. Ben de ona dolanmışım, uzuvlarım birbirine çarpıyor ve çırpınıyor. Aynı anda hem ıslanmış hem de kavrulmuşuz, saçlarımız damlıyor, yanmış dudaklarımızdan keskin nefesler çıkıyor. Yanakları kıpkırmızı, gözleri kan çanağı.

Ama ateşi söndü.

Yüzüne bakıyorum ve ani bir ateşle ona bindiğimi fark ediyorum. Ereksiyonu aramıza sıkışmış durumda ve geceliğin altına bir şey giymediğim için, siki doğrudan çıplak merkezime bastırılıyor. Bacaklarımın arasında yuvarlanan bu sert et sütunu o kadar çılgınca uyarıcı ki, keskin ve sıkı bir şekilde nefes alıyorum.

Kral altımda kıpırdamadan duruyor. Ortak büyümüzle parçalara ayrıldı, derisi yakıcı buhardan çiğ kaldı.

Çok yavaşça, kalçalarımı eğiyorum ve onun uzunluğu boyunca öne doğru sallanıyorum. Heyecan verici temas karşısında gözlerim kapanıyor.

Kül Kralı dikleşiyor ve beni tutkulu bir güçle sırtüstü çeviriyor. Nefesim ciğerlerimden dışarı fırlıyor ve keskin bir zevk çizgisi karnımda iz bırakıyor.

Aramızdaki sıcaklık havada yoğun ve nemli bir şekilde asılı duruyor - tutku ve yanmış ten ve banyomdan gelen hafif sabun kokusu. Zor nefes alıyor. Beyaz saçlarının düğümleri çözülmüş ve diz çökmüş, bakışları beni kısır bir yoğunlukla yutarken elmacık kemiklerine değiyor.

Mükemmel bir kontrolle geceliğimi küle çevirdi. Ve şimdi çırılçıplağım, buhardan yer yer kavrulmuşum, tenim suyla boncuk boncuk olmuş ve isle kaplanmış.

Umursuyor gibi görünmüyor. Külleri bir kenara fırçalıyor ve göğsümü avuçlarken, sıktığı dişlerinin arasından bir memnuniyet tıslaması sızıyor.

Elini çekiyorum ve geri çekiliyor, oturmama izin verirken gözlerinde şaşkın bir pişmanlık parlıyor. Dudakları ayrılıyor, bir özrün eşiğinde.

Dürtüsel olarak, söndüremediğim bir şehvetle titreyerek, iki bileğini de kavradım ve ellerini göğsüme doğru çekerek, sertçe ellerimin üzerine bastırdım.

göğüsler.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Senden daha çok nefret ediyorum." Neredeyse beni öpecekti ama son saniyede yana döndü. Dişleri elmacık kemiğimi sıyırırken, bir eli göğsümden kalkıp aramıza dalıyor, sert ve istekli bir şekilde bacaklarımın arasındaki sıvı ihtiyacı keşfediyor.

" et," diye fokurduyor, klitorisimle oynuyor. "Beni istiyorsun." Cevap vermeyince çimdikliyor, sadece acıtacak kadar sert.

Nefesim kesiliyor ve omuzlarını kavrayıp tırnaklarımı tenine batırıyorum. Uzun zamandır yumuşak kalpli şifacı Cailin'dim, kendimin ve başkalarının acılarını iyileştirdim, her şeyi ve herkesi yatıştırdım - ve o kişi olmayı seviyorum, çünkü o *benim - ama* bu vahşi acı ve tutku şeyi de benim ve bir şekilde onunla *acı* çekmek acınacak kadar iyi hissettiriyor.

Kül Kralı beni tekrar geriye doğru yere fırlatıyor. Parmakları kıvrımlarım boyunca hızlı, acımasız ve kışkırtıcı bir şekilde kayarken vücudu üzerimde geziniyor. Kızıl gözleri benimkilere bakıyor. "Boyun eğ," diye emrediyor. "Vücudun zaten gerçeği söyledi. Beni istediğini kabul et."

Ellerine karşı koyuyorum ve dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, göğüslerimi göğsüne bastırıyorum, ağzım dudaklarını sıyırıyor. "Yap beni."

"Allah kahretsin." Yüzü tekrar rahatlamadan önce neredeyse acı çeken bir ifadeyle burkuluyor. "Az kalsın boşalıyordum, seni asi köy veledi."

"Özür dilerim Majesteleri," diye fısıldıyorum vahşice.

"Konuşmayı kes," diye boğuluyor. "Ya vücudunun her yerine boşalırım ya da içine. Seçim senin."

Karo zemine yaslanıyorum, kalçalarımı genişçe açıyorum, ayak bileklerimi sırtının küçük kısmına bastırarak onu daha yakına çekiyorum, ucunu merkezimle hizalıyorum.

"Merak ediyorsan," diye nefes alıyor, "tonik alıyorum. Rastgele kadınlarla gayrimeşru mirasçılara sahip olma riskini göze alamam."

Kalbim titriyor, çünkü bunu yaparak kendimi rastgele kadınlardan biri haline getiriyorum. Ama durmak istemiyorum. Belki de dediği gibi, başka hiçbir beklenti ya da bağlılık olmadan sadece birlikte zevk alabiliriz. *Belki-ah-ve* sonra onun uzun aletinin içime girmesinden başka bir şey düşünmeyi bırakıyorum.

Zevkin gücüyle eğildim, nefes nefese bir çığlık koptu içimden. Kül Kralı inliyor ve sertçe sokuyor. Neredeyse dışarı kayana kadar geri kayıyor, sonra tekrar içeri giriyor ve ben ciyaklıyorum, parmaklarım

zemin, çünkü beynim zevkten patlamak üzere, titriyorum, titriyorum, tam sınırda spazm geçiriyorum-

Kül Kralı çekiliyor ve bana hayatımda gördüğüm en hınzır gülümsemeyi takınıyor; dişleri bıçak ve yıldız ışığı gibi.

"Bu nasıl bir his Şifacı? Alay edilmek hoşuna gidiyor mu?" Bacağımı kaldırıp ağzını iç uyluğuma bastırdı. "Vücudunun sikimin etrafında çırpındığını hissedebiliyorum. Neredeyse vardın. Sanırım tek bir dokunuş onu bitirecek."

"Senden nefret ediyorum," diye sızlanıyorum, kıvranıyorum. "Sen korkunç bir insansın."

Gülüyor ve omuzlarımı kavrayarak gevşek, titreyen bedenimi kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Sıcak, ıslak ucu karnımı dürtüyor.

Öfkelendim, engellenmiş arzularımla aklımı kaçırdım, yanağına bir tokat attım. "Zalim piç."

Bu zayıf bir tokat, çünkü yeminimin etkisinden kurtulamıyorum. Kısık sesle kıkırdıyor ve eğilip yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor. Onu öpme arzusu neredeyse konulamayacak kadar fazla. Ama bir öpücük ikimiz için de bambaşka bir anlam ifade eder. Birbirimize veremeyeceğimiz bir şey.

"Beni istediğini söyle." Alnı benimkine değiyor. "Her şeye rağmen beni istediğini söyle."

Bunu söylerken ona bakamıyorum, bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum, göğsüm sert kaslarına karşı yumuşak. Ağzımı kulağına yaklaştırarak fısıldıyorum: "Her şeye rağmen seni istiyorum."

Gırtlaktan gelen bir zafer sesiyle beni yüzüstü yatağına fırlatıyor. Kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve beni tekrar sikiğin üzerine çekiyor, o kadar sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor ki, bu çabanın şiddetiyle sert bir şekilde homurdanıyor.

Daha fazla dayanamıyorum, vücudum hayatımın en güçlü orgasmıyla patlarken çılgılık atıyorum. İçimi yırtıyor, beni bembeyaz bir mutlulukla parçalara ayırıyor. Kral beni susturmak için üç parmağını açık ağzıma sokuyor. Paramparça olana kadar itmeye devam ediyor ve içime girerken derin inilti her tüm vücudunda titreşiyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor, nefes nefese. "Aman Tanrım. Cailin-Cailin, tanrılar, yapamam-"

"Biliyorum," diye sızlanıyorum çarşafıma karşı. "Biliyorum."

Son bir titremeye içimden çıkıyor ve yanımdaki yatağa çöküyor.

Yavaşça, yavaşça, şifacı Cailin yeniden ortaya çıkıyor ve Kül Kralı'na saldıran vahşi yabancı ruhumun derin yerlerine geri batıyor.

Büyünün tenimde süzülmesine, yanık izlerimi ve çürüklerimi iyileştirmesine izin veriyorum. Sonra Kül Kralı'nı iyileştiriyorum, yanımdaki yatakta göbek yatıyor ve tamamen bitkin düşmüş durumda.

Onu iyileştirirken uyuduğunu fark ettim ve rahatlayarak iç çektim. Artık kendi odama kaçabilirim. Temizlenebilir ve bunu yaptığımı unutabilirim.

Ya da belki unutmamayı tercih ederim. Çünkü pişman değilim ve bundan utanmıyorum. Şiddetli, nefret dolu ve tuhaf olsa da ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Söylemek istediğimi söyledim. Belki tam olarak çözemedik ama en azından beni öldürmedi. Kendimi arınmış, doyuma ulaşmış, derin, ferahlamış ve iliklerime kadar rahatlamış hissediyorum. Sanki içimdeki şiddetli, iltihaplı, acı verici bir şey yumuşamış ve hafiflemiş gibi.

Sanırım yanan eliyle göğsümü dağladığından beri onu becermek istiyordum.

Bu da beni korkunç, berbat bir insan yapıyor. Bu konuda daha kötü hissetmeliyim. Kendimi tamamen rahatlamış ve gevşemiş hissetmemeliyim.

Onu orada bırakıp sessizce odama dönüyorum, orada elimi yüzümü yıkıyorum ve yatağa girmeden önce daha uzun, daha düzgün bir gecelik giyiyorum.

Garip bir şekilde, uyuyabiliyorum.

Ertesi sabah kahvaltımı odamda yapıyorum ama fazla bir şey yiyemiyorum çünkü midem "ya olursa" diye zıplıyor. Ya konuşmak için odama gelirse? Ne söyleyecek? *Ben* ne diyeceğim? Dün gece aramızdaki şeyleri nasıl değiştirdi?

Beni nasıl değiştirdi?

Onun ormana ateş yağdırdığını, saldırganlarını yaktığını, Brayda'nın yüzünü yaktığını düşündüğümde ve onun bana vurduğunu, içimde serbest kaldığını hatırladığımda kendimi hasta hissediyorum.

Hayatımda hiç bu kadar ahlaki açıdan sorgulanabilir bir şey yapmamıştım.

Ben

Güzel. Bu kim olduğum, kim olmaktan gurur duyduğum. İnsanlara yardım ederim, zalimlik yapmam,

Çarpışan sihrimizin ardından yerde yatan kötü krallar.

Bu bir daha olamaz.

Bu kararlılıkla sade bir kıyafet giydim; sade bir pantolon, mavi bir gömlek, önden düğmeli yüksek yakalı bir yelek. En ufak bir göğüs dekoltesi yok. Hizmetçim saçımı örüyor ve başıma sıkıca tutturuyor.

"İyi misiniz leydim?" diye sorar.

"Sadece Cailin," diyorum yüzüncü kez. "Ben iyiyim. Kül Kralı ve İyiler bu sabah antrenman ve egzersiz yapıyorlar ve benim de birinin yaralanma ihtimaline karşı gözlem yapmam gerekiyor."

"Çok iyi leydim," diye cevap veriyor. "Sizi İyilerin kullandığı etkinlik alanına götürebilirim."

Beni, birkaç gün önce kullandığım muayene odasının yanından geçerek, 'nin bulunduğu kanada, oradan da bahçeye götürüyor. Bahçenin uzak ucunda, taşlarla döşenmiş ve birkaç hareketsiz muhafızla kaplı duvarlarla çevrili bir meydan var. Alanın ortasında kumlu topraktan bir alan var, bir savaş çemberi.

Meydanın bir tarafını uzun, alçak bir bina oluşturuyor. "silahlar ve ağırlıklar var," diyor hizmetçim.

binaya. "Bu alan fikir tartışması ve düello için. Bu da çeviklik eğitimi için." Meydanın sağ tarafı boyunca uzanan bir dizi direk, kiriş, çubuk, halat ve tekerleği işaret ediyor.

First Challenge'daki gibi bir engelli parkur, ancak sürekli hareket halinde değil ve ölümcül değil. Dört kişi parmaklıklar arasında sallanıyor, boşluklardan atlıyor, kirişlerin altından eğiliyor. Sarmal bir yay gibi vücudu olan Axley engellerin arasından hızla geçiyor. Teagan birkaç direğin tepesinden atlıyor ve ardından bir ip ağına tırmanıyor, her hareketi kıvrak ve zarif. Khloe bir kiriş boyunca yalınayak dans ediyor. Ve Kül Kralı, gömleksiz, bir direğe tırmanıyor ve sonra bir çubuğu yakalamak için sıçırıyor, bir boşlukta elden ele sallanıyor ve ötesindeki dar basamağa emin adımlarla iniyor. Teni sabah ışığında parlıyor, kasları ve yontulmuş kasları. Uzun beyaz bir saç örgüsü omurgasından aşağı iniyor.

Onu gördüğümde, midemde ve göğsümde paniklemiş bir zevk dalgası yuvarlanıyor.

Hizmetçim kolumu hafifçe sıkıyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. Gözleri farkındalıkla parlıyordu. "Görevlerimi yerine getirmeliyim. Keyfinize bakın."

"Buna pek ihtimal vermiyorum." Nefes nefese bir kahkaha atıyorum.

Tereddüt ediyor, sonra fısıldıyor, o kadar sessiz ki zar zor duyabiliyorum, "Onu kovalama. Onun sana gelmesini sağla."

Ben cevap veremedim gitti. Fısıltıların en küçüğüydü, bu yüzden Kül Kralı'nın onu duyabildiğini sanmıyorum. Sanırım hizmetkârlar onun duyma yeteneğini biliyor ve bunu hesaba katmayı öğrendiler.

hizmetçimin geri çekilişini izliyor ve sözlerini düşünüyordum ki iki ayak yakındaki toprağa çarptı; biri engelli parkurdan atladı ve benden çok uzak olmayan bir yere indi.

Döndüğümde Kral tepemde beliriyor, ağzı sırtacak şekilde kıvrılmış. "Şifacı."

Reverans yaparken yüzümü hareketsiz ve sesimi soğuk tutuyorum. "Majesteleri."

Bugün adeta parlıyor, canlı, alışılmadık bir enerjiyle dolup taşıyor. İlk başta bunun benim için olduğunu düşündüm.

Ama sonra Khloe koşarak yanıma geliyor ve "Tüm parkuru düşmeden tamamladım!" diye bağırıyor ve onu yakalayıp kaldırıyor ve heyecanlı çığlığını ağzıyla yakalıyor.

Diğer kızların hiçbirinin dokunamadığı bir parçasını açtı. *Benim* de dokunamadığım. Onunla oynuyor.

Axley engelli parkuru terk edip bize yaklaştığında Kral hemen Khloe'yi yere bırakır. Sabre ve Morani silah binasından gelirken, diğer Favoriler'den birkaçı bahçe kapısından içeri giriyor. Sanki sıkı bir antrenman yapmışlar gibi şimdiden terliyor ve nefes nefese kalıyorlar. Sonunda kalan on kadının hepsi bir araya geliyor.

"Bazılarınız bu tesislerden daha önce de yararlandı," diyor Kül Kralı. "Ama bu sabah hepiniz birkaç saatinizi becerilerinizi geliştirmek için harcamalısınız. Bana güvenin, yarınki mücadele için tüm gücünüze ve becerinize ihtiyacınız olacak."

"Takım savaşı," diyor Leslynne nefesinin altında. "Öyle olmalı."

Tam dirseğimin dibinde duruyor ama bana bakmıyor ya da selam vermiyor. Aslında, kadınların çoğu ben yokmuşum gibi davranmaya kararlı görünüyor. Sadece Khloe bana gülümsüyor, Teagan ve Samay ise kısa süreli baş sallıyorlar.

Sonraki bir saat boyunca iki gardiyanın arasında gölgeli bir bankta kızların antrenmanını izliyorum. Engelli parkurda, dövüş ringinde ve egzersiz binasında dönüp duruyorlar. Kül Kralı biraz katılıyor ama çoğunlukla yavaş bir daire çizerek onları dövüşürken ya da tırmanırken izliyor.

Adalasia ve Diaza kılıç dövüşü talimi yaparken özellikle görkemli ve zarif bir çift oluşturuyorlar. Güneş kılıçlarından yansıyor, parlıyor

Kahverengi tenlerinin farklı tonları, siyah saçlarında parıldıyor. Kısa sürede diğer kızları da izlemeye çeken amansız bir vahşetle dövüşüyorlar. İkisi de pes etmek istemiyor ve darbeler daha hızlı yağmaya başlıyor, bıçakların çınlaması ve sıyrılması sessiz sabahta patlıyor. Sıkılı dişlerinin arasından nefesleri tıslıyor ve ara sıra içlerinden biri bir saldırıyı engelleme ya da bir darbe indirme çabasıyla haykırıyor.

Bankımda öne doğru eğilip taş kenarı kavıyorum. Şu anda o kadar şiddetli kapışıyorlar ki içlerinden biri mutlaka yaralanacak.

Yeterince emin, Diaza yana çekilir ve kılıcını Adalasia'nın gardının altından, tam yanına saplar.

Kendini durdurur; bıçak çok uzağa gitmez ama Adalasia çığlık atar. Diaza bıçağı geri çekerken yaradan kan fışkırıyor ve toprağa sıçırıyor.

Sıçrayıp ileri atılıyorum, büyü parmak uçlarımdan süzölmeye başladı bile. Altın dallar Adalasia'nın yarasına dalıp kanı durduruyor.

"Buraya gel," dedim ona. "Seni iyileştirebilirim."

Ama Adalasia bir çığlık daha atar ve arkasını dönmekte olan Diaza'ya saldırır. Diaza'nın kılıcını kaldırıp darbeyi engellemek için bir saniyesi bile yok.

"Yeter!" diye bağırır Kül Kralı ve iki kadın donup kalır, birbirlerine bakıp öfkelenirler.

"Sanırım yeni bir tür eğitimin zamanı geldi," diyor Kral. "Şifacı, Adalasia'nın yarasını onarmayı bitirdiğinde, pratik yapman için sana ihtiyacımız olacak."

Kadınlardan bazıları bunun üzerine mırıldanıyor ve Axley açıkça alay ediyor. "Ona neden ihtiyacımız olsun ki?"

Adalasia'nın yanına gidip yarasını onarmaya odaklanırken, Kral'ın gözlerinden özenle kaçınıyorum. Ama can kulağıyla dinliyorum, nasıl cevap vereceğini umutsuzca merak ediyorum.

"Bazılarınızın bildiği gibi, Şifacımız geçenlerde bana itaatsizlik etti," diyor Kül Kralı. "İzin almadan bir faytona bindi ve şehre gitti. Tüm iyileştirme sihrini değersiz vatandaşlara harcadı ve İyilikseverlere karşı görevleri için hiçbir şey bırakmadı. Ve neredeyse ölüyordu. Tüm bunlar beni çok rahatsız etti." Ses tonu kindar bir sıcaklıkla koyulaşıyor. Kızların ses tonundaki bu değişiklikten duydukları endişeyi hissedebiliyorum. Bazen onlarla birlikte olsa da, onun korkunç tarafını unutmamışlar. Dün Axley'e yaptığı gibi, arada sırada bunu onlara hatırlatmaktan hoşlandığından şüpheleniyorum.

"Şifacı'ya dikkatsizliği ve itaatsizliği yüzünden cezalandırılacağını söylemiştim," diyor Kül Kralı. "Belki de unuttuğumu ya da aniden yumuşayıp merhametli olduğumu düşündü. Ama öyle olmadı."

O haklı. Beni bağışlamaya karar verdiğini sanıyordum. Sertçe yutkunuyorum, Adalasia'nın yarasına daha fazla büyü uyguluyorum ki yarayı çabucak kapatabileyim. Cezamı hızlandırmak istediğimden değil, ama ne olduğunu bilmemeye dayanamıyorum.

Kayırlılara bir göz atma riskini göze alıyorum. Hepsi ya beni ya da Kral'ı izliyor, yüz hatlarında korkunç bir ilgi ve heves var.

"Ne dersiniz hanımlar?" dedi Kral, iki kolunu birden uzatarak. "Şifacı'yı cezalandırmama yardım etmek ister misiniz?"

Eğer köyümdeki insanlar beni şimdi görebilseydi.

Ben mahcup olurdum, onlar da intikam almak için Kül Kralı'na saldırır ve kendilerini yaktırırlardı.

Silah binasının arkasındaki okçuluk poligonunun sonundaki devasa bir tahta hedefe bağlandım. Bileklerim ve ayak bileklerim sıkıca bağlanmış, bacaklarım ve kollarım genişçe gerilmiş. Korsem ve pantolonum da çıkarıldı. Bugün mütevazı giyinmek buraya kadarmış.

Atış alanının sonunda, on Gözde kadın yaylarını ve oklarını hazırlıyor. Sesleri mesafeden dolayı biraz yumuşamış ve ben bundan memnunum. Benim hakkımda, bu durum hakkında yaptıkları yorumları duymamayı tercih ederim.

"Her biriniz üç atış yapacaksınız," diyor Kül Kralı, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Hiçbir ok onun omuzlarının üzerine düşmemeli. Derisini kırmadan ona en çok yaklaşan benimle özel bir öğle yemeği yiyecek. Ama eğer nişan alamazsanız, kendini iyileştirebilir." Kızlara kurt gibi gülümsüyor, onlar da sırtarak ve kıkırdayarak karşılık veriyorlar - her zamankinden daha solgun görünen Khloe ve Kral'a kaşlarını çatan ama konuşmayan Teagan hariç.

Kral beni bilerek küçük düşürüyor. Bunu aramızda olanlardan pişman olduğu için mi yapıyor? Yoksa bu sabah ona soğuk davrandığım için mi? Belki de beni hiç önemsemediğini, onun için sadece bir gecelik bir fetih olduğumu kanıtlıyor.

Görünüşe göre beni bir tahtaya bağlamadan ve müstakbel eşlerinin bana ok atmasına izin vermeden tüm bunları yapmanın bir yolunu bulabilirdi.

"Majesteleri rica ederse," diyor Axley, sesini benim için yükselterek. "İlk üç atışı ben yapmak istiyorum."

"Elbette." Kral, bir el hareketiyle davetkâr bir şekilde

Be

n. Bundan nefret ediyorum. Tahta damarlarının derime sürtünmesinden nefret ediyorum.

Sırtım. İplerin bileklerime sürtünmesinden nefret ediyorum. Ama bronz tenime vuran güneşin yakıcılığı tanıdık geliyor ve dürüst olmak gerekirse, iç çamaşırlarımın içinde, son zamanlarda giydiğim süslü elbiselerin içinde olduğumdan daha rahatım. Gözlerimi kapatıyorum, başımı tahtaya yaslıyorum ve sabahın sıcaklığının vücuduma işlemesinin tadını çıkarıyorum.

Gözlerim Kral ve kadınlarına kapalıyken, onların mırıldanan seslerini zihnimin gerisine itip yakınlardaki bir kuşun tatlı cıvıltısına odaklanabiliyorum. Bağlı, çıplak ayaklarımın altında okçuluk yolunun kirini hissedebiliyorum. Yakındaki bir çiçek tarhından neredeyse naneli, güçlü bir bitki kokusu yayılıyor. Sedir ağaçları hedefin arkasında bir çit duvarı oluşturuyor ve keskin, baharatlı kokularını içime çekiyorum.

Keskin bir vınlama ve bir şey tam belimin kıvrımında tahtaya çarptı. O kadar yakınımdan geçti ki, kenarının fısıltısını tenimde hissettim.

Gözlerim açıldı.

Axley'in ilk oku. Yeşil uçlu tüyü atışın şiddetinden hafifçe titriyordu. Tam bel hizama indi, neredeyse bana degecekti ama tam değmedi.

Axley gözlerime bakıyor ve ağzı sert bir gülümsemeyle bükülüyor.

O usta bir atıcı. Ve Kral'ın meydan okumasını kazanmış olabilir. İki ok daha alacak, ama daha iyisini nasıl yapabileceğinden emin değilim.

Yeşil uçlu bir ok daha saplıyor. Yayı tekrar geri çekiyor. Ve doğrudan kalçama ikinci bir ok atıyor.

Acı korkunç ama çığlık atmıyorum, sadece soluk soluğa kalıyorum, gözlerimden yaşlar gelmeye başlıyor. Oku büyüyle dışarı itmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu kıymık değil. Hepsi ateş etmeyi bitirene kadar beklemem gerekecek, sonra oku çekip çıkaracağım ve kendimi iyileştireceğim.

Axley yüksek sesle, parmak uçlarını ağzına götürerek, "Aman Tanrım," diyor. "Çok özür dilerim. Bu sefer nişancılığım pek iyi değildi."

"Daha iyisini yapmaya çalış," der Kül Kralı acımasızca. Yayı tekrar çeker.

Okun bana doğru hızla ilerleyişini izlemek yaşadığım en korkunç şeydi. Kalbim hızla çarpıyor ve vücudum ter içinde kalıyor.

Üçüncü ok yanağımı kesiyor, kulağımı deliyor ve başımın yanındaki tahtaya saplanıyor. Keskin bir nefes çekiyorum, yaraları iyileştirmek için büyü gönderiyorum. Ama kan hâlâ yanağımı kaplıyor ve boynumun yan tarafını, kulağımın altını ısılatıyor.

"Omuzların üstünde bir şey yok," diye hırladı Kral. "Axley, ödülü kazanmaktan diskalifiye edildin."

"Naçizane özürlerimi sunarım, Majesteleri." Uysal bir reverans yaptı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Özür dilemesine rağmen, yetenekli bir nişancı olduğu açık. İlk atışında bunu kanıtladı, bu yüzden sonraki ikisinin kasıtlı olduğunu bilirdim.

Beni bu şekilde kışkırtması hiç mantıklı değil. Tanrı aşkına, ben Şifacıyım. Ya bir sonraki mücadelede yaralanırsa ve ben işin bir kısmını yarım bırakmaya karar verirsem, acı çekmesine ya da ölmesine izin verirsem?

Belki de bunu yapmayacağımı biliyordur. Belki de o ve diğerleri şifacı yeminimin onları koruyacağına güveniyordur. Sanırım haklılar. Yardım etme gücüm varken onlardan herhangi birini acı içinde ya da tehlikede bırakmaya kalbimin el vereceğinden emin değilim.

Ama Ceannaire'in dediği gibi herkes bir dağdır, ben bile. Herkes çok ileri itilebilir. Belki de onlara bunu hatırlatmalıyım.

Samay adım atıyor, ilk atışına hazırlanıyor. Zihinsel olarak su arıyorum ama birkaç gündür yağmur yağmadı ve en fazla hissedebildiğim neredeyse kurumuş bir çiğ tanesi. Ter, gözyaşı ya da kan kullanamam; bunlar çok karışmış, kullanmak için yeterince saf değil.

Kullanabileceğim bir savunma daha var. İyileştirme gücümün ters tarafı. Beni incittiklerinde bu kadınların da incinmesini sağlayabilirim. Onları aşındırabilirim, vücutlarında kabarcıklar patlatabilirim, onlar için yaptığım iyileştirme büyüsünü tersine çevirebilirim.

Ama yapmayacağım. Bu insanların beni değiştirmesine izin veremem.

Samay'ın ilk oku dirseğime çarpıyor. İkincisi uyluğumu sıyırıp kan çiziyor ve yemin ediyor. Aslında Kral'la özel bir yemek yemeye çalışıyor. Üçüncü oku kalçamı bir el genişliğinde ısıtıyor.

Axley'nin diğer kızlardan birkaçına fısıldadığını fark ediyorum ve bir sonraki sırasını almak için adım attığında Axley yılan gibi gülümsüyor.

Oklar bana doğru ısık çalarak bacağımı, kalçamı ve dirseğimi keserken hedefe karşı çaresiz duruyorum. Biri kaburgalarımı sıyrıyor. Bir diğeri

Üst kolumun etine. En kötülerini gerçekten etime batıyor - baldırıma, elime, karnıma, omzuma.

Yırtıkları ve sıyrıkları iyileştirebilirim ama etime ok saplanmış olanları oklar çıkana kadar iyileştiremem. Dişlerimi sıkıyorum, her alevlendiğinde kendi acımı yatıştırıyorum, kanı uzak tutmaya çalışıyorum.

Teagan ve Khloe dikkatle ateş ederek Kral'la zaman kazanmaya çalışıyorlar ama diğerleri daha çok canımı yarmaya niyetli; Sabre ve Leslynne bile. Gözlerinde çaresiz bir açlık var, köşeye sıkışmış bir avın bakışı. Sanki artık beni görmüyorlar, taçla aralarında duran her şeyi görüyorlar. Bu oklarla korkularını, endişelerini, tüm baskı ve acılarını bana, hedefe saplıyorlar.

Bu sırada Kül Kralı kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş, yakışıklı yüzü taş gibi sert ve saçları güneş ışığında beyaz bir hale gibi duruyor. Ne düşündüğüne ya da hissettiğine dair hiçbir ipucu yok.

Axley diskalifiye olduğu için, Teagan'ın oku kazanma ihtimali en yüksek olan ok. Sağ göğsüme saplandı ve deriyi parçalamadı. Umarım o kazanır.

Vurulacak tek kişi Axley'nin zehirli üçlüsünün son kadını, yani henüz elenmemiş olan tek kişi. Adı Beaori.

Bir ok saplıyor ve Axley ile bakışıyor.

İlk oku havada süzülüyor ve bacağımı kesiyor. Sakinleştirmek ve iyileştirmek için daha fazla büyü göndermeden önce bir saniyeliğine acıdan sızlanıyorum. Şu anda neredeyse bir düzine büyü ipliğini aynı anda tutuyorum, acıyı hafifletiyor ve gömülü okların etrafındaki kanı durduruyorum. Bu okları çıkarmak ve kendimi yeniden bir bütün haline getirmek için zamana ve alana ihtiyacım var.

Beaori nişan alır, yayın kirişini ağzına yakın bir yere sabitler ve ikinci oku fırlatır.

Bana doğru yelken açtı ve tam bacaklarımın arasına çarptı, çok hassas bazı kısımları kıl payı kaçırdı. Diğer kızların nefesi kesildi ve ben Beaori'ye baktım, öfkeliydim.

Iskaladığı için kızmış gibi yüzünü buruşturuyor ve başka bir ok hazırlıyor.

Beaori beni kasıklarımın vurmayı planlıyor, bu çok açık. Sonrasında kendimi iyileştirebilecek olsam da buna izin vermeyeceğim.

Ulaşabildiğim az miktardaki çiği toplayıp ince bir sis oluşturuyorum. Ellerim bağlı, ama parmağımın bir hareketiyle nemi toprağın üzerinde çırpıyorum.

Beaori'nin üçüncü oku uçarken okçuluk kulvarına girdim. Rüzgârdan anlayan biri değilim ama sis oku rotasından saptırmaya yetiyor. Kalçamın yanındaki tahtaya çarptı.

"Ceza sona erdi," der Kral.

"Bu adil değil," diyor Beaori. "Kendi acısını dindirebilir, bu yüzden aslında bir ceza değildi."

Dişlerimi sıkıyorum. *Bir dahaki sefere yardımına ihtiyacın olduğunda, sadece bekle.*

Kül Kralı Beaori'yi çenesinden tutup yüzünü kendi yüzüne doğru eğiyor. "Şikâyet etmek istediğin başka bir şey var mı?" Vücudunun hatları boyunca ısı titreşiyor ve havada ani bir gerilim kaynıyor. Khloe Teagan'ın kolunu kavırıyor.

Beaori duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama yeterince özür diliyor olmalı çünkü Kral onun gitmesine izin veriyor ve emrediyor: "Bir saat daha çalışın, sonra Teagan benimle öğle yemeği yiyecek. Diğer herkes yemekten sonra Batı Kanadı'nın üst galerisinde buluşsun. Biri de Şifacı'yı serbest bıraksın ki kendini iyileştirebilsin."

Eğitim meydanına doğru değil, saraya doğru uzaklaşıyor.

Sabre beni tutan ipleri çözerken, Khloe ve Teagan okları etimden çekip çıkarıyor. Her ok bedenimden ayrılırken, iyileştirici büyünün yaradan akmasına izin veriyorum. Her şeyi onarmak biraz zaman alacak.

Okçuluk yolunda tökezliyorum ve kıyafetlerimi alıyorum. Bahçeye doğru yürürken Teagan'ın "Bu hepimiz için kiminle uğraştığımız konusunda iyi bir hatırlatma" dediğini duyuyorum.

Axley, "Majesteleri hakkında konuşurken dikkatli olun," diye araya giriyor. "Vatana ihanete tehlikeli bir şekilde yakınsınız."

Khloe, "Bu ihanet değil, gerçek," diye tersliyor. "Hepimizin ona *bunu* yapmasına izin verdi. Ve bir kez bile kılını kıpırdatmadı."

"Doğru," diyor Axley. "Belki de kadın haddini aştı ve adam da sonunda ona haddinin bildirilmesi gerektiğini anladı. Ortalıkta soylu biriymiş gibi dolaşıyor ama aslında pis bir köy fahişesinden başka bir şey değil."

Çitin köşesinden dönüyorum ve patika boyunca topallayarak ilerliyorum, artık dinlemek umurumda değil. Benim hakkımda ne düşündükleri önemli değil. Önemi olmamalı.

Bir zamanlar ayaklarımı toprağa bastığım, Kül Kralı'nın bana "serseri" dediği çiçek tarhının yanından geçiyorum. Muayene odası yakınımda, ben de içeri girip kıyafetlerimi yere atıyorum ve kendimi bir karyolanın kenarına atıyorum. Uzanmak istemiyorum; bu, zehirli soylu kadınlar ve onların

Hizmetçiler. Ama ben de ayakta duramıyorum, bu yüzden oturuyorum ve uyluğumdaki yaranın acısının yüzeye çıkmasına izin veriyorum. Acının açıklayıcı bir yanı var - yarayı daha iyi algılamama ve bölgeyi daha hızlı kapatmama yardımcı oluyor. Enerji tasarrufu konusunda endişelenmiyorum - iyileşmeyi hızlandırmak amacıyla istediğim kadar kullanıyorum.

Odadaki pencereler kapalı, panjurlu ve perdeli, bu yüzden iyileşme ışığım karanlıktaki tek ışık. Altın çizgiler elimin, baldırımın, karnımın, omzumun, uyluğumun yırtılmış dokularını dikeyiyor.

Kapı hafifçe açılır, soluk bir ışık ve karanlık bir figür içeri girer.

"Cailin." Kül Kralı odaya girer ve kapıyı arkasından kapatır. Şimdi bir tunik giyiyor.

Yüzümü başka tarafa çeviriyorum, hıçkırık gibi gelen kırık bir nefes alıyorum.

"Bu kadar ileri gideceklerini düşünmemiştim," diyor.

"Günlerdir alay ettikleri ve hor gördükleri kadına zarar vermeleri için onlara bir şans verdin." Sesim kırılıyor. "Tabii ki çok ileri gittiler."

"Bunu yapmak için bir nedenim vardı. Aslında birkaç sebep. Bunun için benden nefret edebilirsiniz ama bunu neden yaptığımı duymanız gerekiyor."

Kesik kesik bir nefes daha alıyorum. Tekrar konuşmaya cesaret edemiyorum yoksa hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağım. Dudaklarımı birbirine kenetleyerek enerjimi birleştiriyorum ve bacağımdaki yaraların iyileşme sürecini tamamlıyorum.

"Hizmetkârlar bana yarışmacılar arasındaki husumetin giderek güçlendiğini söyledi," diyor Kül Kralı. "Bu yarışmanın riskleri çok yüksek ve bu kadınların aileleri kızlarını tahta oturtmak için her şeyi yapmaya hazır. Geçmişte Tercih Edilenlerin Çağrısı sırasında cinayetler ve intiharlar oldu ve bugün dövüş ringinde neredeyse bir cinayet işleniyordu. Kızların birbirlerine olan düşmanlıklarını yeni bir hedefe, ortak bir düşmana kaydırmalarını istedim."

"Ben." Başımı sallıyorum ve parmaklarımı kalçamın yeni kusursuzlaşmış derisinde gezdiriyorum. "Heartsfire, bu iş gittikçe kötüleşiyor."

"Gerçekten öyle mi?" Yaklaşıyor, dizlerimin arasına girip onları birbirinden uzaklaştırıyor. "Belki de rolün son avantajlarından birinin tadını çıkarmışsındır diye düşündüm."

"Hiç de değil," diye başımı sertçe sallıyorum.

"Hayır mı?" Eğiliyor, parmak uçları çene çizgimde geziniyor. "Yani dün geceki o çılgılık-"

"Korku," diyorum. "Saf korku ve kendinden nefret etme."

"Ah." Sesi derinleşiyor, lavın bir dağın yamacından aşağı sessiz akışı gibi sessiz ve erimiş. "Ve ben içindeyken vücudunun titremesi, etrafımda sıkışman, hayatının en güzel zevki değil miydi?"

Etrafımda, üzerimde, varlığıyla beni kucaklıyor, ciğerlerimi kokusuyla dolduruyor - baharatlı duman ve kömür, ısı, ter ve karanlık. Vücudu benimkini çağırıyor, beni amansızca kendine çekiyor.

Ama hizmetkârları beni bir hedefe bağladı. Kadınları beni delik deşik etti. Şimdi de bana verdiği zevkle ilgili iltifat mı bekliyor? "Kendinizi çok üstün görüyorsunuz Majesteleri," diye idare ediyorum.

"Gerçekten bilmiyorum," diyor ve gözlerinde gerçeğin ıstırabını görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Sadece bir parıltı ve sonra kayboldu.

İçimde bir şeyler ısınıyor ve genişliyor, ileri doğru akıyor, ona uzanıyor. Çok fazla acı var ve o bunların hepsini dikkatle saklıyor. Onu yatıştırabileceği bir sihir yok.

Neredeyse iyileştim, tekrar ağrısızım. Biraz rahatlayabilirim. "Yani kızları hizada tutmak için bana bunu yaptın. Birbirlerini öldürmelerini engellemek için."

"Bunun için ve başka bir sebepten dolayı. Görüyorsunuz, eğer değerli itibarınızı onarmak istiyorsak, onları yanıltmalıyız. Birbirimizden nefret ettiğimizi düşünmeliler."

"nefret ediyoruz."

"Tabii ki var." Eli sırtımda geziniyor. "İster misin Bu gece *benden* yine *nefret edecek* misin?"

Ağzım kurudu ama diğer yerlerim kesinlikle kuru değil. "Sadece benden daha çok nefret edersen."

Kül Kralı'nın geniş elleri kalçalarımın yaklaşıyor, parmakları çıplak tenimi sıyrıyor. "Ama yine de neden bu geceye kadar bekleyelim ki?" Bacaklarımın arasından içeri doğru bastırarak içimi ona açıyor. Antrenman sırasında giydiği bol pantolon önden dışarı fırlıyor, sikinin kapalı ucu iç çamaşırımın narin kumaşı arasından karıncalanan merkezime baskı yapıyor.

Giysilerimi ve onunkileri tamamen yok etmekten başka bir şey istemiyorum, böylece içime girebilecek. "Ceza" için ona hâlâ kızgınlığım, ama aynı zamanda şiddetle, canlı bir şekilde uyanığım, şimdiye kadar hissettiklerimden daha güçlü bir şehvetle titreşiyorum. Belki de onun söz konusu olduğu yerde öfke ve seks birbiriyle bağlantılıdır.

"Burada olmaz," diye idare ediyorum. "Dışarıdaki muhafızlar -insanlar içeri girebilir-"

Elleri belime doğru kayıyor ve sıkılaşıyor. Alnını benimkine . "Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun, titrediğini hissedebiliyorum. Benim için ıslandığını biliyorum."

Omuzlarını kavrayıp gözlerimi kapatıyorum. "Bu gece."

"Pekâlâ. Öğleden sonra kızlarla sanat seansında görüşürüz, tamam mı?"

"Majestelerinin istediği gibi."

Başını eğiyor ve ağzını tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştırıyor. Bir an için birbirimizin soluduğu şehveti soluyarak kalıyoruz.

Sonra gitti. Ve ben karanlıkta titreyerek ve arzulayarak kalakaldım. Bu da tüm bunların sonunda başka birini seçmesi için korkunç bir kehanet gibi geliyor.

Aramızdaki sadece seks, ama yine de değil. Benim için değil. Benim için bu, irademe, daha iyi kararına ve onun karakteri hakkında bildiklerime rağmen beni ona çeken sürekli bir güç.

Ama onunlayken her zaman *daha fazla şey* öğrenebileceğimi hissediyorum. Keşfedilecek derin yerler, ortaya çıkarılacak sırlar. Brayda, Rince ve benim, evimiz olan Analoir Doiteain dağının sırtları ve yamaçları boyunca olması gerekenden daha yükseğe tırmandığımız zamanlar gibi. En tuhaf şeyleri bulurduk; lavın bir kaya kenarından akıp hareket halindeyken soğumasıyla oluşan donmuş taştan devasa siyah şelaleler gibi. Benekli granit, benekli pomza, parlak obsidyen, biberli andezit topladık. Her biri kendine has renklere ve yönler sahıpk pek çok farklı kaya türü. Ve bulduğum her kaya, dağımızı daha çok sevmemi sağladı. Belki de ben ve Kül Kralı söz konusu olduğunda, sırlar bu kayalar gibi olabilir.

Eğer bu gece onunla tekrar yatacaksam -ve muhtemelen bundan sonra da yatacağım- suçluluk duygumu yatıştırmanın, ona karşı hissettiklerimi haklı çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. Geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim ve bunu çok fazla zorlamadan ve onun benden geri çekilmesine neden olmadan yapmalıyım. Ürkek ve tepkisel ve insanların düşünmesini istediğinden daha hassas.

Tamamen iyileşip giyindikten sonra, bahçenin sakın bir köşesinde ayaklarım toprakta, tuzlu domates ve tereyağlı ekmek kemirerek tek başıma öğle yemeği yiyorum. Daha sonra elimi yüzümü yıkıyorum ve isteksizce Kral'ın bahsettiği galeriye gidiyorum; orada kendisi ve Kayırılanlar "biraz sanatın tadını çıkaracaklar".

Galeri, zemini bir düzine uzun pencereden gelen sarı güneş ışığı dikdörtgenleriyle süslenmiş havadar bir mekân. Karşı duvarda çeşitli boyutlarda tablolar, portreler ve eskizler asılı; hepsi de büyüleyici

ve bana cazip geliyor. Köyümde taşlaşmış ahşaptan objeler yapmak dışında sanatla ilgili çok az şey var.

Hiçbir zaman özellikle sanatsal biri olmadım ve ailem de beni buna zorlamadı. Taşlaşmış ahşabı şekillendirme ve cilalama sanatını öğrenmemi de istemediler, çünkü açık hava işlerine, suya, yapraklara ve toprağa olan ilgimi fark etmişlerdi.

Suyla güzel şeyler yapabilirim ama mürekkep ya da boyayla kalıcı eserler yaratabilenlere hayranım. Galeride yavaşça yürüyorum, Favoriler'in koltuklarda kümелendiği oturma alanına doğru. Pastel elbiseleri, mücevherli başlıkları ve çınlayan çay fincanları bu sabahki ter ve zahmetten çok uzak.

Odanın yarısına, birileri tepsiler, tutkal kapları, küçük renkli çakıl taşları ve cam parçalarından oluşan kutularla üç uzun masa kurmuş. Ortadaki masaya yakın bir sandalye ve tam karşısında ona bakan bir sandalye daha var. Dıştaki iki masada daha fazla sandalye sıralanmıştır.

"Cailin." Duvar boyunca konuşlanmış zırhlı muhafızlardan biri öne çıkıyor, mavi gözleri miğferinin içinden parlıyor.

"Owin." Uzattığı elini sıkıp gülümsedim. "Seni görmek güzel."

Kaskını çıkarır ve terli saçlarını karıştırır. "Lanet olsun bu lanet şeye. Bunu takmaktan nefret ediyorum."

"Bazen gerçekten gardiyan olmak için yaratılıp yaratılmadığını merak ediyorum." Elimi uzatıp bir kilidi düzeltiyorum.

"Bunu ben de merak ediyorum." Gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ama bu görev hoşuma gidiyor. Kral'a yakın olduğum anlamına geliyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ama seni kırbaçladı."

"Bana karşı yumuşak davrandı. O zamandan beri de kayıtsız, ki bu da en iyi arkadaş olduğumuz anlamına geliyor." Bir sırıtma daha. "Hatta bana şehirde zengin bir patrona ihtiyacı olan portre sanatçıları tanıyıp tanımadığımı bile sordu. Ben de sana bir iyilik yaptım."

"Ne iyiliği?"

"Bana arkadaşınla ara sokaktayken nasıl rahatsız edildiğini anlatmıştın-" Kaşlarını belirgin bir şekilde sallıyor. "Şey, eski sevgilinle -öhöm, *bağlantı kurmak*- için bir şansı daha hak ettiğini düşündüm."

"Eski sevgili mi?" Kafam karışmış bir şekilde yankılıyorum ve sonra ne demek istediği zihnimde netleşiyor.

Mozaik malzemeleri-sanat-portreler-sokaktan arkadaşım-

Aman Tanrım.

Rince. Eski sevgilim, dostum, Felaket'in gayretli hizmetkarı, Kral'ın ölümünün savunucusu...

Rince burada, sarayda.

Arkamda galeriye giren sesler duyuyorum ve kalbim bir taş gibi mideme inerek dönüyorum. Kral'ın hizmetkârlarından biri Rince'e odaya kadar eşlik ediyor.

"Tam istediğiniz gibi her şeyi ayarladık," diyor görevli. "Siz burada oturacaksınız ve hanımlar da portrelerini yaptırmak için teker teker şuraya oturacaklar. Bu arada diğer hanımlar da kendi mozaikleri üzerinde çalışıyor olacaklar."

"Bu harika. Her şey tam olarak doğru." Rince'in kara gözleri benimkilere kilitlendi bile. "Majesteleri de bize katılacak mı?"

"Biraz sonra, evet. Hâlâ Favoriler'den biriyle birlikte."

Kül Kralı hâlâ Teagan'la mı? Bu uzun bir öğle yemeği. Ne hakkında konuşuyorlar? Belki de hiç konuşmuyorlardır. Onu öpüyor mu? Ona dokunuyor mu?

Düşüncelerimi bu konudan uzaklaştırıp Rince'e odaklanıyorum. O benim acil sorunun.

Rince Kül Kralı'nı öldürmek istiyor ve bugün mükemmel bir fırsat. Kralı öldüremez. Kral'la işim henüz bitmedi.

Rince hâlâ beni izliyor, bana doğru yürüyor. Owin geri çekiliyor, miğferini kafasına geri takmadan ve duvarın yanındaki yerine çekilmeden önce cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

"Şifacı Cailin." Rince bana eğildi. "Senin büyük bir hayranıyım. Acaba birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

"İyilikseverlerin Şifacısı çok meşgul," diye başladı kâhya ama ben sözünü kestim. "Birkaç dakikanızı ayırabilirim. Hanımlar çaylarını bitirmek üzereler zaten." Kâhyaya içtenlikle gülümsüyorum.

"Sınır bölgesindensiniz, değil mi?" diyor Rince bana. "Burada sizin bölgenizden gelen çok güzel obsidyen camları var. Görmek ister misiniz?" Taşdığı çantayı kaldırıyor.

Deri bir çanta. İçine her şey dikilebilirdi; patlayıcılar, bıçaklar, zehirli oklar. Umarım Kral'ın muhafızları Rince'in onu buraya getirmesine izin vermeden önce iyice kontrol etmişlerdir.

"Elbette görmek isterim. Pencerelere yaklaşalım. Daha iyi ışık alırız." Yüzümü nötr bir şekilde hoş tutarak Rince'in dirseğini tutuyorum ve onu kâhyadan, Favoriler'den ve Owin'den uzak bir pencereye doğru yönlendiriyorum.

Sırtımız odaya dönük bir şekilde ışığın karşısında duruyoruz ve o avucundan bir avuç dolusu parıldayan obsidyen çıkarıyor. Nefesinin altında şöyle diyor: "Burada olman harika. Seni göreceğimden emin değildim. Ama bu mükemmel. Artık çay dükkanında buluşmak zorunda değiliz. Şehre yalnız gittiğin için başının belaya girdiğini duydum." Bir elini benimkinin üzerine kısaca bastırıyor. "Seni gerçekten hedef tahtası olarak mı kullandılar? Heartsfire, Cailin. Ama her şey bugün sona erecek. Onun son anlarına tanıklık edeceksin."

Kalbim sıkışıyor. "Atış talimini nereden biliyorsun? Bu sabah oldu."

Rince sadece gülümser.

Artık hiç şüphe yok. Gözde'lerden biri Felaket'in yanında ve bugün Rince'le konuştu.

Ama o yeni geldi ve tüm İyiler bir süredir bu odada birlikte gibi görünüyor. Burada olmayan tek kişi Teagan. Gerçekten Kül Kralı'yla birlikte mi, yoksa Rince galeriye girmeden hemen önce onunla kısa bir görüşme mi yaptı?

Hayır, Teagan olamaz. Belki de hanımlardan biri okçuluk olayını bir hizmetçiye anlatmış ve haber saraydan Rince'in bağlantısına kadar ulaşmıştı. Ya da belki-

"Cailin." Rince şimdi bana kaşlarını çatıyor. "Beni duydun mu? Bugün bitiyor."

Bedenimi hastalıklı bir ürperti kaplıyor. "Sesini alçalt. Kül Kralı'nın sihirli bir işitme yeteneği var."

Rince'in gözleri büyür.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Bu, son birkaç ay içinde sızan iki ajanımızın nasıl yakalandığını açıklıyor. Tanrılar. Teşekkür , Cailin. Bu değerli bir bilgi. Hayır.

artık bir önemi yok." Sesini alçaltıyor, fısıltısından heyecan akıyor. "Kül Kralı bir saat içinde ölmüş olacak."

Mide bulantısı boğazımda düğümleniyor. "Nasıl?"

"Bu taşlar. Onlar patlayıcı. Bütün galeriyi havaya uçurmaya yeter."

Şaşkın bir nefes çekiyorum. "Ama bu sadece Kralı değil, odadaki herkesi öldürecek."

Rince ciddiyle başını sallar. "Bu uğurda hayatımı vermeye hazırım. Ama ben yapmadan önce çekip gitmeyi tercih edersen-"

"Hayır!" Parmaklarını tutup nazıkçe kayaların üzerine koyuyorum. "Rince, bunun için ölemezsin."

"Bu uğurda her şeyi feda etmem gerekebileceğini biliyordum, Cailin. O sokakta seni neden öyle karşıladığımı sanıyorsun? Bir ölümün kıyısında yaşıyorum ve bu anlık zevkleri daha da tatlı kılıyor. Bu benim günüm, benim zamanım. Onu burada, şimdi öldürebilirim."

"Hayır," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Rince, seni önemsiyorum. Eğer ölürsen-tanrılar, ailen, Rince. Onları düşün."

"Benimle gurur duyacaklar. Brayda ve arkadaşlarım da öyle. Sen de gurur duymalısın." Yine kaşlarını çatıyor. "Bu gerçekten neyle ilgili, Cailin? Senin de buna inandığını sanıyordum."

"En iyi arkadaşımın kendini öldürmek istemesinden *mutlu* olmamı mı bekliyorsun?" Hızlıca omzumun üzerinden bakarak nefes nefese bir kahkaha atıyorum. Yakınlarda hâlâ kimse yok ama kâhya huzursuz görünüyor. Bu konuşmayı bir an önce bitirmeliyiz.

Rince'in ölmesine izin veremem; Kül Kralı'nı ya da Gözde Kadınları öldürmesine de izin veremem.

"O kızları düşün." Başımı Favored'e doğru salladım. "Onları da öldüreceksin. Onlar masum."

Kaşları çatılır. "Bütün bunların suç ortağı onlar. Zehirli sistemin, monarşinin ve soyluların bir parçası. Amaçları bir katil ve zalimle ortak olmak, bu da onları en az kadar suçlu yapıyor."

Biraz inliyorum, çaresizim, ellerim yumruk olmuş. Onu ikna etmek için ne söyleyebilirim? Alarm verip herkese ne planladığını anlatabilirim ama o zaman da patlayıcıları hemen patlatıp beni, kendisini, Favoriler'in çoğunu, Owin'i, kâhyayı ve diğer muhafızları öldürebilir. Hatta eğer

Muhafızlar patlamayı tetiklemeden önce onu yakalamayı başarırsa, Rince sürüklenecek, işkence ve infaz edilecektir.

Bundan kurtulmanın tek yolu onu henüz harekete geçmemeye ikna etmek. Ve bunu yapmak için bir avuç saniyem var.

Vücudumdaki her sinir dehşetten gerildi. Rince avucunda Kral'ın ve kendisinin ölüm unsurunu tutuyor. İkincil hasarın bedeli korkunç olacak.

"Rince," diye nefes alıyorum. "Kralı bunlarla öldüremezsin." Kara gözlerini bana diyor. "Neden?"

"Kendini ateşe verip yanmadığını biliyorsun, değil mi? Geçirimsizdir. Neredeyse yok edilemez. Onunla ilgili, anatomisiyle ilgili farklı bir şey var - henüz çözemediğim bir şey."

Rince'e Kül Kralı'na zarar verebildiğimi söyleyemem. Nasıl ya da neden olduğunu bile anlayamadım çünkü boğazındaki ateşi söndürdüğümde ona zarar vermedi, onu serinletti ve yatıştırdı. Ama belki de elimle kullandığım suyun bir amacı vardır. Belki de dün onu incitmek istedim ve kullandığım su bu arzuyla aşılandı. Bu şifacı yeminimi bozduğum anlamına mı geliyor?

Rince dudağını çiğniyor. "Bundan emin misin?"

"Onu taradım, Rince. Öldürmesi çok zor olacak. Patlamanın doğru yol olduğunu sanmıyorum. Ya sen ölürsen ve gizli bağlantın ölürken Kral yaşarsa? Bu ne büyük bir kayıp ! Bunu riske atamayız."

Rince'in yüz hatları hayal kırıklığıyla çöküyor ve kalbim yerinden fırlıyor çünkü bana inanmaya başlıyor. "Patlama onu öldürmeyebilir ama zayıflatabilir. Yaralayabilir."

"Onu iyileştirmek için sadece beni ya da saray şifacısını zorlarlar. Dinle Rince, içim çok derin. Bu sorun üzerinde biraz daha çalışmama, anatomisinde ve büyümlü özelliklerinde neler olup bittiğini anlamama izin ver."

"Size biraz zaman tanıyabilirim," diyor isteksizce. "Birkaç gün daha."

"Bir hafta daha," diye karşı çıkıyorum.

"Tamam. Bir hafta daha. Ama vücut taramasından daha fazlasına ihtiyacım var, Cailin. Olası bir çözüme ihtiyacım var."

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ve ağzımdan "Zehir. İçten gelen türden, deriden emilen türden değil. Yutması gerekecek. İşe yarayabilir."

"Ve sen ona bunu içirebildin mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana söyledim -yeminim- bunu yapamam."

"Hm." Başını iki yana sallıyor. "İyi niyetlisin Cailin, ama değer yargıların fena halde yanlış."

"Bir hafta," diye fısıldıyorum. "O zamana kadar daha fazla bilgiye sahip olacağım - yiyecek ve içeceklerin nasıl test edilip ona ulaştırıldığına odaklanabilirim. Ve şimdiden senin için notlarım ve krokilerim var, zamanları ve nöbet yerlerini işaretledim." Bir yanımda o notları vermek istemiyor ama Rince'e elle tutulur bir şey vermek zorundayım. Burada birçok hayatı kurtarmaya çalışıyorum, ilk sevgilimin ve yeni sevgilimin hayatları da dahil.

Notlardan bahsedilince Rince'in yüz ifadesi değişiyor. "Sanırım bu da bir şeydir."

"Bana zaman verin," diyorum. "Portrelerden sonra benimle buluş, şimdiye kadar topladıklarımı teslim edeyim. Sadece sabırsız bir aptal gibi davranıp bu işi gerçekten başarmak için tek şansımızı yok etme."

Bana kısa ve parlak bir şekilde sırtıyor. "Sabırsız aptal, ha? Şimdi çocukluğumun Cailin'i gibi konuştun."

Ben de sırtıyorum.

Biz birbirimize gülümserken, Kral galeriye giriyor ve Kayırılanlar onu sakarin seslerden oluşan bir koroyla karşılıyor.

Teagan onunla değil. Onu eve mi gönderdi?

Bu endişelerimin en küçüğü. Şu anda en büyük korkum Rince'in bu sanat seansı sırasında fikrini değiştirmesi ve hepimizi havaya uçurması. Kral'ın bir patlamadan sağ çıkıp çıkamayacağından emin değilim ama umarım Rince'i tutacak kadar ikna edici olmuşumdur. Beni uzun zamandır tanıyor ve düpedüz yalan söylesem beni yakalardı; ama ben sözlerimi gerçekten karıştırdım, bu yüzden sanırım bana inandı.

Rince benden yana dönüyor ve Kral'ı selamlamak için hareket ediyor; zarif, alçakgönüllü tavrı midemi bulandırsa da beni neredeyse güldürüyor.

Mide bulantımı küçük bir sihirle yatıştırıyorum ve kalp atış hızımı hafifçe bastırıyorum. Sinir ve adrenalinin beni keskin ve duruma uyumlu tutmasına ihtiyacım var ama hiçbir sorun yokmuş gibi normal görünecek kadar da sakin olmalıyım.

Teagan kısa bir süre sonra içeri giriyor ve portre seansları başlıyor. Köşedeki bir çift saray müzisyeni sayesinde galeri kısa sürede narin şarkılarla doluyor ve gerginliğim biraz azalıyor.

Rince geniş gülümsemeleri, hızlı parmakları ve kadifemsi sesiyle cazibenin vücut bulmuş hali. Kızlara mozaik oluşturma'nın temellerini öğretiyor ve benzer bir şey yapmış olanlar için sanatı daha gerçekçi ve karmaşık hale getirmek için ekstra ipuçları veriyor. Bu işte çok iyi, becerikli ve yetenekli. Küçük köyümüzden ayrıldığından beri çeşitli senaryolarda birçok insanla tanıştığını söyleyebilirim ve onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Kalbimde gurur var ama bu gurur, Kral'ı ortadan kaldırmak için hayatına son vereceği için korku ve şokla karışık. Kendini davaya adanmış hep biliyordum ama bu yapacağını düşündüğüm her şeyin ötesinde. Bir suikast girişiminde bulunmak, evet ama bunu başarmak için aktif olarak intihar etmek? Bu beni o kadar üzüyor ki içim sızlıyor, her nefes göğsümde acıyla sürükleniyor.

Kül Kralı'nın kızların etrafında döndüğünün, çalışmalarını hoşgörölü bir onaylamayla incelediğinin farkındayım ama ona zar zor bakıyorum. Rince'in yüzünü okumakla o kadar meşgulüm ki, yaklaşan kıyametimizin habercisi olabilecek en ufak bir değişikliği fark etmeye çalışıyorum.

Sonunda Kral'a baktığımda, benim Rince'i izlediğimi görüyor. Ve hiç memnun görünmüyor.

Nihayet, üç gergin saatin ardından, Rince her Gözde kadının mozaik portresini tamamladı. Kızlar Kral'a hürmetlerini sunup akşam yemeği için giyinmek üzere ayrılırken, ben oturma alanındaki sandalyemde Rince'in eşyalarını toplamasını bekliyorum.

Kral da oyalanıyor, mücevherli bir parmağını portre tepsisinin kenarında gezdiriyor. Bugün saçları bağlanmamış, koyu gri takım elbisesinin üzerinde karlı bir nehir gibi. Başındaki tek taç gümüş bir bant. Bazen taktığı siyah taçlardan çok daha rahat görünüyor. Demir gibi ince dövülmüş diğer taçlar çok ağır olmalı.

"Nerelisin?" diye sorar Kral Rince'e. "Çalışmalarınızı daha önce görmedim."

İçim daralıyor ve sandalyemin kollarına yapışıyorum. *Hayır, onunla konuşmayı kes. Sadece uzaklaş, lütfen. Şu anda seni öldürebilir.*

Hangi adam için daha çok korktuğumdan emin değilim.

Rince Kral'ın yüzüne dönerken yarı gülümsüyor. "Cailin ile aynı kasabadanım."

Şok damarlarımda dolaşıyor. Doğru bir cevap vermesini beklemiyordum. Rince'in gizli bir kimliği, sahte bir memleketi olması gerekmez miydi?

"Öyle mi?" Kül Kralı bana bakıyor, yüz hatları soğuk ve . "Siz ikiniz eski dost musunuz?"

"Çocukluk arkadaşlarım, Majesteleri ve daha fazlası." Rince bana sıcak bir gülümseme verdi. "İzin verirseniz, Şifacınızla konuşmak için biraz daha kalmak istiyorum. Kendisiyle uzun zamandır görüşmüyorduk. Gerçi geçen gün şehirde kısa bir karşılaşmamız oldu."

"Şimdi mi?" Kral gergin dudaklarının arasından konuşuyor ve gözleri kıpkırmızı parlıyor. "Seni tavsiye eden muhafız Owin'le dışarıda olduğu zaman olmalı."

Rince neden tüm bunları Kral'a anlatıyor? Sanırım onunla Felaket arasında bariz bir bağlantı yok. Yine de gerçek kimliğini açıklamak onun için de benim için de tehlikeli.

Belki de bu Rince'in planının bir parçasıdır - aramızdaki bağlantıyı kurmak, böylece onun İntikam'ın bir parçası olduğu ortaya çıkarsa, ben de bu işe bulaşmış olacağım.

Belki bugün sözlerime tam olarak güvenmedi.

"Elbette, Şifacı ile konuşun," diyor Kül Kralı kaba bir şekilde. "Birlikte biraz zaman geçirin. Ve bir ara onu ziyaret etmek için tekrar gelmelisin. Tanrılar biliyor ki burada çok az arkadaşı var."

Rince ve beni yalnız bırakarak dışarı çıktı. Şey... her zaman mevcut olan muhafızlarla yalnız.

Ayağa kalkıyorum, bana doğru yürüyen Rince'i yarı yolda karşılıyorum. "Hadi odama gidelim," diyorum alçak sesle.

Rince'i sarayın orta kanadındaki koridor boyunca yönlendiriyorum. Owin ve başka bir muhafız bizi dikkatle izliyor.

Yatak odamın kapısına geldiğimizde ikinci muhafız boğazını temizliyor. "Şifacı, Kral'ın odasının bitişiğindeki odaya başka birinin girmesine izin verilmesi ciddi bir güvenlik ihlalidir. Gül Odası'na sadece siz ve hizmetçileriniz girebilirsiniz."

"Ama Kralı duydunuz," diyorum. "Birlikte biraz zaman geçirmemiz için bize izin verdi." Sözlerime boğucu bir anlam yüklüyorum. "Bunu burada, salonda yapmamızı mı tercih edersin?"

"Hayır leydim," diyor muhafız.

"Odalar arasındaki kapıya birini koyabilirsiniz," diye önerdim. "Sadece kısa bir süreliğine. Uzun sürmez. Bununla hiç uzun sürmez." Rince'i dirseğimle dürtüyorum.

Parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirerek alaycı bir tavır takınıyor. "Zavallı gururum incindi. Yine de oyunun amacı her iki oyuncu için de gerçekleştiği sürece hızın önemli olmadığını söyleyebilirim."

"Ve sen her zaman oyunu kazanırsın." Rince'e en iyi hayranlık ifademi veriyorum.

"Bırakın içeri girsinler," diyor Owin muhafız arkadaşına. "Koridor boyunca muhafızlar var ve söylediği gibi iç kapıya bizim göz kulak olabilir. Ben gönüllüyüm."

"Yaramaz," diye nefes nefese kaldım. "Dinlemek istiyorsun."

"Öyle değil leydim." Owin bana göz kırptı. "Kulaklarımı kapatacağıma söz veriyorum."

İkinci muhafız pes ve Rince fikrini değiştiremeden onu aceleyle odama götürüyorum.

Kapı arkamızdan kapandığı anda onu banyo odasına çekiyorum ve kapıyı da kapatıyorum. Küvetin musluğunu açıyorum, Rince'i duvara doğru itiyorum ve parmak uçlarımda yükselip ağzımı kulağına dayıyorum.

"Kral'a gerçekte kim olduğunu söylerken ne düşünüyordun?" Sözlerim zar zor duyuluyor, bir nefesin ötesine geçmiyor. Kral'ın odasında olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok ama işimi şansa bırakmayacağım.

Rince bedenimi kollarıyla sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Nefesi kulağıma yumuşak ve sıcak geliyor. "Kimliğim konusunda dürüst olmak zorundaydım Cailin. Sence Kral tek bir muhafızın tavsiyesine güvenip tamamen yabancı birinin saraya girmesine izin verir mi? Yeteneklerimi Kayırılanlar'a göstermem istendiğinde, kapılardan geçmeme izin vermeden önce sorgulanacağımı ve kayıtlarımın kontrol edileceğini biliyordum. Bu yüzden onlara gerçek adımları ve kökenimi söyledim, ama elbette şu anki ilişkilerimi değil. Kayıtlarımı iyice incelediler ve üzerimde silah aradılar, ama Undoing'in ve hizmetkârlarının zekâsını hafife aldılar." Yanındaki el çantasına vuruyor.

Ve sonra beni öpmeye cüret etti. Yumuşak dudakları dudaklarımda üzerinde mühürleniyor ve dili giriş için araştırıyor. Bekliyorum, dudaklarımı hafifçe hareket ettiriyorum, onunla her zaman hissettiğim aynı uğultulu sıcaklığı ve karıncalanma heyecanını hissetmeyi bekliyorum.

Ama ben hissetmiyorum. En iyi ihtimalle hafif hoş hissediyorum.
Ağzımı silerek geri çekiliyorum. "Eskizleri ve notları sana vermeliyim."
"Evet, önce bunu yapmalıyız."

Önce mi? Gitmeden önce aramızda gerçekten samimi bir şeyler olmasını mı bekliyor?

Buna izin verecek miyim?

Suyu kapatıyorum ve o da beni yatak odasına kadar takip ediyor. Defteri yatak başlığımın arkasındaki saklı yerinden çıkarıp bitirdiğim sayfaları çıkarıyorum. "Fazla bir şey değil ama belki yardımı olur."

"Teşekkür ederim, Cailin." Sayfaları küçük küçük katlayıp yeleğinin iç cebine sokuyor.

Sonra yavaşça benim alanıma giriyor.

Rince'in beni kollarına almasına izin veriyorum ve bir anlığına o tanıdık göğsüne yaslanıp onu içime çekiyorum. Ama artık farklı kokuyor. On altı yaşına bastığım gün beni göğüslerimi göstermeye ikna ettiğinde arkadaştan başka bir şeye dönüşen çocuk değil. On yedi yaşında parmaklarını içime sokan ya da on sekizinci yaş günümde bekaretimi alan çocuk değil. Beni terk edene kadar vücudunu öğrendiğim ve sonraki birkaç yıl boyunca zevk aldığım çocuk o değil.

Artık reçine ve yağmurla yıkanmış toprak gibi kokmuyor. *Tbak* dumanı, sanat eserinin macunu ve yabancı bir parfüm gibi kokuyor.

"Seni görmek güzel," diye mırıldandım. "Ama..." Başımı sallayarak ona bakıyorum.

"Emin misin?" Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Eminim."

İç çekiyor. "Şimdi oraya gidersek, dediğin gibi muhafızlar benim zevkime göre çok hızlı olduğumu düşünecekler."

"Ama ben gerçeği biliyorum. Doğru dokunuşla uzun süre dayanabilirsin."

"Mmm." Gözleri kısa süreliğine kapanıyor ve dere kenarındaki çimenlerde geçirdiğimiz o saatleri hatırladığını biliyorum. "Sanırım hayatımın en güzel günüydü."

"Gerçekten mi?" Acıyan ve gerilen kalbim bu sözlerle biraz olsun iyileşiyor. "Gerçekten." Yanağımdan öpüyor.

"Gardiyanlara bana iyi bir tane verdiğini söyleyeceğim. Daha da iyisi-" Başımı geriye eğiyorum ve yüksek sesli orgazm çıgıkları atıyorum. "Aman Tanrım. Geliyorum."

-Rince, sen krallığın en iyi yatağısın, hem de en iyisi!"

Rince kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapatıyor. Ben de sessizce gülerek kulağına uzanıyorum ve "Bugün ölmediğine sevindim" diye fısıldıyorum.

Ayıldı, geri çekildi ve omuzlarımı kavradı. Fısıldıyor, "Söz verdiğin gibi yap, Cailin. Unutma, görevimiz hayat kurtarmak. Krallığı kurtarmak. Bunu yapmak için fedakârlık gerekir. Burada senin bildiğinden daha fazlası söz konusu ve benim tarafımda da güçlü insanlar var, hesap vermem gereken insanlar. Güvenilmez olduğunuzu kanıtlarsanız ikimizden de memnun olmayacaklardır."

Ağzım açılıyor, şaşkınlık kelimelerimi çalıyor. Ben bir yanıt veremeden Rince kapıyı açıyor ve pantolonunu düzeltiyormuş gibi yaparak aceleyle dışarı çıkıyor.

Kapıyı arkasından kapattım ve kapının arkasına yaslandım, derinden sarsıldım. Rince'in bana söylediği şey tam olarak bir tehdit değildi, daha çok bir uyarıydı.

Yine de, istemeden de olsa politik sahnenin içine istediğimden daha fazla girmiş olmaktan endişeleniyorum. Kral neden beni rahat bırakmadı? Beni seçmesine ne sebep oldu? Ona benden kimin bahsettiğinden ya da ne söylediklerinden hiç bahsetmedi. Ona sormalıyım.

Bu gece ziyafet yok, sadece Kral ve Gözde için bir akşam yemeği var. Kral'ın bugünkü yorumlarına bakılırsa yarın başka bir meydan okuma olacak.

Odama yemek siparişi veriyorum ve sarayda dolaşmaya çıkmadan önce hızlıca yiyorum. Biraz daha keşfetmek istiyorum. Çok güzel, muazzam bir yer, ancak sadece birkaç bölgesini ziyaret ettim.

Rehberlik istemem. Kaybolursam, her yerde hazır ve nazır olan hizmetkârlardan ya da muhafızlardan yolumu bulmama yardım etmelerini isterim. Koridorlarda tek başıma dolaşmak çok hoş bir macera hissi veriyor. Evimde birçok kez dışarıyı keşfetmişim ama burası kadar büyük ve karmaşık bir binada dolaşma fırsatım hiç olmamıştı.

Yalınayak, sade bir elbise içinde, ana salonları takip ediyorum - saray hayatının trafiğinin çoğunun gerçekleştiği geniş ferah koridorlar, hafifçe o iğrenç kraliyet tütsüsü kokan koridorlar.

Geniş bir koridoru sonuna kadar takip ediyorum ve kıvrıla kıvrıla yükselen, sonra da beni eski ve bayat kokan dar bir geçide çıkaran ilginç bir yan merdivene çıkıyorum. Buradaki soluk kırmızı halı yıpranmış, ince. Burada gördüğüm diğer her şey gibi pelüş ve zengin olmadığı gerçeğinden garip bir rahatlık duyarak ilerliyorum. Merdivenlerin yanında yanan bir lamba var,

ama koridorun geri kalanı karanlık, bu yüzden yanımda getirdiğim küçük lambayı yakıyorum ve yüksekte tutuyorum.

Beyaz alçı duvarlar yerini boyalı tuğlalara bırakıyor, aralarına siyah demirle desteklenmiş altın rengi ahşap kapılar serpiştirilmiş. Çoğu kilitli, ama içlerinden biri açılıyor ve örümcek ağlarıyla süslü, küflü, tozlu bir oda ortaya çıkıyor.

Koridorun sonunda metal bir merdiven beni aşağıya, aşağıya, aşağıya indiriyor ve birkaç kısa koridordan geçiyorum, dar köşelerden eğiliyor ve lambam derin kapı aralıklarında gölgeleri dans ettirdiğinde zıplıyorum. Sarayın bu bölgesinde görülebilecek ne bir hizmetçi ne de bir muhafız var. Garip. Sanırım Kral buraya hiç gelmiyor, o yüzden buna gerek yok.

İleride yeni bir bölüm var; parlak koyu ahşap panelli duvarlar, apliklerde neşeli lambalar, seslerin mırıltısı. Hizmetkârlar için ortak bir oda gibi görünen bir yerin önünden geçiyorum. Başka bir koridorda yüzlerce ahşap rafın bulunduğu depo alanları var, hepsi de ev halkının bakımı için gerekli eşyalarla dolu. Üzerinde "Kürk Dolabı" yazan bir kapı ve üzerinde "Çarşafklar" yazan bir başka kapı var. Taş basamaklar muhtemelen soğuk kilerlerin bulunduğu daha alçak bir koridora iniyor ama ben bunu atlayıp yoluma devam ediyorum.

Yanlarından geçtiğim birkaç hizmetçi bana meraklı bakışlar atıyor, bazıları da gülümsüyor. İçlerinden biri, bana annemi hatırlatan kibar görünümlü bir kadın, nazikçe "Yardımcı olabilir miyim Şifacı?" diyerek beni durduruyor.

"Keşfediyorum," diyorum ona. "Sorun olur mu?"

"Bana göre öyle, ama Bayan Effelin sizi burada dolaşırken görürse farklı bir görüşe sahip olabilir. Görmek istediğiniz özel bir şey var mı?"

"Şey, ben-" Tereddüt ediyorum, etrafıma bakıyorum. "Eserleri, kitapları merak ediyordum, belki büyü hakkında bilgi?"

Kadının ifadesi temkinli bir hal alıyor. "Bildiğiniz gibi Majesteleri büyü çalışmalarına pek sıcak bakmıyor. Büyü konusunda kötü tecrübeleri var. Korkuyor da diyebilirsiniz."

"Bana her zaman bir şeyi anlamanın ondan daha az korkmanıza yardımcı olabileceği öğretildi."

"Bu iyi bir düşünce leydim. Ancak Kral'ın fikirleri hakkında konuşmak bana düşmez. Şunu söyleyebilirim ki, eğer sizin kullandığınız türden büyülerle ilgileniyorsanız, sarayın şifacısı Jonald ile konuşabilirsiniz. Artık yaşıyor ve zaman zaman akli biraz yumuşuyor ama iyi kalpli bir ruha sahip. Eğilimler

eski günler hakkında konuşması gerekenden biraz daha fazla konuşuyor. İlginç olabilir." Bana muzip bir gülümseme veriyor.

"İsterim. onu görmek için çok mu geç?"

"Dinlenmeye erken gidiyor ama genellikle bu saatlerde kitap okuyor. Arkadaşıktan memnun olacaktır. Hadi, seni ona götürüyüm."

"Teşekkür . Adın ne senin? Ve lütfen bana Cailin de."

"Şey, Cailin, ben Dottred ya da kısaca Dot. Hizmetlilerin bazılarını, çoğunlukla da temizlik personelinin yönetiyorum."

"Önemli bir iş," diyorum. "Böyle büyük bir yerde oldukça zor bir iş olmalı."

"Oh, hiç bitmiyor." Hafifçe gülerek başını sallıyor. "Bu ." Dot beni bir koridora götürüyor. "Biliyor musun, Kral çocukken hizmetçilerin odasında takılırdı. O zamanlar genç bir ve bazen onu kreşe geri götürmem istenirdi. O zamanlar

sadece Prens Yok Olsun o zaman."

Kül Kralı'nın gerçek adını duymak tuhaf ve onun bir çocuk olduğunu düşünmek daha da tuhaf. "Her zaman beyaz saçlı mıydı?"

"Doğuştan. O huysuzluğu doğuştan da vardı. Oldukça ilginç zamanlar geçirdi." Duvardaki siyah bir lekeyi ve daha ilerideki başka bir lekeyi işaret ediyor. "Bunları yaklaşık yedi yaşındayken, ateşe olan yeteneği ortaya çıktığında yaptı. Bir keresinde bir hizmetçi izlerin üzerini boyamaya başlamış ve Bayan Effelin ona bırakması için bağırması. Böylece orada kaldılar. Ona çok düşküdü."

Kül Kralı'nı çocukken tanıyanların, Kül Diyarı katliamını öğrendiklerinde ne hissetmiş olabileceklerini hiç düşünmemiştim. Sevdikleri küçük prensin böylesine korkunç bir şey yaptığını bilmek onları çok incitmiş olmalı.

"Ashlands'i öğrendiğinizde neredeydiniz?" diye ihtiyatla soruyorum.

Önümde Dot'un sırtı sertleşiyor.

"Özür dilerim," diyorum çabucak. "Sormamalıydım. Sadece nerede hatırlıyorum. Tarladaydım. Biri beni ve diğer işçileri almaya geldi ve hepimiz köy meydanına gittik. Bizim Ceannaire bize duyduklarını anlattı ve Güney'de akrabaları olan bazı insanlar ağladı. Olanlar hakkında çok fazla ayrıntı yoktu."

"Birçok kişi bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyor," diyor Dot. "Ama bu konuda Kral'ın sözü Kral'ın sözüdür."

"Güney'den döndüğünde ne dedi?"

"İsyanın bastırıldığını ve düşmanlarımızın gittiğini söyledi. Tüm söylediği buydu." Dot yarım düzine adım atıyor, ben de acele ediyorum. "Bizim bilmediğimiz bir şey bildiğine inanmak zorundayız. Bilse de bilmese de, taht kan yoluyla onun hakkıydı."

O günlerde herkesin düşündüğü şeyi yüksek sesle dile getirmiyor - Güney'in büyük bir kısmını yakıp yıkan bu adam, ona meydan okumaya kalkan biri olsaydı krallığın geri kalanını kolayca yok edebilirdi. Belki de çabalarını koordine etmiş olsalardı, soylular onu tahttan indirebilirdi. Sadakatlerini sağlamak için onlara ne vaat etmişti?

Dot'un konuyla işi bitmiş gibi görünüyor, beni yaşlı şifacıya teslim etmeye hevesli. "Jonald'ı bu kata yerleştirdik çünkü ona ihtiyaç duyulabilecek yaşam alanlarının çoğuyla aynı seviyede." Bir kapının önünde durup yakınlarda duran tekerlekli bir sandalyeyi okşuyor. "İçimizden biri onu itiyor ve bazen merdivenler olduğunda gardiyanlar onu taşıyor. Burası yaşlılar düşünülmüş inşa edilmemiş. Çok fazla iniş çıkış ve eğri büğrü köşeler var."

Kapıya vuruyor. "Jonald? İçeri girebilir miyiz?"

Bir duraksama ve ardından çatlak bir ses "Biz kimiz?" diye sorar.

Bu sesi tanıyorum. Bu adam beni ölümün kıyısından döndürdü. Bunun için ona teşekkür etmemin zamanı geldi. Onu daha önce arayıp bulmadığım için aniden pişmanlık duydum.

"Ben Dot, Jonald," diye sesleniyor Dot kapıdan. "Tercih Edilenlerin Şifacısı burada. Seninle konuşmak istiyor."

Odada bir şey gıcırıyor ve sonra bir baston ya da bastonun ritmik tıkırtısı kapıya yaklaşıyor. Kapı açılıyor ve beyaz saçlı ince bir adam bana bakıyor. Dişsiz, dudaklarını pembe diş etlerinin üzerine şapırdatıyor. "İyilikseverlerin Şifacısı, ha? Seni gördüğüme sevindim çocuğum. Dişlerimi yerine takayım ve güzel bir sohbet edelim."

Şifacının odası rahat ve konforlu, küçük bir şöminede alevler neşeyle çıkırdıyor. Dişlerini tekrar taktıktan sonra dolgun bir koltuğa yerleşiyor ve bana şöminenin yanındaki karşı koltuğa oturmamı işaret ediyor.

"Daha fazla çay çağırabilirim," diye teklif ediyor.

"Hayır, teşekkür ederim, ben iyiyim. Benim için yaptıklarına, hayatımı kurtarmana ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim."

"Elbette, . Yaptığımız şey , değil mi? Yani... ." Yaşına göre şaşırtıcı derecede keskin bir bakışla beni izliyor. Yaşlı gözleri genellikle bir film tabakası kaplar ama o daha iyi netlik için bu pullu hücreleri aldırılmış.

"Kendini iyileştirebilir misin?" diye sordum.

"Hayır, canım. Bu sadece bazı şifacıların sahip olduğu özel bir yetenek, sen de onlardan birisin."

Başımı sallıyorum, tartışmak istediğim hassas konuyu açmaya hazırlanırken zorlukla yutkunuyorum. "Beni iyileştirirken, bir Richter olarak bazı becerilere sahip olduğundan bahsetmiştin."

"Tam olarak değil," diyor. "Ortalama bir Richter birinin büyü gücünün seviyesini anlayabilir ama özel yeteneğini ya da yönlerini anlayamaz. Bunun için, yetenekli kişiyi tanıyan başkalarının tanıklığına güvenmek zorundadırlar. Benim durumumda, Richter yeteneğim ve şifacı yeteneğim harmanlanarak diğer şifacıların güçlerinin yönlerini okumamı sağlıyor."

"Yani," derin bir nefes alıyorum. "Bilirsin işte. Benim hakkımda."

Başını sallıyor. "Bşkalarını ve kendinizi iyileştirmenin yanı sıra, tam tersini de yapabilirsiniz. Aşındırabilir ve yok edebilirsiniz. İyileşmiş yaraları

Hasarlı durumları. Bu daha önce sadece iki kez gördüğüm bir yetenek. O adamlardan biri Kül Kralı'nın büyükbabası tarafından kalıcı olarak susturulmuştu."

"O kadar uzun zaman önce Mutings mi yapmışlar? Ben bunun yeni bir şey olduğunu sanıyordum."

"Kül Kralı'nın Richter'ları Mutasyonlara karşı çok daha sertler," diyor Jonald. "Eski zamanlarda daha fazla büyü özgürlüğü vardı. Ama Majestelerinin katlandığı onca şeyden sonra neden büyüyü kısıtlamak istediğini anlayabilirsin." "Dot da öyle dedi." Sandalyemde öne doğru eğildim.

"Bana onun güçlü, kontrolsüz büyüünün etkilerinden muzdarip olduğunu söyledi. Kendi büyüü tabii ki, ama daha fazlası olduğunu ima ediyor gibiydi."

Yaşlı adam iç geçiriyor, titreyen eliyle çay fincanını kaldırıyor. Fincandan bir yudum alıp çingırdayarak geri koyana kadar bekliyorum. "Sınır bölgelerinde büyüdü, değil mi? Buranın çok batısında?"

"Evet."

"O halde Cheimhold İstilasası'nın dehşetinden kurtuldunuz."

"Biliyordum," diyorum. "On sekiz yaşındaydım. Köyümde korkuyorduk - belanın bize doğru gelmesinden korkuyorduk."

"Sorun buraya geldi." Jonald vurgulamak için parmaklarını bükerek sandalyesine vuruyor. "Kuzey dağlarından geldi. En yakın müttefikimiz ve en güçlü ticaret ortağımızdan geldi. Hiçbir uyarı, düşmanlık ya da açgözlülük belirtisi yoktu. Ülkemizi ele geçirip bizi kendi ülkelerine katmak istediklerine dair hiçbir işaret yoktu. Hazırlıksızdık."

"Korkunç olmalı," diye mırıldandım.

Buruşuk dudakları bir an titriyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. "Genç bir prens için memleketinin parçalanmasının ne demek olduğunu anlayamazsın," diyor. Üçlü Kemer büyüyle kırıldı. Şehrin bazı bölümleri yok edildi. Burası ile kuzey sınırı arasındaki bütün köyler katledildi. İnsanlar unutuyor..."

Sesi titriyor ve bir an kendini toparlamaya çalışıyor, dudakları çalışıyor. "Genç prensin ateşini hatırlıyorlar. Ama onu içten içe yok eden unutuyorlar. Gerçek düşmanı unutuyorlar."

Bekliyorum, gerginim ve tüm gücümle dinliyorum. Kendimi bir uçurumun kenarında, korkunç bir gerçeğin eşiğindeymişim gibi hissediyorum.

"Sana bir şey söyleyeceğim." Jonald titreyen elini kaldırır. "Söylememem gerekiyor ama bu sırrı saklayacaksın çünkü ben seninkini biliyorum. İstilacılar arasında senin türünde bir güce sahip olan ikinci adamla karşılaştım. Bir Rotter, bedenleri çürütebilen bir adam. Altın değil kara büyü kullanıyordu ve birçok askerimizi öldürdü. Yoluna devam etti

Kral Prillian'a, Perish'in babasına. Ve onu çürüttü. Onu çürüttü, çocuğum, anlıyor musun? Kralımı, en eski dostumu, sanki yaşayan bir cesetmiş gibi bazı kısımları çürümüş ve sızan bir halde gördüğümde hissettiğim dehşeti anlayamazsın. Kemikleri o kadar kırılıyordu ki en ufak bir darbede kırılacaklardı."

"Tanrım," diye boğuluyorum.

"Onu elimden geldiğince uzun süre hayatta tuttum. Yaklaşık bir yıl boyunca onu iyileştirmeye çalıştım ve diğer şifacılar da denedi. Ama bu tür bir büyü ancak onu yapan şifacı tarafından tersine çevrilebilir."

"Bilmiyordum," diye nefes alıyorum.

"Kimseye Kral'ın gerçek durumu ya da buna neyin sebep olduğu söylenmedi. Bu genç prensin kararıydı. Krallığımızın şifacılarının böylesine karanlık bir gücü gizlediklerinden şüphelenilmesini istemedi. İnsanların paniğe kapılıp korkudan şifacıların peşine düşmesinden korkuyordu. Ancak bu olay ve Cheimhold rüzgâr elçileri tarafından kemerin kırılması nedeniyle Prens Perish izin verilen büyü seviyelerini değiştirdi, çalışılmasını veya genişletilmesini yasakladı ve Richter'ların güçlerini genişletti."

Jonald kadehinden bir yudum daha alır. "Kral Prillian hasta yatarken, prens krallığın dizginlerini eline aldı. Yalnız değildi; iki kuzeni ve en yakın yedi arkadaşı ona destek oluyordu. On kişilik bir gruptular, ayrılmazlardı. Güçlü. Güney'de büyüyen huzursuzluğu bastırmak için birlikte at sürdüler. Krallığımız kırılıyordu, hala istilanın yaralarını sarıyordu. Dışarıdan ve içeriden gelen saldırganları göze alamazdık."

"Ne oldu?" Nefes alıyorum. "Bunu neden yaptığını biliyor musun? Neden her şeyi yaktığını?"

"Geri döndüğünde sadece düşmanlarımızın yenildiğini söylerdi. Kontrolü kaybettiği çok açıktı ama bunu asla kabul etmezdi. Güçlü görünmek istiyor, görüyorsunuz. Babası gibi." Jonald'ın sulu gözleri benimkilere dikildi. "Babasına ne yaptığını hiç söylemedik. Kral yeterince acı çekiyordu, o zamana kadar neredeyse bir yıldır ölümün eşiğindeydi. Ashlands Katliamı'ndan kısa bir süre sonra öldü. Perish tacı aldıktan sonra sınırları kapattı. Ticaretin çoğuna son verdi, büyüden ya da diğer ülkelerden çok az yardım alarak kendi kendini idame ettiren bir ulus olmaya odaklandı."

Hikayenin bu şekilde anlatıldığını hiç duymamıştım. İşgali, eski Kral'ın hastalığını ve Güney'deki trajediyi Jonald'ın yaptığı hiç birbirine bağlayamamıştım.

"Büyüleyici," diyorum yavaşça, "bir insanın bir şeye bakış açısının o şeyle ilgili anısını nasıl değiştirdiği. Bu mantıklı mı? Doğru söylediğimden emin değilim."

Yaşlı şifacı başını sallar. "Anılar kırılgan şeylerdir, en çok da kolektif bilinçten kaynaklandıklarında kararsızdırlar. Yine de onlar aynı zamanda gerçeğimizi üzerine inşa ettiğimiz temellerdir. Çarpık bir anı kristalleşip taşla dönüştüğünde ve insanlar onun üzerine inşa ettiğinde, gelecek de çarpıklaşır."

İkimizin de titreyen ateşe baktığımız birkaç sessiz düşünce anından sonra Jonald ve ben şifa büyüsü hakkında konuşuyoruz. Yeteneğime sahip olan başka biriyle neredeyse hiç konuşmadım ve güçlerim hakkında daha fazla şey öğrenmek için doymak bilmez bir iştahım olduğunu fark ettim. Ama bir gecede konuşulacak çok şey var ve yaşlı adamın yorulduğunu söyleyebilirim. Kelimeleri bulmakta zorlanmaya başladı ve bu onu hayal kırıklığına uğrattı gibi görünüyor.

"Gitmeliyim," diyorum ona, ayağa kalkarak. "Ama benimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederim. Acaba bir ara tekrar gelebilir miyim? Daha öğrenecek çok şeyim var ve siz bir bilgelik hazinesisiniz."

"Gümüş dilli kız." Gülümsüyor. "Elbette geri gelebilirsin. Çok memnun olurum."

"Teşekkür ederim!" Düşüncesizce ona sarıldım. "Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı? Hissedebileceğin herhangi bir ağrıyı dindirmekten mutluluk duyarım."

Buruşuk yüzü aydınlanıyor. "Bu büyük bir zevk olurdu. Kral ihtiyacım olduğunda bana bir şifacı tutacak elbette ama onu rahatsız etmekten hoşlanmıyorum. Zaten büyüünün bu yaşlı beden için yapabileceği çok şey var. Ama küçük bir tedaviye hayır demem."

"Memnuniyetle," diyorum ona. "Sana borçluyum, unuttun mu?"

Kendimi sandalyede ona doğru daha da yaklaşıyorum ve ellerimi uzatıyorum, büyülü duyularım genişlerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, vücudundaki herhangi bir acı veya arızayı arıyorum. Organların ve hücrelerin yavaşladığını, zamanın durdurulamaz yürüyüşünün onu sona doğru götürdüğünü hissedebiliyorum. Bu sistemik, doğal ilerleyişi durdurmak için yapabileceğim bir şey yok ama yolunu kolaylaştırabilir, zamanını biraz uzatabilirim.

Sihrimle iltihaplı eklemleri sakınleştiriyorum, bağırsakların ve böbreklerin işlevini kolaylaştırıyorum, kalp kasını güçlendiriyorum. Bu süreçte vücudunda birkaç mutasyona uğramış hücre noktası keşfediyorum - hızla büyümeye mahkum küçük tümörler. Daha önce de insanlarda bu tür hastalıklarla karşılaşmıştım. İyileştirme sihrimin düzeltebileceği bir şey değil, ama birdenbire diğer

yeteneğimin bir kısmı burada işe yarayabilir. Bununla potansiyel olarak o tümörleri aşındırabilir, mutasyona uğrayan hücreleri silebilirim.

Bu olasılığı düşünürken, içimde bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyorum. Gözlerimi açtığımda, altın büyüümün çizgilerinin siyaha dönüştüğünü görmek beni dehşete düşürüyor. Hızla tüm gücümü geri çekiyorum, kendime geri çekiyorum.

Jonald'ın gözleri kapalıydı; ellerimden çıkan kara büyüü görmedi.

Parlak bir gülümsemeyi zorlayarak ayağa fırlıyorum. "Gitmem gerek ama umarım bu yardımcı olur! Tekrar çok teşekkür ederim!" getirdiğim lambayı alıp odadan çıkıyorum.

Koridorda duruyorum, o kadar titriyorum ki lambayı zor tutuyorum. O yanıma kullanmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Korozyon büyüüm damarlarımda tatlı bir karanlığın akması ve bağımlılık yaratan, kinci bir güç. Jonald benim türümden olanlara ne derdi? Rotterlar. Ben bir Rotter'ım.

Ben sevmiyorum. İğrenç bir güç için iğrenç bir isim. Neden bir anlığına bile olsa Jonald üzerinde kullanmayı düşündüm ki? Ya tümörlerden daha fazlasını yok ettiysem? Ya çok ileri gitseydim? Onu yanlışlıkla öldürebilirdim, Kral Prillian'ın öldürüldüğü korkunç şekilde.

Perish için babasının çürümüş bedeninin hayata tutunmaya çalışmasını izlemek, şifacıların onca ay boyunca onu kurtarmak için boşuna çabalamasını izlemek ne kadar korkunç olmalı. Ve sonra Ashlands'deki gizemli olay - Perish geri dönen tek kişiydi, bu da kuzenlerini ve arkadaşlarını, birçok vatandaşıyla birlikte o cehennemde kaybettiği anlamına geliyor. Ve geri döndüğünde babası da ölmüştü.

Yaşadığı büyük kayıp - büyü kontrolünü kaybetmesi, sevdiklerini kaybetmesi - bu kadar korunaklı olmasına şaşmamalı. Kendisiyle diğer herkes arasına bu kadar çok kalkan dikmesine şaşmamalı. Bu kalkanlar diğerlerini onun büyüünden korumak için var, evet ama aynı zamanda yaralı bir kalbi korumak için de varlar.

Hala öğrendiklerimi düşünerek, kalenin ana arterlerinden birini bulana kadar koridorlarda dolaşıyorum. Yavaşça takip ediyorum, düşüncelere dalıyorum, yol boyunca ara sıra muhafızların yanından geçiyorum. Böyle bir yerde muhafız olmak çok sıkıcı olmalı. Yapacak hiçbir şey olmadan saatlerce hareketsiz durmak. Bazen tüm zırh takımlarının gerçekten muhafız var mı diye merak ediyorum, yoksa bazı

Onlar sadece göstermelik. Sanırım Geri Alma'nın yararı için bunu çözmeliyim.

İsyancılara yardım etmek istemediğimden giderek daha emin oluyorum. Ama Rince şimdi geri çekilirsem bir tür misilleme olabileceğini ima etti. Bahaneler uydurmaya ve Rince'i oyalamaya devam edemem çünkü eninde sonunda saraydaki bağlantısı harekete geçecek. Bunu yapmadan önce kim olduğunu öğrenmeliyim ki Kül Kralı Perish'i ondan koruyabileyim.

Ya da Perish'e her şeyi anlatabilirim. Ama bunu yaparsam, Rince ve Brayda'ya karşı muhbirlik yapmamı isteyebilir. Onları tuzağa düşürmek için beni kullanmak isteyecektir. Buna izin vermeyeceğim, arkadaşlarımla yakalanmasına ve bilgi için işkence görmelerine izin vermeyeceğim.

Bu da taht ile anarşistler arasında sıkışıp kaldığım ve ne yapacağımı bilemediğim anlamına geliyor.

Beklenmedik bir şekilde karnım gurulduyor. Erken yedim ve şimdi oldukça geç oldu.

-Bunun yanı sıra, endişelendiğimde acıkma eğiliminde oluyorum.

Birkaç gün önce hizmetçim bana orta kanatta gizli bir kiler olduğunu söyledi. Üst kattaki koridorun en sonunda, benim odamı, Kral'ın süitini ve eskiden kraliyet ailesi üyelerinin kaldığı diğer birkaç odayı geçince yer alıyor. Hizmetkârlar orada kuru gıdalar -krakerler, kurabiyeler, şekerlenmiş meyveler- depoluyor; böylece bir kraliyet mensubu atıştırılacak bir şeyler istediğinde mutfığa kadar gitmelerine gerek kalmıyor.

Doğru koridora dönüş yolunu bulmam biraz zaman alıyor ama bulduğumda muhafızların gölgeli figürlerinin yanından geçip doğruca gizli kilere gidiyorum. Tam olarak hizmetçimin söylediği yerde, Kül Kralı'nın büyük büyükbabası ve kocasının portresinin hemen arkasında.

Kapı dar ama ardındaki oda beklediğimden daha geniş, birkaç kişinin rahatça ayakta durabileceği kadar büyük. Lambamı yarı boş bir rafa koyuyorum ve içindekileri inceliyorum; paketlenmiş peynirler, gevrek krakerler, şarap şişeleri, kurabiye kutuları, çay kutuları. Tarçın ve otların sağlıklı kokusu odaya yayılıyor ve midem yine gurulduyor. Bir teneke kutuyu açıyorum ve bir kurabiye atıştırıyorum. Çok lezzetli, kırıntılı ve tereyağlı.

Kilerin kapısı gıcırlıyor ve ben irkilerek ve suçluluk duyarak dudaklarımdaki kurabiye kırıntılarını fırçalıyorum.

Kapüşonlu bir figür kapının girişinde duruyor.

"Çok özür dilerim," diyorum gölgeli yabancıya. "Hizmetçim bana bu kilerden bahsetti, eğer ben-eğer ben..." Figür ilerlerken sesim kesiliyor. Lambanın ışıltısı koyu, kadifemsi bir cübbenin üzerinde parıldıyor. Kişinin yüzü gölgede, ama parmakları erkek, güçlü ve yüzüklerle kaplı. Kukuletanın altından gümüş beyazı bir tutam saç kayıyor.

"Majesteleri," diyorum rahatlamış bir şekilde. Ama elbisemin yakasından tutup beni kendine doğru çekince rahatlığım kayboluyor. Gözleri kapüşonun girintilerinde turuncu yanıyor.

"Bir anlaşmamız vardı," diye tıslıyor. "Bu gece benimle buluşacağını . Odanızda değildiniz."

"Kaleyi keşfediyordum."

Kukuletası düşüyor, güzel ve sert yüzü bana bakıyor. Sesi öfkeden boğuklaşmıştı. "Başka ne keşfediyordun?"

Neden bu kadar kızgın? Umutsuzca su arıyorum; raflardan birinde sürahiler içinde biraz var. Eğer oraya gidip onlardan birinin tıpasını açabilirsem, kendimi koruyacak bir şeyim olacak.

"Neden bahsettiğinizden emin değilim," diyorum. "Şatonun bazı eski bölümlerini gezdim, hizmetkârların odalarını buldum, Jonald'la konuştum ."

"Jonald? Neden?"

"O bir şifacı, ben de bir şifacıyım, konuşmamız gereken şeyler var, Tanrım!" Beni daha da yakına çekerken inliyorum. Parmakları tütüyor, elbisemin kumaşını yakıyor.

"Onu mahvedeceksin!" Nefes nefese kaldım.

Tek cevabım bir hırıltı. Zayıflamış kumaşı yırtarak elbisemi ortadan ikiye ayırdı. Daha kalın bir malzeme olduğu için

Altında korse vardı ve şimdi göğüslerim ona karşı çıplak, ani, yasadışı bir ihtiyaçla zirveye ulaştı. Keskin bir nefes çekiyorum, korkuma rağmen içim karıncalanıyor ve ısınıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Kapa çeneni." Beni geri itti ve omuzlarım bir dolap kapağına çarptı. Kral öne atılarak beni tahtaya yapıştırıyor ve eteklerimi tırmıklıyor. Çılgınca ve hoyratça, parmakları iç çamaşırımı yakalıyor ve aşağı çekiyor. Cüppesini aralıyor, ereksiyonu açıklıktan dışarı fırlıyor.

İki saniye duraklıyor - yapmak üzere olduğu şeye itiraz etmem için yeterli bir süre. İtiraz etmediğimde, bacaklarımdan birini yakalıyor ve dolaba doğru kavisli bir şekilde tutarak açıklığımı ona gösteriyor.

"Şikayet ettiğimden değil," diye fısıldıyorum, kollarımı boynuna dolayarak, "ama bu neyle ilgili?"

Bileklerimden birini tutuyor ve başımın üstündeki duvara çarpıyor. "Sakın bana dokunma," diye tersliyor, gözleri daha da parlıyor.

Şok olmuş bir halde diğer elimi geri çektim. Bileğimden ve kalçamdan dolaplara sıkıştırılmış, onun için açılmış durumdayım ve yeni ruh halinden korkmama rağmen şiddetle tahrik oluyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bana çarpıyor ve ben küçük bir çığlık atıyorum. Alnını benimkine sürtüyor, kafatası kafatasına, o kadar sert ki acıtıyor. "Kapa çeneni. Kapa çeneni." Titriyor. Vücudunu saran duygular her neyse, onu tamamen ele geçiriyor.

Kalçaları öne doğru sarsılıyor, uzun aletini içimde daha da derine sokuyor. "Onun sikinin anısını senden söküp atacağım," diye tıslıyor. Vücudu benimkine çarpıyor, tekrar tekrar, koyu kadife ve sert kaslar kızgın demir gibi yanıyor. "Bunu hatırlamayacaksın. Ben lanet olası bir kralım. Ben paylaşmam, Cailin."

"Heartsfire... Bu Rince'le mi ilgili? Sanatçı mı?"

Yıkıcı vaatlerle dolu, gırtlaktan gelen bir öfke sesi çıkarıyor ve sert itişlerin çılgınlığıyla bana vuruyor. Bu vahşi saldırı sırasında, vücudunun benimkiyle çıkardığı iffetsiz ıslak sesler arasında zar zor düşünebiliyorum. Kızarıyorum, sıvılaşıyorum. Karıncalanma zevkinin zarif çizgileri karnımda yılan gibi kıvrılıyor, bükülüyor, sıkılaşıyor-

Kül Kralı bileğimi bırakıyor ve yüzümü kavıyor, gözlerimin içine bakıyor, yüzü tutkuyla buruşmuş. Artık onda zarif ya da kontrollü hiçbir şey yok. "Onu düşünme," diye homurdanıyor.

"Onu düşünmeyi bırakmalısın." Emrine rağmen ona doğru uzandım ve başını ellerimin arasına aldım. "Dinle, bugün o ressamla yatmadım."

Kül Kralı kendini içime öyle derin ve acımasızca sokuyor ki nefesim kesiliyor, çünkü içimde titreyen, parlayan bir noktaya çarpıyor ve ben tam olarak ulaşamadığım kavurucu, askıya alınmış bir coşkuyla olduğum yerde sabitlenmiş, titriyorum. Umutsuzca tekrar itmesini istiyorum, ama bir an için duruyor.

"Muhafızlar seni duymuş," diyor karanlık bir sesle. "Bana söylediler."

"Sahteydi. Evdeyken onunla yatıyordum ve bugün de yatacaktım ama sonra bunu yapamadım. Utanmasın diye o sesleri taklit ettim." Bu öğleden sonra Rince'le yatmaya hiç niyetim yoktu ama odama gelmesinin tek makul bahanesi buydu.

Kül Kralı beni aleti ve kalçalarıyla duvara yapııştırıyor, hâlâ çenemi tutuyor. "Yalan söylüyorsun."

"Ben ." Başımı çevirip yüzümü tutuşundan kurtarıyorum. "Söz veriyorum değil."

Yavaşça biraz geri çekiliyor ve tekrar içime öyle sert giriyor ki ciyaklıyorum, doruğa ulaşmanın eşiğinde titriyordu. "Yemin et."

"Evimin dağının kalp ateşi üzerine yemin ederim."

"Aptalca bir yemin."

Parmaklarımı vahşice omuz kaslarına geçiriyorum. "Bu bizim en kutsal yeminimiz, piç kurusu."

Kalçalarımı yakalıyor ve bacaklarımı kalçalarına geçiriyor. İçimde kabaran sert etinin sıcaklığıyla aklımı kaybediyorum ve inliyorum, çaresiz, muhtaç, kendimi onun uzunluğuna daha fazla bağlıyorum.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" diye fısıldıyor, yavaş ve kaygan bir itiş daha, derin, çok derin.

"Senden o kadar çok nefret ediyorum ki... Tanrım, geliyorum... Geliyorum..." Orgazmın karıncalanma ateşi içime doluyor ve nefes nefese kalarak onun etrafında sarsılıyorum. O da haykırıyor, kalbi göğsümde gümbür gümbür atıyor. Onun ve benim salıverilmemizin ritmik spazmlarının senkronize olduğunu hissedebiliyorum.

Onu öpemem. Öpmeyeceğim. Ben öpmek istiyorum. Önce o beni öpmek zorunda.

Yanağımı onunkine bastırıyorum, teninin pürüzsüz sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Onu içime çekiyorum, onun terleyen, paniklemiş, tutkulu sıcaklığını, kıskançlığının karanlık özünü. Hiçbir şeyin tadı bana bu kadar tatlı gelmemiştii.

Ama o da adil değil. Kendisi diğer kızlara, Gözde'ye aitken benim sadece ona ait olmamı bekliyor.

"ok bencilsin," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum." Avuç içi kalçamı okşuyor.

"Bu huyundan nefret ediyorum."

Uzun, ürpertici bir nefes aldıktan sonra, "Beni hiç tanımadığın bu kadar kmsemenden nefret ediyorum," diyor.

"Söyle bana," diye kulağına doğru nefes alıyorum. "Seni tanımama yardım et." "Hayır. Bu sadece seks."

"Tabii ki. Seks ve sırlar."

Kıkırdıyor, bir elini saçlarımda gezdiriyor. Sonra içimden çıkıyor ve ayrılıyor.

"Yere damlattık," diye fısıldadım, skandala uğramıştım.

"Atıştırmalığını al," diyor. "Temizleyip sana geleceğim. Ben oraya varmadan sakın kaçma."

Mahvolmuş elbisemi bir arada tutarak odama peynir, kraker ve şarap götürüyorum. İçimde her zaman seviştikten sonra hissettiğim o sıcak, şefkatli parıltı var. Çabucak bir gecelik giyiyorum ve harap elbiseyi yatağımanın altına itiyorum. Belki yarın hizmetçime onu çöp kutusuna atırabilirim.

Kl Kralı kadifemsi bornozuyla odama geliyor, karlı saçları bir omzunun üzerinden dökülüyor. Yatağıma oturuyor ve ben de ona kraker üzerinde bir parça peynir uzatıyorum.

"Hangi sırları arzuluyorsun Şifacı?" diyor, bana bakmak yerine yemeği inceleyerek.

"Ne söylemeniz gerekiyorsa."

Ama asıl istediğim bana kimseye söylemediği bir sırrı söylemesi.

O krakeri ağzına atıp düşünceli bir şekilde çiğnerken ben de lavabodan iki fincan alıp içlerine şarap dolduruyorum.

"Asla sarhoş olmadığını söylüyorlar." Ona bir kupa uzattım.

"Var. Ama sarayın duvarları dışında değil. İçkinin beni bu acımasız soyluların yanında yavaş ve aptal yapmasını istemiyorum." Şarabı çeviriyor, yüzünü buruşturuyor. "Bir kupadan şarap mı, Şifacı? Yanlış görünüyor. Odamda kadehlerim var."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve kendi bardağımdan içiyorum, açık bir meydan okuma. Biraz gülümsüyor ve yudumluyor. "Annemi Cheimhold İstilası'ndan birkaç yıl önce kaybettim."

Bu o kadar ani bir başlangıç ki neredeyse şarabımı yudumlarken boğulacaktım. Ama yutkunmayı ve şefkatle başımı sallamayı başarıyorum. "Nasıl oldu bu?"

"Binicilik kazası. At onu fırlattı ve boynunu kırdı. O sırada etrafta şifacı yoktu. Bildiğinizden eminim, bilinç bir kez bedenden ayrıldığında artık çok geçtir."

Başımı sallıyorum, cam gibi gözleri ve sarkık ağızları, veba çıbanlarıyla dolu cildi hayal ediyorum. Zamanında ulaşamadığım insanlar.

Şaraptan bir yudum daha alıyorum.

"Ölümünden sonra teyzem benim için bir anne gibiydi," diyor Kral. "O ve iki oğlu, kuzenlerim, burada, sarayda babam ve benimle birlikte yaşıyorlardı. Amcamı hatırlamıyorum, o uzun zaman önce öldü."

Çok fazla ölüm. Çok fazla keder hissetti ve bu beni incitiyor.

"İstilayı tarif edemem, Cailin," diyor ve ismim, gerçek *ismim*, ağzından bu kadar kolay dökülünce kalbim yerinden fırlıyor. Bana "Şifacı" demek yerine bu ismi söylediği birkaç değerli andan biri bu.

"Hayatımın en kötü zamanıydı," diye düşünüyor, hâlâ gözlerimi kaçırarak. "Birlikte eğitim gördüğüm, eğlendiğim ve güldüğüm insanların birbiri ardına düştüklerini ve onları kurtaramadığımı görmek - Üçlü Kemer'in kırılmasını izlemek. Babamın en iğrenç kara büyü tarafından aşındırıldığına, çürütüldüğüne tanık olmak-" Kupasını tepsiye bırakıyor ve yataktan kalkıp odaya doğru ilerliyor. Parmak uçları ateşle titriyor.

O silahşörün, o Rotter'ın fikri onu çok kızdırıyor. Neler yapabileceğimi bilse benim hakkımda ne düşünürdü?

Lavabodan su çekiyorum, sürahileri her zaman dolu tuttuğu için hizmetçimi içten içe kutsuyorum ve ona doğru yönlendirdiğim parıldayan sıvı bir el yaratıyorum. Sulu parmaklar onunkilerle birleşerek

Daha önce ikimizi de kavuran yakıcı, tıslayan buhara neden olmadan alev.

O halde niyetim önemli. Eğer kendimi savunuyorsam, bir saldırıyı geri püskürtüyorsam, bu amacın gücü suyu aşlar, kalitesini bir şekilde değiştirir. Ve niyetim sakinleştirmek, yatıştırmak olduğunda, su tam olarak bunu yapar, daha fazlasını değil.

Jonald'ın benimle paylaştıklarına ihanet etmemeye dikkat ederek, "İşgalle ilgili hikâyeler duydum," diyorum. "Korkunç bir zamandı. Bunun merkezinde olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"O güne kadar hiç dövüşmek zorunda kalmamıştım. Eğitim sırasında dövüştüm elbette ama ölümcül bir niyetle değil. Hiç kimseyi öldürmemiştim. Barış içindeydik. Ama işgal sırasında öldürdüm, öldürdüm ve yine de gelmeye devam ettiler."

"Yine de onlarla savaştın," diye mırıldandım. "Sen ve ordu. Siz durdurdunuz."

"Evet, geri çekildiler ama biz hiçbir şeyi durduramadık." Yüzüme doğru dönüyor, boğazının tendonlarında ateş parlıyor.

Yataktan kalkıyorum ve lavabodan bir kupa daha alıp içine su dolduruyorum. "İç," diyorum ona. "Daha fazla şarap yok, yoksa işler patlamaya hazır hale gelebilir."

Suyu yudumlarırken tehlikeli parıltı kaybolur.

"Suyun beni nasıl acıtıyor ve rahatlatıyor?" diye soruyor alçak sesle.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyordum. Başka bir su kullanıcısına sormam gerekecek ama sadece niyetimin suyun özelliklerini etkilediğini tahmin edebiliyorum." Gözlerinin içine cesurca bakma riskini göze alıyorum. "Keşke birileri daha fazla büyü öğrenmeye ve araştırmaya izin verse..."

Sabırsızca alay ederek arkasını döner. "Ah, evet. İçine girdiğim için bana talimat verebileceğine, beni *değiştirebileceğine* inandığın kısım."

"Bu kadar kaba olma. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Ama sen değilsin. Büyü kullananlar büyülerini keşfetmek için ne kadar özgür olurlarsa, asla düşünülmemesi veya var olmasına izin verilmemesi gereken hastalıklı, yanlış, çarpık uygulamalara o kadar derinlemesine dalarlar."

"Daha fazla bilgi ve anlayış asla yanlış değildir," diye karşı çıkıyorum. "Kötülük büyüden değil, insanların kalplerinden gelir."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sert bir kahkaha attı. "Bunu tüm krallıktaki herkesten daha iyi biliyorum."

"Öyle mi? Aydınlat beni, ey Her Şeyi Bilen Yüce Kişi."

"Bilmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Otur." Yatağı işaret ediyor, gözleri parlıyor.

Ona meydan okumaktan korkmuyorum ama şu an doğru zaman değil. Bana çok önemli bir şey söylemenin eşiğinde bocalıyor, bunu hissedebiliyorum. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, bana her şeyi anlatacak.

Kül Kralı yatak odamda bir ileri bir geri volta atmaya devam ederken ben ellerimi kucağımda birleştirerek oturuyorum.

"İşgalden aylar sonraydı. Babam, iki yüzlü Cheimhold'un iğrenç bir alçağı tarafından lanetlenmiş bir şekilde çürüyordu, bu yüzden krallığın sorumluluklarını üstlenmek zorunda kaldım. Güneyde bir ayaklanma haberi aldım; babam zayıfken tacı devirmek isteyen anarşistler. Bu krallık zaten son işgalle temellerinden sarsılmıştı; içeriden bölünmeyi göze alamazdık. Bu yüzden yanıma bir bölük asker ve en yakın dokuz arkadaşımı alarak Güney'e gittim. Bu dokuz kişi istila sırasında benimle birlikte savaşmıştı ve her birine tüm kalbimle güveniyordum. İki kuzenim de onların arasındaydı."

Uzun saçlarını omzuna ve ileri geri yürürken dağınık ve gergin bir şekilde örmeye başlıyor.

"Güneydeki Irafhen şehrine ulaştığımızda kılık değiştirdik, halk arasında casusluk yaptık ve korkunç bir gerçeği keşfettik: Cheimhold anarşistleri finanse ediyordu. İşgal başarısız olunca, krallığımızı içeriden istikrarsızlaştırmaya karar verdiler. Para, silah, malzeme -İsyancılara büyük miktarda destek kuzey sınırlarımızdan geliyor ve Güney'deki Yıkıcılara aktarılıyordu."

Midem dehşet içinde yuvarlanıyor. Felaket düşmanlarımız tarafından mı destekleniyor ve finanse ediliyordu? Rince ve Brayda bunu biliyor mu?

"Cheimhold hâlâ anarşistleri finanse ediyor mu?" diye sordum.

"Eğer öyleyse, bunu çok daha büyük zorluklarla yapıyorlar. Neden sınırları kapattığımızı ve ticareti kestiğimi sanıyorsunuz? Kimseye güvenemeyiz, müttefikimiz gibi görünenlere bile. Kimseye bağımlı olmadan, içe kapanık ve kendi kendimize yeterli olmak daha iyi."

Yumruklarını o kadar sıkı sıkı ki parmak eklemlerinin derisinden beyaz kemiği görebiliyorum.

"Arkadaşlarım ve ben, Felaket'in Irafhen'de ve hatta krallığın tüm güney kesiminde toplumun her kademesine işlenmiş olduğunu keşfettik," diye devam ediyor. "Halkıma yalan söylüyorlardı. Saf ve korkmuş vatandaşlar her yalanı yutuyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım, kışkırtıcıları nasıl temizleyeceğimi ve barışı nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Sonra kuzenim Nikkan, güney kasabalarının liderlerini davet edebileceğimiz ve her şeyi konuşabileceğimiz bir ziyafet önerdi. Yıkım'ı yatıştırmak için bir yol bulabileceğimizi söyledi."

Ses tonundaki kofluk bana hikâyenin trajik sonuna yaklaştığımızı söylüyor. Titreyen parmaklarımla şarap bardağımı kaldırıyorum ve yavaşça birkaç yudum alıyorum.

Kral bana bakıyor, karanlık gözlerinin derinliklerinde eski acıların korları parlıyor. "Felaket, gençleri ve umursamazları ikna etmekte ustadır. Kelimeler ve vaatler konusunda çok zekiler. En ateşli bağnazları yaratırlar."

Rince'in hevesli yüzü aklıma geliyor ve sertçe yutkunarak bakışlarımı kaçırıyorum.

"Sevdiğim birine dokunduklarını bilmiyordum," diye devam ediyor Kül Kralı sessizce. "Ta ki kuzenim Nikkan, kardeşim, savaş arkadaşım ziyafet masasından kalkıp 'Anarşinin şerefine!' diye bağırana ve garip görünümlü bir şişeyi kırana kadar. Parçalardan kıvrılan tozumsu yeşil bir duman odaya yayıldı, kapılardan ve pencerelerden sızarak havaya karıştı. Masanın etrafındaki tüm arkadaşlarım düştü, boğuldu, köpürdü, öldü. Kendi ciğerleri zehirden spazm geçirirken Nikkan bize eşlik eden şifacının boğazını kesti. Zaten şifacı da bizi kurtaramazdı - çoğu şifacı toksinlerin etkisine karşı koyamaz."

"Heartsfire," diye nefes alıyorum.

"Bütün güney şehirlerinin liderleri arkadaşlarımla birlikte aynı anda öldüler. Ve bu son değildi. Toksin Cheimhold'da geliştirilmiş büyü bir zehirdi. İnsandan insana veba gibi yayılıyordu ve dokunduğu her beden yakıt görevi görerek daha uzağa yayılmasını sağlıyordu. Birkaç saat içinde tüm şehre bulaştı; insanlar sokaklarda, evlerinde düşüp ölmeye başladı. Sadece isyancılara bağlı olanlara panzehir verilmişti."

"Nasıl hayatta kaldın?"

Parmakları yatağın direğine dolanıyor. "Zehri ciğerlerimden yakarak çıkarmayı başardım. Vücuduma daha fazla toksin sızdığı için bunu tekrar tekrar yapmak zorunda kaldım ve temiz havasızlıktan zayıf düşüyordum ama hayatta kalan asilerden birini bulmayı başardım. Bana panzehirin yedek dozunu nereye sakladığını göstermesi için onu zorladım. Halkımı kurtarmak için daha fazla panzehir istedim ama ne daha fazla ne de zaman olduğunu söyledi."

Kül Kralı şarap bardağını tekrar eline aldı ve daha önceki uyarıma rağmen hepsini içti. "Ve haklıydı. Onu da yanımda şehrin içine sürükledim. Hepsi ölmüştü; saldırıyı bilen hainler hariç herkes. Toksin ne daha önce ne de daha sonra gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bir nefes, birkaç saniye ve kurbanlar acı içinde kıvranarak ölüyorlardı."

Başımı sallıyorum, boğazım duygularla düğümleniyor.

"Geri döndüm ve atımı Belediye Başkanı'nın ahırından aldım," diye devam ediyor Kül Kralı. "Büyülü toksin hayvanlara zarar vermedi - küçük bir merhamet. Asi tutsağımla birlikte şehrin dışına doğru at sürdüm. At sürerken isyancılar tarafından neredeyse vuruluyorduk. Şehrin surlarını aştığımızda, yeşil dumanların çiftlik evlerinden yol kenarındaki hanlara ve ötesindeki köylere sıçrayarak araziye süpürdüğünü gördüm. Bu, krallığımızdaki tüm yaşamı yok etmek için tasarlanmış bir vebaydı ve onu sadece Felaket'e bağlı olanların yaşadığı bir yer olarak bırakacaktı. Daha fazla yayılmasına izin veremezdim. Bu yüzden zehirli sisin kenarına kadar at sürdüm ve sonra büyümü serbest bıraktım."

"Her şeyi yaktın," diye fısıldıyorum.

"Cesetleri, vebanın kendisini ve tüm hainleri aileleriyle birlikte yok eden temizleyici bir ateş. Tüm hayvanları, binaları, malları, ekinleri, hepsini silip süpürdüm. Bir kez başladığımda duramadım. Öfkem ve acım çok büyüktü."

Seramik kupa elinde ısınıyor, sıırı eriyor. "O saatler boyunca hissettiğim ezici gücü tarif edemem. Serbest bırakılmıştım, evet ama bundan da öte, toprağa, güneydeki her dağın ateşine bağlanmıştım. Büyülü vebanın kenarlarını algılayabiliyordum, tıpkı sizin bir yaranın kenarlarını algılayabileceğiniz gibi. Hepsini ve daha fazlasını yaktığımdan emin oldum."

"Kuzenin Nikkan panzehiri almadı mı?"

"Hayır. Belki de sefil davasına olan o tek çılgınca bağlılık eyleminden sonra yaşamak istemedi." Kül Kralı'nın çenesi gerilir ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlar. Bir süre sonra şöyle der: "Esir aldığım asi, zehrin gelişmesinin yıllar sürdüğünü ve etkisiz hale getirilmesinin zor olduğunu söyledi."

yapmak. Pek çok kullanıcısının ruh özüne ihtiyaç duyduğunu söyledi ve Cheimhold'da bundan kalmadığına dair söz verdi. Birkaç gün içinde etkisi geçene kadar dağlık sınırlarımızla çevrili krallığımızda iltihaplanmasına izin vermeyi planladılar ve sonra direniş olmadan girip Bolcan'ı ele geçireceklerdi."

"Mahkûmu öldürdün tabii ki."

"Onu bir mum gibi yaktı ve bundan büyük bir zevk aldı." Kül Kralı'nın gülümsemesi karanlık ve korkunç. "Bana bildiği her şeyi anlatırsa yaşamasına izin vereceğime söz vermiştim. Yalan söyledim."

"Krallıktaki diğer herkese gerçekte ne olduğunu neden söylemediğini anlamıyorum," diye girişimde bulundum. "Neden bu kadar çok insanı sebepsiz yere katlettiğini düşünmelerine izin verdin?"

"Gerçeği söylemek sadece paniğe neden olurdu," diyor. "Bir düşünün. Saniyeler içinde öldüren, hiçbir panzehir dozu kalmamış ve başka bir tedavisi olmayan büyülu bir zehir mi? Ortaya çıkacak paranoyayı hayal edin - anlamsız bir panik, çünkü hem zehri hem de isyancıları ortadan kaldırdım. Tehdit ortadan kalkmıştı."

"Ama bundan daha fazlası var, değil mi?" Yumuşakça sordum. "Kuzenin."

"Evet, onun adını korumak istedim. Kimsenin onun ne yaptığını, kime dönüştüğünü bilmesini engellemek için. Teyzem oğullarını benim öldürdüğüme inanıyor ve benden nefret ediyor. Döndüğümün ertesi günü saraydan taşındı ve o zamandan beri benimle konuşmadı. Gerçeği, oğlunun bir hain olduğunu bilmesindense beni hor görmesi daha iyi. Şehirleri yok etmiş ve isyancıları öldürmüş olabilirim ama diğer herkesten o sorumluydu. Binlerce insanımızın. Beş yıl geçti ve ben hala bunu neden yaptığını anlamıyorum."

Kül Kralı ağır ağır yatağa oturur. "Arkadaşlarımı orada bırakmak istemedim, Cailin. En gerçek yoldaşlarınla, dünyada en çok sevdiğin yoldaşlarınla yemek yerken onların gülümsemelerinin yok oluşunu ve gözlerinin mizahtan dehşete dönüşmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Bunu sık sık hayal ederim. Bazen rüyalarından korktuğum için uyumaya direniyorum."

Yemek tepsisini bir kenara itip ona yaklaşıyorum ve elimi omzuna koyuyorum. Ama bu yeterli olmuyor, ben de kollarımı ona doluyorum.

"Kimseye söyleyemezsin," diyor.

"Söylemem."

"Hepsi benden çok korkuyor," diye fısıldıyor. "Çocukluğumdan beri tanıdığım insanlar bile. Artık beni görmüyorlar. Sadece ne olduğunu görüyorlar"

Ben yaptım. O katliamda her şeyimi kaybettim, her şeyimi. Halkım tekrar patlamamı bekliyor. Ve yalan söylemeyeceğim, bu bir olasılık. O gün içimde bir şeyin kilidi açıldı, asla erişmemem gereken bir güce eriştim ve bu beni iliklerime kadar değiştirdi. Bunun kanıtını bedenimin içinde gördünüz."

Onu daha sıkı kavradım. "Krallığın geri kalanını kurtardın. Herkese gerçekte nasıl olduğunu anlatmalısın."

"Bunca zaman sonra bana inanacaklarını mı düşünüyorsun?" Yüzüme bakıyor, gözleri kederli. "Artık çok uzun süre bekledim. Eğer gerçeği söyleyecek olsaydım, bunu Ashlands katliamından sonra yapmalıydım. Ama yapmadım. Her şeyi kendime sakladım. Bu krallığa giden her yolu kapattım ve stratejim işe yaradı. Sadece halkım tarafından değil, düşmanlarımız tarafından da korkuluyorum. Yaptığım şey Cheimhold'un içine kadar yayıldı. Bolcan'ın Kül Kralı onları yakıp kül etmesin diye hiçbir şekilde bize tekrar saldırmaya cesaret edemiyorlar."

"Senden korkmuyorum," diyorum ona.

"Öylesin." Çenesini saçlarıma dayayarak iç geçiriyor. "Bunu gözlerinde gördüm."

"Belki bazen," diye kabul ediyorum. "Özellikle ilk başlarda. Artık daha az sıklıkta."

Sonraki sözcükleri kendime saklamaya çalışıyorum ama yine de ağzımdan kaçıyor. "Favoriler'den herhangi birine bundan bahsettin mi?"

Kucağımdan sıyrıldı ve bana ters ters baktı. "Bir masal anlatmak seni özel yapmaz."

Bu iğneleyici yorum karşısında incinmem gerekirken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Sırıtmadan duramıyorum. "Söylediğin tek kişi benim."

"Kendinden bu kadar memnun görünme." Sert olmaya çalışıyor ama gülümsemeye karşı koyduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden tüm gözlerimden parlamasına izin veriyorum. Bir an için, onun bana karşı olduğu kadar ben de ona karşı savunmasızım. Bakışları parlıyor, gözlerini şefkatli bir ışıltı kaplıyor.

Bu konuşma, yaptığımız fiziksel her şeyden çok daha samimi ve ikimiz de bunun farkındayız.

"Seni yanımda istiyorum," diyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Yatağımda," demek için acele ediyor. "Bu gece yanımda uyumanı istiyorum. Bence rüyaları uzak tutabilirsin."

Hayal kırıklığımla nefes almak, ona olan sevgimi kişisel gururumdan ayırmak için bir an duruyorum.

Nazikçe ondan uzaklaşıyorum, böylece bedenlerimiz artık birbirine .
"Çocukken doldurulmuş bir ateş gelinciğim vardı. Karanlıkta ne zaman korksam ona sarılırdım. Kalbi ya da duyguları olmayan cansız bir şeydi. Bana bu kadar rahatlık vermesi çok garipti."

Kral sanki delirdiğimi düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Eğer rahatlamaya ihtiyacınız varsa," diyorum sertçe, "Majestelerinin sarılacak bir yastık bulmasını önerebilir miyim? Ya da belki saray terzisi size içi doldurulmuş bir ateş sansarı dikebilir. Ben sadece bana kalben, ruhen ve bedenen bağlı olan erkeklerin yanında uyurum."

Aniden ayağa kalkıyor ve odalarımızın arasındaki kapıya doğru yürüyor.
"Ama diğer anlaşmamız devam ediyor?" diye soruyor arkasını dönmeden.

"Seks ve sırlar," diye mırıldanıyorum gülümseyerek. "Evet, hâlâ öyle. Ama seni eskisi kadar tutkuyla hor gördüğümünden emin değilim."

"Yazık," diye yanıtlıyor. "Nefretini bir şekilde yeniden uyandırmam gerekecek.

Bu çok ferahlatıcı."

"Eminim beni kızdırmanın bir yolunu bulacaksın," diyorum kuru bir sesle.

"İyi dinlen Şifacı. Potansiyel gelinlerim yarın birbirleriyle savaştacak ve bu kanlı olacak. Tüm gücünüze ihtiyacınız olacak."

Ve omzunun üzerinden hızlı bir gülümsemeyle odamdan çıktı.

O gittikten sonra çok fazla peynirli kraker yiyorum ve iki bardak şarap daha içiyorum. Şarabın yatıştırıcı etkisi olmasaydı eminim uyuyamazdım. Zihnim genişledi, bakış açım değişti ve çok sayıda önemli soruyla baş başa kaldım.

Kral'ın güvenini korumalı mıyım yoksa Rince'le bağlantı kurup öğrendiklerimi ona anlatmanın bir yolunu mu bulmalıyım? Eğer gerçeği bilseydi, o da benim gibi Kral'ın düşündüğümüzden çok daha az tehditkâr olduğunu fark ederdi. Onun katı kanunlarının ardında yatan sebepler var ve güney topraklarında yaktığı insanların çoğu zaten ölmüştü, Felaket tarafından öldürülmüştü, tüm bunların ardında Cheimhold'un gölgesi vardı.

Ama Rince bana neden inansın ki? Bütün bir bölgeyi yok etme gücüne sahip olan Kral'ın sözünden başka ne kanıtım var? Brayda her şeyi inkâr edecek ve bunun bir oyun olduğunu iddia edecekti. Kral'ın bu hikâyeyi beni yumuşatmak ve sadakatimi sağlamak için anlattığını söyleyecekti.

Ama bu bir numara değildi. Benimle konuştuğu süre boyunca güçlü duygularını, üzüntü, ihanet, öfke ve acı gibi gerçek duygularını saklıyordu.

Tüm doğru seçimleri yaptı mı? Hayır. Kararlarının her biri hatasız mıydı? O da hayır. Bazen kibirli, acımasız, tepkisel ve sert midir? Kesinlikle öyle. Ama isyancıların ona vermek istediği ölümü hak etmiyor. Krallığı korumak için elinden geleni yapıyor.

Felaket'le olan bağlarımı koparamam. Rince denemem halinde olası sonuçlar konusunda uyardı ve Cheimhold'daki düşmanlarımız tarafından hâlâ desteklenip desteklenmediklerini öğrenmek için kulağımı kapıdan ayırmamam gerekiyor. Eğer bunu kanıtlayabilirsem, arkadaşlarımı ikna etmek için elimde bir şey olacak. Belki de Brayda ve Rince'i, yanlış bir amaç uğruna kendilerini öldürmeye yönlendirilmeden önce isyancılardan uzaklaştırabilirim.

Ve tüm bunlardan önce, kalan on yarışmacıdan hangisinin anarşist sempatizanı olduğunu öğrenmem gerekiyor. Çünkü sevmeye başladığım adama suikast düzenlemesine izin vermeden önce kendimi Analoir Doiteain'in ateşine atacağım.

Kayırlıları hafife almamayı öğrendiğimi sanıyordum; yeteneklerini, vahşiliklerini.

Ama onları Réimse Ríoga'da birbirleriyle savaşırken izlemek bir keşif.

Teke tek dövüşürler ve istedikleri silahı talep etmelerine izin verilir. İlk iki maç çoktan bitti - Sabre uzun bir dövüşten sonra Morani'yi yendi ve Adalasia Samay'ı kolayca yendi. Sabre, Morani ve Samay maçlardan korkunç yaralarla çıktılar - hala Morani'nin tırpanıyla Sabre'nin omzundan kopan et parçasını yeniden yapılandırmaya çalışıyorum. Sabre ve ben birlikte arenanın kenarında duruyoruz, böylece Teagan ve Beaori arasındaki dövüşü izleyebiliyorum.

Beaori kirli oynuyor ve maç bitmeden önce kötü bir şey deneyeceğinden şüpheleniyorum. Teknik olarak kural yok - rakibinizi gerçekten öldürmek dışında her şey serbest. Ama diğer kızların onurlu davrandıklarını fark ettim - diğer dövüşçüye silahını düşürdüğünde alması için bir dakika vermek, ısırarak veya saçını çekmemek gibi şeyler.

Beaori'nin böyle bir merhamet göstermesini beklemiyorum.

Parmaklarım Sabre'nin yaralı omzunun yanında geziniyor, altın ışık işini yaparken ben de odağımı iyileştirme ve gözcülük arasında bölmeye çalışıyorum.

Teagan uzun, ince bir kılıç ve kısa bir bıçakla savaşıyor. Başkente giderken isyancıların saldırısı sırasında gösterdiği beceriyi hatırlıyorum. Kendi ayakları üzerinde, yeterince hareket özgürlüğüne sahipken, daha da yetenekli; zarif, acımasız ve eğitimsiz gözlerime mükemmel görünen bir tekniğe sahip.

Ama Beaori de aynı derecede tehlikeli. Her iki ucunda kavisli bir bıçak olan uzun bir zincir kullanıyor. İki kadın da terden parlıyor, üzerlerinde deri yelek ve uyluğun ortasına kadar kesilmiş pantolondan başka bir şey yok. Hizmetçim Enna bu sabah bana da benzer bir kıyafet getirdi; mavi bir badi ve mavi bir şort, bana bir beden küçük gelen ve göğüs dekolterimi dramatik bir şekilde derinleştiren deri bir yelek.

Kaşlarımı kaldırdığımda, Enna bana daha kapalı alternatif bir kıyafet önerdi; ama ben yine de yetersiz kıyafeti giymeye karar verdim. Kral'ın benim için seçtiği kıyafetler, onunla ilk tanıştığımda giydiklerimi anımsatıyor. Belki de beni kendi zevkine göre giydirdiği için onu küçümsemem gerekirdi; ama ben bunu büyüleyici buluyorum.

Gözlerimi kavga eden çiftten ayırmayı göze alıp balkonuna bakıyorum. Balkonun kenarında duruyor, hevesle öne doğru eğilmiş. Hangi erkek iki güçlü ve güzel kadının onun için dövüşmesini izlemekten hoşlanmaz ki?

Bu mücadelenin başında Favorilerden en az ikisinin -muhtemelen daha fazlasının- daha sonra yarışmadan ayrılacağını açıkça belirtti. Bu açıklama maçları daha da heyecanlı hale getirdi. Niyetinin de bu olduğuna şüphe yok.

Bir çığlık beni ürkütüyor. Savaşçılara dönüp baktığımda ciğerlerim daralıyor ve kanım donuyor.

Beaori'nin bıçaklarından biri Teagan'ın sırtına saplanmış. Omurgasına saplanmış. Boğuluyor, yüzü bembeyaz. Eli gevşiyor ve kılıcı kuma düşüyor.

Beaori tereddüt etmiyor. Diğer bıçağının sapını çekiştiriyor, zinciri kısaltıyor, Teagan'ı yaklaştıırken kendi kolunun etrafına doluyor. Teagan düşüyor; omurgasındaki bıçak onu toprakta sürüklüyor.

Beaori onu ayağına kadar çekerek yaklaştırır. Aşağı uzanıp Teagan'ın kırmızı örgüsünü kavıyor ve başını yukarı kaldırıyor.

Ama Teagan hala bıçağını tutuyor ve Beaori'nin ayak bileğinin arkasını kesiyor. Beaori öfke ve acıyla çığlık atıyor. Neredeyse düşüyordu, ama tek ayağı üzerinde durmayı başarıyor ve ikinci bıçağı Teagan'ın boynuna doğru savruluyor.

Bağırıyorum, ileri atılıyorum ama Teagan tam zamanında yoldan çekiliyor. Sabre sağlam koluyla beni yakaladı. "Müdahale edemezsin Şifacı." "Teagan'ı öldürecek!"

"Olmayabilir. Ve eğer yaparsa, elenecektir."

Tutuşuna karşı sarsılıyorum. "Tek umursadığın bu mu? Bir rakibin eksilmesi mi?"

Sabre sert bir bakışla beni sabitleyerek gitmeme izin veriyor. "Çağrı'ya arkadaş edinmek için gelmedim. Tahtı kazanmak için geldim."

"Neden?" Onu iyileştirmeye devam ediyorum, kaslarına çılgınca enerji yüklüyorum, böylece görevi tamamlayabiliyorum ve ikisi de çamura saplanmış, birbirlerini bıçaklayan dövüşçülere odaklanabiliyorum. Er ya da geç içlerinden biri öldürücü bir hamle yapacak ve bu noktada durup maçın bitmesini beklemeleri gerekecek.

"Neden?" Sabre alay ediyor. "Kim neden bir taht ister ki? Benim için şöhret ve zenginlik, ailem için güç ve prestij, yatağında yakışıklı bir koca, hüküm sürmeye devam edecek çocuklardan oluşan bir miras. Ve değiştirmek istediğim şeyler de var."

Bunun üzerine kulaklarım dikildi. Sabre'nin omzunu iyileştirmeyi bitiriyorum ve Teagan'ın sürünerek kaçmaya çalışmadan önce Beauri'nin yanağını kesmesini izliyorum. Teagan'ın hâlâ savaşıyor olması bir mucize. Mucizeden de öte, gerçekten. Omurgasının o kısmına saplanmış bir bıçakla hiç hareket edememesi gerekirdi.

Midem bulanıyor.

Mucize değil. Sihir.

Kalp ateşi.

Teagan özel bir güç mü saklıyor?

Gauntlet mücadelesi sırasında boynundan aldığı büyük bir yaradan kurtulmuştu. Kan ölmeden önce ona zamanında ulaşmamın şans olduğunu düşündüm ama belki de bundan daha fazlasıydı. Belki başka bir kız olsa dakikalar değil saniyeler içinde ölürdü.

Teagan'ın ailesi zengin; bir Richter'a başka yöne bakması ve herhangi bir gizli yeteneği rapor etmemesi için ödeme yapmış olabilirler. Çağrı sırasında saray partileri arasında dolaşan Richter'lara da ödeme yapmış olabilirler, ancak bu daha az olası görünüyor.

Kanıt olmadan bir şey söyleyemem. Daha sonra araştıracağım.

Şu anda Sabre'ye soracak başka sorularım var. "Kraliçe olursan neleri değiştirmek istersin?"

"Her şey çok kısıtlı," diye mırıldanıyor. "Büyü, ticaret, vergiler. Tüm yasaları ve sınır kısıtlamalarını gevşetmek istiyorum."

Sabre sözlerinin ne kadar haince olduğunun farkında mı? Undoing'in felsefesine ne kadar yakınlar?

Kızları daha önce sorguladığımda, Sabre cevaplarında diplomatikti. Ve Kül Kralı ondan bahsettiğinde, onun sağlamlığından bahsetti.

Kraliyete sadakat. Ama o güneyden, Ashlands yakınlarından geliyor. Belki de anar st eğilimlerinden   phelenilmesin diye abartılı bir sadakat göstermiştir.

Nedeni ne olursa olsun, muhtemelen kan kaybı ve maçı sırasında kafasına aldığı darbe nedeniyle  u anda siyasi görüşleri konusunda biraz fazla açık davranıyor. Bu yaraların tüm d v  ler bitene kadar beklemesi gerekecek. Tedavi etmem gereken diğer yaraların boyutunu bilmeme imkan yokken, tüm iyileştirici gücümü tek bir kişi için harcayamam.

"Git arka odaya uzan lütfen," diyorum ona sertçe. "Kan kaybınızla ve ba ınızdaki yarayla daha sonra ilgilenece im."

"Ama diğer maçları da görmek istiyorum." "Git.  ifacının emri."

Homurdanarak, sallana sallana arenanın çıkışına doğru ilerliyor.

Kanlar içindeki Teagan'ın bı a ını Beaori'nin g  s ne sapladığını görmek için tam zamanında d v  e geri dönüyorum.

Teagan bıçağın ortasında durur, her tıslayışında sıkıldığı dişlerinin arasından kanlı tükürükler uçuşur. Beaori'nin sırtına binmişti ve Beaori onu üzerinden atmaya çalışmıyordu. Bu öldürücü darbe oldu.

Kral'ın müjdecisi maçın Teagan'ın lehine sonuçlandığını söylüyor ve yarışma yardımcıları hırpalanmış yarışmacıların kenara çekilmesine yardım etmek için aceleyle öne atılıyor. Beaori'nin yarasını hızlıca tarıyorum - Teagan'ın bıçağı göğsünün etini kesmiş ama kalbine yaklaşmamış. O yaradan ve ayak bileğindeki yaradan gelen kan akışını kesiyorum ama henüz tamamen iyileştirmiyorum. Bu daha sonra olacak.

"Acı için bir şey yapabilir misin Şifacı?" Beaori'nin sesi acıdan kalınlaşmıştı.

Oklarını bana doğrulturken yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak bakışlarını karşılıyorum. "Şimdilik elimden geleni yaptım," diyorum ona tatlı tatlı. "Enerjimi korumam gerekiyor."

Gözlerinde öfke kıvılcımları.

O başka bir şey söyleyemeden arkamı dönüp Teagan'a yaklaşıyorum. Arenanın duvarının gölgesinde yan yatmış yatıyor. Yüzü ve saçları kan ve kirle kaplanmış.

Bir yarışma yardımcısı onun yanında diz çökmüş, parmakları endişeyle Teagan'ın kürek kemikleri arasından çıkan Beaori'nin çengelli bıçağının kabzasında geziniyor. "Çıkarayım mı?" diye soruyor.

"Bir dakika içinde." Ben de onun yanında diz çöktüm ve sihrimin dallarını yaraya göndererek omuriliğe ve omurgaya kadar inceledim. Düşündüğüm gibi. Bu yüzden felç olmalıydı. Maç Beaori'ye gitmeliydi.

Bu yüzden sırrınızı öğrenseydim saklamak zorunda hissederdim."

Gözlerini kapatır. "Bunu saklayacağını *umuyordum*, evet. Bizi arkadaş olarak görüyorum."

Onu çok az tanıyorum ve o beni bu duruma mı sokuyor? Khloe için zaten bir sır saklıyorum, bunu Teagan için de saklayabilir miyim?

"Eğer arkadaşlık yeterli değilse," diye fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabiliyorum. "Parasal bir teşvik eklemeye hazırım."

Cevap vermekten kurtuluyorum çünkü iki yardımcı yaklaşıyor. İçlerinden biri, "Leydi Teagan'ın durumu stabilse, onu nekahet odasına alacağız," diyor.

"Durumu stabil," diye cevap veriyorum. Ama acısını da dindirmiyorum. Belki onu ve Beori'yi bu şekilde cezalandırmam zalimlik ama sorumluluklarımı yerine getirdim, ölmeyecekler ve yakında tamamen iyileşecekler. İkisi de beklerken biraz acıyı hak ediyor.

Teagan bana rüşvet teklif etmemiş olsaydı, sırrını saklamayı düşünebilirdim. Ama rüşvet önerisi beni derinden rahatsız etti. Kül Kralı adil ve tarafsız olmama güveniyor. Kızlar hakkında öğrendiğim her şeyi ona anlatmamı istiyor ve şimdiye kadar ona karşı yeterince açık sözlü olamadım.

Bu mücadeleden sonra ona her şeyi anlatacağım.

Kalan maçlarda Diaza, Axley karşısında kıl payı galip geliyor ve Khloe, Leslynne'i birkaç dakika içinde bayıltarak herkesi şaşırtıyor. Axley ve Diaza'nın ikisi de ağır yaralı, bu yüzden onları ayağa kaldıracak kadar iyileştiriyorum.

Sonra on Gözde Kral'ın balkonunun önünde sıraya girer.

"Bugün iyi savaştınız," diyor. "Ve bazılarınızın hâlâ acı çektiğini biliyorum. Sizi kararım için bekletmeyeceğim. Hepiniz tamamen iyileşene kadar burada kalabilirsiniz ama sonrasında Beori, Morani ve

Samay Çağrı'dan ayrılmalı ve evlerine dönmelidir. Onlar artık Kayırılanlar arasında sayılmıyor."

Şok, hayal kırıklığı ya da sevinç mırıltıları seyirciler arasında dalgalanıyor. Her izleyicinin favori bir yarışmacısı var ve bazıları için bugün taht şansını kaybetti. Kalabalıktaki insanlar, "Khloe", "Teagan", "Axley" ve "Cailin" gibi sonsuz bir yankıyla kalan kadınların isimlerini bağıyor.

Bekle. Cailin?

Daha sıkı dinliyorum, olmam gerektiğinden eminim.

Hiç hata yok. Kalabalıktaki sesler adımı haykırıyor, çoğu arenanın en ucuz koltuklarının olduğu üst katlardan geliyor. Sıradan insanlar beni çağırıyor. Nedeninden emin değilim - belki de bu turdan önce hiç sihir yapmadığım içindir? Belki de bu konuda hayal kırıklığına uğramışlardır.

Adımın ilk birkaç kez haykırılmasından bu yana, daha fazla insan onu söylemeye cesaret etmiş görünüyor. Hatta artık o kadar çok kişi "Cailin" diye bağıyor ki, İyiliksever kadınların başları bana doğru dönmeye başlıyor. Ve yüz ifadeleri hiç de olumlu değil.

Yüce tanrılar. Bir şeyin altına girmek istiyorum. Arena duvarının gölgesinde toplanmak, çıkıştan arka odaya geçmek ve saklanmak istiyorum.

Ama gizli bir yanımda karanlık bir sevinç duyuyor. Nabzım hızlanıyor, tünelden geçen bir kül fırını gibi damarlarımda hızla ilerliyor. Sinmek yerine omuzlarımı dikleştiriyorum, gülümsüyorum ve başımı kaldırıyorum.

Ve Kül Kralı'na bir bakış atma riskini göze alıyorum.

Bana bakıyor, gözleri kızarmış ve kısılmış. Sonra ellerini kaldırıp sessizlik işareti vermeden önce kalabalığı gözden geçiriyor.

Seyirciler sessizliğe gömülür.

"Şifacı'dan ne istersiniz?" diye sorar. "Su büyü gösterisi mi? Ya da belki savaş becerilerini göstermesini?"

Keskin bir nefesi bastırıyorum. Savaş becerim yok.

Ama Kral'ın işi bitmedi. "Belki ikisi de?" Halkına nadiren gülümsüyor ve onların onay çılgınlıkları kulaklarımı tırmalıyor. "Ah, ama Şifacımız kendini ya da başkalarını savunmak dışında zarar vermemeye ve yardım etmeye yeminlidir. Saldırgan bir savaşa giremez."

Kalabalıktan bir hayal kırıklığı uğultusu yükseldi.

"O zaman ona uygun motivasyonu sağlayalım mı?" Kül Kralı'nın gülümsemesi daha geniş, daha acımasız ve bana söylediği sözleri hatırlıyorum: *Nefretini bir şekilde yeniden uyandırmam gerekecek. Çok ferahlatıcı.*

Heartsfire ne önermek üzere?

Kral, "Muhafızlarım elenen İyileri arenanın ortasındaki üç direğe bağlayacak," dedi. "Şifacı onları benim saldırılarımdan koruyacak. Bunu kum saatinin yarım turu boyunca başarıyla yapabilirse, çok kıskanılacak bir ödül kazanacak..."

Kalabalık sessizleşir, beklenti havada yoğun bir şekilde asılı kalır.

Kül Kralı, "Tek bir alevim bile üç kadından birine değerse, Şifacı mücadeleyi kaybeder," der. "Ama onları etkili bir şekilde korursa, Çağrı'da onlardan birinin yerine Favorili yarışmacı olarak geçebilir."

Sessizlik arenayı sarıyor, duman gibi yoğun ve ölümcül.

Nefes alamıyorum.

Tüm vücudumu çılgınca bir ter kaplıyor. Midem alçalıyor, yuvarlanıyor.

Mırıltılar seyircilerin arasından süzülüp, şaşkınlık, öfke ve onayın birbirine karıştığı bir kükreneye dönüşür. Kral'ın locasındaki iki adam ve bir kadın aniden ayağa kalkıp öne çıkarak ona bir şeyler mırıldanır. Danışmanlar, büyük olasılıkla, bunu yeniden düşünmesini öneriyorlar.

Hiçbiri benim kazanabileceğimi bir an bile hayal etmedi. Bu fikir gülünç. Bu Kül Kralı, kavrulmuş Ashlands'in yaratıcısı, ölçeğin veya anlayışın ötesinde ateşlerin kullanıcısı.

Kaybedeceğimi biliyor. Bunu yaparak hiçbir şeyi riske atmıyor, çünkü onu yenme şansım yok.

Diğer herkes de benim başarısızlığa mahkûm olduğumu biliyor olmalı. Ama yine de Favoriler öfkeli ve kalabalığın çoğu heyecandan çılgına dönmüş olsa da, ön sıralardaki ince giyimli insanlardan bazıları oldukça hoşnutsuz görünüyor.

Kral'a bakıyorum, tepemdeki balkonunda, ateş küreleriyle oynadığı gibi hayatlarımızla oynuyor - sinsice, düşüncesizce. Benden nefret ettiğini kanıtlamasına ne oldu? Az önce bana lütfunun garip bir işaretini verdi, *gelini* olmam için -kelimeleri zorlukla düşünebiliyorum- yarışmam için bir şans yarattı.

Ama bu gerçekten onun iyiliğinin bir işareti mi, yoksa çok daha kötü bir şey mi?

Ya bana zarar verirse? Yakarsa? İlk birkaç saniyede maçı kazanarak beni küçük düşürse?

Bu hareketi herkese tahmin edilemez gelse de, onu artık daha iyi tanıyorum. Her zaman bir planı, bir stratejisi, herkesi manipüle etmek için bir komplosu vardır. Beş yıl önce saf olabilirdi, ama şu anda olduğu gibi zeki bir yılan haline gelmek için yarım on yılı vardı.

Réimse Ríoga'nın merkezinde karşı karşıya gelene kadar onun oyununun ne olduğunu bilemeyeceğim.

Yarışma yardımcıları arenaya su varilleri taşıırken tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Üçgen şeklinde dizilmiş üç uzun ahşap direğin önünde duruyorum. Beauri, Morani ve Samay bu direklere bağlanmış durumda ve yüzlerine bakılırsa bu duruma çok kızgınlar. Hiçbiri henüz tamamen iyileşmedi ve elenmenin verdiği aşağılanmaya ek olarak, bu gösteriye, bu ek tehlikeye katlanmak zorunda bırakılıyorlar.

Kül Kralı acımasızdır. Hızlı intikam ve ateşli cezalandırma konusundaki ünü iyi bilinir. Ondan başka bir şey beklerlerse aptallık etmiş olurlar.

Belki ben de bir aptalım. Daha kötü bir aptal, çünkü onunla bir şeyler inşa ettiğimizi sanıyordum ve bu planı hiç mantıklı değil. Zaten beni çabucak yenmek niyetindeyse her şey anlamsız.

Ya kazanmama izin verirse? Aptal kalbim düşünceyle, beni yarışmaya sokma fikrini gerçekten düşünebileceği fikriyle küçük bir dönüş yapıyor. Bu beni kalbine ve tahtına layık gördüğünün kanıtı olurdu.

Ama herkes izlerken maçı kazanmama izin veremez. Soylular Çağrı'ya katılmama izin vermezler ve gücüne rağmen, yüksek soylu vatandaşların ve danışmanlarının söylediklerini dikkate almak zorundadır.

Ve ben gerçekten o kadınlardan biri olmak istiyor muyum, mücadele eden ve terleyen, baştan çıkaran ve yapmacık davranan, birbirlerini geçmeye ve tacı kavramaya çalışan? Onunla şu anda sahip olduğumuz şeyi tercih ederim. Özel, özel, hassas. En azından ben öyle sanıyordum.

Belki de bana sırlarını anlattığı için pişmandır.

Hizmetkârlar arenayı terk eder ve Kül Kralı yan girişten içeri girer. Beline kadar soyunmuş, her kası ıslı ıslı parlıyordu.

Kendi ateş küreleri sürüsünden gelen ışık, arenanın tavanına yakın bir yerde, uzaklara sürükleniyordu.

Kral, kraliyet tantanasıyla ve binlerce boğazdan tapınma çığlıklarıyla karşılaşılır. Sadece genç ve acımasız bir hükümdarın yapabileceği şekilde saygı uyandırır. Güzellik, sihir ve zalimliğin karışımı onu bu kadar güçlü, bu kadar karşı konulamaz yapan şeydir.

Elinde kılıcı, Witherbrand. Şimdiden turuncu alevle yanıyor ve bu beni tedirgin ediyor. Elbette bana onunla vurmaz. Bana çok fazla zarar veremez, yoksa kendimi düzeltmek ve kızları iyileştirmeyi bitirmek için yeterli enerjim kalmaz.

Yakındaki varillerden su çekiyorum, ne kadar çok olduğunu görünce biraz rahatlıyorum. En azından çalışacak çok şeyim olacak.

Kral da burada kendini riske atıyor, çünkü ikimizin de öğrendiği gibi, eğer ona zarar vermeye niyetlenirsem ve suyumu onun ateşine karıştırırsam, zarar verebilirim. Bu muhtemelen krallığa ifşa edilmesini istemediği bir güvenlik açığı. Bana sadece savunma yapmam için güveniyor, saldırmam için değil; niyetimi saf ve zararsız tutmam için.

Son dövüşüğümüzde yakın mesafedeydik. Bu sefer benden otuz adım ötede durdu ve zaman tutucuya ve haberciye başıyla selam verdi.

"Hazır," diye haberci. "Ve başlayın."

Witherbrand'in ucundan çıkan bir ateş çizgisi, bir kamıştan fışkıran su gibi bana doğru akıyor. Bir sıvı duvarıyla önünü kesiyorum, damlacıkları buhara dönüştükten sonra tekrar yakalayıp yoğunlaştırıyorum. Eğer bir şansım olacaksa her bir su zerresini korumalıyım.

Ardından Kül Kralı avucunu açıyor ve sevdiği o küçük ateşli kürelerden düzinelerce daha salıyor. Havada vızıldayarak geliyorlar, füzeler doğrudan üç tutsak kadını hedef alıyor, ancak etraflarında parıldayan bir su küresi oluşturun ve küçük küreler zararsız bir şekilde ona çarpıyor.

Dönen ateşten bıçaklar, kıvranan alev yılanları, daha fazla ateşli topaklar, mavi sıcaklığın büyük çalkantılı küreleri - hepsini bana gönderiyor, birbiri ardına. Hava büyüünün acısıyla buruklaşıyor. Çıplak uzuvlarım terle kaplanıyor. Saçlarımın dalları çözüldü, boynuma ve omuzlarıma yapıştı.

Kül Kralı'nın geri çekildiğini, her saldırıya karşı savunma yapmam için bana zaman tanıdığını söyleyebilirim. Belki bir şekilde kazanabileceğime inanmam için beni baştan çıkarıyor.

Bana katılmak isteyip istemediğim sorulmadı. Sadece yarışma yöneticilerinden biri tarafından sahaya götürüldüm, asık suratlı

Beni zaten onaylamayan bir kadın.

Ya teslim olursam? Maçtan vazgeçip Kül Kralı'nın önünde eğilebilir, onunla eşitmişim gibi yüzleşmeye layık olmadığımı dair saçma sapan şeyler mırıldanabilirdim.

Ama bu düşünceyi hemen bir kenara bırakıyorum. Köylü kızı olsam da, ona eşitim - belki sihirde değil, ama diğer her yönden.

etmeyeceğim. Bu zaferi benden almak zorunda .

Kollarım uzun günler boyunca tarlalarda su taşımaktan güçlendi, bu yüzden yorgunluk benim için bir sorun değil. Ama Kral büyüsünü pek sık kullanmıyor; sürekli onu dizginliyor. Belki onun dayanıklılığı benimki kadar yüksek değildir. Belki ben ondan daha uzun süre dayanabilirim.

Ya da belki de onu savunmaya geçirmeliyim.

Bana doğru bir ateş topu daha gönderiyor ve bu sefer kızları korumanın yanı sıra, ona zarar vermek için değil ama onu dizginlemek için arenada yılan gibi kıvrılan su kamçıları gönderiyorum. Sıvı halatlar gittikçe daha hızlı bir şekilde sarıyor ve şeklini bulanıklaştıran bir huniye dönüşüyor. Kalabalık şaşkınlıkla bağıyor ve ben gülümsüyorum.

Ama bir saniye sonra kasırganın içinden çıkar, kendi ateş fırtınasıyla çevrelenir ve korunur. Witherbrand'ı yere atar ve iki avucunu kaldırır.

Arena alevlerle doluyor, alevler kenarı boyunca ilerliyor, yayılıyor, üç bağlı kadına ve bana doğru ilerliyor. Etrafımızdaki kumu ıslatıyorum ve kalın bir koruyucu su kalkanı oluşturuyorum ama ateş çok sıcak, çok şiddetli. Mavi alevler başımızın üzerinde yükseliyor ve sıvı büyümün giderek küçülen küresine baskı yapıyor.

Daha önce Kral'ın ateşini kontrol etmesine yardım etmiştim. Belki de bu bana kendi gücümle onunkini karşılaştırdığımda yanlış bir his verdi. O anlarda kendini kontrol etmek için savaşıyordu ve benim sihrim sadece bu görev için ihtiyaç duyduğu ekstra yardımdı. Sadece o istediği için ateşi dizginleyebildim, çünkü zaten ateşe karşı muazzam bir öz kontrol uyguluyordu. Gücünü kendi isteğiyle serbest bıraktığında, hiçbir şey onu durduramaz. Ne ben, ne de başkası.

Böyle bir adama karşı, bir güce karşı hiçbir savunma yok. Ama yine de onunla savaşıyorum, tüm suyum kavurucu buhar olana kadar. Gözlerim sıcaktan yanıyor ve sanki kendi derimin içinde kaynıyormuşum gibi hissediyorum.

Yaklaşan ateş durur ve titreyen bir alev dili uzanıp Beori'nin koluna çarpar. Acıdan keskin bir çığlık attı.

Kül Kralı kazandı.

Hemen tüm alevler geri çekilir, efendilerine boyun eğen hizmetkârlar gibi alçalırlar. En azından bu sefer tamamen onun kontrolündedirler ve duman halinde dağılırlar.

Kalabalık, Kral'ın zaferini gök gürültüsü gibi onaylıyor. Pantolonu duman lekeli, kendi kıvılcımlarından küçük delikler açılmıştır ama bir şekilde hâlâ muhteşem görünmeyi başarmaktadır. Witherbrand'ı kaldırır ve sessizlik için elini kaldırır - ve seyirciler hemen itaat etmeyince, insanların başlarının üzerinde tıslayan bir şiddetle paramparça olan patlayıcı küreler yağdırır.

Hemen pişmanlık dolu bir sessizlik çöküyor.

"Bunu hafife alarak ya da düşüncesizce yaptığımı sanmayın" diyor, "Açık konuşayım, bu maçın sonucu asla söz konusu değildi. Taht ile bahse girmem."

Elinde alev alev yanan Witherbrand ile arenanın ortasında hızla ilerliyor. "Çağrı kazanılacak bir oyun değildir. Bu yorucu bir değerlilik sınavıdır. Buradaki kadınlar sizin adınıza acı çekiyor, *size*, Bolcan halkına layık olduklarını kanıtlamak için çabalıyorlar. Çağrı'nın bir parçası olmayan diğerlerinin isimlerinin yanında onların isimlerini överek doğuştan gelen haklarını, güçlerini ve yeterliliklerini azaltmayın."

Diğerleri de benim gibi.

Bu sözler - sanki kalbimi ateşli parmaklarıyla sarmış ve sıkmış gibi hissettiriyor.

Yürümeye devam ediyor, bana doğru geliyor, duman ve ateş kokuyor. "Ancak tacın sadık hizmetkârlarını övmenin de bir zamanı vardır. Ve şu an öyle bir zaman." Bileğimi kavrayıp yukarı kaldırdı. "İyilikseverlerin Şifacısı" diye bağıyor. "Kazanamadı ama iyi iş çıkardı."

Başıyla izin verdiğinde kalabalık alkışlar.

yanında durmak, çıplak teninin çiğ erkeksi kokusunu içine çekmek, tutuşunun gücünü, vücudunun sıcaklığını hissetmek işkence. *Benim değil, benim değil.*

Ağlamak istiyorum. Bu yüzden birkaç damla gözyaşının akmasına izin veriyorum ve arasından gülümsüyorum.

Kalabalık bunların sevinç gözyaşları olduğunu düşünecek çünkü Kralım çabalarımı takdir etti. Sevdiğim adam beni geri sevmeyeceği için kalbi kırık gözyaşları değil.

Evet, onu seviyorum.

Onu seviyorum, onu seviyorum.

Seni seviyorum... Beni bırakıp uzaklaşırken kalbim onun ardından ağlıyor.

Elenen üç kadının bağları çözülürken, hepimiz nekahet odasına dönerken kalbim bu kelimeleri kanamaya devam ediyor. Kayırılanların yaralarını onarıyor, kanlarını tazeliyor ve onları kusursuz hale getiriyorum. Omuzlarında yeşil tarlalar büyürken çekirdeğindeki lav havuzunu gizleyen yanardağ gibi, yüzümü sakın, hoş, sakın tutuyorum ve yine de kalbim ağlıyor.

Seni seviyorum.

Benim değil, benim değil.

Yine çok yorulduğum. Şehrin insanlarıyla yaptığım şifa seansından sonra olduğu kadar tehlikeli bir şekilde azalmamış olsa da neredeyse boşaldım. Banyoda uzun süre kalmıyorum çünkü ılık suyun içinde uyuyakalmaktan korkuyorum.

Banyo odasından odama sendeleyerek girdikten sonra yorganı çekiştirerek indiriyorum ve hâlâ havluya sarılı halde yatağıma yığılıyorum. Hizmetçim yemek getirmişti ama başucumdaki tepsiye dokunmadım. Yemek yiyemeyecek kadar kalbim ağrıyor.

Ve şimdi dikkatimi dağıtacak hiçbir aktivite yok, günün olaylarının kafamda dönüp durmasını engelleyecek hiçbir şey yok, tıpkı ailemin taşları ya da taşlaşmış tahta parçalarını parlaklıkları mükemmel olana kadar tekrar tekrar cilalamasını izlediğim gibi.

Bugün Kül Kralı, insanların zihnine benim ve onun birlikte olabileceğimiz fikrini soktu; bu da kalbimde küçük bir umut ışığı yaktı. Yine de adımı söyledikleri için seyircileri azarlayarak beni de aşağıladı. Onu yenme şansım olmadığını o da biliyordu, herkes biliyordu. Hiçbir zaman Kayırılanlardan biri olma ihtimalim yoktu.

Gururum mu okşandı, öfkelen dim mi, incindim mi, utandım mı ya da her ikisinden birini mi yaşadım bilemiyorum.

Sırt üstü yatıyorum, gözlerim yarı kapalı, bu yüzden yatak odamın tavanının koyu renkli ahşabında üç ateşli küre süzüldüğünde hemen fark ediyorum. Kül Kralı kapıyı sessizce açmış olmalı. İçeri girdiğini duymadım.

"buradan," diye mırıldandım.

"İyi dövüşün," diyor. "Sanki kazanmak istiyormuşsun gibi." Sesinde çekingen, sorgulayıcı bir nota var.

"Reddetme seçeneğim yoktu, yüzden insanlara iyi bir gösteri sundum. Tıpkı senin yaptığın gibi." Başımı yastığa koyuyorum ve onu gördüğümde yeni bir acı ve zevk dalgasıyla karşılaşıyorum. Bol bir tunik ve pantolon giymiş, ikisi de koyu renk ve omuzlarında bir pelerin var. Ne de olsa akşamın erken saatleri, muhtemelen kalan Favoriler'den biriyle özel zaman geçirme planları var.

Belki de kadınlar hakkında bildiğim sırları ona anlatmalıyım. Ama şu anda kendimi pek cömert hissetmiyorum.

"Bunu yapmak zorundaydım," diyor, ilerleyerek. Gözleri havlunun üzerinde, göğüslerimin yumuşak kıvrımlı kenarında şiştiği yerde oyalanıyor.

"Anlıyorum. Halkınızın bir köy serserisinin adını, yüksek mevkideki kişilerin adlarıyla aynı nefeste anmasına izin veremezsiniz." Ses tonuma acılık karışıyor. "Seçilmişlere hizmet edecek kadar iyiyim, seninle yatacak kadar iyiyim ve bunun ötesinde değersizim."

"İltifat ve güvence istiyorsun." Kaşları çatılıyor. "Sadece görevle var olamam," diye mırıldanıyorum. "Eve döndüğümde çok sevilirdim. Hem de gerektiği kadar. İnsanlar beni önemsiyordu ve bunu gösteriyorlardı. Bunu özlüyorum. Ekinleri beslemeyi ve sihrime karşılık vermelerini izlemeyi özledim. Yamaçlarda ve vadilerde dolaşmayı, garip kayaları toplamayı, Analoir Doiteain'in zirvesine yakın küçük dumanlı yarıklarda ateş semenderleri bulmayı özledim. Annemle babamın kol kola, kir pas içinde ve birlikte gülerek eve gelişlerini, buldukları taşlaşmış bir tahta parçasına ya da muhteşem bir jeoda sevinmelerini ve onunla ne yapmayı planladıklarını konuşmalarını özlüyorum. Pazar günlerinde onlarla birlikte kasabalara gitmeyi ve yardımımıza ihtiyacı olan herkese iyileştirici sihrimi sunmayı özlüyorum."

Tavanın yakınında dönen ateşli kürelere odaklanıyorum ama yatağımın kenarında durmuş, kollarını kavuşturmuş, beni dinleyen Kral'ın da farkındayım.

"Ceannaire'i özlüyorum. O köyümüzün lideriydi ve beni eğitti, bildiklerimin çoğunu bana o öğretti. Ceannaire bana saray adabını, dans adımlarını ve hitap şekillerini öğrettiğinde annem gülerdi. Annem köyümüzde mutlu olduğumu, asla ayrılmak istemeyeceğimi biliyordu. Ama Ceannaire her zaman bir gün bu görgü kuralları ve düzgün konuşma derslerine ihtiyacım olacağını söylerdi. Kayırılanlar kadar kibar olmayabilirim ama pislik yapan bir yarım akıllı da değilim."

Yine de cevap vermiyor ve ben havluyu tutarak doğruluyorum, her geçen dakika daha da sinirleniyorum. Kendimi nazik, sevecen, hatta-

Ama tanrım, beni hayatım boyunca tanıdığım herkesten daha çok öfkeliendiriyor.

"Bunu yapmayacağım," diyorum. "Burada kalıp sizin kraliyet şifacınız olmayacağım. Bölgedeki insanların bana ihtiyacı var, benim de onlara. Sevgiye aç, bu saraya hapsedilmiş, bu yıkık şehre bağlı bir hayalet olmayacağım." Ayağa kalkıyorum, yanaklarım yanıyor, yumruklarım havlunun sıkıca kıvrılmış. "Çağrı'dan sonra eve gideceğim ve beni burada tutmak istiyorsan, beni zincirlemen ya da öldürmen gerekecek."

Gözleri alev alev yanıyor ve elini boynum boyunca kaydırarak çenemin köşesini geçiyor, parmaklarını nemli saçlarıma batırıyor. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun," diyor alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde, ensemini avuçlayarak. Beni daha da yaklaştırıyor ve ben de başımın geriye düşmesine izin verip yüzümü ona doğru eğiyorum.

"Kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum," diye fısıldıyorum. "İnsanları kullanan, cezalandıran ve manipüle eden zalim, bencil, kibirli bir adam. Senden hoşlanmıyorum. Müstakbel eşine acıyorum."

"Öyle mi?" diye hırslıyor usulca, ağzı neredeyse benimkini sıyrıyor.

"Evet. Bugün bana yaptıklarınızdan nefret ediyorum. Eminim elediğin o kadınlar da senden nefret ediyordur, onları bu duruma soktuğun, onlara sıradan esirlermiş gibi davrandığın için. Aileleri bundan hoşlanmayacaktır."

"Kuralları biliyorlar. Çağrı'ya geldiklerinde, acı çekmenin bunun bir parçası olacağını biliyorlardı."

"Ama bundan zevk alıyorsun," diye yüzüne tıslıyorum. "İnsanlara acı çektirmeyi seviyorsun.

Ailen ne der-"

Yüzü değişiyor ve ben mide bulandırıcı bir korkuyla çok ileri fark ediyorum. Gözleri artık göz bile değil, dönen ateş havuzları. Ellerinden biri hâlâ kafatasımın arkasını kavıyor ve diğeriyle yüzümü sıkıyor. Nefesi dudaklarıma acı verecek kadar sıcak geliyor.

"Bu ne cüret?" Sesi ölümcül bir güç, vahşi bir öfke. "Sana neler yaşadığımı, ne kadar çok şey kaybettiğimi söyledim. Halkıma acı çektirmek istediğimi mi sanıyorsun? Bundan zevk aldığımı mı? Bunu onları güçlendirmek için yapıyorum. Cesaretlerini test etmek için yapıyorum. Yaptığım her şeyin bir sebebi var, Cailin. Bu krallığın ve vatandaşlarının iyiliği için her şeyin bir amacı var. Kendim için yaptığım tek bir şey var, sadece bana verdiği keyif için."

Parmakları yanaklarımı daha sert bir şekilde sıkıştırıyor ve dudaklarım onun tutuşunun gücüyle somurtmaya itiliyor. Çocukken Rince, Brayda ve ben kendi yanaklarımızı sıkır ve surat yapardık, tıpkı

ve Şu anda yüzümün nasıl göründüğünü hayal ettiğimde, içimde bir kahkaha balonu yükseliyor. Elimde değil.

G zlerimdeki neŐeyi görmüş olmalı,       kendi gözleri aniden açılıyor ve alevler biraz azalıyor.

"Kendiniz için yaptığınız en keyifli Şey nedir?" ŐiŐkin dudaklarımın arasından söylüyorum.

A zı se iriyor ve bakışlarında mizah kıvılcımları dans ediyor. "Tanrılar, Cailin." Bo uk bir kıkırdamayla parmaklarını gevŐetiyor, yüzümü sıkmak yerine kavrıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Nasıl oluyor da bir an ona karşı bu kadar öfkeli olabiliyorum ve bir sonraki an saçma bir sevinçten başka bir Şey hissetmiyorum?

Neşe - tek bir Şeyin ona *neşe* getirdiğini söyledi, sadece zevk değil. Arada bir fark var.

Umarım o *tek Şey* benimdir.

Hâlâ Şaşkın bir arzuyla a zıma bakıyor. Beni öpmek istiyor.

Bunu yapmasına izin veremem. Beni  per ve sonra başka biriyle evlenirse, buna dayanamam.

"Favoriler ile vakit ge irmen mi?" Fısıldıyorum.

"Yorucu bir günün ardından dinleniyorlar," diyor. "Mücadele sırasında olanları ben olmadan tartışmaları için onlara zaman vermenin en iyisi olduğunu düşündüm. Onları yarın g rece im."

Seks istemesini bekleyerek başımı sallıyorum. Belki daha sonra, üzerine düşeni iyi yaparsa, ona Favoriler için sakladığım sırları anlatırım.

K l Kralı baŐparma ını kaydırarak dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Sonra keskin bir nefes alıyor ve ani bir karara varmış gibi kendini sallıyor.

"Giyin," diyor. "Sana göstermek istediğim bir Şey var."

Geldi imden beri bana verilen elbiselerden en basit olanını seçiyorum - koyu mavi, yakası bombeli, korsajlı ve kabarık

Etekler. Arsızca iç çamaşırlarımı çıkarmıyorum çünkü Kralımın bu gece bir ara bana erişmek isteyeceğinden şüpheleniyorum. Ve bugün olan her şeye rağmen onu arzuluyorum. Onun üzerine batmanın, onunla sarmaş dolaş olmanın her şeyi yeniden doğru, sağlam ve bütün yapacağına dair garip bir his var içimde.

Ondan nefret ettiğimde bile onu seviyorum. Ona her yönden ihtiyacım var. Ve eğer o beni baştan çıkarmaya çalışmazsa, ben onu baştan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Kül Kralı odalarımız arasındaki kapıyı açıp içeri eğildiğinde giyinmeyi yeni bitirmiştim. "Yüze kadar say ve sonra benimle kilerde buluş."

Sanırım koridorun sonunda, tablonun arkasında, Rince'le yattığımı düşündükten sonra bana lezzetli bir kabalıkla davrandığı yeri kastediyor. Yorgunluğumun geçip gitmesi çok garip. Kalbim hızla atıyor ve tüm sinirlerim hevesle yanıyor. Bana ne göstermek istiyor?

Yüze kadar saydıktan sonra odamdan çıkıyorum, muhafızlara rahat ve umursamaz bir tavırla başımı sallıyorum. Kileri gizleyen tabloya ulaştığımda, dışarıda bir muhafız var.

"Kral şu anda bu odada kalıyor," diyor ve ben Owin'in sesini duyunca gülümsüyorum.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Onunla burada buluşmam gerekiyordu."

Kaskının açıklığında, Owin'in gözleri genişler. "Yani gerçekten onunla yatıyorsun. Söylentilerin doğru olduğunu düşünmemiştim."

"Değildiler, ta ki-" diye irkildim. "Boş ver. Bırakın geçeyim, lütfen."

"Mesaim yakında bitiyor," diyor. "Kutlamalarınızı birinin dinlemesini istemiyorsanız bu mevkiyi korumasız bırakabilirim."

Kilerdeki Kral'a nasıl bir zarar geleceğini göremiyorum, bu yüzden omuz silkiyorum. "Nasıl isterseniz."

Owin gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Keyfine bak Şifacı."

"Teşekkür ederim." Onun yanından usulca geçip kilere giriyorum ve gizli kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Raflar, Kral'ın avucunun üzerinde dönen üç küçük ateş küresi tarafından aydınlatılır. Işık yüzüklerinde yanıp sönüyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Fısıldıyorum. "Geçen sefer burada geçirdiğimiz zaman hoşuma gitti ama sence de yatak daha rahat olmaz mı?"

"Seni buraya sikkmek için mi getirdiğimi sanıyorsun?" Alçak sesle kıkırdaması tenimde titreşiyor, bacaklarımın arasını karıncalandırıyor. "Hayır, şıfacı. Bunu giy." Bana kendisinininkine benzeyen bir pelerin uzatıyor. "Biraz yürüyemeyecek kadar yorgun musun?"

"Ben iyiyim." Doğrusu daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum ama onunla bu şekilde birlikte olmanın verdiği yasadışı haz karşı konulamayacak kadar fazla.

Ben pelerini giyerken, o kilerin arka köşesine doğru yürüyor ve karanlık bir girintiye uzanmadan önce bir raftaki birkaç şeyi ayarlıyor. Ateş büyüünün bir parıltısı ve bir dizi tıkırtı sesi geliyor - ve sonra rafın tüm bir bölümü bir kapı açılır gibi dışarı doğru sallanıyor. Ötedeki karanlık tünelden bayat, nemli bir hava yükseliyor.

Gizli bir geçit. Nereye gittiğine bağlı olarak bu, Kötülük'ün sahip olmak için can atacağı türden bir bilgi.

"Sessiz olmalıyız," diyor Kül Kralı. "Bu tünel odalar arasından geçiyor ve bazı yerlerde duvarlar ince."

Onu içeri kadar takip ediyorum ve gizli kapıyı kapatmak için yanımdan geçiyor. Bir anlığına bedenlerimiz aynı hizaya geliyor ve tenim onun yakınlığının yoğunluğuyla uğulduyor.

Ama geçit boyunca ilerlemeye devam ediyor, yolu aydınlatmak için ateş kürelerini önümüzde yönlendiriyor.

Yürüyoruz, yürüyoruz, birkaç basamak iniyoruz ve daha fazla yürüyoruz, ta ki sarayın dışına çıkacak kadar uzaklaştığımızı hissedene kadar.

Aniden Kül Kralı elini kaldırdı ve ben durdum. Donmuş, beni dinliyor.

Ona doğru sürünüyorum. "Ne duyuyorsun?"

"Bu duvarın diğer tarafında, Kayrılanların bazen toplandıkları bir salon var," diye fısıldıyor. "şu anda bazılarının konuştuğunu duyabiliyorum."

"Eğer onları bu şekilde gözetleyebiliyorsanız, neden benden onları sizin için gözetlememi istiyorsunuz?"

İki parmağının ucunu ağzıma bastırıyor ve başını duvara doğru eğiyor. Hiçbir şey duyamıyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

"Kim o? Ne söylüyorlar?"

"Axley, Leslynne ve Diaza. Geriye beş kişi kalacakları zamandan bahsediyorlar ve kimin benim için en uygun olduğunu görmek için her biriyle yatacağım."

Ciğerlerim kasılıyor. Yavaşça ondan uzaklaşıyorum. "Bu senin için ne kadar eğlenceli olacak."

Bana bir bakış attı. "Kıskandın mı?"

"Hiç de değil." Kuru ağzımı nemlendirmeye çalışarak yutkunuyorum.

Yürümeye devam ediyor ve bir süre sonra bir soru sorma riskini alıyorum. "En çok hangisini yatağa atmak için sabırsızlanıyorsun?"

"Bunu bana neden soruyorsun?"

"Merak." Çünkü kıskanç olmadığımı kanıtlamaya çalışıyorum ve çünkü bilmek için hastalıklı bir arzu duyuyorum. "Bahse girerim Axley'dir. Geçen gece balkonda onun üzerindeydin. Ya da belki Khloe, görünüşe göre onu çok öpmüşsün."

"Sadece birkaç kez."

"Hepsini öptün mü?"

"Favori adayların hepsini öpmedim ama geriye kalan yedi kadını en az birer kez öptüm."

İçimde bir şey kıpırdanıyor - bir yozlaşma düğümü çözülüyor, engerekli iplikler gönderiyor. Ellerime baktığımda, parmak uçlarım kararıyor ve içlerinden ince siyah çizgiler çıkıyor.

Paniğe kapılıp sihrime daha sıkı sarılıyorum, geri çekip eziyorum. İyileştirme gücümün karanlık tarafı son zamanlarda ikinci kez su yüzüne çıkıyor. Bu iyiye işaret değil.

"İyilerle olan fiziksel ilişkilerimle çok ilgili görünüyorsun Şifacı," diyor Kral. "Belki bir ya da iki çiftleşmeyi gözlemlemek istersiniz. Başka birinden zevk almamı izlemek sizi rahatsız eder mi?"

Ses tonunda bir meydan okuma var. Beni test ediyor, ilişkimiz hakkında gerçekçi olmayan beklentilerim olmadığından emin olmaya çalışıyor. Elbette var, ama bunları düşünmeme pek izin vermiyorum ve kesinlikle bilmesine izin veremem.

"Tabii ki beni rahatsız etmez," diyorum hafifçe. "Heartsfire, kadının bacaklarını senin için açık bile tutarım."

"İğrenç kelimeler, kedicik."

Bu sevecenlik karşısında kalbimde bir heyecan oluşuyor. Ama gizlenmiş sırtı tünel boyunca ilerlemeye devam ediyor ve bir süre başka bir şey söylemiyor.

Tekrar konuştuğunda, köyüm hakkında, özellikle de mahsulleri ve üretim oranları hakkında sorular soruyor. İlk başta isteksizce bilgi veriyorum ama çok geçmeden ekonomik sorulardan ailem ve köylülerim hakkında sessiz sorulara geçiyor. Kendimi rahatlamış ve ona ev hayatımla ilgili her türlü detayı anlatırken buluyorum. Tanıdık şeylerden bahsetmek iyi hissettiriyor ve onun beni dinlediğini bilmek daha da iyi hissettiriyor.

Onun ilgisi, vücudunun yakında başkaları tarafından tadılacağını bilmenin acısını hafifletiyor. Benden önce de kadınlarla birlikte olduğunu biliyorum ama nedense Favoriler'le ne yapacağını tahmin etmek daha kötü. Bu yüzden bunu düşünmemeye çalışıyorum ve bunun yerine ona çocukluğumdan en komik hikayeleri anlatıyorum, söylediğim bir şey onu güldürdüğünde arkasından gizlice gülümsüyorum.

Bir keresinde ona annemle babamın sık sık yeni malzeme arayışına çıktıklarını ve dükkânlarında birlikte uzun saatler çalıştıklarını anlattığımda, kaşlarının arasına kazınmış bir çatık kaşla bana döndü. "Seni ihmal mi ettiler? Aileni mi?"

"Hayır, tabii ki değil..." Ama tereddüt ediyorum, düşünüyorum. "Bunca yıldan sonra birbirlerine çok aşıklar. Birbirlerine ve işlerine aşıklar. Ama onlar uzaktayken bile beni sevdiklerinden hiç şüphe etmedim. Ve bizimki gibi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir köyde yaşıyorsanız, herkes ailedir. Herkes birbiriyle ilgilenir - genç, yaşlı ya da ikisi arasında. Ben ihmal edilmedim."

Ama onun sözleri bana kendimle ilgili yeni bir bakış açısı kazandırdı ve insanlardan, birçok insandan açık sevgi ve takdir görme açlığıma yeni bir ışık tuttu. Belki de annemle babam işlerine ve birbirlerine biraz fazla dalmışlardı. Belki de beni başkalarına biraz fazla kolay teslim ettiler, dağımızın yamaçlarında koşarken bana biraz fazla tehlikeli bir özgürlük tanıdılar.

Belki de içimde henüz keşfetmediğim mağaralar vardır. Ve belki de Kül Kralı'nın, ben onları ortaya çıkarmak için en ufak bir çaba sarf etmeden, doğrudan o derin yerleri görmüş olması beni biraz endişelendiriyor.

Belki bir saat daha yürüdükten sonra çok alçak bir lentosu olan başka bir kapıdan geçiyoruz. Dar bir geçitte son bir sıkışma daha oluyor ve sonra Kül Kralı garip görünümlü bir kilide ısı uyguluyor ve son bir kapıdan çıkıyoruz.

İçinde bulunduğumuz oda karanlık, ateş kürelerinin ışığının uzağa ulaşamayacağı kadar karanlık, ama havayı hissederek geniş bir alanda olduğumuzu söyleyebilirim.

"Burası neresi?" Fısıldıyorum.

"Adalet Binası'nın özel bir kasası."

"Adalet Binası'nda mıyız? Tanrım, ne kadar yürüdük biz?"

"Uzak." Beni ateş büyüyle açılan başka bir kapıya götürüyor. "Bu bina geceleri sihirli bir şekilde mühürlenir ve dış cephesi iyi korunur. Şimdi sessiz olmak zorunda değiliz."

"Sihirle mühürlenmiş mi? Bir şeyler için büyü kullanmaktan hoşlanmadığınızı sanıyordum. Herkesin büyüsüz çalışmasını tercih ediyorsunuz, değil mi? Ama anlaşılan saraydaki hava sirkülasyonu ve bunun için istisnalar yapıyorsunuz."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Saray için büyülü olmayan hava sirkülasyon sistemleri üzerinde çalışan insanlar var ve diğerleri de bir tür yakıtla çalışacak mekanikler tasarlıyorlar - ayrıntılar benim anlayışımın ötesinde, ancak ilerleme kaydedildiğini garanti ediyorlar. Sarayı soğutmak için her zaman rüzgârla çalışanlara bağımlı olmayacağız."

Geniş, boş bir koridorda yürürken ona "Şikayet etmiyorum," diyorum. "Odamdaki havalandırma deliklerinden akan serin havayı takdir ediyorum. Sanırım büyüyü yapan kişi onu harekete geçirebiliyor ve sonra birkaç gün boyunca kendi kendine dolaşıyor, değil mi? Benim su büyüm de evde böyle çalışıyordu; tarlalarda sulama düzenleri, yeniden yapmam gerekmeden önce birkaç gün boyunca akıp gidiyordu. Elbette tarlalar o kadar büyük ve çoktu ki, hepsini bitirdiğimde, genellikle ilk tarlaların tekrar bakıma ihtiyacı oluyordu."

"Yorulmadın mı? Sürekli çalışmaktan?"

"Dışarıda olmayı seviyorum. Toprağı, bitkileri, manzarayı seviyorum ve diğer köylüler de her zaman yakınlarda çalışıyor, çapa yapıyor ya da ot biçiyorlardı. Şarkı söyler ve hikayeler anlatırdık. Ve işimizi öğleden sonra bitiriyorduk, böylece diğer uğraşlar için zamanımız oluyordu. Mükemmeldi."

Kül Kralı'nın hızı yavaşlar. Yanında sallanan eli yumruk şeklinde kıvrılıyor. "O zaman başka hiçbir yerde mutlu olamazsın. Başka bir rolde."

Eğer bana kraliyet şifacısı olarak kalıp kalmayacağımı soruyorsa, cevabım hala hayır. Onun inandığı sebeplerden dolayı değil ama basit bir gerçek yüzünden, onun başka biriyle evlenip onunla yaşamasını izlemeye dayanamam.

"Bu iş bittiğinde," diyorum sessizce. "Ödememi alıp eve döneceğim."

"Ödemeniz, evet. Beğendiniz mi?"

"Nasıl yani?"

"Sarı elmasları odanıza göndermiştim. Onlar annemindi ve sende kalabilirler."

Yürümeyi bıraktım.

O mücevherler benim tüm köyümden ve tüm mahsullerinden daha değerli.

"Ama bu çok fazla," diye nefes alıyorum.

Kül Kralı birkaç adım durur. Bu galeriyi çevreleyen büyük taş sütunların gölgeleri arasında, etrafında dönen üç küçük küre tarafından aydınlatılıyor - puslu kehribar ışığına bürünmüş pelerinli bir figür.

"Bunu hak ediyorsun," diyor, sesi salonun serin boşluğunda süzülüyor.

Kürelerin ışıltısının hemen ötesindeki karanlıkta asılı kalıyorum, yaklaşırsam duygularımı çok net görebileceğinin bilincindeyim.

"Seni anlamıyorum," diye mırıldanıyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Benimle gel," diyor, "belki gelirsin. Biraz daha uzağa. Neredeyse ."

Kül Kralı beni daha kasvetli, yankılanan taş koridorlardan geçiriyor, tavanlar karanlığa doğru yükseliyor. Sonunda iki yanında sütunlar ve orta koridoru çevreleyen çok sayıda bank bulunan büyük bir odaya çıkıyoruz. Odanın başında, yarım düzine geniş basamakla çıkılan yükseltilmiş bir platform var. Ve bu platformun üzerinde devasa bir taşlaşmış ağaç parçasından yapılmış muhteşem bir taht var.

Nefes nefese kaldım ve ileri atıldım. "Bu parça köyümün yakınındaki vadilerden geldi. Bu krallıktaki en iyi taş ustası olan Ceardai tarafından kesilmiş ve parlatılmıştı! Keşke öbür dünyaya göçmeden önce onunla tanışabilseydim.

-Ama bunu görmek, Heartfire'ı görmek, onun çalışmalarını bizzat görmek..."

Merdivenleri hızla çıkıyorum ve tahtın etrafında dönüyorum, sırtın doğal kıvrımına, kolçakların özenli işçiliğine hayret ediyorum. Tasarım ahşabın doğal şeklini kucaklıyor, güzelliğine mümkün olduğunca az kesik müdahale ediyor.

"Rahat mı?" Gözlerimi tahttan ayırmadan Kral'a soruyorum. "Bunu ortaya çıkaran kadim ağacın büyüklüğünü hayal edin! Tanrım, bayıldım. Hayal ettiğim kadar güzel."

"Bunu daha da güzelleştirebilecek bir şey var." Kül Kralı'nın sesi her zamanki gibi soğuk, ama içinde kaynayan bir sıcaklık var ve dönüp ona bakmama neden oluyor.

Basamakları tırmanıyor, ateş kürelerini başımızın üzerinde süzülmeğe üzere yukarı gönderiyor. Sonra sıcak elleri belime dolanıyor ve beni bedenimden kaldırarak tahtın minderli koltuğuna yerleştiriyor.

Nutkum tutuldu, boğazım kurudu ve kalbim şiddetle çarpmaya başladı.

Kül Kralı geri çekilip başını eğerek beni inceliyor. "Sadece bir iyileştirme. Elbiseyi çıkar."

Nabzım tekliyor ama kalkıp itaat ediyorum, önce pelerinimi çıkarıyorum. Elbisenin düğmelerini açmak için beceriksizce arkaya uzanmam gerekiyor.

Kral yardım etmeyi teklif etmez. Çenesi kilitlenmiş ve gözleri turuncu yanıyor.

Elbiseden dışarı adımımı attığımda, daha önce hiç bu kadar çıplak olmadığımı fark ediyorum - en azından vücudumun her yerinde bir sürü lekeli kül ve yanık yer olmadan. Şimdi beni örten hiçbir şey yok. Kül Kralı'nın taht odasında savunmasız, çıplak duruyorum.

Birkaç hafta önce böyle bir şeyi hayal bile edemezdim.

Ne köydeki ailem ne de İntikam'daki arkadaşlarım beni görebildiği için çok minnettarım.

"Her zaman bu tahtta bir kadınla sevişmek istemişimdir," diyor Kül Kralı. "Bu fikir aklıma ilk düştüğü on beş yaşımdan beri."

Sertçe yutkunuyorum. Tabii ki tek istediği bu, beni yasadışı bir gençlik fantezisini gerçekleştirmek için kullanmak.

"Otur," dedi. "Ve bacaklarını aç."

Tereddüt ettiğimde bir kaşını kaldırıyor. "Beni yine mi reddediyorsun?"

Gözlerimi asi bir şekilde kısarak, tüm zarafetimle oturuyorum. Elbisemin içinde ya da dışında, bu şaheserin üzerinde oturuyor olmaktan içten içe heyecan duyuyorum. Ama bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

Pelerinini atar ve gözleri aç bir şekilde yaklaşır. "İnatçı köylü kızı." İki elini dizlerime koyuyor ve eğiliyor. İpeksi beyaz saçları kalçamın üzerinde geziniyor. "Bırak gireyim, Şifacı."

Burnu hafifçe benimkine değiyor, koyu renk kirpikleri önce gözlerime, sonra dudaklarıma bakarken yukarı, sonra aşağı süzülüyor. Onun havasını soluyorum. Onun her gergin nefesi benim.

Bana bunu yaptırabilir. Geçen sefer olduğu gibi sert olabilirdi. Ama o sadece geziniyor, yakışıklı profili, kokusu, teni, vücudu onun için emri tamamlıyor, itaat etmem için beni baştan çıkarıyor.

Kalbim küt küt atıyor, bacaklarımı yavaşça ayırıyorum.

Muzaffer bir nefes alıp geri çekiliyor ve beni tahtının üzerine yayılmış bir şekilde görüyor. Kötücül coşkunun çılgın karıncalanmaları klitorisim boyunca iz sürüyor, karnıma doğru dalgalanıyor, göğüslerimi zirveye çıkarıyor. Kalçalarımı birbirinden uzaklaştırıyorum ve iki parmağımı cinsel organımın dudakları arasına sokarak onları iyice açıyorum.

"Majestelerini memnun edebildim mi?" Mırıldanıyorum.

Bakışlarını seksimden yüzüme doğru kaldırıyor ve o kadar şefkatli bir tonda "Her zaman" diyor ki dayanamıyorum.

Elbiselerini çıkarmıyor.

İçeri giriyor, bacaklarımın arasına diz

çöküyor- Bu gerçekleşiyor olamaz.

Kül Kralı'nın kendisi, Majesteleri, Prillian'ın oğlu Perish, Bolcan'ın Ard Rí'si ve düşmanlarının Yüce Yok Edicisi, ağzını ısıtılmış merkezime bastırıyor.

Dilini klitorisime dokunduruyor, ucunu fiskeliyor ve ben inleyerek tahtın cilalı sırtına doğru eğiliyorum. Kıkırdıyor, sıcak bir zevk nefesi ve benimle ciddi bir şekilde eğlenmeye başlıyor.

Diliyle şefkatle keşfediyor, her hassas dikişe dalıyor, her hassas kıvrımın izini sürüyor. Dudaklarını büzüyor, klitorisimi hafifçe emiyor, sonra beni öpüyor, tekrar tekrar, seksimin her parçasını. Bunu yapma biçiminde çaresiz bir şey var, kendi ruhumda yankılanan ateşli bir acı.

"Bugün için üzgünüm, Cailin." Cinsel organıma sokuluyor, beni içine çekiyor, kıvrımlarımı kemiriyor. Rince hiçbir zaman bu kadar istekli olmamıştı -yüzünü değil parmaklarını kullanmayı tercih ederdi- ama Kral beni bu şekilde tatmin etmekten zevk alıyor gibi görünüyor.

Kıvraniyorum, tamamen uyanığım ve hislerle dolup taşıyorum, tüm sinirlerim ateşleniyor, arzu çekirdeğimde birikiyor. Islaklığı yalıyor ve o mükemmel noktaya daha emici öpücükler konduruyor. Gözlerimi kapatıyorum, tüm bilincim klitorisimin tam ucunda yoğunlaşan, parlayan zevk damlasını beslemeye odaklanıyor - dilini titretmeye başlıyor, hassas çıkıntıya hızlı bir şekilde vuruyor. Kalçalarım ve karnım kasılıyor - boşalıyorum - Kül Kralı'nın tahtında, o ayaklarımın dibinde diz çökerken boşalıyorum.

"Evet, kedicik," diye mırıldanıyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak nefes alışımı ve kasılmalarımı izliyor. "Oh evet. Şu haline bak, güzelim. Mükemmelsin."

"Dayanamıyorum, dayanamıyorum," diye fısıldıyorum, içimdeki coşku spiraller çizerken kıpırdanıyorum. Kucaklanmaya ihtiyacım var, ona ihtiyacım var. "Lütfen, lütfen, Perish
-"

Ona uzandım, gözlerinde ateşle öne fırladı ve beni öptü.
Ben.

Ağzı zayıf çığlıklarımı sarıyor, elleri vücudumda geziniyor. I Kollarımı boynuna dolayarak bir hıçkırık salıyorum. Şimdi tahtta bana katılıyor, beni kucağına çekiyor, beni kendisine yaslıyor ve tüm

Ağızlarımız hiç ayrılmıyor. İçim aydınlanıyor, genişliyor ve ısıldıyor, onu öpmenin hazzı ve sevinciyle heyecanlanıyorum. İyileştirici ışığının bir kısmını serbest bırakıyorum ve bedenimi onunkine daha sıkı kenetlerken etrafına sarıyorum.

Tadı duman ve sırlar gibi, şarap ve kötülük gibi. Onu yutmak istiyorum. Dili ağızımda ipeksi bir alev, dişleri bunu sonsuza dek yapabileceğim anlamına geliyorsa memnuniyetle atlayabileceğim bir uçurumun kenarı.

Ama nefes almak zorundayız ve bu yüzden soluk soluğa ayrılıyoruz.

Perish iki elini saçlarımın üzerinden geçirip yüzümü kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Altın rengi irislerimin onun kırmızı gözlerindeki yansımasını görebiliyorum.

"Sen," diyor, boğuk ve hırıltılı bir sesle. "Sen."

Kül Kralı bu tonda "Sen" dediğinde, bu kelimeye heyecan verici derecede önemli bir şey var. Ama bunun ne anlama gelebileceğini ummaya cesaret edemiyorum.

Bu yüzden sessizce bekliyorum, parmaklarımı güzel gümüş beyaz saçlarında gezdiriyorum, o gözleriyle yüzümü yutarken kucığında çıplak oturuyorum.

"Sen kendine aitsin," diyor. "Çağrı'dan sonra seni burada tutmayacağım. Ve bunu söylemenin bana neye mal olduğunu bilmiyorsun."

Parmak ucumla ağzına dokunuyorum, dudaklarının şeklini izliyorum. "Keşke seni yanımda eve götürebilseydim. Sana basit giysiler giydirdim, bir tarla işçisinin kıyafetlerini giydirdim ve yalınayak koşardık potsava tarlalarında. Sana ateşi seninkine rakip olan bir yanardağ gösterirdim. Tehlikenin kıyısında yaşıyoruz, görüyorsunuz. Köyüm o dağın sürekli tehdidi altında, ama bizi yok etse bile onu suçlamayız ya da ondan nefret etmeyiz, çünkü bize çok iyi bir hayat verdi."

Neden benim gözlerim yaşardı bilmiyorum ama onunkiler de ıslak.

"Kulağa mükemmel geliyor," diye fısıldıyor. "Ve sen bu dağı seviyorsun, seni istemedenden öldürebilecek olan bu dağı?"

Avucumu kalbinin üzerine bastırıyorum. "Seviyorum."

"Dağ sana elinden gelen her şeyi verir." Eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Ama bir dağın yapamayacağı tek şey hareket etmektir. Yerinden vazgeçemez ya da ona bağlı olanları terk edemez."

Onu yavaş ve yumuşak bir şekilde öpüyorum, kalbim ağzına kadar dolu ve tatlı bir şekilde ağrıyor. "Bir insan, yeni dağın yalnızca kendisine ait olacağından emin olursa, bir dağdan diğerine taşınmaya ikna edilebilir."

Arkasına yaslanıp şaşkın bir memnuniyetle bana bakıyor. "Bunu mu demek istiyorsun? Bunların hiçbirini istemediğini söylemiştin. Sadece eve dönmek istiyorsun."

"Ve eve gitmek istiyorum. Ama belki de sonsuza kadar değil. Her şeyin eskisinden daha küçük ve daha yalnız hissettireceğine dair şüphelerim var."

"Daha küçük ve daha yalnız." Eli belimin kıvrımları boyunca kayıyor. "Evet."

Titrek, enfes ve hassas bir şeyin eşiğindeyiz. Beni öptü ve ben de kapıyı biraz daha açtım. Daha da genişletmek ona kalmış.

Ama çaresizim. Bu yüzden onu biraz dürtüyorum. "Nedir bu?" Fısıldıyorum. "Hâlâ seks ve sırlar mı?"

Titrek bir kahkaha atıyor. "Sanırım cevabı biliyorsun."

"Bugüne rağmen, arenada mı?"

"Buna rağmen ve bu yüzden. Bugün seninle savaşıırken kendimle de savaşıyordum ve senin kazanmanı istediğimi fark ettim. Buna izin veremezdim ama tüm kalbimle bunu diledim."

Ona bakamıyorum. Tüm sinirlerim gergin ve tüm varlığım onun bir sonraki sözlerini arzuluyor.

"Senin değilse hiçbir kadının ağzını ya da vücudunu istemiyorum," diyor sessizce. "Sana yıllardır kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum, Cailin. Seninle ilgili her şey bana şarkı söylüyor. Zekisin, diplomatiksin ama sivri dillisin, hata yapmayacak kadar iyi kalplisin. Ve her şeyde bir espri buluyorsun. Asil kandan gelmemeni bir kenara bırakırsak, senden mükemmel bir kraliçe olur."

"Bana güveniyor musun?" Dudağımı ısırıyorum, suçluluk duygusu kalbimdeki neşeyle savaşıyor. "Evet."

Kucağından kayıyorum ve isteksizce gitmeme izin veriyor.

Bana güveniyor. Müttefikleri ve ailesi tarafından ihanete uğrayan bu adam -Bana güveniyor, Felaket'le bağlantısı olan kıza, katil isyancıların onu yok etmesine yardım edeceğine söz veren kıza.

Onun güveni, şefkati, onunla bir geleceğin belirsiz olasılığı - itiraf edemeyeceğim kadar uzun süredir istediğim tek şey buydu. Ve şimdi buna sahip olduğum için, kendimi buna layık hissetmiyorum.

Gözyaşlarımı bastırmak için dişlerimi sıkarak, atılmış elbiseme doğru yürüyorum ve eteklerine giriyorum. Kül Kralı'nın vücudunun serbest bırakılmak için can attığını biliyorum; kucağında otururken pantolonunun altında taş gibi sertleştiğini hissettim. Ama ben kendimi giydirirken itiraz etmiyor.

"Bu çok garip," diyor. "Burada, bu tahtta oturduğumda kendimi hep daha sakin hissediyorum. Daha dengeliyim, sihrimi daha fazla kontrol edebiliyorum. Hissediyorum

Saraydaki ziyafetlerde ve Réimse Ríoga'daki de aynı şekilde."

"Belki oturmak sakın kalmana yardımcı olur?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Emin değilim. Saraydaki danslar sırasında da kendimi daha kontrollü hissediyorum. Bu çok garip. Eğer bu yerlerin hangi ortak unsura sahip olduğunu bilseydim, belki de sihrimi daha iyi anlamaya başlayabilirdim." Bana arkamdan yaklaşıyor ve sözsüz bir şekilde düğmeleri benim için iliklemeye başlıyor.

"Ailenin büyüğü yok muydu?"

"Hayır. Ama büyükbabamın vardı. Onda da benimki gibi ateş büyüğü vardı ama hiç kullanmadı. Çok az insan onun yeteneğini biliyordu."

"O kimsesiz çocuktu, değil mi? İki kral tarafından evlat edinilen?"

"Evet."

"Peki onu nerede buldular?"

"Güney Dağları'nda tatildeymişler ve bir gün gezintiden bir bebekle dönmüşler. Onu boş bir mağarada ağlarken bulduklarını söylemişler. Civardaki köylere sormuşlar ama kimse sahip çıkmamış. Onu geri getirmişler, büyük oğulları olarak vaftiz etmişler ve hepsi bu kadar."

"Kimse şikayet etmedi mi?"

"Şikâyet etseler de bir işe yaramazdı çünkü krallar kararlarını vermişti." Saçlarımı ensemden uzaklaştırıyor ve boynumu öpüyor, bunu yaparken derin bir nefes alıyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sen de daha asil değilsin."

"Ah, ama büyükbabam ve babam yüksek soylu kadınlarla evlendi." Çenemin hemen altından öpüyor.

"Yine de dörtte bir halktan birisin. Ya da isterseniz dörtte bir serserisiniz."

Boynuma karşı kıkırdıyor.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye mırıldanıyorum, ağzının tenimdeki hissinin tadını çıkarırken gözlerim kapanıyor, elleri kalçalarımı kavıyor.

"Hm," diye cevap veriyor, hala beni öperken.

"Teagan'ın bir yeteneği var. Düşük seviyeli bir yetenek, garip bir tür büyüğü istisna sanırım, sadece güçlü bir Richter tarafından tespit edilebilir. Bunu rüşvetle ve belki de saray partilerinde Richter'lardan uzak durarak saklıyordu - bu kadar uzun süre saklamayı nasıl başardığından emin değilim. Sırrını saklamam için bana rüşvet vermeye çalıştı ama bu bilgiyi sizden saklayamam."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" Ses tonu karanlık.

"Bunu bugün, bıçak omurgasına saplandığında fark ettim. Ölmesi ya da felç olması gerekirdi ama vücudu çalışmaya devam etti ve Beiori'ye karşı hayatta kalmasına yardımcı oldu. Bana vebaya yakalandığında da aynı şeyin olduğunu söylemişti; hastaydı ama ölmemişti. Vücudu bazı hastalık veya yaralanma belirtileri gösteriyor ama diğerlerini göstermiyor. Büyük bir etkisi veya ölümcül sonuçları olması gereken yaralara veya hastalıklara rağmen normal şekilde çalışmaya devam ediyor. Buna hayatta kalma gücü diyor."

"Yani Beiori maçı kazanmalıydı." "Evet."

Kül Kralı sessizce pelerinlerimizi yerden aldı ve benimkini bana verdi.

Omuzlarıma doladım. "Beni ilk nasıl duydun?" "Bunun Teagan'ın yeteneğiyle ne ilgisi var?"

"Sadece söyle bana. Lütfen."

"Aighda'dan çok da uzak olmayan bir şehirde birkaç Richter'la buluşacaktım," diyor. "Bu toplantı aylardır planlanıyordu ve zaten Aighda'ya yakın olacağım için Teagan'a Çağrı'ya kadar bizzat eşlik etmeye karar vermiştim. Toplantıdaki Richter'lardan biri sizden bahsetti. Cömertliğinizden, doğanızın tatlılığından ve sevgi dolu mizacınızdan övgüyle bahsetti. Doğal bir yetenek, dedi, güçlü ve kendi kendini eğitmiş, herhangi bir soylu aileyle bağlantısı yok. Çağrı için doğru Şifacıyı bulma konusunda umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım ve sen mükemmel bir aday gibi görünüyordun. Hemen gidip seni getirmeye karar verdim."

"Bu, Teagan'ın babasının onun yeteneğini gizlemek için rüşvet verdiği Richter olmalı," diye düşünüyorum. "Teagan muhtemelen sana benden bahsetmesi için ondan rica etti ya da ona para verdi. Teagan, Çağrı sırasında onun sırrını öğrenirsem, daha önceki dostane ilişkimiz nedeniyle bunu gizli tutacağımı umuyordu."

Derin bir iç çekerek parmaklarını solgun saçlarında gezdiriyor. "Onu diskalifiye etmek zorundayım. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Sabre'nin özel bir siyasi gündemi var gibi görünüyor." Arenada bana söylediği sözleri tekrarlıyorum. "Anarşistlerle bağlantısı olduğundan emin değilim ama onların ideolojisinin bir kısmını paylaşıyor."

"Bunu bana hemen söylemeliydin." Parmaklarının ucunda beş küçük alev canlanıyor ve ben cezalandırılmayı bekleyerek geriliyorum. Ama o sadece şöyle diyor: "Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca bazı şeyleri sakladım."

Bu yüzden seni bunun için azarlamayacağım. Ama bildiğin başka bir şey varsa, Cailin, bana şimdi söyle."

Zihnim itiraf etmem gereken şeylerle dolup taşıyor: Rince'in intiharın eşiğinden dönmesi ve suikast girişimi, Undoing ve planları, Khloe'nin hamileliği.

Ama Khloe'nin sırrını ben söyleyemem. Ve Rince'in Felaket'le olan bağlantısını ortaya çıkarmak Kül Kralı'nın da benden şüphelenmesine neden olabilir ve bunun olmasına izin veremem, aramızdaki bağlantıyı nihayet kabul etmişken, belki, belki-

"Başka bir şey yok," diyorum ona.

"Güzel." Pelerininin içine uzandı. "O zaman bunu al. Saraya dönmeden önce, sen ve ben biraz daha eğleneceğiz."

Elindeki nesneye bakıyorum. Tam yüz maskesi, koyu metalik, ağız ve gözler için kesikler var.

"Bu gece şehirde bir festival var," diyor. "Ruse Wake. Çoğu insan maskeli olacak, bu yüzden sen ve ben onların arasında yürüyebiliriz."

"Bu güvenli mi? Ve bu bina sihirli bir şekilde mühürlenmiş. Dışarı nasıl çıkacağız?"

"Sadece benim sihriye yanıt veren kendi özel çıkışım var," diye yanıtlıyor. "Ve sokaklara çıktığımızda maskelerimiz bizi koruyacak. Ayrıca, sen ve ben bu şehirdeki -belki de tüm krallıktaki- en güçlü büyücüleriz. Biri kim olduğumuzu tahmin edip saldırıya kalkışsa bile kendimizi savunabiliriz."

Beyaz saçlarını bir düğüm haline getirdikten sonra maskesini takıyor, başının arkasından bağlıyor ve pelerininin kapüşonunu yukarı çekiyor. "Ne diyorsun Şifacı? Başkent'in farklı bir yüzünü görmeye hazır mısın?"

Kül Kralı maskemi benim için bağlıyor ve Adalet Binası'nın yan çıkışına yaklaşırken güçlü, sıcak parmaklarını benimkilere doluyor. Ustalıkla kullandığımız birkaç ateş topuyla binadan çıkıyoruz ve karşıdan gelen devriye bizi fark etmeden önce gölgeli bir sokakta hızla ilerliyoruz. Kül Kralı

Beni kendine doğru çekiyor ve muhafızlar turlarını tamamlayarak geçip giderken karanlıkta birlikte duruyoruz.

Sonra beni ara sokağa ve Cawn sokaklarına yönlendiriyor.

Yaklaşan seçimi konusunu henüz çözemedik. İstemediğini iddia etmesine rağmen rekabete devam etmeyi ve Tercih Edilen ile yatmayı planlayıp planlamadığından emin değilim.

Belki beni de yarışmaya dahil etmenin bir yolunu bulur. Ne de olsa şu ana kadar meydan okumaların çoğunu ben tamamladım. Ya da belki Çağrı'ya bir son verip kendi seçiminin ben olduğumu açıklar.

Ya da belki de bu konuda uyuyacak ve görevi olduğuna inandığı şeye boyun eğecek ve planlandığı gibi Çağrı'ya devam edecek, beni reddedecek ve Tercih Edilenlerden birini seçecek.

Aslında beni sevdiğini söylemedi. Ama tehlikeli bir şekilde buna yaklaştı. Yüzü maskeli olsa da onda bir farklılık hissediyorum; bir heyecan, bulaşıcı bir hafiflik. Elini sıkıyorum ve bana baktığında gülümsüyorum, gözlerimdeki ışıltıyı okuyacağını ve burada onunla olmaktan mutlu olduğumu bileceğini biliyorum.

Şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe her şey daha parlak ve daha renkli oluyor. Maskeli eğlence düşkünleri, dalgalanan flamaların asılı olduğu stantların arasında itişip kakışıyor ve dans ediyor. Perish iç cebinden bozuk para çıkarıyor ve bir torba şekerli fındık alıyor.

Ondan kaptım. "Zehirli olmadıklarından emin olmak için önce onları test edeceğim."

"Sinsi hırsız," diyor sırtarak. "Sadece ilk ısırığı istiyorsun."

"Suçluyum." Dudaklarımın arasında bir ceviz patlatıyorum. Sıcak şeker çtırdayıp erirken, zengin ceviz aroması ağzımı doldururken gözlerim kapanıyor. "Heartsfire, sanırım bunu senin dilinden daha çok seviyorum."

"Çok kırıldım." Çantayı elimden kaptı ve bir tanesini kendisi yedi. "Tanrım, haklısın. Tadı senin tatlı, ıslak-"

"Sus!" Ağzına birkaç fındık daha tıktırıyorum ve daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle gülüyor. Kenara çekilip insanların arasından sıyrılıyor ve üç silahşörün küçük bir elemental büyü gösterisi yaptığı bir meydana sürükleniyoruz: su, hava ve ateş birlikte çalışıyor. Kral ve benim kadar güçlü değiller ama elementleri bir arada zekice kullanmaları büyüleyici.

İnsanlar soluk soluğa kalıyor, tezahürat yapıyor ve gülüyor, yolun ilerisindeki başka bir gösteriden müzik sesleri yükseliyor ve ateş büyüsünden çıkan kıvılcımlar beyaz yıldızların arasından göz kırpmadan önce siyah gökyüzüne doğru süzülüyor.

Kalabalığın en arkasında durmuş, omzumu Kül Kralı'nın koluna dayamış, onunla bir şeyler atıştırıyor ve büyülü gösteriyi izliyordum, hayatımda hiç olmadığı kadar mutluydum. Yorgunluk beni çekiştiriyor ama ona boyun eğmeyecek kadar neşe doluyum.

Şimdi Rince'le dere kenarında olduğumdan daha mutluyum. Ceannaire'in bana dans adımlarını öğrettiği zamandan daha mutluyum. Evdeki pazar günlerinden daha mutluyum. Annemle babamın işlerini bir kenara bırakıp bana kitap okudukları ya da benimle şarkı söyledikleri o nadir günlerden daha mutluyum.

Şu an çok mutluyum. Onun sayesinde. Kül Kralı.

"Hizmetçilerimin test edip bana getirmediği bir şeyi yemek garip hissettiriyor," diyor.

"Hiç kimsenin sizin için yemeklerin tadına baktığını görmedim."

"Mutfakta test ediliyor ve sonra güvendiğim bir hizmetkâr payımı doğrudan bana getiriyor. Bu iş için özel olarak görevlendirilmiş beş hizmetkarım var ve sorumluluğu dönüşümlü olarak üstleniyorlar."

"Ve onlara rüşvet verilemez mi?"

"Beni zehirlemek mi istiyorsun, kedicik?"

"Tabii ki hayır!" Yanaklarım kızarıyor. "Senin için endişelendiğimden soruyorum." Ki bu doğru. Bu bilgiyi asla Undoing'e vermem, şimdi değil. Benden işkenceyle almaya çalışsalar bile.

"Tadımcılarımın hepsi yıllardır sarayda çalışıyor ve sadıklar" diyor. "Ayrıca mutfakta gözlemciler ve kimin gelip gittiğine göz kulak olmak için yakınlarda muhafızlar var. Sanırım her sistemde bir kusur vardır ama şimdiye kadar sorunsuz işledi. Henüz ölmedim." Neredeyse boş olan çantasından bir ceviz daha çıkarır. Ağzına attıktan sonra şeker kaplı parmaklarını inceliyor.

"İşte, bana bırak." Bileğini nazikçe tutuyorum ve parmaklarını dudaklarımın arasına götürüp her birini yavaşça emiyorum.

Gözbebekleri büyüyor ve gözlerini belli belirsiz bir parıltı aydınlatıyor. "Kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Gözlerin parlıyor. Seni verecekler."

Gözlerini hızla kapatır. "değil. Tahrik oldum. Parmaklarımı o şehvetli şekilde yalaman gerekiyordu, seni iğrenç köy veledi..."

Onu kendime doğru çeviriyorum ve kapüşonunu yüzünün etrafından daha da çekiyorum. "Tahrik olduğunda gözlerin parlıyor mu?"

"Sana söylediğim gibi, güçlü duygular hissettiğimde parlıyorlar. Uyarılma, hayal kırıklığı, kıskançlık, öfke-aşk." Kırpikleri kırpışarak birbirinden ayrılıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Maskenin deliklerinden irisleri derin, zengin bir turuncu renkte parlıyor.

Midem baş döndürücü bir şekilde dönüyor. "Bunun etkisi geçene kadar seni başka bir yere götürmeliyiz," diye mırıldanıyorum. "Nereye gidebiliriz?"

"Randevu kabini mi?" Bana yavaşça göz kırıyor. "Hiç kullanmadım ama şehrin dört bir yanına kurdurdum. Ben bunu yapmadan önce insanlar sokak köşelerinde ya da ara sokaklarda çiftleşiyorlardı. Bu bir sorundu."

"Tanrım." Bu düşünce karşısında sertçe yutkundum. "En yakın nerede biliyor musun?"

"Tabii ki istiyorum." Eğildi, ağzı şakağıma değdi. "Ben kralım, tatlım."

"Sus, seni aptal," diye nefes alıyorum, ağzımı kulağına götürerek. "Suikasta mı uğramak istiyorsun?"

"Yapmamayı tercih ederim. Özellikle de seni daha yeni tatmaya başlamışken, küçük serseri."

Bacaklarımın arasındaki boşluk her geçen saniye daha da ısınıyor ve ıslanıyor. "Devam et o zaman," diye mırıldanıyorum. "Hadi bir buluşma yaşayalım."

Birkaç sokak ötede, sırlı pembe fenerlerle aralıklı olarak aydınlatılan bir sokak boyunca bir dizi randevu kabini var. Kabinler ahşaptan yapılmış ve kapılarının üzerine koyu mor kumaştan ağır perdeler örtülmüş. Kül Kralı ve ben bir tanesinin içine baktığımızda, yastıklı bir bankın bulunduğu küçük bir oda keşfediyoruz.

"Çıplak kıçım ona değmeyecek," diye fısıldıyorum yüzümü buruşturarak. "Tüm sıvıları hayal edin."

"Bunu bana kir ve terden parlayarak gelen kadın söylüyor."

"Hepsi ter değildi," diyorum kibarca. "Bir kısmı suydu."

"Her neyse, pis ve ıslaktın. Seni o tozlu meydanda yere atmak ve üzerindeki o küçük mavi şortu yırtmak istedim."

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. "Sen mi yaptın?"

"Tabii ki yaptım." Perdeyi arkamızdan çekip kapatıyor ve iki elini pelerininin altından geçirip belimde, yanlarımda, göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Tenim ihtiyaçla geriliyor ve ona doğru özlemle iç çekiyorum.

Sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Ve sonra en tuhaf anlarda gülümsemeye devam ettiğinde - şey. Sana sahip olmalıydım."

Yüzümü yukarı kaldırıyorum, ağzım onunkinin yanında geziniyor. Parmaklarım bacaklarının arasından hafifçe geçerek pantolonunun altındaki sert uzunluğu sıyrıyor. "Bana sahip olamamak sizi hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Bu sizi sertleştirdi mi Majesteleri? Kendinize dokunup beni düşündünüz mü?"

Uzun, ürpertici bir nefes veriyor ve üst kollarımı kavırıyor. "Tanrılar, Cailin."

Pantolonunun bağlarını açıyorum, parmaklarımı içeride oynatıyorum ve sikinin sıcak, satenimsi uzunluğunun etrafında dönüyorum. Çekip çıkarıyorum ve ucuna dokunuyorum,

hafifçe bastırarak. Tabandan başa doğru uzun bir vuruş. Kral'ın elleri kollarımda sıkılaşıyor.

"Son zamanlarda saygı duruşunda bulunmayı unuttum," diye fısıldadım. "Bu ihmali şimdi düzeltmemeye izin verin, Majesteleri."

Maskemi çıkarıp dizlerimin üzerine çöktüğümde, "Dilindeki o sözcüklere bayılıyorum," diye fısıldıyor.

Önce onu yalıyorum, teninin pürüzsüz, tuzlu sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Sonra boyunu ağzıma kadar sokuyorum ve onu alabildiğim kadar derine alıyorum. Parçalanmış bir inilti çıkarıyor ve iki eliyle başının üstündeki ahşap kirişi kavramak için uzanıyor.

Dudaklarım şaftı boyunca pompalanırken başım sallanarak onu hızla beceriyorum. Parmaklarımı pantolonunun içine sokup taşaklarını avuçluyorum. Tüm vücudu geriliyor ve kabarıyor ve en tatlı sesleri çıkarıyor - hızlı çaresiz zevk inlemeleri. Kabinin üst kirişi, güçlü kollarının uyguladığı baskıyla inliyor.

Sırf ona işkence etmek için ağzımı ve parmaklarımı çekiyorum ve haykırıyor, siki çaresizce seğiriyor, çıplak ve özlem dolu. Onu tekrar ağzımın sıcak konforuna kaydırduğımda, benim için parçalanırken neredeyse hiçkırıyor. Doruk noktasının gücüyle titriyor, dilimin üzerinden, boğazımdan aşağıya ısı fişkirtiyor.

Bunu onunla yıllarca tekrar tekrar yapmak istiyorum. Sonsuza kadar.

Kendini uzaklaştırır ve pantolonunu yeniden bağlar. Ama gözlerindeki parıltı sadece biraz azalmıştır. Kendini yastıklı bankın üzerine yerleştirerek, açılmış bacaklarının arasındaki üçgen boşluğu okşuyor. "Buraya gel, Şifacı."

Oturuyorum, kıcıımı ona yaslıyorum. Zevkle mırıldanıyor ve boynumu tekrar öpebilmek için başımı yana yatırıyor. Sonra beni arkasına yaslıyor, sol koluyla beni desteklerken sağ eliyle eteklerimi karıştırıp altlarına giriyor.

"Kötü kadın," diye mırıldanıyor kulağıma, parmakları çıplak seksimi hafifçe okşarken. "Bu gece bu güzel kediciği sevmek isteyeceğimi biliyordun, değil mi?"

Tek cevabım yumuşak bir inilti oluyor, çünkü tırnağı hassas bir noktamda yavaşça dolaşıyor. Eli kıvrımlarımın arasında kayıyor ve sonra ortadaki iki parmağını içime daldırıyor, avuç içi tümseğime düz bir şekilde bastırıyor. Bu tutuşa karşı çaresizim ve parmaklarını hafifçe kıvrıp ritmik bir pompalama hareketine başladığında, birkaç kısa, nefessiz çığlık atıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor - bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?

Sırılsıklam ve şişmiş durumdayım ve bana vuran elinin sesi o kadar yüksek ki utanmalıyım, özellikle de bizi sokaktan sadece ince bölmeler ayırdığı için. Ama bunu umursamıyorum. Beni parçalıyor, sınırlarıma kadar çalıştırıyor.

"Geliyor musun, kedicik?" diye kabaca kulağıma nefes veriyor. "Parmaklarımı sıkıldığını hissedebiliyorum. Benim için çözül, tatlım. Kralın için gel."

Yanağıma okşuyor, daha da iğrenç teşvikler fısıldıyor ve elinin topuğunu klitorisime sertçe sürttüğünde kırılıyorum. Muhteşem mutluluk sarmalları elinden seksime, karnıma, omurgama doğru dönüyor. Yumuşakça ciyaklayarak eğildim ve o mırıldandı, "Evet, kedicik, evet. Tanrılar, sana tapıyorum, seni güzel şey."

Bu sözlerle içimde daha derin bir heyecan oluşuyor. Sessizce ağzını arıyorum ve o da beni öpüyor, ben kendimden geçerken son birkaç inilti ve sızlanmayı kabul ediyor.

Daha sonra maskemi yerine takıyorum ve içim hala ıslak, sıcak ve titrek olsa da eteklerimin tekrar yerine düşmesine izin veriyorum. Kral bana yastıklı bankın altında özel bir sabun türünün depolandığı bir bölme gösteriyor. "Alkolle karıştırılıyor ve su olmadan temizliyor," diyor bana. Kabinden çıkmadan önce ellerimizi bununla ovuyoruz.

Dışarıdaki sokak temiz gece havasıyla yıkanıyor ama pembemsi camlı lambaların yanından geçerken her birinin kraliyet tütsüsüyle koktuğunu fark ediyorum.

"Kraliyet tütsüsünün kokusu artık beni o kadar rahatsız etmiyor," diyorum. "Şehre ilk geldiğimde bundan nefret ederdim."

"Ben de sevmiyorum," diye itiraf ediyor. "Çok zengin, çok iğrenç." "O zaman neden değiştirmiyorsun?"

"Annem, babamla evlendikten kısa bir süre sonra bu karışımı seçti."

"Oh." Elini tutup hafifçe sıkıyorum. "O zaman bunun kıymetini bilmeyi öğreneceğim."

Yine festivaldeyiz, zanaatkârların mallarını havaya kaldırıp yoldan geçenlere bağırdıkları stantların yanından geçiyoruz. Favorilerin Çağrısı ile ilgili pek çok ürün var ve birkaç farklı sanatçının "Şifacı'nın portreleri" ve benim benzerliğimle mürekkeplenmiş diğer eşyaları - bez çantalar, mendiller, tunikler ve duvar halıları - sattığını görünce şok oluyorum. Birçok satıcı normal mallarının yanında altın "Şifacı kurdeleleri" de sunuyor.

Artık kurdeleleri gördüğüme göre, kaç festival misafirinin saçlarına ya da bileklerine altın rengi kumaş parçaları taktığını fark etmeye başladım. Bu, maskemin altında derin bir şekilde kızarmam için yeterli.

Perish kenara çekilir ve altın bir kurdeleyle bir bozuk para değiştirir. "Bunu benim için bileğime bağla," diyor göz kırparak. "Şifacı'nın ondan hoşlandığını bilmesini istiyorum."

"Sanırım biliyor," diye mırıldanıyorum, ön koluna dolayarak düzgün bir düğüm atıyorum.

Ama kalbim mutluluğa karşı temkinli. Ruse Wake festivali alternatif bir dünya gibi, güzel bir rüyadan bir şey gibi geliyor. Şimdi bana tapıyor, ama yarın gerçeklik devam ettiğinde bana nasıl davranacak?

Perish, renkli ipek kurdeleler ve çiçek demetleriyle süslenmiş bir anıt duvarı işaret ediyor. "İşgal sırasında kaybettiğimiz insanlar" diyor basitçe.

"Ruse onlar için Wake mi?"

"Resmi olarak değil. Cawn'da yüzyılı aşkın bir süredir devam eden bir festivaldir. Buradaki fikir, yazın sıcaklığını ve büyüme mevsimini uzatmak amacıyla ölüm ve çürüme ruhlarını korkutacak kadar çok neşe salmaktır. Aptalca bir batıl inanç."

"Ama büyüleyici bir tane. Oh, bakın! Taşlaşmış ahşap!" Perish'i parlak oymaların, yontulmamış mermerleşmiş ahşap parçalarının ve resimlerle işlenmiş pırıl pırıl levhaların bulunduğu bir standı doğru çekiyorum.

Kabin sahibi, neşeli bir gülümsemesi olan yaşlı bir kadın. "Bu gece için toparlanmak üzereyim, canlarım. Bu yaşlı kemikler ağrıyor. Ama isterseniz hızlıca bir göz atın."

Onun acısını dindirme dürtüsü içimde yükseliyor, doğal ve kaçınılmaz. "Sır tutabilir misin?" diye soruyorum.

Gözleri kısılıyor ama sonra tekrar gülümsüyor. "Yol boyunca birkaç sır öğrenmeden benim kadar yaşlı olamazsın, tatlım."

Temkinli bir şekilde ona doğru birkaç altın iyileştirici büyü ipliği gönderiyorum. Vücuduna nüfuz ediyor, iltihabı arıyor, sinirleri yatıştırıyor.

acı ile kıvılcım.

Yaşlı kadının gözleri genişliyor ve yumuşuyor. "Bir şifacı mı?" diye fısıldar.

"Sus." Bir parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. "Eşyalarınız çok güzel işlenmiş ve cilalanmış. Ve bu tonları daha önce hiç görmemiştim -ahşapta yeşil ve mavi kırılmalar. Malzemeler nereden geliyor?"

"Ashlands'den," diyor. "Bu ağacın özel çeşitlerinin bulunabileceği gizli yarıklar vardır. Ailem yıllarca Güney dağlarında yaşadığı için her yeri bilirim. Kül Kralı sağ olsun, şimdi hepsi öldü tabii."

Kral'ın parmakları elimde seğiriyor.

"Oyunları kendiniz toplamıyorsunuzdur herhalde," diyorum.

"Ah hayır, canım. Çıraklarım bu malzemeleri elde etmek için yolculuk yaparlar. Parlatmanın çoğunu da onlar yapıyor. Ama oyma işini hala ben yapıyorum."

"Çok güzel bir çalışma." Bir parçanın pürüzsüz yüzeyinde parmak ucumu gezdiriyor, koyu gravürlerin izini sürüyor, kenarlardaki fosilleşmiş ağaç kabuğunun pürüzlü, tanıdık dokusundan keyif alıyorum.

"Madem bana bir sır verdin, ben de sana bir hikâye anlatayım." Yaşlı kadın cilalı bir tahta parçasını işaret eder, üzerine zarifçe kazınmış, ellerini havaya kaldırmış altı uzun, cılız figür vardır. Başlarının üzerinde semboller var: alev, su damlası, hava kıvrımı, çatala benzer bir desen, güneş, noktalar ve yapraklardan oluşan bir desen.

"Derler ki tanrılar bir zamanlar dünyanın sıradağlarında, yani yüksek yerlerde dolaşmış," diye devam eder yaşlı kadın. "[Hlín](#), [Hoenir](#), Eostra, Macha, Diancecht ve Nehalennia. İnsanları sevdiler ve bazılarına, bu toprakların sahiplerinde yaşamaya devam eden özel güçler verdiler. Nadiren de olsa ölümlülerle çiftleştiler ve taze ilahi kana sahip, diğerlerinden daha güçlü yeni kullanıcılar ürettiler: Numenai."

Buruşuk parmağı başka bir taşlaşmış ahşap levhaya gidiyor. Bunda başını ellerinin arasına almış, eğilmiş bir figür var.

"Numenai'ler, hayatlarında önemli bir olay olana kadar normal kişiler olarak görünürlerdi," diyor. "Büyük bir kayıp ya da büyük bir aşk, bir Numen'in ilahi gücünü uyandırabilir ve onların son derece güçlü ve değişken olmalarına neden olabilir. Bu gerçekleştiğinde, genellikle trajedi de peşinden gelirdi. Numen Kyr-sharis'in durumunda olduğu gibi. Çocukları katledildiğinde, güçlerinin kontrolünün ötesinde büyüdüğünü hissetti, bu yüzden Altagoni Dağlarının ötesinde dolaştı ve büyüsunü serbest bıraktı. O yer bugün bile iliklerine kadar lanetli ve bozuktur. Oraya Kanlı Tuz denir."

Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki eminim Kül Kralı bile duyuyordu. "Bu ne kadar zaman önce oldu?"

"Oh, yüzyıllar önce, canım. Bu tür şeyler artık yaşanmıyor, hatta bazıları hiç yaşanmadığını iddia ediyor. Tanrılar çoktan gittiler, eğer var oldularsa tabii. Ve yıllardır kimsenin Numenai'den bahsettiğini duymadım. Sadece büyükannem, o da çoktan öldü, tanrılar onu kutsasın."

"Böyle bir hikâyeyi kesinlikle hiç duymadım," der Kül Kralı. Sesi alçak ve boş. Onun sesine benzemiyor.

"Bir Numen'in güçlerini kontrol etmesine yardımcı olabilecek bir şey var mıydı?" diye sordum. "Büyükannen tılsımlardan, dövmelerden, belki de bazı meditasyon uygulamalarından bahsetti mi?"

Yaşlı kadının donuk gözleri kısılr. "Bu bir hikâye canım. Bir zamanlar doğru olsa bile, artık böyle varlıklar yok."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum, onun bunu görmemesine şaşıyorum. "Aklına bir tane bile gelmiyor mu? Bütün bir toprak parçasını mahvedecek kadar güçlü tek bir kişi bile mi yok?"

"Gitme vakti," der Kül Kralı. "Teşekkür , madam." Kadının masasına iki sikke koyar.

"Büyükannem kristalize edilmiş bir hafızanın büyümlü rezonansı dengeleyebileceğini söylerdi," diyor zanaatkâr kadın, ödemeyi alırken. "Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Kristalize bir hafıza nereden bulunur?" Gülüyor ve dişleriyle bir altın paranın kenarını yokluyor. "İşte, birer tane alın." Bana cilalanmış taşlaşmış ahşaptan iki yüzük uzatıyor, biri küçük diğeri büyük.

Kül Kralı beni uzaklaştırırken ona "Teşekkür ," diye sesleniyorum.

Hızlı hızlı yürüyor, beni maskeli yüzlerden oluşan kalabalığın arasından çekiyor.

"Kaba olmana gerek yoktu," diye itiraz ediyorum. "Belli ki bağlantıyı kuramamış."

Beni kenara çekip bir sokağın ağzına götürdü. "Neden daha önce kimse bana bundan bahsetmedi?" Sert nefes alıyor, dişleri sıkılı.

"Belki de kulağa bir çocuk masalı gibi geldiği içindir. Ya da belki de size yaklaşıp yarı tanrı olup olmadığınızı sormak kulağa oldukça aptalca geldiği içindir." "Aptalca. Elbette." Avucunu duvara vuruyor. "Saçma. Doğru değil."

"Şart değil. Bu pek çok şeyi açıklar. Büyükbabanın gizemli kökenleri, bir şey için. Gerçek gücü ortaya çıkmadı çünkü

senin yaşadığın travmayı yaşadı."

"Peki ya babam?" diye çıkışır. "Onun güçleri yoktu, yoksa onları bu krallığı savunmak için kullanırdı."

"Büyünün bir ya da iki nesil boyunca uykuda kalabileceğini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"Evet, ama hayır. Bu mümkün değil."

"Bu seni taradığımda gördüklerimi açıklıyor," diye mırıldandım. "Ve işgalden ve uğradığın ihanetten sonra güçlerinin neden birdenbire büyük bir sıçrama yaptığını da."

"Kristalleşmiş hafıza derken ne demek istedi?" Yanan, ıstırap dolu gözlerini benimkilere çeviriyor.

"Emin değilim." Düşüncesizce sol elini tutuyorum ve taşlaşmış ahşaptan yüzüğü süslenmemiş tek parmağına, kalp parmağına geçiriyorum. "Mükemmel bir uyum, gördün mü?"

Eline bakıyor. "Diğerleriyle uyuşmuyor."

Bu doğru. Diğer tüm yüzükleri değerli metallerden. "Hâlâ hoşuma gidiyor. Ve bak, eşleşiyoruz." Küçük yüzüğü kendi kalp parmağıma yerleştiriyorum.

Şimdi daha rahat nefes alıyor ve gözlerindeki telaşlı ateş biraz azalıyor. Elimi tutuyor. Parmaklarım onunkilere kıyasla çok küçük ve kahverengi görünüyor ve ben bu zıtlığı seviyorum.

Yavaşça parmak eklemlerimi ağzına götürüyor ve dudaklarını uzun uzun bastırarak öpüyor. "Geri dönmeliyiz. Seni çok geç saate kadar dışarıda tuttum ve zaten çok yorgundun. Bencilliğim için özür dilerim."

"Özür dileme," diye fısıldıyorum. "Bu hayatımın en güzel gecesiydi."

Uyandığımda neredeyse öğlen olmuştu. Hizmetçim Enna'yı çağırmak için zili çaldığımda, en son Favored dedikodularıyla dolup taşarak hevesle içeri giriyor. Görünüşe göre Kül Kralı bu sabah Teagan ve Sabre ile yüzleşmek ve onları evlerine göndermek için hiç vakit kaybetmemiş. Ondan ne beklediğimden emin değilim ama bu kadar ani davranacağını düşünmemiştim. Keşke önce Teagan'la konuşma şansım olsaydı, yine de ona ne söyleyeceğimden emin değilim.

"Sadece beş Favorimiz kaldı," diyor Enna. "Adalasia, Khloe, Axley, Leslyne ve Diaza. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Aynada gözlerimle buluşuyor ve bakışları meraklı, sorgulayıcı.

"Kral hepsini yatağa atıyor." Elbisemi bağlarken alaycı bir yüz ifadesi takındım.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soruyor alçak sesle.

"O kadar belli mi ediyorum?" İçimi çekiyorum, şifonyerden bir tarak alıyorum ve dişlerini boş boş koparıyorum.

"İkinizin arasında bir şeyler var," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Bütün krallık bunu biliyor."

"Ama Kral dün ne yaptı - ne dedi -"

"Sana Kayırılanlardan biri olma şansı sunup sonra da bunu elinden almasını mı kastediyorsun? İnsanların senin adını yüksek soylularınkiyle birlikte zikretmemeleri yönündeki emirlerini mi?" Gülüyor. "Bu olay herkesin seni daha çok sevmesini sağladı. Belki soylular onu ciddiye aldı ve sözlerini onayladı ama başka kimse onaylamadı."

Nabzım hızlanıyor. "İstese bile soylulara karşı gelebileceğini sanmıyorum."

"O Kral," diye yanıtlıyor. "Belki bir yolunu bulabilir."

Giyinip yemeğimi yedikten sonra Favoriler'in bulunduğu kanada doğru yola çıkıyorum. Khloe'den hamileliğini Kül Kralı'na söylemesini istemeye karar verdim; aksi takdirde bunu benim yapmam gerekecek. Eğer Perish ve benim bir geleceğimiz olacaksa -ki bu giderek daha da heyecan verici bir şekilde mümkün görünüyor- aramızda mümkün olduğunca az sır olmalı.

Hizmetçilerden Khloe'yi sorduktan sonra özel süitine götürüldüm. Çiçekli bir kanepeye uzanmış, pembe buzlu keklerden atıştırıyor ve çayını yudumluyor. Kucağında açık duran bir kitabın sayfaları pencereden gelen esintiyle hafifçe dalgalanıyor.

Beni gördüğünde yüzü aydınlandı. "Cailin! Seni ziyaret etmek ne güzel. Lütfen otur."

"Nasıl hissediyorsun?" Yakındaki bir sandalyeye yerleşerek soruyorum. "Dün seni taradığımda ve iyileştirdiğimde bebek iyi görünüyordu."

"Oh, evet. Kendimi gayet iyi hissediyorum." Yüzümü incelerken gülümsemesi biraz soluyor. "Kral'a söyleyeceksin, değil mi?"

"Henüz değil. Ama yapmalısın. Khloe, beş kıza düştük. Ona seçimini yapması için gereken tüm bilgileri vermelisin. Eğer ona hamileliğini bildirmezsen, ben bildirmek zorunda kalacağım."

Bir an için gözleri çelik gibi, hesapçı bir bakışa büründü. Ya da belki de ben öyle hayal ettim, çünkü bir an sonra bu ifade kayboldu ve yerini her zamanki yumuşak tatlılığına bıraktı. "Sendin, değil mi? Teagan ve Sabre'ı göndermesine neden olan bir şey söyledin."

"Teagan ve Sabre Kral'dan sakladıkları sırlar yüzünden gönderildi," diyorum. "Aynı şeyin senin başına gelmesini istemiyorum. Eğer ona karşı dürüst olursan, seni burada tutabilir. Ama başka bir şekilde öğrenirse çok öfkelenir."

Döşemenin çiçek desenlerini tırnağıyla sıyrıyor. "Gitmemi isteyeceğini düşünmeliydim. Onu kendin için istediğini herkes biliyor. Başta buna inanmamıştım, diğer kızların sadece acımasız davrandıklarını düşünmüştüm. Ama şimdi kıskanmakta haklı olduklarını düşünüyorum."

Dudaklarımı büzüyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Yine de kıskanç değilim," diye ekliyor. "Enine boyuna düşündüm ve mükemmel bir çözüm bulduğuma inanıyorum. Kralın soyluları yatıştırmak için soylu bir geline ihtiyacı var. Ama halk tarafından sevilen ikinci bir gelin alamayacağını kim söyleyebilir?"

Kalbimden korkunç bir heyecan geçiyor. "Bolcan hükümdarlarının sadece bir eşi olmuştur."

"Ancak üçlü gruplar ve gruplar krallık genelinde normaldir" diyor. "Bu kraliyet mensupları arasında bir ilk olabilir. Bu herkesi mutlu eder. Sen ve ben birbirimizden hoşlanıyoruz ve ikimiz de ondan hoşlanıyoruz. Onunla sırayla birlikte olabiliriz - ya da belki hep birlikte zevk alabiliriz." Öne doğru eğilerek elimin arkasına dokundu. "Beni güzel ve hoş bulduğunu biliyorum ve bence sen de güzelsin. Çok eğlenebiliriz. Bunu düşüneceğine ve ona önereceğine söz ver. İnan bana, tüm bunlar için mümkün olan en iyi çözüm bu."

Sertçe yutkunuyorum. "Eğer ona bebekten bahsedeceğine söz verirsen, Kral'a fikrinden bahsedeceğim."

"Yapacağım," diyor. "Beş Favori'yi yatırması için ona zaman tanımak amacıyla bir hafta boyunca zorluk çekmeyeceğiz. Ve gün boyunca her birimizle ekstra özel zaman geçirecek. Eminim ona anlatmak için bir şansım olacak."

Kral'a önermeyi kabul ettiğim şey yüzünden içim ekşiyor. Eşine sadık kalmak istediğini biliyorum; metres ya da kaçamak yok. Ama üçlü bir evliliği düşünür mü? Ona sahip olabilmemin tek yolu buysa, bunu düşünür müyüm? Hem şifacı hem de kraliçe olabilirim. Ve bazen ailemi görmek ve köyümde vakit geçirmek için eve gitme özgürlüğüne sahip olurdum.

Gülümsemeye zorlayarak sandalyeden kalkıyorum. "Gitmeliyim."

"Oh, sen yapmadan önce-" Khloe kitabı bir kenara bırakır ve ayağa fırlar. "Bunu Majesteleri'yle geçireceğim gece için saklıyordum ama bu işe, yani bize yatırım yaptığımı dair bir söz olarak senin almanı istiyorum." Tuvalet masasına koşmadan önce kısa bir süre yanağını okşuyor. Bir süre sonra elinde mineli küçük bir tencereyle geri döndü. "Bu zevk artırıcı bir dudak boyası," diyor. "Tadı çok lezzetli ve çok hoş karıncalanma özellikleri var. Ağzınıza ve onunkine sürün ve öptüğünüz her vücut parçası daha da gıdıklanacaktır. Umarım bir gün ikinizle birlikte tadını çıkarırsınız."

Parmak uçlarında zıplıyor ve dudaklarıma zarif bir öpücük konduruyor. Çok tatlı ve çekici ama kendimi heyecanlı ya da umutlu hissetmiyorum. Kül Kralı'nın aşkını başka biriyle paylaşma düşüncesi içimde boş bir yara açıyor. Belki bundan hoşlanmayı öğrenebilirim. Ama dudak boyası kabıyla Khloe'nin odasından çıkarken kalbim ağrıyor ve ağırlaşıyor.

Akşam, Kral ve Gözde ile yemek yemeye davet edildim. Önceki ziyafetlerden daha küçük bir grup. Kül Kralı -ya da bu işler için oturma düzenini kim planlıyorsa- beni büyük masanın ayak ucuna yerleştirdi ve kısa süre sonra etrafımın asillerle değil, yetenekli kişilerle çevrili olduğunu fark ettim.

zanaatkârlar ve tanınmış tüccarlar. Onlar sanatlarından ve işlerinden bahsederken ilğim artıyor ve neredeyse Khloe'nin teklifini unutuyorum.

Bu kez Kül Kralı'nın payını masaya getiren fark ediyorum. Yemek dağıtım sistemi yeterince güvenli görünüyor, yine de kraliyet odalarının yakınındaki üst kattaki kilerdeki yiyecekleri merak ediyorum. O yiyecekler sadece tablonun arkasındaki gizli kapı ve koridordaki muhafızların varlığıyla korunuyor. Yiyecekleri mutfaktan kilere kim getiriyor? Umarım tüm yiyecek ve içecekleri raflara yerleştirmeden önce test ediyorlardır.

Yakında Felaket, Rince ya da başka biri aracılığıyla bana tekrar yaklaşacak. Çağrı sona yaklaşıyor ve bir Kraliçe seçilmesi gerekiyor. İsyancılar Kral'a karşı bir hamle yapmak istiyorlarsa, topladığım bilgilere ihtiyaçları olacak, özellikle de İyiler arasındaki müttefikleri çoktan eve gönderildiyse.

Onlara Perish'i öldürmelerine yardımcı olacak herhangi bir bilgi vermeyi planlamıyorum. Ve eğer ona saldırırlarsa, tüm güçle onu koruyacağım. Ama Rince'in sözlerini hatırlamadan edemiyorum: *Burada senin bildiğinden daha fazlası söz konusu ve benim tarafımda da güçlü insanlar var, hesap vermem gereken insanlar. Eğer güvenilmez olduğunu kanıtlarsan ikimizden de memnun olmayacaklar.*

Her ne kadar Kül Kralı'nı korumak ve aramızdaki son sırrı da ortadan kaldırmak istesem de, Rince ve Brayda'nın tutuklanmasını, işkence görmesini ya da hapsedilmesini istemiyorum. Kral'ın Felaket'ten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Konu isyancılar, işgalciler ve krallığı için potansiyel riskler olduğunda son derece acımasız olabiliyor.

Geçici ve gönülsüz bir ittifak olsa bile onlarla işbirliği yaptığımı öğrenirse nasıl tepki verir?

Anarşist liderler onlara yardım etmeyeceğimi anladıklarında bana ne yapacaklar?

Ziyafetten sonra Kral, bitişikteki balo salonunda Favoriler ile dans eder. Neşeli bir dans, sık sık eş değiştirmeye izin veren bir dans, böylece beş kadından hiçbirini ihmal edilmiş hissetmiyor. Onları izlerken gülümsemeden edemiyorum, yine de karanlık ve sahiplenici bir yanım hepsini gönderip onu tek başıma kendim yapmayı diliyor.

Kül Kralı her zamankinden daha neşeli görünüyor ve sanki söylenmemiş sırları paylaşıyormuş gibi gözlerinde bir ışıltıyla bana sık sık bakıyor. Akşam yemeği bitip herkes kamarasına çekilene kadar bu kıskançlığımı gidermeye yetiyor.

Perish gömleksiz ve saçları açık bir şekilde odama girdiğinde tuvalette temizlenmeye bile vakit bulamamıştım. Kraliyet tütsüsü ve odun dumanı gibi kokuyor ve beni öptüğünde tadı hem tuzlu hem de tatlı, akşam yemeğinde yediğimiz sos ve sonrasında yediğimiz şekerli kekler gibi.

"Bu gece seni adam gibi becereceğim," diyor, sesi arzudan boğuklaşmış. "Bir yatakta, ikimiz de çıplakken."

"Önce sana söylemem gereken iki şey var." Kıyafetlerimi çıkarmaya çalışıyordu bile, ben de onu savuşturmak için iki elimi birden uzattım. "İyilerden biri yarın ya da ertesi gün paylaşacağı bir sırda sana gelecek. Ben bunu zaten biliyorum ama konuşmak bana düşmez ve sizden ona merhamet göstermenizi rica ediyorum."

Yüzü asılıyor ama gözleri hâlâ ıslık ıslık. "Eğer Khloe'nin bebeğiyle ilgiliyse, zaten biliyorum."

"Ne?" Çenem düştü. "Biliyor musun? Nasıl biliyorsun?"

"Bir süredir biliyordum. Bir keresinde ona sarılmıştım ve kendi kalp atışının ötesinde daha zayıf bir kalp atışı duydum."

"Ve sen onu göndermedin mi?"

"Neden göndereyim ki?"

"Çünkü başkasının çocuğunu taşıyor."

"Ve bu sadece çocuğun babasını seviyorsa önemli. Eninde sonunda bunu tespit edecektim ama karşı konulmaz olduğunu kanıtlayan serseri bir Şifacı tarafından amacımdan saptırıldım - gel *buraya*, kedicik."

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana doğru atılıyor ama ben hemen geri çekiliyorum. "Sana Khloe'nin bugün bana ne önerdiğini söyleyene kadar olmaz. Seninle benim aramdaki bağı fark etti ve ikimizle de evlenmek istediğini söyledi. Bir üçlü. O soyluların istediği kraliçe olacak, ben de

insanların sevdiği kişi olur. İkimizden biriyle ya da ikimizle birden yatabilirsin."

Karyola direğini kavrayarak durur. "İstedğin bu mu?"

"Bu mükemmel bir çözüm, Perish." Kelimeleri zorla çıkarıyorum - geri alamayacağım hassas, kırılgan kelimeler. "Soylulara meydan okuyup halktan biriyle evlenmek istemiyorsan, tek yol bu. Seçilmişlerden birine sahip olabilirsin ve bana sahip olabilirsin."

Yüzü yumuşuyor, ağzının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Mükemmel bir çözüm.

Peki neden kusacakmış gibi görünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Ben sadece bu fikre alışmaya çalışıyorum. Diğerleri sorunsuz bir şekilde çalışmasını sağlayabiliyor - biz de bunu yapabilmeliyiz."

"Birden fazla partnerle evlenmek herkese göre değildir, kedicik."

Çok hızlı, çok sık nefes alıyorum ve bir türlü duramıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak yatağın kenarına çöküyorum. "Ama üçlü değilse, o zaman onlardan biriyle evleneceksin ve ben ne yapacağım?"

Perish yaklaşıyor ve ellerimi ellerinin arasına alarak tek dizinin üzerine çöküyor. Beni almak için köyüme geldiği günden beri hayran olduğum o ince profilli, o yakışıklı yüz hatlarıyla gözlerimi onunla dolduruyorum.

"Sana ve sadece sana sahip olacağım," diyor sessizce. "Seni istediğimi söyledim. Kirli ve toprak lekeli, güneşin altında terden parlayan, dizlerinin ve avuçlarının üzerinde açık bir alanda ben seni arkadan alırken istiyorum. Hizmetçiler bizi dışarıda ararken, seni süpürge dolu bir dolapta gizlice istiyorum. Yatağıma uzanmanı istiyorum, dilime boşaldığında titremeni hissetmek istiyorum. Seni bahçe duvarına yaslanmış ve kütüphanemdeki masanın üzerinde istiyorum. Tahtımda otururken ağzını sikimin üzerinde istiyorum. Seni şimdi, gençliğin ve güzelliğinle istiyorum ve seni yıllar sonra, ikimiz de yavaşlayıp sarktığımızda istiyorum."

Parmaklarımın her birini öpüyor, güzel ve iğrenç sözlerini noktılıyor. "Senin zekanı ve diplomasını istiyorum. O muazzam, cömert, tatlı, iyi kalbini istiyorum. Gülümsemeni ve kahkahanı, cesaretini ve merhametini istiyorum. Acımasız yanını da istiyorum - kıskançlığını ve kindar dürtülerini, öfkeni ve gaddarlığını - ışığını daha parlak yapan karanlığın gölgesini."

Perish uzanıp bir parmak ucunu alnımda gezdiriyor. "Alnındaki endişeyi silmek için açıkça söyleyeceğim. Eğer beni kabul etme şerefine nail olursan, benim kraliçem olacaksın. Sadece söylemeniz yeterli, ben de bunu gerçekleştireceğim. Bunu diplomatik bir şekilde, kraliçeyi kızdırmadan yapmaya çalışacağım.

Ama onları kızdırmam gerekiyorsa, öyle olsun. Ve daha önce de söylediğim gibi, ben paylaşmam Cailin, senden de bunu yapmanı istemem. Sen ve ben olacağız. Her zaman. Aramızda kimse olmayacak."

Tüm vücudum titriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Cevap veremiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Kül Kralı gülümsüyor ve titreyen dudaklarıma dokunuyor. "Kelimelere ihtiyacım var, kedicik," diyor usulca. "Çünkü eğer bir

taht, benimkini senin için bırakabilirim."

Bu ifadenin muazzamlığı beni şok ediyor, dilimi çözüyor.

"Hayır," diyorum. "Senden bunu asla istemem. Görevini ne kadar ciddiye aldığını, bu krallığı korumayı ne kadar istediğini biliyorum. Siz olmasaydınız, muhtemelen şimdiye kadar fethedilmiş olurduk. Ve kısıtlamaları biraz gevşetebileceğinizi düşünsem de, onları neden koyduğunuzu anlıyorum. İhtiyacım olduğunda evde vakit geçirme özgürlüğüne sahip olabilirim, yalnız kalmam gerektiğinde bir koruma sürüsü tarlaları çiğnemedi, o zaman bunu kabul edebilirim sanırım."

"Muhafızlara yalınayak, yumuşak bir şekilde yürümelerini emredeceğim." Yüzü ağırbaşlı ama gözleri parlıyor.

"Yok ol. Ben ciddiyim. Korumalar tarafından takip edilen ve pervasızca bir şey yapması engellenen bir kraliçe olmak istemiyorum. Salonlara ve yemekhanelere hapsedilmek de istemiyorum."

"Tam olarak olmak istediğin türden bir kraliçe olabilirsin."

"İstediğim zaman şehre gidip insanları iyileştirebilir miyim?"

Yüzünü buruşturuyor. "Dersini aldığın ve enerjini geçen seferki gibi tüketmediğin sürece sorun yok."

"Güven bana, öğrendim."

"O zaman evet. Her şeye evet. Evet, tekrar tekrar, yaşadığım sürece, eğer senden bu tek 'evet'i alabilirsem, hemen şimdi. Benim Favorim olur musun, Cailin, her şeyim, kraliçem, karım?"

Bir an duruyorum. Sadece bir an, bunun gerçekliğinin varlığına nüfuz etmesine izin vermek için, bunun gerçekleştiğini, Kül Kralı'nın kendisinin bana evlenme teklif ettiğini.

Ben, Analoir Doiteain yakınlarındaki Leanbh köyünden Cailin Roghnaithe, kraliçe olma şansına sahibim.

Bu kısmı önemsemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Politikaları ve kararları etkileyebilmek, acı çekenler için hayatı daha iyi hale getirmede bir parmağa sahip olmak - bu, evet demek için çok büyük bir teşvik.

Ama alacağım diğer hazine daha da büyük: ayaklarımın dibindeki bu güzel, kırık adam, bu yalnız savaşçı, uzun zamandır tüm yükü tek başına taşıyan bu güçlü Kral. Güçlü bedeni ve yıkıcı büyü, zeki dili ve günahkâr ağzı olan bu adam.

Onu istiyorum. Onu seviyorum.

Ellerimi onunkilerden kurtararak avuçlarımı yanaklarına koyuyorum ve alnından öpüyorum.

Sonra onun parlayan gözlerine bakarak "Evet" dedim. Ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Perish ağzıma atılıyor, beni çığ gibi büyüyen öpücüklerinin altında yatağa doğru sürüklüyor. Ve bir süre dudaklarından, nefesinden, teninin benimkine karşı kışkırtıcı fırçasından başka bir şey yok. Aramızdaki boşluk, arzunun bulanıklaştırdığı altın bir mutluluk sisi.

Yine kıyafetlerimi karıştırıyor ama parmakları titriyor. "Lanet olsun. Bana ne yaptın böyle?" Titrek bir kahkaha. "Kendi sihrim dışında asla böyle bunalmam."

Sırıtarak altından sıyrılıyorum. "Ben yaparım." O yataktan beni izlerken ben yavaşça tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum. Yanakları kızarmış ve boğazında uyarıcı bir parıltı var.

"Benden su ister misin?" diye sordum.

Gözlerini kapatıp bir an odaklanıyor ve ateş tekrar sönüyor. "Sanırım ben iyiyim."

"Sadece emin olmak için..." Onun için bir bardağa su dolduruyorum, o da almak için ayağa kalkıyor. "Oh, neredeyse unuttuyordum. Bu dudak boyasının zevki artırması gerekiyor. Ağzınıza sürüp herhangi bir yeri öptüğünüzde karıncalanıyor. Bana çok hoş bir his olduğu söylendi."

"Öyle mi?" Suyunu bitirir ve pantolonunu çıkarır. "Bir deneyelim o zaman."

Ona kozmetiğin nereden geldiğini söylemiyorum, çünkü onu kullandığım için biraz suçlu hissediyorum, özellikle de Khloe üçlü bir evlilikte bize katılmayacağı için. Ama bu bir hediyeydi ve doğrusu Khloe'nin vaat ettiği yüksek hisleri deneyimlemek için sabırsızlanıyorum.

Kapağı çıkardıktan sonra kremi, pembe lekeden biraz dudaklarıma sürüyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Ağzıma almadan önce Perish'in sikinin başını öpüyorum.

"Aman Tanrım." Titriyor, parmaklarını saçlarıma batırıyor. "Dediğin gibi karıncalanıyor. Harika hissettiriyor. Bana da biraz ver. Bunu hissetmen gerek."

Ağzımı ondan çekiyorum, kalkıyorum ve küçük kabı uzatıyorum. Bir parmağını içine daldırıp dudaklarını bolca ıslatıyor. Sonra bana şehvet dolu bir bakış atarak diline bolca sürüyor. Dilinin nereye gideceğini tahmin ederek her ateşleniyor.

Meme uçlarımı öpmek için eğiliyor ve hemen kremin aktive olduğunu, tenimde karıncalanma hissetmeye başlıyorum.

"Oh," diye nefes alıyorum. "Bu inanılmaz."

Kül Kralı sağ göğsümü nazikçe emiyor, sonra karnıma doğru öpücükler gönderiyor. Solgun saçları tenimde ipeksi bir perde gibi. Bana yaslanıyor - aşağı doğru kayıyor- ama artık beni öpmüyor ya da yalamıyor.

Yere yığılıyor. Bir sorun var.

Perish yere yığılır, yan yatar, beyaz saçları etrafına dökülür. Nefesi ciğerlerinde belli belirsiz hırıldıyor.

Kendi boğazım şişiyor, sıkılıyor - sanki birinin kocaman eli boynumu kavramış ve beni boğarak öldürmek niyetiyle sıkıştırıyor. Dudaklarım yanıyor, kozmetik ince deriyi ıslattıkça yanıyor.

Zehir.

Kalbim yavaş, kocaman ve ağır atıyor; mide bulandırıcı, korkutucu derecede ağır. Daha yavaş. Daha yavaş.

Kaslarım gevşiyor, bacaklarım sallanıyor, zayıflıyorum. Perish'in yanındaki halının üzerine çöküyorum. Sisli bir şekilde iyileştirici sihrimi arıyorum, ama yardım edemiyor - zehire karşı değil.

"Yak onu," diye mırıldanıyorum ama Perish baygın. Beni duyamıyor - dudak boyasını benden daha fazla yutmuş - aslında ağzına koymuş - oh tanrılar...

Zehir daha derine işliyor - kan dolaşıma sızdığını, kanımın parçacıklarını birer birer bozduğunu hissedebiliyorum.

İyileştirme büyüm bize yardım edemez. Ama belki Rotter büyüm edebilir.

Zayıflayan ciğerlerimden bir nefes daha çekiyorum ve bilincimin her zerresini kanımdaki zehirli parçacıklara, vücuduma kapanma sinyali verenlere odaklıyorum. Alternatif büyümün siyah aşındırıcı dallarını o hücrelere saldırmaları için gönderiyorum; onlardan çok var ve hızla çoğalıyorlar.

Yok et, yok et, yok et - her bir zehirli hücreyi aşındır, onları hiçliğe, damarlarımda yüzen zararsız zerrelere dönüştür - ama bu

Vücudumun ihtiyacı olan kan hacminden yoksun bırakıyor beni. Kalbim çırpınıp duruyor, korkunç bir his ve garip kıvılcımlar gözlerimin önünde dans ediyor.

Bayılmadan önce sadece birkaç dakikam var ve ikimiz de öleceğiz.

İyileştirme sihrimle, atardamarlarımdaki sağlıklı kanı çoğaltıyorum ve hayatta kalmama yetecek kadar kana sahip olana kadar bunu daha hızlı, daha hızlı yapmak için tüm enerjimi harcıyorum.

Kendimi Perish'e yaklaştırarak çıplak bedenimi onunkinin üzerine yaydım. Onun her parçasını hissedebilmeliyim.

Derisine odaklanırken gözlerim kapanıyor, o neredeyse geçirimsiz bariyeri aşip altındaki parlayan kas ve kemiğe ulaşıyorum. İçindeki ışık azalıyor ve kalbi yavaşlıyor. Neredeyse tüm kanı zehirlenmiş - toksinin sağlıklı hücreleri yediğini, korkutucu bir hızla uzuvlarına yayıldığını ve organlarının çalışmayı durdurması için sinyal verdiğini hissedebiliyorum. Normal bir insan çoktan yenik düşerdi ama büyülü doğası ve olası tanrısal mirası sayesinde hâlâ burada. Henüz ölmedi.

Kara aşındırıcı büyü benden ona doğru akıyor ve büyük bir karanlık güç patlamasıyla kan kaynağını yok ediyor.

Kalbi durdu.

Sertçe yutkunuyorum, formunu tararken dehşete kapılıyorum. Sebep olduğum hasar amaçladığımdan daha büyüktü. Bu gücü kullanmadım, istediğim kadar hassas kontrol edemiyorum-tanrım, onu öldürmüş olabilirim. Onu iyileştirmeliyim. Çok geç olmadan onu iyileştirmeliyim.

Vücuduna iyileştirici büyü akıtıyorum, altın enerjinin şiddetli hücumu, yarı çürümüş damarları ve solmuş kan damarlarını onarıyor. Sonra atardamarlarını taze kanla dolduruyorum, üretebildiğim kadar çok hücreyle-acele, *acele*, *acele*. Uzuvlarım çıplak teninde titriyor - iyileştirici enerji kuyum azaldıkça bilincim kararıyor.

"Hayır," diye inledim yüksek sesle. "Hayır."

Bayılmayacağım. Bunu bitireceğim.

Vücudu iyileşti ama kalbi yeniden atmaya başlamadı. Çılgınca, yumruğumla göğsüne vuruyorum. "Lütfen," diye hıçkırıyorum. "Lütfen, tanrılar. Sen bir dağsın Perish ve dağlar ölmez. Dayanırlar. Yaşamak zorundasın." Her kelimeyi bir darbeye noktalıyorum. "Ölme." Ağzımı onunkine bastırıyorum ve ciğerlerine olabildiğince derin hava üflüyorum.

Dudaklarından hava sızıyor, kullanılmamış ve gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor. Zayıflık bedenimi doyuruyor ve ona doğru yığılıyorum.

Sonra beni irkiltecek kadar keskin bir şekilde nefes alıyor. Göğsünden yuvarlandım ve kulağımı kalbine dayadım.

Yumuşak güm güm sesi şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

Hâlâ bilinci yerinde değil ve nefes alıp verdiği zar zor algılanıyor ama yaşıyor.

Zehri temizlediğime ve durumu stabil olduğuna göre, muhafızları çağırıp yardım getirmem ve onlara zehrin nereden geldiğini söylemem gerekiyor-

"Bundan bir şekilde sıyrılabileceğini düşünmüştüm," diyor arkamdan bir ses.

Dönmeye başlıyorum ama bir kol boğazıma kilitleniyor ve bir bıçağın ucu çenemin altına saplanıyor.

"Çılgılık atarsan ölürsün," diyor Khloe parlak bir şekilde.

"Sen," diye nefes alıyorum. "Bunu sen yaptın. Neredeyse ikimizi de öldürüyordun."

"Seni öldürmek *istemedim*," diyor. "Rince bana bizim tarafımızda olduğunu söyledi. Ama başka seçeneğim yoktu. Toksini ona başka türlü bulaştıramazdım. Beni öpmedi -bir süredir hiçbirimizi öpmedi- ve ben de kendini senin için saklıyor olabileceğine dair kumar oynadım. Haklıydım."

Küçük bedenine göre şaşırtıcı bir güçle beni ayağa kaldırıyor, bıçağı hâlâ boynumda tutuyor. "Yani kendini kurtarmayı başardın ama o öldü, öyle mi? Zehir vücudun zarlarından, en ince ve en hassas deriden emilmek üzere tasarlanmıştı -sanırım onu öptün? Belki biraz da aletini emmişsindir?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ama evet, o öldü," diye yalan söylüyorum, sesimi olabildiğince sabit tutarak. "Odasına nasıl girdin?"

"Muhafızlar beni içeri aldı. Onlara Kül Kralı'yla geçirdiğim tutku dolu gece için çağrıldığımı söyledim." Kıs kıs gülüyor. "Son beşli olduğu için bana inandılar tabii. Şimdi soru şu, Cailin-gerçekte kimin ? Monarşinin mi yoksa Felaket'in mi? Çünkü onun gerçekten öldüğünden emin olmalıyım ve bunu yapmak için iki elimin de boş olması gerekiyor. Seni hemen şimdi öldürebilirim ya da sessiz kalacağına söz verersen gitmene izin verebilirim."

"Ben Felaket'ten yanayım," diyorum sessizce. "Kötü kalpli kralın yanı sıra beni de neredeyse öldürdüğü için biraz üzgünüm elbette ama öldüğü için memnunum. Onu kendi başıma ortadan kaldırma zahmetinden beni kurtardın."

"Ah evet, şifacı yeminin." Khloe'nin tutuşu sıklaşıyor ve bıçak derime batıyor. "Rince, Korkunç Majesteleri'ne suikast düzenlemeyi reddetmenin tek sebebinin bu olduğuna inanıyor. Ama aslında o adama aşık olduğundan şüpheleniyorum."

"Seks fena değildi. Ama aşk?" Gülmeye zorladım. "Ben de senin gibi bir rol oynuyordum. Onun gibi birini nasıl sevebilirim ki?"

Bıçak elinden düşer ve kadın geri çekilir. "Kimse yapamaz. O bir zorba ve canavar. Ve ben zehre güvenmiyorum, geçirgen olsun ya da olmasın kafasını keseceğim. Yardım etmek ister misin?"

"Fazladan bıçağınız var mı?"

Khloe sırtarak ipeksi bornozunu çıkarıyor ve geceliğinin kısa eteğinin altına uzanıyor. Kalçasına sarılı kılıfından bir hançer daha çıkarır. "Biraz kesmek gerekecek, özellikle de omurgaya ulaştığımızda, ama ölümünün kesinliği buna değer. Rince, arka bahçelerin kuzeydoğu köşesindeki savak kapısının yanındaki muhafızları zehirledi. Orası bizim çıkış yolumuz. Bu iş bittiğinde onunla orada buluşacağız."

"Mükemmel," diyorum bıçağı alarak. Kül Kralı'nın üzerine eğildiğinde, lavabodan uzun bir su kırbağı çıkarıp ona doğru savuruyorum. Kırbaç eline çarpıyor ve hafif bir çığlıkla hançerini düşürüyor.

Ama durmadım. Suyu vahşice kullanıyorum, onu suyla tekrar tekrar kırbaçlarken çığlık atıyorum. Geri çekiliyor, sınıyor, yüzünü korumaya çalışıyor.

Muhafızların odaya girmesi biraz zaman alıyor. Belki de çığlıklarımın cinsel içerikli olup olmadığından emin değillerdi. Ama saniyeler içinde içeri daldılar. İki Khloe ve beni yakalarken diğerleri Kral'ın yanına koşuyor.

Owin de onların arasında. Kaskını çıkarıp bana yaklaştı, gözleri kısılmıştı. "Ne oldu?"

"Şifacı Kül Kralı'nı zehirledi," diyor Khloe, iri kahverengi gözleri sahte bir kederle parlıyor. "Onu öldürdü. O asiler için çalışan bir casus ve sevdiğim adamı öldürdü." Hıçkırıklara boğuluyor, sesi o kadar yürek parçalayıcı derecede gerçek ki neredeyse beni kandıracak.

"Bu doğru değil," diyorum sessizce. "Zehirlendi, evet, ama zehri bana Khloe verdi. Sevişmeyi güçlendirmek için zararsız bir dudak boyası olduğunu iddia etti. Onun inandığı gibi ölmediğini göreceksiniz. Onun hayatını kurtardım. Ayrıca kalçalarına bağladığı kılıfları da göreceksiniz, Majesteleriyle geçireceği bir tutku gecesi için kesinlikle ihtiyaç duymayacağı silahları burada saklıyordu."

"Kral nefes alıyor mu?" bağılıyor beni tutan muhafız. Kral'ın yanında diz çökmüş başka bir muhafız başını kaldırıp başını sallıyor.

"Ama bu mümkün değil," diye soluk soluğa kalıyor Khloe. "Onu kurtaramazdın. Şifacılar zehri yok edemez, hele ki bu kadar güçlü bir zehri. Biz

tasarladı-"

Ağzını kapatıyor ama yeterince konuştu. Beni tutan gardiyan bıraktı. "İtirafını duydunuz, beyler," diyor. "İyiliksever kadını zindana götürün. Majesteleri uyandığında onunla ilgilenecek." Bana döndü. "Teşekkür ederim Şifacı. Bu gece krallığı kurtardın."

Owin yataktan bir battaniye kapıyor ve bana yaklaşıyor. "Bunu kendine sar," diye fısıldıyor.

Çıplak olduğumu unutmuşum. "Teşekkür ederim." Battaniyeyi vücudumun etrafına çektim.

Korumalar Khloe'yi odadan çıkarırken bana tükürdü. "Hain. Yalancı." Sonra sırtıttı. "Bunun için hazırlıklıydık, biliyorsun. Ailene benden selam söyle. Onları yakında göreceğini umuyorum. Ölü ya da diri olmaları sana bağlı."

Kahkahası koridor boyunca yankılanıyor ve sessizliğe gömülüyor.

Khloe'nin sözleri midemi bulandıran bir korkuya yol açıyor. Dolaba koşuyorum ve bulduğum ilk giysiyi üzerime geçiriyorum. Kaçmak zor - Kral'ın muhafızları beni soru yağmuruna tutmaya devam ediyor - ama sonunda Kral'ın vücudundaki zehrin olası etkileri hakkında şifacı Jonald'a danışmaya gitme bahanesiyle odadan kaçıyorum.

Ancak Jonald'a gitmek yerine saraydan Favoriler'in bulunduğu kanattan çıkıyorum ve sarayı çevreleyen iç duvarın kapılarından birine doğru ilerliyorum. Muhafızlara dış bahçelerde yürümek istediğimi söylediğimde şaşkın bakışlar atıyorlar ama itiraz etmiyorlar. Ne de olsa ben İyilerin Şifacısıyım ve Kral'ın iyi niyetinin bir işareti olan saray yüzüğünü takıyorum.

Arazinin düzenine aşına olmadığım için arka bahçelerin kuzeydoğu köşesindeki savak kapısını bulmam neredeyse bir saatimi aldı. Yerdeki nemli bir çukuru takip ederek taş kaplı bir drenaj çukuruna ulaşıyorum,

ve sonra yoğun yeşilliklerin arasından geçiyorum, acelemle çalıların dallarını kırıyorum. Drenaj hendeği, saray arazisinden karanlık bir tünelle çıkan daha geniş bir dereye boşalıyor.

Dalları bir kenara fırçalıyorum, bir şekilde ağzıma giren bir yaprağı tükürüyorum. Tünele giden yolu açarken çalılar kollarımı tırmıklıyor. Sonunda kuru kalmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve sığ suda, karanlık kemerli geçitte, savak kapısına ulaşana kadar debeleniyorum. Tünel onun ötesinde, kalenin kalın dış duvarlarını keserek devam ediyor.

"Khloe?" Kapının diğer tarafından keskin bir fısıltı. Fısıltı, tünelde esen gece rüzgârı kadar ürpertiıyor beni.

Kim olduğunu göremeyeceğim kadar karanlık. Biraz iyileştirme büyüm kaldı, bu yüzden ince bir altın ışık şeridi salıyorum. Parmaklıkların arasından yılan gibi geçerken, ışıltısı Rince'in yüzünü aydınlatıyor.

"Cailin." Şaşkınlık ses tonunu renklendiriyor. "Khloe nerede?"

Acı ve ihanet göğsümü sıkıyor. "Kral'ın yanı sıra beni de öldürmeyi planladığını biliyor muydun?"

"Başaramama ihtimalin olduğunu biliyordum Cailin, ama umuyordum. Kendini koruyabilmen için Khloe'nin sana zehirden bahsetmesini istedim ama ne olduğunu bilseydin, yeminin yüzünden onu onun üzerinde kullanmazdın. Yanılıyor muyum?"

Dışlerimi sıkıyorum.

"Bu şekilde olmak zorundaydı." Rince'in kadifemsi sesi parmaklıkların arasından akıyor, gürül gürül akan sudan daha kalın ve zengin. "Anlıyorsun, değil mi? Dava için, Cailin, krallık için. Bana söylemelisin, başardık mı? Tiran öldü mü?"

"Bu tünele girmek için insanları öldürdünüz," diyorum. "Muhafızları. Onları öldürdün."

"Cailin. O öldü mü?"

"Hayır."

Hayal kırıklığına bir iç çekiş patlar. "Tanrılar! Peki ya Khloe?" "Zindana götürüldü."

"O zaman bizim için kayıp. Ama sen, senin gizliliğin korunuyor mu? Kül Kralı senden şüphelenmiyor mu?"

"Ona zarar vermeyeceğim."

Rince öfkeli bir hırıltı çıkarır. "Cailin, aptallık ediyorsun. Ettiğin yemini biliyorum ve iyi seksin cazibesini de anlıyorum ama sahte gurur ve

Küçük bir zevk için tüm krallığın geleceğini riske atmaya değmez. Ne kadar bencilce davrandığınızı göremiyor musunuz?"

"Hayır!" Alnımı kapının soğuk ve ıslak metaline bastırarak tıslıyorum. "Kandırılıyorsun, Rince. Tüm bilgilere sahip değilsin." Söylemeyeceğime söz verdiğimi biliyorum ama aklıma gelen tek yol bu, arkadaşımı etkileyebilecek tek şey bu. Çabucak Rince'e Kül Kralı'nın hikâyesini anlatıyorum ve Undoing'in Cheimhold'la olan bağlantısını açıklıyorum. "Düşman için çalışıyorsun, Rince."

"Yalanlar," diye alay ediyor. "Kral'ın yalanları. Bu kadar saf olacağını düşünmezdim, *mo stór*."

"Bana öyle deme. Ben artık senin hazinen değilim."

Bir an sessiz kaldı. İyileştirici ışığım söndü ve ikimiz de karanlıkta, kapının iki yanında duruyoruz, soğuk rüzgar bedenlerin üzerinden geçiyor ve nemli duvarlardan küf kokusu taşıyor.

"Seni çıkaramam," diyor Rince. "Khloe'nin geçidi zayıflatmak için eriyen asit getirmesi gerekiyordu. Bu onun kendi özel tarifi. Yanımda birkaç adam var ama bu parmaklıkları kırmaya yetecek kadar değil."

"Saraydan çıkmak benim için sorun değil. Ben bir mahkum değilim. Ben de çıkarılması gereken bir işbirlikçi değilim."

"Ama sen öylesin." Ses tonunda beni korkutan bir karanlık var ve bana en başta buraya neden geldiğimi hatırlatıyor.

"Khloe'yi sürükleyerek götürmeden önce ailem hakkında bir şeyler söyledi." Parmaklıkları sıkıca kavıyorum, sanki soğuk metalden güç alabilecekmişim gibi. Hâlâ zayıfım, kan kaybından acı çekiyorum ve çok az iyileşme enerjim kaldı. Dinlenmem gerekiyor.

"Liderimiz bize yardım edeceğini düşünmemiştii," diyor Rince içi boş bir şekilde. "Ona önce Khloe'yi Kral'a karşı kullanacağına söz verdirttim, eğer Khloe onu öldüremezse sana dönecektik. Güçlü bir teşvikin olmadıkça onu kendi elinle öldürmeyi kabul etmeyeceğini de biliyorduk."

"Rince," diye nefes alıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Ailenizi Cawn'a davet ettim," diyor. "Yolları kesildi ve karargâhımıza kadar eşlik edildiler."

"Heartsfire." Kapıya yaslandım. "Hayır. Oh hayır. Rince, bunu nasıl yaparsın?"

Parmaklıkların diğer tarafına çömeliyor ve omzumu kavramak için parmaklıkların arasından uzanıyor. "Dinle, onlar iyi, Cailin. Güvendeler. Onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yapacağımı , değil mi? Biliyorum.

Küçüklüğümden beri. Bunu bir ödöl olarak düşünün. Doğru şeyi yaptığınızda onları görebiliyorsunuz."

"Doğru olan şey-Rince-sen-" Ama mantıklı ya da makul bir şey formüle edemiyorum. Bu gece çok ağır geçti. Kül Kralı'nın onunla birlikte yaşamayı teklif etmesi, onun neredeyse ölmesi, Khloe'nin ihaneti ve şimdi de ailem, Cheimhold'un yanında yer alan ve binlerce kişiyi öldüren toksini yaratan acımasız isyancılar olan Undoing'in elinde.

"Bunu bu gece yapmalısın," diyor Rince. "Ben burada biraz daha bekleyeceğim. Kralı öldür, Khloe'nin odasından eriyen asidi al ve bana dön. Seni sağ salım çıkaracağım ve ailenle yeniden bir araya getireceğiz. Halkın kahramanı olacaksın, Cailin. Herkes seni zaten seviyor. Seni kendisine hizmet etmeye zorlayan Kralı yok et, seni kullanan ve aşağılayan adamın işini bitir ve halk seni daha da çok sevsin. Monarşiyi yakacağız ve yeni, daha iyi bir şey yaratacağız."

"Peki ya yapmazsam?"

Parmaklıkların arasından uzanıp çenemi tutuyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor. "Seni uyarmıştım," diyor kederle. "Çok güçlü ve kendini işine adanmış insanlar için çalışıyorum. Eğer başarısız olursan, bedelini ailen ödeyecek."

"Gerçekten sende olduklarını nereden bileyim?"

Rince elini cebine atar ve üzerinde küçük bir yıldız taşı bulunan kalın bir yüzük çıkarır. Üzerine nefes verdiğinde, minyatür bir yıldız gibi birkaç saniye boyunca şiddetle parlıyor. Bunu binlerce kez gördüm. Babam bunu mücevherlerin ve kristallerin kalitesini kontrol etmek için kullanır.

"Piç," diye tıslıyorum gözyaşlarımın arasından. "O babama ait. Onu bana ver."

Rince'in parmakları yüzüğün etrafında kıvrılır. "Bana Kral'ın kellesini ver, ben de vereyim. Aksi takdirde karargâha dönüp liderimize başarısız olduğunu bildireceğim. Ve Kral'a bundan bahsetmeyi düşünürsen diye, adamlarımdan birini bir mesajla birlikte Felaket'e geri göndereceğim - şafağa kadar dönmezsem, babanı hemen öldürsünler ve anneni ileride kullanmak üzere saklasınlar."

"Kül Kralı'na suikast düzenlememi nasıl beklersin?" Rince benim Rotter büyümü bilmiyor. Bu onun merhametini kazanmak için son şansım; eğer Kralı öldürmemin bir yolu olmadığını düşünürse belki yumuşar.

"Beceriklisin. Onu bitirmenin bir yolunu bulacağına inanıyorum." Ayağa kalkıp parmaklıklardan uzaklaşıyor. "Bunu şimdi yap, Cailin, yoksa ailen ölür."

İyi olup olmadığımı soran muhafızlara aldırmadan, iç kapılardan beyaz yüzümle geçerek sendeleyerek saraya geri dönüyorum.

Perish'in bilincinin yerinde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bilinci yerindeyse, ona neler olduğunu anlatabilirim. Rince'i takip edip ailemi kurtarmaları için Undoing'in karargâhına muhafızlar gönderebilir. Ama muhafızlar fark edilir ve Rince onları yoldan çıkarırsa, ailem şafakta ölür. Eğer Rince saray tarafından gözaltına alınırsa, ailem şafakta ölecek.

Bundan bir çıkış yolu göremiyorum. Çok yorgunum, çok zayıfım.

Tökezleyerek kraliyet koridoruna geri dönüp Perish'in odasına doğru ilerlerken beni ayakta tutan tek şey umutsuzluk. Korumalar ve hizmetkârlar hâlâ içeri girip çıkıyorlar ve koridorun ilerisinde Kral'ın danışmanlarından oluşan bir grup alçak sesle konuşuyor.

"Uyandı mı?" Yoldan geçen bir hizmetçiye soruyorum ama duymamış gibi görünüyor.

Ben.

Bir gardiyan beni dirseğimden tuttu. Owin. "Seni getirdiğini sanıyordum Jonald," diyor.

"Kayboldum," diye mırıldandım. "Sonra Jonald'ın odasını bulduğumda kapıyı açmadı. Kulakları iyi duymuyor sanırım. Yaşlılık işte."

Owin başını sallayarak yalanı kabul eder. "Kral'ı kontrol etmelisin. Hâlâ zayıf görünüyor."

"Yapacağım." Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu yutuyorum. "Odasını boşaltabilir misin? Tükenmiş durumdayım ve konsantre olup iyileşmeyi tamamlamak için alana ihtiyacım var."

"Elbette." Owin hevesle tekrar başını sallıyor. "İhtiyacınız olan her şey."

O diğerk muhafızlar ve hizmetkârlarla konuşurken Perish'in odasına giriyor, rüyada yürüyen biri gibi yatağının yanına sürükleniyorum. İpek çarşafıara uzanmış, koyu gri parlaklıkları solgun teni ve ay beyazı saçlarıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturuyor.

Oda boşaltıldı ve Owin kapıyı kapatarak beni kararımıla baş başa bıraktı.

Onu öldüremem, çünkü onu seviyorum. Onu ailemden daha çok seviyorum. Kulağa garip ve yanlış geliyor ama kaçınılmaz olarak doğru.

Ama anne ve babamı da çok seviyorum. Onlar nazik insanlar, sanatlarına düşkünler, başkalarına karşı cömertler. Beni seviyorlar. Dağımızı ve onun armağanlarını seviyorlar. Sırf kızları tam olarak anlamadığı bir ağı takılacak kadar aptal olduğu için ölmeyi hak etmiyorlar.

Ölmelerine izin veremem.

Ama Perish'in, krallığın ona ihtiyacı var. O olmadan düşmanlarımız bir kez daha bize karşı ayaklanabilir ve bu sefer kazanabilirler.

Başka bir yolu olmalı. Ama zaman çok kısa. Rince haberciyi şimdiye kadar gözetmenlerine geri göndermiştir. Ailemin kanını akıtmak için dakikaları sayıyor olacaklar. Kralı sessizce öldürmeli, sarayı terk etmeli ve Rince'le birlikte Felaket'e geri dönmeliyim.

Bunu yapmayacağım. Kalbim buna asla dayanamaz.

Benim sorunum ne? Yeni tanıştığım bir adamın hayatına, beni doğuran ve yıllarca seven kadın ve erkeğin hayatından daha mı öncelik veriyorum? Ailem Kül Kralı'nı bağışlayıp onların ölmesine izin verdiğimi bilse çok incinir, hayal kırıklığına uğrardı.

Ne kadar aşağılık bir kızım ben?

Kül Kralı'nı şu anda öldürebilir ve ailemi kurtarabilirim.

Sanki büyüüm düşüncelerime cevap veriyormuş gibi, parmak uçlarımdan siyah dallar çıkıyor ve yatağın üzerindeki yüzükoyun yatan formun üzerinde sürünüyor. İrademi zorlamama bile gerek kalmadan o kara şeritler Kül Kralı'nın elinin etrafına dolanmaya başlıyor, bileği boyunca kıvranarak derisini çürütüyor. Boynuna dolanıyorlar, tendonları ve kararan kırmızı kasları görene kadar etini çürütüyorlar. Büyü ağzında geziniyor, dudaklarını dişlerine kadar yiyip bitiriyor.

Bu büyüüyü hiç kullanmamalıydım. Şimdi yüzeyde, çok istekli, çok güçlü, kemirici, pençeli bir yaratık gibi zincirlerini sıkıyor, ölüm ve kan için yalvarıyor.

Ne yapıyorum ben?

Sevdiğim adama zarar veriyorum.

Çılgınca büyüü ondan uzaklaştırıp tekrar içime çekiyorum. Kül Kralı'nın gözleri açıldığında hâlâ geri çekmeye çalışıyordum.

Ellerimden akan karanlığı görüyor. Kendi çürümüş parmaklarını, parıldayan et ve solmuş deri parçalarına sahip eklemli kemiklerini kaldırıyor. Yıkık çenesinden belli belirsiz bir soluk çıkıyor.

"Hayır," diye inledim. "Hayır." Ve büyük bir çabayla hepsini geri emdim. -Tüm korozyon. Neredeyse tüm iyileştirme sihrimi kullandım; daha fazlasını kullanmak bana zarar verecek ama umurumda değil. Enerjimin son zerresini onun bedenine aktarıyorum, mükemmel dudaklarını, güçlü boğazını, değerli parmaklarını onarıyorum. Acı sinirlerimi zonklatıyor ve görüşüm kararıyor, karanlık kenarlarında geziniyor.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Özür dilerim, Perish, özür dilerim."

Gözlerindeki bakış kalbimi paramparça etti. Şok, dehşet ve ihanetin acısı... Bunların hepsini hissetmeye hakkı var.

Ben onun nefret ettiği şeyim. Bir Rotter, babasını öldüren gibi.

Ve az önce onu öldürmeye çalıştım. Ya da büyüm yaptı, ki bu da aynı şey.

Ben onun düşmanıyım ve hep öyle oldum.

"Sen de onlardan birisin," diye hırıldıyor. "Değil misin? Sen bir Rotter'sın. Ve bir asisin. Beni öldürmek istiyorsunuz. Ölmemi istedin -bunca zaman- onlar için casusluk yaptın-"

"Hayır." İçimden karmakarışık kelimeler dökülüyor. "Hayır, ben onlardan biri değilim. Arkadaşlarım onlardan ve benden seni gözetlememi istediler ama buraya geldikten sonra. Onlara suikastçıları olmayacağımı söyledim. Senin hakkında, krallık hakkında haklı olduklarını düşünmüştüm ama sonra bana sırlarını anlattın ve her konuda yanıldıklarını anladım. Rotter sihri gelince, seni zehirden kurtardı. Khloe ikimizi de dudak boyasıyla zehirledi, sonra da seni bıçaklamaya çalıştı, muhafızlara sorabilirsin. Rotter sihrimi kullanmıyorum Perish, kullanmayacağım, sana zarar veremem. Seni seviyorum."

Bana uzanıyor.

Bir rahatlama hıçkırığıyla yaklaşıp ellerimi onun ellerine koyuyorum.

Pençe gibi bir anahtarla parmaklarımdaki yüzükleri kopardı; bana verdiği saray yüzüğünü ve Ruse Wake'teki tahta yüzüğü.

Koyu renk gözlerinin derinliklerinde kıvılcımlar çakıyor. "Bu iş bitti." Yüzüm buruştu. "Hayır."

Nefes almakta zorlanıyor, sesi zayıf çıkıyor. "Yalınayak bir köylü kızı için tüm soylu kızları reddetmek yeterince kötü olurdu, ama beni öldürmeye çalışan bir anarşist sempatizanıyla nasıl evlenebilirim?"

İki elimi ağzıma götürüyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Parçalanıyorum. Ölüyorum, paslanıyorum, içim çürüyor.

"Git," dedi. "Bunu başka kimsenin bilmesine gerek yok. Seni öldürmeyeceğim ya da hapsedmeyeceğim -buna dayanamam- ama gitmelisin. Git ve sakın geri dönme. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Yok ol," diye fısıldadım.

Ama dirseklerinin üzerinde doğruldu ve öfkeli bir nefesle bir kelime daha söyledi. "Git!"

Ne yaptığımın farkında bile değilim. Ama kralın kamarasından ayrılıp Gözde'nin ikamet ettiği salona doğru ilerlerken yüzümü sakın tutmayı başarıyorum. Khloe'nin odası boş, hizmetçileri kendi odalarında uyuyor. Acaba onun Felaket'e olan gerçek bağlılığını biliyorlar mıydı? Acaba ailesi biliyor muydu, yoksa Perish'in kuzeni gibi o da bunu herkesten sakladı mı? Gizlemek zorundaydı, yoksa yarışmada bu kadar ilerleyemezdi. İhaneti duyulduğunda ailesinin itibarı yerle bir olacak.

İç dolu bir çekmecenin arkasında, içinde eriyen asit bulunan kabı buluyorum. Sarayın iç duvarlarını bu kez farklı bir yoldan terk ediyorum ve yorgunluktan tökezleyerek savak kapısına doğru acele ediyorum. Gözlerim kurudu. Gözyaşı dökcek enerjim kalmadı. Karanlık tünel boyunca kapıya doğru topallayarak ilerlerken, görüşüm bulanıklaşmaya devam ediyor.

Rince hâlâ orada, karanlığın içinde siyah bir siluet. "Bitti mi?"

"Evet." Asit şişesini parmaklıkların arasından itiyorum. Ben yere yığılırken onu yakalıyor ve sonunda görüşüm karanlığa gömülüyor.

Ağzımın tadı berbat. Yıkanmadan önce bir potsava kökünün kabuğu gibi. Kuru ve etli, da ekşi. Ne kadar zamandır

Bilincim yerinde değildi; iyileşme enerjimin bir kısmını geri kazandım ama kesinlikle tamamını değil.

Kafatasımın yan tarafında, şakağımın yakınında bir ağrı var. Belki de bayıldığımda başımı vurmuşumdur - Rince'le birlikte savak kapısının yanındaki tünelde yere yığıldığımda-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Solgun, hafif çilli, delici soluk mavi gözleri olan bir yüz bana bakıyor. Kırkıncı yaşına henüz girmemiş, çekici bir adam. Kızıl saçları alnında dalgalanıyor ve kırmızımsı tüyleri çene çizgisini renklendiriyor. Dudakları ince ve ceketinin yüksek yakasının kenarları yıpranmış ve yıpranmış.

"Cailin," diyor çok geniş bir şekilde gülümseyerek. "Kül Kralı'nın şifacısı. Felaketin Başkent karargâhına hoş geldiniz."

Keskin bir nefes çekiyorum ve oturur pozisyona gelmek için mücadele ediyorum.

"Çok tatlısın, değil mi?" Hafifçe gülüyor ve bir parmağını saçımın bir tutamında gezdiriyor. "Eskizleri görmüştüm, ama *şahsen-tanrım*."

"Neden buradayım?"

Cevap vermiyor. Gülümsemeye devam ediyor. "Su kullanmayı deneyebilirsin. İşe yaramayacak. Bu binanın üçüncü katındayız ve her yeri sudan temizledik. Bu bir işti, size söyleyeyim. Çok rahatsız edici. Sıkıntılı. Davamız için yaptığınız çoğu şey gibi, değil mi? Ki bu çok az." Sırtışı genişliyor.

Ondan hoşlanmadım. Dostça, sohbet eder bir tonda konuşuyor; parlak gözleri ve neşeli bir ifadesi var. Ama gözlerinin etrafında bir gerginlik var, dişleri gülümsemesinin ardına gizlenmiş.

Odayı tarıyorum; ahşap destek direkleri ve lambalı masalarla süslenmiş geniş bir oda. Görebildiğim yirmi kadar insan aceleyle birkaç sandık ve birkaç bohçayı paketliyor. Yere saçılmış çöpler var, sanki burada daha fazla eşya ve malzeme varmış gibi, ama çoktan paketlenip taşınmışlar. Odanın en ucunda dört dar pencere var. Dışarıda hâlâ karanlık bir gece var.

Bu şehirdeki anarşistlerin lideri olduğunu tahmin ettiğim kızıl saçlı adam haklı. Etrafta hissedebildiğim kadarıyla hiç su yok. Her şey toz gibi kuru. Karışık ya da saf olmayan sıvıları kullanabilmeyi ne kadar isterdim.

-Gözyaşı, ter, şarap, sidik, hatta kan. Ama benim sihrim sadece suyla işe . Etrafta biraz çamur olsaydı, yakın zamanda nemlenmiş olduğu sürece ondan bazı su parçacıklarını kaldırabilirdim - ama hiçbir şey yok. Kullanabileceğim bir damla bile yok.

Sağıma bakıyorum, orada bağlı ve diz çökmüş annem ve babam var. Korkunç derecede zayıflar ve bilekleri iplerden dolayı acımış. Bir süredir, belki de günlerdir bu şekilde bağlılar. Undoing onları ne zamandır burada tutuyor?

Mide bulandırıcı bir gerçek kalbime çarptı. Ailem anarşistlerin elindeyken ben sarayda aylıklık ediyor, dans ediyor, sihir yapıyor, Kral'la yatıyordum.

Bu bilgi neredeyse katlanabileceğimden daha fazla. Neredeyse Perish'i öldürmüş olmayı dilememe yetecek... Hayır. Hayır, hayır, asla olmaz. Bana ne kadar öfkeli olursa olsun, benim sayemde *hayatta* ve bu kalbimde küçük bir zafer ateşi yakıyor.

İki iri yarı kadın yakınlarda duruyor, iki mahkûm kaçmaya çalışırsa müdahale etmeye hazırlar. Babam ve annem benimle konuşmuyor ama ağlamaklı gözleri bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Beni seviyorlar. Bunun için beni suçlamıyorlar.

Onları kurtarmalıyım.

Kızıl saçlı adama "Lütfen bırak gitsinler," dedim. "İstedığınızı yaptım. Kral öldü."

Bir parmağını ağzına götürdü. "Evet. Rince'e Eşek Kralı'nı öldürdüğünü söylemişsin - bağışla beni, sanırım ona 'Kül Kralı' diyorsun. Bizim burada farklı bir adımız var." Kıkırdıyor. "Ama bana getirilmenizin üzerinden birkaç saat geçti ve böyle bir rapor almadık. Doğrulama yok. Ne düşündüğümü bilmek ister misin güzelim? Bence yalan söylüyorsun."

"Ben değilim."

"O halde davaya inanıyorsunuz? Monarşinin yıkılmasını ve yerine yeni bir düzenin kurulmasını tamamen destekliyorsunuz?"

"Tabii ki biliyorum."

"İlginç, ilginç. Çünkü Rince seni buraya getirdiğinde bana bir hikâye anlattı -sanırım senin ona anlattığın bir şey. Eşek Kral'ın deliklerinizi doldururken kafanıza soktuğu bazı kraliyet propagandaları." Göz kırpmıyor ve çeneme vuruyor. "Görünüşe göre Ashlands'ta olanlarla ilgili o boktan yalanlara inanmışsın ve Rince'i de çalışıyormuşsun. Ama o bundan daha zeki, görüyorsun. Rince sadık bir mümin, gerçek Bolcan'ın sadık bir savunucusu. Asillerin ve soyluların yalanlarına kanmaz."

"Çünkü onun beynini kendi radikalizminizle ıslattınız," diye çıkışıyorum. "Onun krallığımıza olan tutkusunu iğrenç ve kendi kendini yok eden bir şeye dönüştürdünüz."

Anarşist lider dilini şaklatıyor ve bir çocuğun sevebileceği gibi saçlarını okşuyor. "Köylülükten Kral'ın fahişeliğine. Oldukça iyi bir tırmanış, ufaklık. Ama senin için çok derin sulara yüzüyorsun."

Düşündüğü kadar hızlı, elini büküyor ve nazikçe okşaması saçlarımda yakıcı bir ölüm tutuşuna dönüşüyor.

Annem sessizce inliyor, sonra muhafızlarından biri tehditkâr bir adımla öne çıkınca irkiliyor.

"Triniden." Bu Rince'in sesi, her zamanki gibi kadifemsi, endişeyle örülü. Gölge bir köşeden öne doğru yürüyor. Arkasında Brayda duruyor, yaralı yüzü gergin ve duygusuz. Kaderimi önemsiyorsa bile bunu göstermiyor.

"Ona zarar vermeyeceğine söz vermiştin." Rince'in yakışıklı yüz hatları gergin, gözleri yalvarıyor.

Triniden yumuşak bir sesle, "Eğer Eşek Kral'ın öldüğüne dair bir kanıt sunabilirse, bunu yapmayacağım," diyor. Ben inleyene kadar kavrayışını sıkılaştırıyor, sıcak nefesi kulağıma dolana kadar eğiliyor. "Kanıt sunabilir misin, küçük fahişe? Kralı tam olarak nasıl öldürdün?"

"Boğazını kestim."

"Şimdi yaptın mı? Ve üzerinde tek bir kan lekesi olmadan uzaklaştın mı? Hiç alarm vermeden? Sadece boğazını kestiniz ve saraydan çıkıp gittiniz? Duydunuz mu millet?"

İnanılmaz kahkahalar odanın içinde dalgalanıyor.

Heartsfire. Yalan olarak boğaz kesmeyi seçmemeliydim. Artık onu kandırmaya çalışmanın bir faydası yok. "Peki. Kralı ben öldürmedim. Beni cezalandır ve ailemin gitmesine izin ver. Lütfen."

"Ama Cailin, gitmene izin veremem." Triniden beni hafifçe sarsıyor ve sesini alçaltarak gizli bir neşeye konuşuyor. "Sana çok kızgıyım. Senin yüzünden Eşek Kralı sevgilime ve doğmamış çocuğuma sahip oldu."

"Çocuğunuz mu?" Nefes nefese kaldım. "Chloe ve sen mi demek istiyorsun?"

"Evet." Sesi alçalıyor. "Gördüğünüz gibi, Eşek Kralı ve benim ortak bir noktamız var. İkimiz de bir kadının sadakatini sağlamanın en iyi yolunun onu becermek ve becermeye devam etmek olduğunu biliyoruz. Ve eğer sadakatini yıllarca korumak istiyorsanız, bir adım daha ileri gider ve onu çiftleştirirsiniz. Küçük tatlı Khloe ile yaptığım buydu. Onu geri istiyorum, onu ve bebeği. Onlar benim. Lanet olası Göt Kralı'nın onları almasına izin verirsem lanetleneceğim."

"Beni onlarla takas edebilirsin," diye fısıldadım. "Kül Kralı beni önemsiyor. Bir anlaşma yapacaktır. Ailemin gitmesine izin verirsen ben de işbirliği yaparım."

"Seni önemsediyini mi düşünüyorsun? Oh. Oh, düşündüğümde daha aptalmışsın." Gülüyor, saçımı bırakıyor. "Her şekilde işbirliği yapacaksın. Seni takas etmeme gerek yok. Hapishaneden kaçma konusunda yetenekli insanlarımız var. Öyle değil mi, Wirtun?"

Yakındaki bir figür paketlediği kutudan dönüyor ve midem bulanıyor. İşkence odasında iyileştirdiğim adam. Cheimhold casusu. Bana bakarken ağzı daha da sıkılıyor ama Triniden'a sadece başını sallıyor.

"Gördün mü? Wirtun'u Kral'ın hapishanesinden çıkardık. Mecburduk, çünkü orada çürümeye terk edilemeyecek kadar çok yararlı bilgi toplamıştı."

"Cheimhold'a iletmeyi planladığınız bilgiler?" Yüksek sesle söylüyorum. "Orası onun geldiği yer, değil mi?"

Asilerden birkaçı irkilerek dönüyor ve Triniden onlara genişçe gülümseyerek başını sallıyor. "Hayır, öyle değil. Yalan söylüyor. Göt Kral'ın siki dışında orospu ağzının yapabildiği tek şey bu."

"Kül Kralı'nın kendisi Wirtun'un bir Cheimhold casusu olduğunu söyledi," diye devam ediyorum, hâlâ diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Yani ya Wirtun işkence altında yanlış itirafta bulundu ya da işkence altında *doğruyu* söyledi. Eğer doğruysa, Wirtun Bolcanlı olduğunu düşünmeniz için sizi kandırdı." Triniden'a sertçe bakıyorum. "Ya da onun Cheimhold'la olan bağı başından beri biliyordun ve halkına söylemedin."

Odadan huzursuz bir mırıltı yükseliyor.

Triniden, "Tüm bunlardan kurtulduktan sonra konuyu araştıracağım," diye duyurdu. "Yine de Şifacı'nın Eşek Kralı'nın kendisi kadar yetenekli bir hilekâr olduğundan şüpheleniyorum. Söylediği hiçbir şeye itibar etmemeliyiz. Mesele şu ki, Wirtun'u hapisten çıkardık ve sevgili Khloe'mizi de çıkaracağız. Davamız için o katilin kanlı ellerine bırakılamayacak kadar çok şeyi riske attı!"

Anarşistler işlerine dönmeden önce sessiz alkışlarla karşılık verirler.

İsyancı lider ağzını tekrar kulağıma yaklaştırıyor. "Seni şu anda öldürebilirim," diyor arkadaşça bir ses tonuyla. "Ama yetenekli bir Şifacıyı harcayamam, bu yüzden bizimle geleceksin. Hayatının geri kalanını davamıza hizmet ederek, insanlarımızı iyileştirerek geçireceksin. Ama kaçmak için su gücünüzü kullanmanız riskini göze alamayız, bu yüzden şuradaki Pye büyüünüzün su tarafını susturacak. Sen yemini söylerken o da dövmeyi yapacak,

ve bir daha asla su kullanamayacaksın. Çünkü sadece seni dilsizleştiren dövme büyücüsü bunu tersine çevirme gücüne sahip. Gerçi bunu zaten bildiğinden eminim."

Panik damarlarımda dolaşıyor. "Yemin etmeyeceğim."

"Ah, ama yapacaksın," diye tıslıyor Triniden. "Eşek Kralı'nın Ritter'larının insanları nasıl bu kadar kolay kontrol ettiğini, Dilsiz'i kullananların neden daha fazla yaygara koparmadığını hiç merak ettiniz mi? Ritterlar ailelerini tehdit ediyor, görüyorsunuz."

Ayağa kalkıyor, odayı geçip annemle babamın diz çöktüğü yere gidiyor ve babamın saçlarından tutarak başını geriye doğru çekiyor.

"Serji, bana silahını ödünç ver," diyor Triniden ve en büyük isyancılardan biri Witherbrand'dan daha geniş, devasa bir kılıç uzatıyor. "Eğer Susturucu'ya direnirsen Şifacı, babanın kafasını koparırım. Eğer onu iyileştirmeye çalışırsan ya da direnmeye devam edersen, aynısını annene de yaparım. Nasıl olduğunu gördün mü?"

Annemden acı dolu bir hıçkırık yükseliyor ve benim de gözlerim yaşıyor.

Rotter sihrimi şimdi kullanabilirim. Bizi bırakana kadar bu insanlara zarar verebilirim. Ama tekrar akmasına izin verirsem, kontrol edebileceğimden emin değilim. Ya aileme ya da Rince'e zarar verirsem? Ve bu odada o kadar çok insan var ki... Ya onları yeterince hızlı döndüremezsem ve ben onları durduramadan ailemi öldürürlerse? Yeterince hızlı olmazsam ve Undoing karanlık gücümü öğrenirse, ya beni oracıkta öldürürler ya da Bolcan halkına karşı -Kralıma karşı- Rotter büyüsü kullanmaya zorlarlar.

Hayır, su büyüm için Susturma dövmesini teslim etmek ve kabul etmek zorundayım. Başka seçeneğim yok. Belki daha sonra kaçmak için Rotter büyümü kullanma şansım olur.

"Onlara zarar vermeyin." Sesim incecik. "Lütfen. Yemini söyleyeceğim."

Dövme biraz zaman alıyor ve beklediğimden daha fazla acıtıyor ama sessizce ağlasam da çılgılık atmıyorum. Emredildiği gibi, su büyümü bir daha asla, hiçbir şekilde, hiçbir amaçla kullanmayacağıma dair bağlayıcı bir yemin ediyorum. Suyu kullanmaya çalışırsam, dövme bana acı verecek ve denemeye devam edersem, önce çıkarılmadığı sürece beni öldürecek.

Çoğu Muted kullanıcısının dövmesini kendisinin seçtiğini duymuştum. Pye hangi dövme tasarımını istediğimi sormuyor; sadece bileğimin iç kısmına basit bir spiral şekli çiziyor. İşe yaradığını varsayıyorum ama test etmek istesem bile burada su yok.

Çok küçüklüğümden beri su kullanmak benim içsel bir parçamdı ve şimdi o da yok oldu. Kaybettiğim şeyin gerçekliğini henüz kavrayamıyorum; düşünmem gereken daha acil şeyler var.

"Bitti." Pye mürekkebinin, iğnelerini ve diğer aletlerini bir kenara bırakıp yanımdan ayrıldı.

Triniden geri dönüp bileğimi tutuyor ve dövmeyi inceliyor. "Artık bittiğine göre gidebiliriz. Rince kızı buraya getirecek kadar aptal olduğuna göre, Eşek Kralı'nın adamlarının çok yakında olacağından hiç şüphem yok."

"Takip edilmedik," diyor Rince. "Eğer bizi takip etselerdi, şimdiye kadar burada olurlardı."

"Elbette takip edildiniz. Üç nöbetçiyi zehirleyip fark edilmeyeceğini mi sandın? Saray muhafızlarının komutanı olsaydım şöyle yapardım: Peşinizden birkaç casus gönderirdim ve saklandığınız yeri bulduğumda saraya dönüp Kral'a haber verirdim. Bizi bizzat indirmek isteyecektir, bu yüzden bir bölük hazırlayıp buraya kadar gelmesi için zamana ihtiyacı var ve biz saraydan oldukça uzaktayız. Bu da bize o gelmeden önce kaçmak için yeterli zaman . Kalan sandıkları aşağıya taşımaya başlamanızı öneririm," diye bağırıyor adamlarına. "Bunların hepsini kaybetmeyi göze alamayız. Brayda, Şifacı'yı kaldır ve ona göz kulak ol."

Brayda beni ayağa kaldırıyor ve kollarımın üstünden tutarak arkama geçiyor.

"Yapma bunu," diye fısıldıyorum ona. "Birbirimiz için ne olduğumuzu unutma."

Cevap vermiyor.

"Sessizce gel, her şey yoluna girecek." Rince geçip yanağıma hafifçe dokunuyor. Nefesinin altında, "Özür dilerim, Cailin-" dedi.

"Ondan özür dileme," diye tıslıyor Brayda.

"Şimdi, yeni Şifacı ödülümüzle koşmadan önce, ölü ağırlıktan kurtulmamız gerekiyor." Triniden büyük kılıcı havaya kaldırıyor, onunla dramatik ve neredeyse şaka yollu bir poz veriyor. Bir an için onunla Rince'e vuracağından korkuyorum. Anlaşılan Rince de korkuyor, çünkü gözlerini kocaman açarak geri çekiliyor. Brayda'nın kollarındaki tutuşu sıklaşıyor.

Triniden neşeli bir kahkaha atarak, "Sen değil, evlat," diyor.

Sonra dönüp babamın kafasına vuruyor.

Ve annemin.

Beynim kekeliyor. Bir kenara yığılan bedenlerini, durmak için yuvarlanan başlarını, kanı -kan lav gibi, yere fıskırıyor- volkanik, korkunç görmeyi kabul etmeyi reddediyor.

Herkes bir dağdır.

Rince titrek bir itirazda bulunuyor. "Onu razı etmek için elimizdeki koz onlar olacaktı."

"Sen ve Brayda onun çocukluk arkadaşlarısınız. İhtiyacımız olursa koz olarak kullanabilirsiniz," diyor Triniden. "Getirin onu."

Odadaki diğerleri bize doğru sinsi bakışlar atıyor ama rehinelerin katledilmesine itiraz etmiyorlar. Liderlerinin bunu daha önce de yaptığını gördüler. Onun insanları öldürdüğünü gördüler, masum insanları, benim insanlarımı. Bolcan halkını.

Titreyen, kanayan ruhum durur. Bir dağ yamacı kadar sert, aşılmaz bir kayaya dönüşüyor.

Felaket kazanamayacak. Krallığımı alamayacaklar. Onların yok olduğunu görecek.

Herkes bir dağdır.

Ben bir dağım, gizli derinlikleri olan bir yanardağ. Ve karanlık ve korkunç bir çılgılla patlıyorum.

Gizli Rotter büyüm doymak bilmez. Vücudumdan siyah sarmaşıklar gibi sızıyor, dışarı doğru fırlıyor ve odadaki her bir kişinin etrafına sarılıyor.

Görüşüm değişiyor, sanki gözlerimin üzerine renkli bir cam düşüyor ve dünyanın rengini alıyor. Büyü derimi sıyrıp atarken, etimi eritirken, kemiğime kadar yerken boğazımdan çılgınlıklar kopuyor. İçimde engin, kozmik bir enerji kuyusu var ve onu dizginleyemiyorum.

Brayda yerde, kollarında yaralar kabarırken nefes nefese. Rince büyümün patlamasına yakalandı, acı içinde kükrüyor, parmakları çürüyor, derisi bozuluyor. Arkasında biri var, vücudunu kalkan olarak kullanan biri. Ama büyüünün gidişatını değiştiremem. Sadece beslenmesine izin verebilirim.

Kül Kralı'ndaki zehri yok ettiğimde, kontrolü kısmen ele geçirmiştım. Odasındayken elini ve yüzünü çürüttüğümde daha az.

Artık kontrolüm yok. Harekete geçirildim, hipnotize edildim - hayatımda hiç yönetmediğim kadar ham, korkunç bir güç için bir kanal.

Buna hazır değilim. Bunu durduramam.

Bedenim sarsılıyor. Aşındırıcı büyü içimden fışkırıp cesetleri birbiri ardına yere sererken, her biri siyah ağlarla kozalanmış ve dalgalanan, gölgeli dallarla bana bağlanmış bir örümceğin avı olurken, omurgam kemerli ve uzuvlarım sertleşiyor.

Aşağıda bir yerde bir çarpışma. Bağışmalar ve kılıç şakırtıları.

Dikkatimin dağılması içimdeki bir bağlantıyı koparıyor ve aniden düşüncelerim netleşiyor ve görüşüm açılıyor. Rotter büyüü ben onu geri çektikçe alevleniyor ve savaşıyor, ama yavaşça geri dönüyor, ardında ölüleri ve ölmekte olanları bırakıyor.

Odanın kapısı patlayarak açılır ve Kül Kralı görkemli siyah zırhını giymiş bir şekilde içeri girer.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, öfkeyle alev alev yanıyor ama aşındırıcı büyüümün geri çekilen tellerine bakarken öfke yerini şoka bırakıyor.

"Cailin," diyor kısık sesle. "Ne yaptın sen?"

Bakışlarım Brayda'ya kayıyor, cam gibi gözlerle, yok olmuş bir leş gibi. Onun yanında, başka birinin üzerinde yatan Rince'in cesedi, eti yavaşça sızıyor.

Ne yaptım ben?

Yeminim. Şifacı yeminimi bozdum.

Arkadaşlarımı öldürdüm.

Rince'in göz kapakları kırpışıyor. O çürümüş kabuğun içinde yaşıyor. Zar zor.

Rince'in bedeninin altındaki kişi onu şiddetle kenara itiyor ve kanlar içinde ayağa kalkıyor. Triniden. Yüzünün yan tarafı mahvolmuş, çürümüş, çene kemiği ortaya çıkmış. Elinde hala ailemin kanıyla kıpkırmızı olmuş büyük bir kılıç tutuyor.

Bıçak bana doğru savruluyor.

Boynumda bir acı parlaması.

Vücudum cevap vermiyor-

Düşüyorum, parçalandım.

Kül Kralı çılgılık atıyor.

Bir insanın kafası kesildiğinde bile beyninin aktif kaldığını duymuştum. Bunun tavuklarda da olduğunu gördüm.

Başım vücudumdan ayrıldığı için konuşamıyorum, ama hala *Burada.*

İki kişi çılgılık atıyor - biri ölümcül bir acı içinde, diğeri sınırsız bir öfke. Alnımda ve saçlarımda, yakınlarda bir yerde akan ateşin sıcaklığını hissediyorum.

Başım yana devrildi, gözlerim şokla sabitlendi. Bir zamanlar işkence görmüş bedenini iyileştirdiğim Cheimhold casusu Wirtun'un yüzüne bakıyorum. Kısmen çürümüş, yüzü sarkmış ve sızıyor ama hareket ediyor, bana doğru sürünüyor.

Uzaniyor, ne yapıyor? Aşınmış parmaklarıyla başımı kavriyor. Kopmuş boynumu bedenime dayıyor -tanrım, bedenim, bedenimi yeniden hissedebiliyorum. Şimdi ona daha yakın olduğum için yarayı, ben ve geri kalan ben arasındaki boşluğu hissedebiliyorum.

İyileştirme gücüm genellikle parmaklarımdan akar, ama zihnimin merkezinde, gözlerime bağlı. Son kasılma düşüncelerime odaklanıyorum, bilincimin içinde hala var olan iyileştirme gücü kuyusunu çağırıyorum - tam olarak şarj olmamış ama bilinçsiz birkaç saat sayesinde *orada*. Toplayabildiğim tüm güçle, iyileştirici büyüü boynumdaki o dar boşluğa itiyorum.

Önce omurgayı kaynaştırıyorum. Sonra damarları, arterleri yeniden birleştiriyorum. Onarılan her bağlantı iyileşmeyi güçlendirir ve hızlandırır. Hızla sinirleri birbirine dikiyorum, tendonları ve dokuları birbirine bağlıyorum, nefes borusunu onarıyorum. Şimdi deriyi onarıyorum, kaybettiğim kanı yerine koyuyorum, kalbimin pompalamasını ve ciğerlerimin hava çekmesini teşvik ediyorum.

Hayatımda hiç çalışmadığım kadar hızlı çalışıyorum. Bundan sonra bitkin olacağım - neredeyse tekrar tükeneceğim - ama hayatta olacağım.

Odadan ateş fışkırıyor, akıntıları vücuduma yayılıyor. Akıntılardan biri Cheimhold casusunun yarı çürümüş cesedini yakalıyor ve ceset yanarak kül oluyor. Cesedinden çıkan alevler kolumun derisini yakıyor.

Beni kurtardı ve ona asla teşekkür edemeyeceğim.

Şu anda sadece tek bir ses çılglık atıyor, soğuk bir öfke ve azap dolu bir hiddet. O tek güçlü ses tüm ateşin kaynağı. Kül Kralı odadaki her şeyi yakıyor çünkü benim öldüğümü düşünüyor. Dikkatini çekemezsem beni de yakabilir.

Hâlâ konuşamıyorum. Çılgılık atamıyorum. Bedenim şokta, felç olmuş durumda, tüm enerjim iyileşmeye odaklanmış durumda.

son ses tellerimi onardım ve küçük bir kelimeyi zorla söylemeyi başardım.

Dış

arı. "Yok ol."

Kükremeyi keser ve akan ateş azalır, . Gelişmiş işitme duyusu için tanrılara şükürler olsun.

"Yok ol," diye tekrar fısıldıyorum.

"Cailin?" Yanıma çöktü, bir kolunu dışarı doğru uzatarak kalan alevler. "Muhafızlar!" diye kükre.

Dikkatli bir şekilde muhafızları odaya girdi ve etrafımızda kümelandiler. Asilerle ilgilenirken onlara beklmelerini söylemiş olmalı. Hiçbirinin korkunç büyüme tanık olmaması küçük bir teselli.

"Cailin. Cailin." Kül Kralı çılgılık atmaktan çığ kalmış bir sesle adımı tekrarlayıp duruyor. Elleri boynumun ve yüzümün üzerinde geziniyor, sanki tek bir dokunuşta başımın düşeceğinden korkuyor.

"Pencereleri açın," diyor muhafızlardan biri -Owin'in sesi. "Buraya biraz temiz hava girsin, dumanı temizleyelim."

Bazı muhafızlar ona yardım etmek için aceleyle uzaklaşır.

Kül Kralı nazikçe başımı kucağına kaldırıyor ve boynumun iyileşmiş derisine dokunuyor. "Nasıl?" diyor. "Seni öldürdü. Sen-tanrılar, Cailin, gitmiştin."

"Pek sayılmaz," diye fısıldıyorum. "Perişan ol-sana yaptığım şey-özür dilerim-"

"Kraliyete yönelik bir tehdidi yok etmeme yardım ettin," diyor sıkıca. "İyi işti."

"Büyümü kontrol edemiyorum Perish," diye mırıldanıyorum, o kadar alçak sesle ki beni sadece o duyabiliyor. "Artık dışarıda ve ben yapamam, yapamam-"

"Kedicik." Elimi avucunun içine alıp ağzına götürüyor. "Biliyorum." Sesi derin, içten ve acı dolu. "Biliyorum. Herkesten daha iyi anlıyorum."

"Hâlâ senden uzaklaşmak zorunda mıyım?"

Fısıldıyorum. Kırık bir kahkaha atıyor. "Hayır, aşkım."

"Tanrılara şükürler olsun." İç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Korku içinde tepki verdim, Cailin. Uyandığımda, senin ne olduğunu gördüğümde neler hissettiğimi hayal bile edemezsin. Ama sen beni kurtardın ve düşünecek zamanım olduğunda, taşıdığın büyüünün önemli olmadığını anladım. Bu bir risk ve tehlike, ama benimki de öyle. Kalbin aynı ve ben hâlâ onu istiyorum, tabii seni gönderdiğim için beni affedebilirsen. Gerekirse benden nefret et, buna katlanabilirim ama beni terk etme."

"Asla." Ona tekrar bakıyorum, sadece gerçekten burada olduğuna ve güvende olduğuma emin olmak için. "Beni nasıl buldun?"

"Muhafızların komutanı bana dış duvardaki savak kapısının yakınında üç ölü nöbetçiden bahsetti. En iyi iz sürücülerini onları takip etti ve sonra sarayda bana rapor verdi. İz sürücüler döner dönmez ata binmeye hazırımdım."

"Bu neredeyse tam olarak Triniden'in söylediği şey."

"Yıllardır Cawn isyancılarının liderinin peşindeydik. Siz olmasaydınız kaçacak olan kurnaz bir düşmandı." Perish'in sesi biraz koyulaşıyor. "Seni gönderdiğimde neden doğruca Felaket'e gittiğini sormalıyım. Eğer dediğin gibi onlarla gerçekten işbirliği içinde değilsen, onlarla nerede buluşacağını nasıl bildin?"

"Khloe bana zehirlenme girişiminden sonra kaçmak için izlemesi gereken yolu söyledi," diyorum. "O zamanlar onun tarafında olduğumu düşünüyordu. Ama ailemi kaçırmamış olsalardı, İntikam'a hiç gitmeyecektim -tanrım, *ailemi-*"

Kucağından öyle hızlı fırlıyorum ki başım dönüyor ve neredeyse kusuyorum. Birkaç hızlı nefes alıyorum, görüşüm düzelene kadar gözlerimi kırptırıyorum ve ailemin yattığı yere doğru sürünüyorum.

Yanlarına çöküp hıçkır hıçkır ağlıyorum.

Vücutları darmadağınık, çürümüş ve yanmış. Üç kez ölmüşler ve kendimi iyileştirmekten enerjim bu kadar düşmüşken, onları düzeltmemin hiçbir yolu yok.

"Bilmiyordum," diyor Perish. Ses tonu mide bulandırıcı bir dehşetle karışık. "Cailin, ben-"

"Burada olduklarını bilemezdin. Onları sen öldürmedin, Triniden öldürdü. Sonra da büyümü kontrol edemediğim için onları çürüttüm." Sıkışan boğazımın arasından zar zor fısıldayabiliyorum.

Perish beni kendine doğru çekiyor. "Bir daha büyüden bahsetme, burada olmaz," diye fısıldıyor. "Bunu daha sonra konuşacağız. Onu kullandığını başka kimse görmediği için şanslıyız. Herkesin bilmesi gereken tek şey, sarayda bayıltıldığın ve İntikamcılar tarafından rehin alındığın. Seni kurtarmaya geldim ve birlikte isyancıları yendik."

Bu yalanla karışık bir gerçek ve yeni siyaset anlayışımınla bunun insanları nasıl bizim lehimize yönlendireceğini görebiliyorum. Bundan sonra beni Kraliçe olarak kabul etmeye, monarşiyi benimsemeye ve Felaket'in eylemlerini reddetmeye daha da hevesli olacaklar. Soylular bile böyle bir cesaret ve aşk hikayesini duyduktan sonra beni reddetmeden önce iki kez düşüneceklerdir.

Bunun için mutlu olmalıyım ve bir bakıma öyleyim. Perish ile birlikteyken, bir yanımda her zaman derinden, sessizce neşeli oluyor. Ama içimde de bir yara var - ailemin işgal ettiği, yırtılmış ve kanayan bir alan.

"Hemen kraliçen olamam," diye mırıldanıyorum boynuna karşı. "Onların yasını tutmam gerek."

"Evet, ihtiyacınız olduğu sürece. Onlara Bolcan'ın en büyük kahramanlarına layık bir anma töreni düzenlenecek."

"Oh hayır." Başımı sallayarak yüzümü buruşturuyorum. "Çok tatlısın ama bunu istemezler. Ne isteyeceklerini çok iyi biliyorum." Yanağından öpmek için uzandım. "Lütfen onları bizimle getir ve saraya döndüğümüzde cenaze ateşini kendin yak. Sonra külleri toplarsınız. Tüm bunlar sona erdiğinde, onları evlerine götüreceğiz."

Biri öldüğünde, herkes sizden onlar için yas tutmanızı bekler. Duygularınızın, kayıp ve üzüntünün nasıl görünmesi gerektiğine dair kendi kişisel yapılarına nasıl uyduğunu görmek için tepkilerinizi dikkatle izlerler.

İnsanların görmek istediğini bildiğim kederi sergiliyorum. Yumuşak hüznü.

Gözyaşları.

Ama benim gerçek kederim daha derin. Daha vahşi, daha öfkeli.

İntikamımın anısı bana yardımcı olan tek şey. Nefes alamayacak kadar canım yandığında, ailemi öldüren adamı nasıl öldürdüğümü hatırlıyorum ve ciğerlerim gevşiyor.

Haberciler Başkentte ve tüm krallıkta dolaşarak Khloe'nin Krala suikast girişimi nedeniyle Kayırılanların Çağrısının geçici olarak askıya alındığını duyurur. Adalet Binası'nda yargılanır ve ömür boyu hapse mahkum edilir. Acımasız ama ölüm değil. Belki de anarşistlerin çarpık düşünceleri zihninden sökülüp atılabilir ve bir gün affedilebilir. Bebeği Cawn'daki kadın hapishanesinde, küçük çocuklu mahkumlar için ayrılan bölümde doğacak. Beş yıl içinde Khloe'nin bir seçim yapması gerekecek: Çocuğu yanında tutmak ya da evlatlık vermek.

O korkunç gecede Rince'i hayatta kalmasına yetecek kadar iyileştirdim. Ertesi gün, büyüm büyük ölçüde eski haline iyileştirme işlemi tamamladım. O da Kral'ın hapishanesinde ama Khloe gibi ben de bir gün, sebep olduğu zarar için gerçekten üzgün olduğuna inandığımda onu affetmeyi umuyorum.

O gece başka hiçbir anarşist hayatta kalamadı. Dışarıda daha fazla isyancı olduğunu biliyorum, davalarına katılmaları için daha savunmasız, parlak gözlü gençleri topluyorlar. Sonunda Perish'rızasını aldığımda, Ashlands gerçeğini tüm krallıkla paylaşmayı planlıyorum. Belki o zaman Bolcan halkı krallarının gerçekte nasıl bir kahraman olduğunu ve kendileri için neler yaptığını anlar.

Ama bu, Perish hazır olana kadar beklemek zorunda. Gerçeği paylaşması gereken ilk kişi de yabancılaştığı teyzesidir.

Kül Kralı, hayatına kastedilmesinden iki hafta sonra Réimse Ríoga'da bir toplantı düzenliyor ve burada kiralanan aktörler, arenanın şimdiye kadar gördüğü en büyük kalabalığa aşkımızın hikâyesini anlatıyor. Yanında oturup olan biteni izliyor, birkaç kez omzuna yaslanıp ağlıyorum.

Kesinlikle sansasyonel bir versiyon, unsurlar ve zamanlama biraz değiştirilmiş. Kimsenin asla bilemeyeceği pek çok şey var; örneğin ziyafet salonunda eklemlerinin sırtımı nasıl sıyırdığı ya da kilerdeki dolaba karşı beni kıskançlıkla nasıl hırpaladığı gibi. Ama Kral bir hikayenin, yaratılan ve yeni bir temel, yeni bir gelecek için taşa dönüşen bir anının gücünü bilir. Ben bu temel taşı taşılaşmış odun olarak düşünmeyi seviyorum; canlı ve büyüyen, sonra da katlandığımız ateş ve karanlıkla kireçlenerek mermerleşmiş bir güzelliğe dönüşen.

Ve birdenbire her şey yerine oturdu; yaşlı kadının bize anlattığı hikâye. Kristalize hafıza. Dengeleyici rezonans.

Adalet Binası'ndaki taht. Kral'ın Réimse Ríoga'daki kraliyet balkonundaki resmi koltuğu. Ziyafet salonunun ve balo salonunun döşemesi. Ona taktığım anda ruh halini sakinleştiren yüzük. Kral onları benden koparana kadar Rotter büyülerimi kontrol altına almama ve yönlendirmeme yardımcı olan yüzükler.

Hepsi taşılaşmış ahşaptan yapılmış. Kristalleşmiş eski bir anı. Belki de tanrıların dağlarda yürüdüğü zamanlarla bağlantılı.

Bu çok gülünç derecede basit. Perish'in kolunu sıkıyorum ve o da bana bakıyor, gözleri sempatik bir duyguyla parlıyor. Belki de şova kendimi kaptırdığımı, Khloe'nin ihanetinin gözümüzün önünde cereyan ettiği ana tepki verdiğimi düşünüyör.

Keşfimi ona anlatmak için sabırsızlanıyorum. Belki de taşılaşmış ahşap onun için işe yararsa, benim için de işe yarayacak ve her bilinçli anımı aşındırıcı karanlığımı dizginlemek için harcamak zorunda kalmayacağım.

Hayatım boyunca o güzelim eski ahşap parçalarının etrafında yaşadım. Belki de güçlerimi nasıl kontrol edeceğimi ve kullanacağımı kendime öğretirken beni bildiğimden daha fazla etkilediler.

Oyun bittiğinde Kül Kralı ayağa kalkıyor ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırıyor. Onunla birlikte hazırlandığımız ve hakkında konuştuğumuz an buydu ama ben hala heyecandan, sevinçten ve ailemin bundan asla haberi olmayacağı için duyduğum derin üzüntüden titriyorum.

"Seçilmişlerin Çağrısı bugün sona eriyor," diyor Kül Kralı. "Gelinim olacak kadını buldum. Mücadeleler sırasında onun cesaretini ve merhametini gördünüz. Bugün kalbimi nasıl tamamen kazandığını dinlediniz. Bu yarışma sırasında zamanlarını harcayan ve cesaretlerini çok güzel bir şekilde gösteren asil kadınlara en büyük saygımı ve gelecekteki mutluluğunuz için en iyi dileklerimi sunuyorum. Umarım gerçek aşka verdiğim bu ödünü bağışlar ve yeni Kraliçe adayınız, İyilerin Şifacısı, Leanbh'lı Cailin Roghnaithe'ye Analoir Doiteain yamaçlarında hoş geldin dersiniz."

Son sözleri büyük bir alkış okyanusunda boğuldu.

Kül Kralı başıma iç içe geçmiş altın dallardan oluşan bir taç yerleştiriyor ve daha da gürleyen tezahüratlar ve alkışlar eşliğinde öpüşüyoruz. Sonra insanlara dönüyorum ve ellerimi kaldırıyorum, parmaklarımdan altın büyüünün akmasına izin verirken karanlık güçlerimi dikkatlice kontrol altında tutuyorum. İyileştirici ışık şeritleri seyircilerin üzerinde dalgalanıyor ve Kral parıldayan kıvılcımlara dönüşen binlerce küçük ateş küresi gönderiyor. Birleştirdiğimiz büyüünün yağmuru insanların üzerinde patlıyor.

Enfes bir an.

Ama en sevdiğim an iki hafta sonra geldi.

Perish ve ben köyümün, ailemin eşliğinde Analoir Doiteain'in zirvesine doğru yürüyoruz. Jonald da bizimle birlikte, vücudunu istila eden tümörlerden yeni kurtulmuş. Artık kollarımı süsleyen taşlaşmış ağaçtan bilezikler Rotter büyümü tam olarak yönlendirmemi sağlıyor ve ben de onu iyilik için kullanmaya başlıyorum - şimdilik gizlice, ama bir gün gerçeği halkımızla paylaşacağım. Onlara inanılmaz güçten korkulmaması gerektiğini göstereceğim.

Perish, taşlaşmış ağaçtan yapılmış, ateş bayraklarıyla süslü parlak manşetler takıyor. Bunları takmaya başladığından beri kontrolsüz bir ateş büyüğü nöbeti geçirmedi ve ondaki fark muhteşem. Gözleri hâlâ duygularıyla birlikte değişip parlıyor ve hâlâ her zamanki kadar güçlü; ancak rezonansı, topraklarımızın tam kalbinden kurtarılan bu fosilleşmiş elementler tarafından senkronize ediliyor ve dengeleniyor.

O ve ben tanrıların soyundan mı geliyoruz? Tanrılar hala varlar mı, görüş alanının diğer tarafında yürüyorlar mı, dünyamıza güçlerini bir ya da iki buluşmayla paylaşacak kadar uzun süre giriyorlar mı? Bunu asla bilemeyeceğiz ve bunun bir önemi de yok, çünkü birbirimize sahibiz.

Ailemi kaybettim ama etrafımda köyümden tanıdığım değerli yüzlere bakarken hala bir ailem olduğunu biliyorum. Artık çok daha büyük bir ailem var; yakında Kraliçe olacağım için bütün bir krallık. Herkes bundan memnun değil, ama Perish kalan itirazcıları kazanacağımı söylüyor - ve eğer , "ne düşündükleri umurumda değil çünkü ben lanet olası kralım ve istediğim kişiyle evlenirim ve bundan hoşlanacaklar ya da Cheimhold'a taşınabilirler."

Annemle babamın küllerinin bulunduğu vazoyu kaldırırken onun sözlerini düşünüyorum ve küçük bir gülümsemeyle ona bakıyorum. O da hoşgörölü bir sallamayla gülümsüyor

ve biliyorum ki en uygunsuz zamanlarda hep gülümsediğimi düşünüyor.

Ama garip bir şekilde mutluyum. Ve bu mutluluk da kederimin bir parçası. Köyümden her insan gelip külden bir parça alıyor.

Perish ve ben son avuçları topluyoruz ve birlikte onları rüzgâra bırakıyoruz. Analoir Doiteain'in sıcak nefesi ailemin küllerini yukarı ve uzağa taşıyor. Tarlalarımızın üzerine düşecekler ve sonsuza dek bu toprakların, bizim bir parçamız olacaklar.

Dağdan iniyoruz, yürürken yumuşak şarkılar alay boyunca ilerliyor. Köye döndüğümüzde bir ziyafet hazırlanıyor. Ama benden yemek pişirmeye yardım etmem beklenmiyor, ben de istemiyorum. Güneş dağımın, bu anılar diyarının üzerinde batıyor ve ben gün bitmeden önce bir anı daha biriktirmek istiyorum.

Owin benim gönüllü suç ortağım, ben Kül Kralı'nı iki evin arasındaki boşluğa çekerken diğer korumaların dikkatini dağıtıyor. Burası, o ilk gün ona ilk kez baktığım yerd.

Sert, ağır ceketini çıkarıp yeleğinin düğmelerini açıyorum.

"Cailin," diyor endişeyle. "Burada mı? Halkın birkaç adım ötedeki köy meydanındayken mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Botlarınızı ve çoraplarınızı çıkarın. Bunu emrediyorum." "Henüz Kraliçe değilsin," diye homurdanıyor ama itaat ediyor.

Onu eleştirel bir gözle inceliyorum. Siyah bir pantolon ve krem rengi, kabarık ipek bir gömlekle karşımda duruyor. "Yeterli değil." Kılıç kemerini çözüyorum ve Witherbrand'ı bir fiçinin üzerine koyuyorum. "Pantolonunu ve gömleğinin kollarını kıvrır. Gömleğini biraz aç ve saçındaki bandı gevşet. İşte şimdi mükemmel oldun."

Bana kibirli bir sırıtışla bakıyor. "Beni halktan birine dönüştürmeye çalışıyorsun."

"Bir kral olarak yeterince yakışıklısın," diyorum ona. "Ama vahşi bir çiftlik çocuğu olarak-tanrılar. Karşı konulmaz bir kızgınlığın var. İlk gün bana böyle gelseydin, sana bakarken bile ıslanırdım. Tarlamı her an sürebilirdin."

Gülümsemesi akkor gibi, o kadar güzel ki neredeyse nefes alamıyorum.

Elini tutuyorum ve köyden çıkıp tarlalara giden toprak yol boyunca onu da kendimle birlikte çekiyorum. Çıplak ayaklarım toprağın ilk kırıntılarına battığında, uzun bir keyif nefesi bırakıyorum.

"Haydi!" Elini bırakıyorum ve koşuyorum.

Onu yamaçlardan yukarı, aşağıdaki köyü görebileceğimiz bir noktaya götürürken bana kolayca ayak uyduruyor, bacalarından dumanlar tütüyor, gün batımı turuncusu, pembesi ve mavisiyle çalkalanan tüm gökyüzü yukarıda yayılıyor. Solumuzda dağ yükseliyor, karanlık ve güçlü, ölümlülüğümüzün her daim mevcut bir hatırlatıcısı - ki bu da buradaki hayatı daha tatlı kılıyor.

"Köyümü yakar mıydın?" diye sordum. "Eğer seninle gelmeyi reddetseydim?"

"Birazcık, belki."

"Zalim adam."

"Krallar bazen zalim olmak zorundadır." Manzarayı seyrederek iç geçiriyor. "Çok güzel, Cailin. Neden sevdiğini anlayabiliyorum. Eskiden gibi burada suyu kullanamadığın için üzgünüm. bahsetmiyorsun ama özlediğini biliyorum. Keşke herkesi yakmadan önce sorular sorsaydım -aileni, o Cheimhold casusunu, seni susturan dövme büyücüsünü-"

Yüzü kararıyor ve ben buna dayanamıyorum.

"Yok ol." Elimi yanağına bastırıp yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Zaman akıp gidiyor. Anıları bir kenara bırak. Sen ve ben, ikimiz de küçük ya da büyük korkunç hatalar yaptık. Sadece ilerleyebilir ve daha iyisini yapabiliriz."

Başını sallıyor, yüz hatları gevşiyor.

"Ve o dövme büyücüsünü yaktığın için üzölmene gerek yok. Sen onu yaktığında o zaten çürümüştü. Ayrıca, kuralı aşmanın bir yolunu buldum."

Tahta bileziklerimden birini kenara kaydırıyorum ve eskiden Muting dövmemin olduğu yerdeki çıplak, lekesiz deriyi ortaya çıkarıyorum.

Perish kolumu tuttu. "Ne? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dövmenin olduğu deriyi çürüttüm ve sonra kendimi iyileştirdim. Acıttı ama buna değdi." Ona sırtıyorum ve o da gözlerime bakıyor, bakışlarında şaşkın bir neşe parlıyor.

Yakınlarda bir su deresi var, yokluğumda köyüme yardım eden Kuisp'li su ustası Evan'ın çalışmalarından arta kalan ince bir dere. O dereyi çekiyorum, yamaçların aşağısındaki nehre bağlandığını hissediyorum. Gittiğimden beri daha da güçlendim ve suyu kendime çekmek her zamankinden daha kolay görünüyor. Suyu ince, ışıltılı şeritlere ayırıp yükseğe kaldırıyorum, birbirini kesen ve üzerimizde yaylanan sıvı akıntılardan oluşan dans eden, sallanan bir perdeyle bizi çevreliyor. Batan güneşin parlak ışıltısı değişen suda parlıyor ve onu mücevherli kehribar rengine dönüştürüyor.

"Cailin, merak ediyorsun." Kül Kralı beni kendine çekiyor, pürüzsüz ve sıcak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Sıcak, ıslak dili ağzımın içinde dönüyor ve şiddetli bir ihtiyaç içimde patlıyor.

Birçok kez gerçek bir yatakta seviştik - son birkaç haftadır her şekilde benim rahatım oldu. Ama onu beklenmedik yerlerde baştan çıkarmayı seviyorum. Ya da belki o beni baştan çıkarıyordur.

Kollarımı boynuna doluyor, elmacık kemiği boyunca hafifçe yalıyorum. Titreyen bir iç çekişle kalçalarını benimkilere yaklaştırıyor ve ben gülümsüyorum çünkü her zamanki gibi benim için çok sert.

"Beni buraya götür," diye fısıldadım. "Tam buraya, tarlaya, beni çağırdığında olduğum yere."

Tereddüt ediyor. "Emin misin?"

Nazikçe, ailemle vedalaştığımızı göz önünde bulundurarak bunun uygun olup olmadığını soruyor.

"Ruhlarını hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum. "Mutlu olduğumu bilmelerini istiyorum.

Lütfen Perish, beni burada sev."

"Her yerde ve her zaman." Ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor ve beni suyun dans eden örtüsünün ortasında, zengin toprağın üzerine yatırıyor. Suyu kullanmak için parmaklarımı oynatmama gerek yok; Perish eteklerimi katlayıp pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekerken etrafımızda parıltıyan bir kalkan oluşturuyor. Pantolonunun düğmelerini açıyor ve ben önünü açarken bana yaslanıyor.

İçime ilk girdiği anı seviyorum - her seferinde yeni bir his, onu içeri almak için içimdeki benliğimin ayrılması. Yavaş, istikrarlı, tamamen kışkırtıcı bir ritimle içime girip çıkıyor. Sert uzunluğunun vücudumdaki her dalgalanmasıyla, şişiyorum, ısınıyorum, onun için sıvılaşıyorum, daha fazlası için ağrıyorum.

Dışarı kayıyor ve tekrar içime kaymadan önce sikinin başını kayganlığında sürüklüyor.

"Tanrılar, Cailin," diyor düzensiz bir şekilde. "Her seferinde. Her seferinde o kadar iyi hissediyorsun ki inanamıyorum."

"Daha sert," diye yalvarıyorum ve göğsüme dokunuyorum.

Hemen anlıyor ve sağ elini bir zamanlar beni yaktığı yerleştiriyor. Avucunun tenimi ısıtmasına izin veriyor, acı verici değil, sadece zevkle nefes almamı sağlayacak kadar. Sonra avucunu aşağıya, göğüslerimin üzerine indiriyor. Bacaklarım belinin iki yanında sıkıca kıvrılıyor.

Perish doğruldu, iki eliyle popomu kavradı, kalçalarını kaldırdı ve daha sert itti, ben kollarımı başımın üstüne atıp

Kendimi gökyüzünün güzelliğine, taze toprağın kokusuna ve Kralımın beni derin ve tatlı bir şekilde becerme görüntüsüne bıraktım. Arkasındaki ateşli gökyüzü ve bana sabitlenmiş ateşli gözleriyle böyle muhteşem görünüyor. Heyecan klitorisimde tekrar tekrar nabız gibi atıyor, her itişte daha da yoğunlaşıyor. Çok yaklaştım.

"Beni tekrar öp," diyorum ve bana doğru geliyor, vücudunu benimkiyle hizalıyor, ağzımın tadını çıkarırken kalçaları sallanıyor.

Dürtüyle omzunu itiyorum ve eteklerim üstümüzde dağılana kadar ikimizi de yuvarlamama izin veriyor. Dudakları aralanıyor ve gözleri zevkle, hayranlıkla parlıyor. Ona öyle bir gömülüyorum ki sonsuz bir mutluluk çılgılığı kaçıyor içimden. Bir kuş sürüsü uzaktaki tüylü palmiye kümesinden havalanıp dağa doğru uçarken, ben de onu kırlarda gezdiriyorum.

Kül Kralı altımda geriliyor, ağzından ritmik erkek iniltileri çıkıyor. Kalın shaftının seğirdiğini, zonkladığını hissedebiliyorum. Karnı kasılırken aniden yarıya kadar doğruluyor, bana uzanıyor, iki sıcak parmak ucuyla klitorisimi hızla sallıyor. Bu zekice dokunuşun şoku beni bitiriyor ve güneş dağın arkasında batarken, o derin bir çılgınlıkla kendi mutluluğuna patlarken, ben nefes nefese çılgılık atarak sertçe boşalıyorum.

Perish geriye düşüyor, yere yayılıyor, ben onun etrafında kenetlenirken hala içimde nabız atıyor. Nefesim kesiliyor, ellerim göğsünde parlıyor. Suyun perdesini kaldırdığımda, damlalar halinde düşüyor ve toprağa karışıyor.

Birden fazla açıdan kirliyiz, asla tam olarak iyileşmeyecek yerlerimiz yaralı ve kederli. Ancak hem Başkent'te hem de bu yerde kristalize olmuş değerli anılarımız var ve birlikte daha fazlasını yapacağız, bir ömür boyu.

Kül Kralı'nın burnunun izini sürüyorum, keskin çenesinin kenarını okşuyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona.

Gözlerindeki parıltı gün batımıyla eşleşiyor. "Ve ben de sizi seviyorum Majesteleri."

[SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ](#)

Haber [bültenime](#) kaydolun ve ÜCRETSİZ, kısa, ateşli, Fae Pied
Piper'ın yeniden anlatımı!

Ve bu serinin bir sonraki kitabı olan "Zalim Prensesin Piyonu "nu bekleyin.

MORE BOOKS
by

REBECCA F. KENNEY

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

Sleepy Hollow'un Atlısı Jack Frost

Gargoyle Prens

Wendy, Sevgilim (Neverland Fae Kitap 1)

Kaptan Pan (Neverland Fae Kitabı 2)

Hades: Ölülerin Tanrısı

Apollo: Güneş Tanrısı

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

Vampirler Sizi Kurtaracak

Size Kimera Sahip Çıkacak

Canavar Sizi Kurtaracak

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

Korsan Kralın Esiri

Prensin Şeytan Gelini

Savaş Lordu'nun Ödülü
Savaş Lordu'nun Hazinesi Kül
Kralı'na Şifacı

INFERNAL CONTESTS düeti

İblisler için İç Mekan Tasarımı
İnsanlar için Cehennem Sınavları

SAVAGE SEAS evreni

Gelgitteki Dişler (Vahşi Denizler Kitap 1)
Derinlerdeki Seytanlar (Vahşi Denizler Kitap 2)
Bu Sefil Kanatlar (Bir Vahşi Denizler Evreni Romanı)

KORRIGAN üçlemesi

Korrigan (1. Kitap), *Druid* (2. Kitap) ve *Samhain* (3. Kitap)

Hırsızlar ve Tilkiler İni

The Monsters Music of (cinsiyet değiştirmiş bir Phantom of the Opera
yeniden anlatma)

Onun Korkunç Vasiyeti (çağdaş cadı kötü adam romantizmi)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

